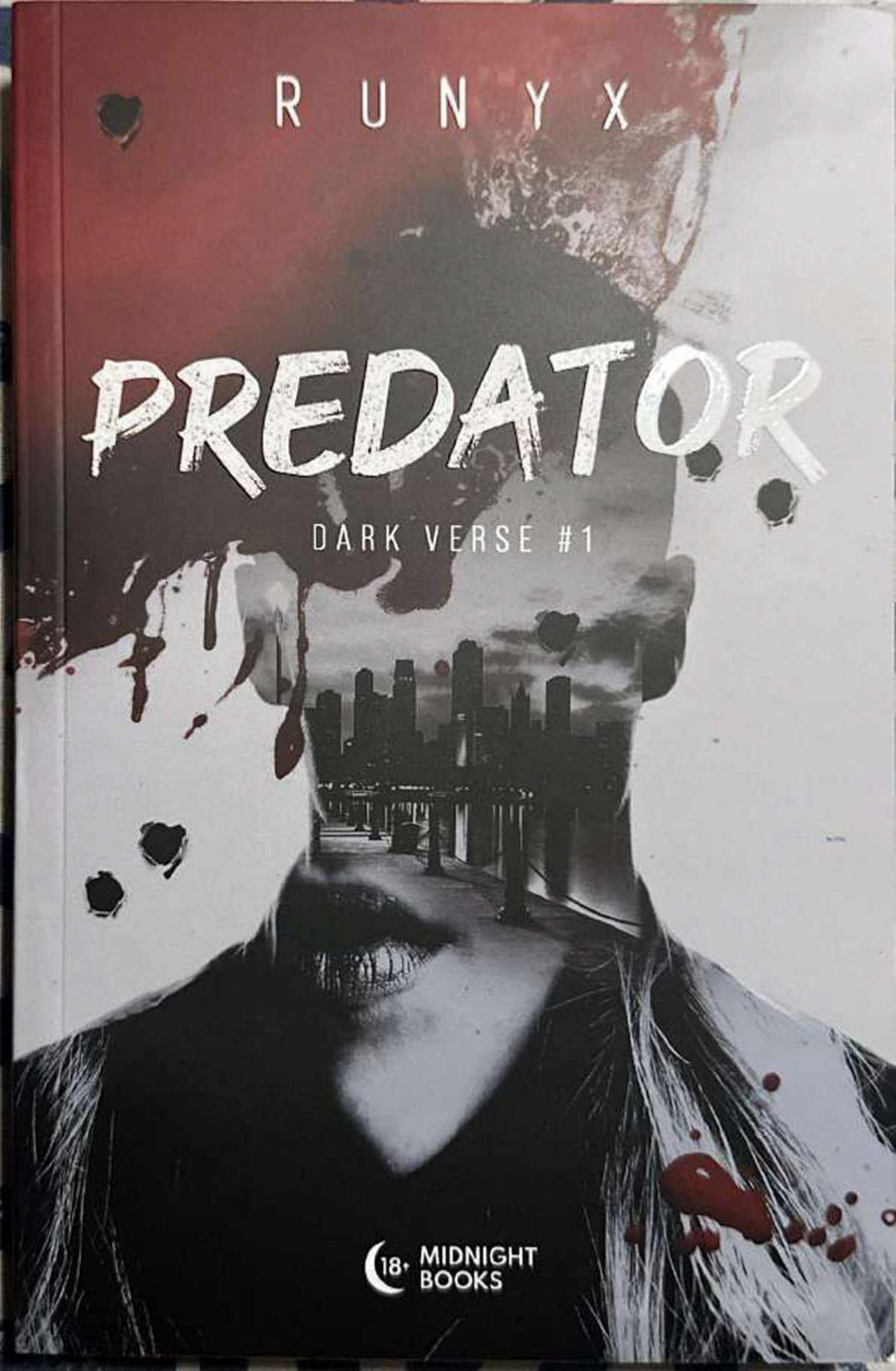
RUNYX
PREDATOR
DARK VERSE #1
18+ MIDNIGHT BOOKS

“

Într-o bună zi,
am să-ți scot
inima din piept
și am s-o păstrez
ca amintire.

Promit!

RUNYX

PREDATOR

DARK VERSE #1

Pentru fani.
Pentru cititorii care au fost alături
de mine de-a lungul anilor.
Am ajuns aici datorită vouă.

Nota autoarei

Acesta este primul volum din seria *Poeme întunecate*. Totul în acest univers ficțional va fi întunecat, brutal și autentic. Personajele, comportamentul lor și împrejurările descrise sunt rezultatul direct al lumii în care trăiesc. Moralitatea este cenușie, omenirea este problematică. Cu fiecare volum, voi explora și mai mult binele și răul care pot încă să existe în oameni. Cu toate acestea, dacă vă deranjează, vă sfătuiesc sincer să nu citiți. Cartea conține detalii explicite pentru adulți, imagini dure și fapte îndoielnice. Sper să vă placă explorarea acestui „poem" alături de mine.

Luați aminte: dat fiind că protagonista are un IQ foarte mare, gândirea ei prezintă anumite tipare. Repetă în sinea ei lucrurile pe care le consideră fascinante. De aceea, veți observa că unele expresii apar deseori pe parcursul cărții.

Când te uiți îndelung într-un abis,
abisul se uită și el la tine.

– Friedrich Nietzsche

alianța

Orașul Tenebrelor, 1985.

Într-o noapte rece și întunecată de iarnă, când vântul urla și străzile plângeau năpădite de lapoviță, doi bărbați din Organizația Tenebrelor s-au întâlnit cu alți doi din Portul Umbrelor în mijlocul pustietății. Deși cele două familii erau rivale de peste un deceniu, dușmănia lor începea să le afecteze afacerile. Lumea lor era mică și nu puteau continua să se atace reciproc, când existau oportunități mai mari și mai profitabile, care ar fi fost în beneficiul ambelor. Era timpul să pună capăt rivalității și să înceapă un parteneriat pentru viitor.

Liderul din Portul Umbrelor tremura pe sub haina greoaie, neobișnuit cu gerul din vestul orașului. Liderul Organizației Tenebrelor a început să râdă. Vedeau soarele mai rar decât își vedea el nevasta. Cei doi au purtat o conversație jovială. Fiecare însoțitor a rămas însă doar un spectator tăcut.

Pe urmă, au trecut la afaceri. Arme și alcool – acestea erau doar paravanul operațiunii. Era timpul pentru o afacere nouă, o premieră pentru familii. Liderul Tenebrelor a propus o idee. Un nou tip de comerț, destul de rar în lume deocamdată, dar era de viitor și se puteau câștiga mai mulți bani decât au visat vreodată. Liderul din Portul

Umbrelor a fost de acord. Cei doi au jurat să păstreze secretul, să rămână o afacere confidențială, iar restul lumii să creadă că armele și băutura erau principalele lor îndeletniciri.

Liderul Tenebrelor a deschis portbagajul mașinii. Două fetițe, în vârstă de cel mult opt ani, zăceau inconștiente înăuntru, fără să știe ce le așteptă.

Liderii au schimbat un zâmbet vag și și-au dat mâna.

— Pentru viitor! a spus unul din ei.

— Pentru viitor! a încuviințat celălalt.

Și așa s-a creat alianța.

adulmecarea

În prezent.

Cuţitul îi apăsa coapsa.

„N-ar trebui să fiu aici."

Gândul îi răsuna Moranei în minte fără încetare şi încerca să pară detaşată, deşi avea nervii încordaţi. Cu paharul de şampanie în mână, se prefăcea că soarbe, dar scana mulţimea încontinuu. Ştia că doar câteva guri de şampanie ar fi făcut minuni pentru nervii ei zdruncinaţi, dar s-a abţinut. În seara asta, avea nevoie de o minte limpede mai mult decât de curaj lichid. Probabil. *Să sperăm.*

Petrecerea era în toi, organizată pe peluza extinsă a casei unui membru al familiei Maroni. A naibii Organizaţie! Era bine că făcuse cât mai multe cercetări în ultimele zile.

S-a uitat în jur, la grădina luminată din mijlocul umbrelor, văzând feţele pe care le zărise la ştiri de-a lungul anilor. Pe unele le văzuse chiar în propria casă, când era mică. Vedea „soldaţii" din Organizaţie, umblând peste tot cu feţe stoice. Vedea femeile, simple accesorii la braţele bărbaţilor pe care îi însoţeau. Acolo se aflau duşmanii.

Privea cu atenție în jur, ignorând mâncărimile date de perucă. Avusese mare grijă să arate diferit în acea seară. Rochia lungă și neagră pe care o purta ascundea cuțitele de pe coapse, dar unul se răsucise și parcă voia să se înfigă în piciorul ei. Brățara de la mână fusese cumpărată de pe *dark web* și avea un orificiu ascuns pentru otrava cu aerosoli care nu se găsea pe piață. Își legase părul brunet în jurul capului și pe deasupra purta o perucă mătăsoasă cu păr blond. Își dăduse cu ruj roșu. Nu era stilul ei. Dar era necesar. Se pregătise zile întregi pentru acest moment. Reluase planul în minte zile întregi. Nu putea s-o dea în bară. Nu când era atât de aproape să reușească.

S-a uitat la casa ce se înălța în spatele mulțimii. O fiară. Nu putea fi descrisă altfel. Ca un castel străvechi, ascuns între dealurile Scoției, casa – un hibrid straniu între casă modernă și castel primitiv – arăta ca o fiară. Una care ascundea în măruntaie ceva ce-i aparținea.

Învăluită în aerul rece și parfumat al nopții, cu pielea înfiorată, Morana a tresărit.

Râsul gălăgios al unui bărbat i-a atras atenția. L-a studiat cu atenție. Un bărbat cărunt, voinic, care râdea împreună cu alții în colțul de nord al proprietății. Avea fața ridată de vârstă și mâinile curate, din câte părea.

O, dar cât sânge era, de fapt, pe mâinile acelea! Nespus de mult! Nu că ar fi existat cineva în lumea lor care să nu aibă mâinile pătate. Dar acela își crease reputația de cel mai sângeros dintre toți, mai sângeros chiar și decât tatăl ei.

Lorenzo Maroni, numit și „Copoiul", era liderul Organizației Tenebrelor, cu o carieră de peste patru decenii și un cazier mai lung decât brațul ei, iar cei din lumea lor îl admirau pentru sângele rece care îl caracteriza. Morana trăise în preajma oamenilor ca el destul ca să nu se sperie. Mai bine zis, să nu lase teama să se vadă.

Lângă Lorenzo, stătea fiul cel mare, Dante Maroni, supranumit „Zidul". Deşi figura lui atrăgătoare ii putea păcăli pe unii, Morana făcuse destule cercetări cât să nu-l subestimeze. Cu o statură înaltă cât un perete şi un fizic solid, era mai înalt aproape ca toţi. Se zvonea că preluase un rol-cheie în organizaţie în urmă cu peste zece ani.

Se prefăcea că bea şampanie. După ce a schimbat un zâmbet politicos cu o femeie care se uita la ea, şi-a lăsat în cele din urmă privirea asupra bărbatului care stătea tăcut alături de Dante.

Tristan Caine.

Tristan era o excepţie. Singurul membru al grupului care nu aparţinea familiei, dar care intrase în ea printr-un jurământ de sânge. Singurul membru provenit din exterior care ajunsese atât de sus în Organizaţie. Nimeni nu ştia exact ce loc ocupa în ierarhie, dar era unul foarte important. Fiecare avea câte o teorie despre motivul pentru care era atât de bine plasat, dar nimeni nu ştia ceva sigur.

Morana l-a privit cu atenţie. Era înalt, doar cu vreo doi centimetri mai scund decât Dante, şi purta un costum negru, din trei piese, fără cravată. Părul blond-închis era aproape castaniu, tuns scurt, iar ochii lui păreau, de la distanţă, deschişi la culoare.

Ea ştia însă că are ochi albaştri. Un albastru surprinzător. Văzuse poze cu el, instantanee în care întotdeauna arăta uimitor de impasibil. Era obişnuită cu feţe inexpresive în lumea lor, dar a lui le întrecea pe toate.

Deşi silueta sa musculoasă era atrăgătoare, nu acesta era motivul pentru care Morana nu-şi mai lua ochii de la el. Mai degrabă era vorba de poveştile pe care le auzise despre el de-a lungul anilor, mai ales de la tatăl ei – de fapt, la care mai mult trăsese cu urechea.

Zvonurile spuneau că Tristan Caine era fiul bodyguardului personal al lui Lorenzo Maroni, care murise

în urmă cu aproape douăzeci de ani în timp ce-şi proteja şeful. Tristan era mic pe-atunci, iar mama sa o luase din loc după moartea soţului.

Din motive necunoscute, Lorenzo îl luase pe băiat sub aripa lui şi-l instruise chiar el în profesia lor. Iar astăzi domnul Caine era ca un fiu pentru „Copoiul" Maroni. Unii spuneau chiar că Maroni îl prefera pe Tristan în locul celor de acelaşi sânge cu el. De fapt, se zvonea că, după retragerea lui Maroni, Tristan, şi nu Dante, avea să fie liderul Organizaţiei.

Tristan Caine.

Lumea îi spunea „Predator". Iar oamenii îl cunoşteau după reputaţie. Ieşea rareori la vânătoare, dar, atunci când ieşea, nu se juca. Când vâna, sărea direct la jugulară. Fără diversiuni. Fără jocuri. În ciuda atitudinii imperturbabile, era un bărbat mai periculos decât cuţitul care i se înfigea acum în coapsă Moranei.

Tot el era şi motivul pentru care ea venise la petrecere.

Avea de gând să-l omoare.

Ca fiică a liderului din Portul Umbrelor, viaţa o pregătise pentru multe lucruri. Dar nu şi pentru asta. Deşi crescuse înconjurată de criminalitate, Morana fusese surprinzător de protejată de urâţenia lumii. Fusese educată acasă, terminase o facultate şi acum era programator liber-profesionist. Totul cât se poate de banal.

Tocmai de aceea *nu* ştia cum să se descurce în situaţia de faţă. Nu fusese pregătită să se infiltreze în casa duşmanilor tatălui ei şi, în consecinţă, ai ei. În mod sigur, nu era pregătită să-l ucidă pe respectivul bărbat.

Poate nu trebuia chiar să-l ucidă. Poate ar fi fost de ajuns să-l răpească.

„Cum să nu!"

Timp de peste o oră, Morana l-a privit cu atenție, însă discret, pe Tristan Caine, așteptând ca el să se miște. În cele din urmă, după ce a stat lipit de Maroni cu o privire încruntată pe chipul frumos, a luat-o spre bar.

S-a gândit dacă să-l abordeze în public sau să aștepte până intra în casă. După o secundă de nehotărâre, a ales a doua variantă. Prima opțiune era mult prea periculoasă și, în cazul în care era demascată, avea să fie nu doar condamnarea ei la moarte, ci și începutul unui război între cele două familii. Un război mafiot. S-a cutremurat, gândindu-se la toate poveștile morbide pe care le auzise de-a lungul anilor.

S-a întrebat și dacă avea vreo logică să-l omoare.

Poate că nu, dar trebuia să intre în casă și să afle unde ascunsese Tristan codurile.

Povestea a început cu o provocare din partea fostului ei iubit (nu că ar fi știut altcineva în afară de ea ceva despre el). Fiind el însuși programator, o provocase să creeze cel mai complex set de coduri posibil. Iar ea fusese de acord, incapabilă să refuze o întrecere.

Codurile acelea erau Frankensteinul ei. Un monstru puternic, care o luase razna și îi scăpase de sub control. Puteau discredita pe oricine, puteau scoate la iveală toate secretele murdare, din cele mai ascunse cotloane ale internetului, ca să distrugă guverne și întregi structuri mafiote, dacă ajungeau pe mâinile cui nu trebuia.

Iar acum căzuseră în mâinile celei mai nepotrivite persoane. Fostul ei iubit cretin – Jackson – furase codurile după ce ea le terminase, în urmă cu trei săptămâni, și dispăruse.

Abia când a început să-l urmărească a descoperit că Jackson fusese trimis de Organizație să se apropie de ea. Mai exact, de către domnul Caine. Morana nu știa

cum aflase acela despre cunoştinţele ei de programare şi despre coduri.

Era terminată. Complet terminată.

Nu avea cum să-i spună tatălui ei. „Imposibil!" Greşelile pe care le făcuse erau prea grave. Se întâlnise cu un intrus, scrisese nişte coduri ca o bombă cu ceas, fără niciun fel de protecţie, şi, mai rău decât orice, ştia unde ajunseseră codurile. Tatăl ei avea să o ucidă fără să clipească. O ştia şi, dacă era să fie sinceră, nici nu-i păsa. Dar oamenii nevinovaţi şi martorii nu meritau să-şi vadă vieţile distruse din pricina greşelilor ei.

Aşadar, după săptămâni la rând de cercetări şi urmăriri, reuşise să facă rost de o invitaţie falsă la petrecerea din Tenebre. Tatăl ei credea că se întâlnea cu prietenele, inexistente, din facultate. Bodyguarzii credeau că se îmbătase şi dormea încuiată în camera de hotel.

Dar evadase. Intrase în adâncul bârlogului. Trebuia să ia codurile şi să scape naibii de acolo. Şi trebuia să facă toate astea în timp ce-l amuţea pe Predator. Singurul mod de a-şi îndeplini misiunea era să-l omoare.

Când se gândea la toată povestea cu Jackson, îi clocotea sângele în vene.

O, da, nu avea să aibă nicio problemă să-l ucidă! Dorinţa îi creştea de fiecare dată când se gândea la ticălosul acela bolnav. A strâns din dinţi.

În cele din urmă, după ce a dat peste cap un pahar de whiskey, Tristan Caine a luat-o spre casă.

Să înceapă spectacolul!

Dând din cap imperceptibil, a pus paharul pe tava unuia dintre numeroşii ospătari şi s-a îndreptat în grabă spre poteca izolată pe care mergea el. Se ţinea în umbră, iar rochia închisă la culoare o ajuta să nu iasă în evidenţă. După câţiva paşi, tufele care mascau drumul se îndeseau şi mai tare.

Drept în față, a zărit silueta înaltă și masivă a lui Caine, care mergea întins spre treptele casei. Le-a urcat câte două odată, așa că Morana a iuțit pasul pe tocuri, încercând să nu-l piardă din ochi.

S-a uitat de jur împrejur, apoi s-a aplecat și a urcat treptele. În stânga, vedea petrecerea și paznicii împrăștiați pe gazon.

A intrat prin ușile duble imense, nedumerită de lipsa pazei în jurul casei. Și atunci a văzut un paznic care venea direct spre ea prin hol.

S-a pitit, agitată, după primul stâlp și s-a uitat către intrarea mare, unde un candelabru imens atârna de tavan. L-a urmărit apoi cu privirea pe Caine, care a luat-o pe coridorul din stânga și a dispărut în capăt.

Deodată, s-a simțit trasă de braț.

Un paznic mătăhălos o privea încruntat.

— Te-ai rătăcit, domnișoară? a întrebat el privind-o suspicios.

Înainte să se răzgândească, Morana a luat vaza de lângă ea și l-a lovit în cap. Paznicul a căscat ochii, apoi s-a prăbușit la pământ.

„Futu-i, futu-i, futu-i!" s-a mustrat ea în gând, fugind.

Fusese un gest mai neglijent decât și-ar fi dorit.

După ce a respirat adânc, concentrată la ce avea de făcut, s-a ghemuit și s-a îndreptat spre hol. A luat-o la fugă pe coridor, oprindu-se doar cât să-și ia încălțările în mână ca să nu facă zgomot. În câteva secunde, a ajuns la o cotitură către spatele casei și a văzut o scară ce ducea către o ușă.

A înghițit în sec, în timp ce inima îi bătea nebunește, și a urcat treptele.

Când a ajuns pe palier, s-a apropiat de ușă pe vârfuri. A tras repede aer în piept și a scos cuțitul din teaca de pe coapsă. Arma îi lăsase o mică vânătaie pe piele.

A băgat capul înăuntru. Era un fel de cameră de oaspeți în semiîntuneric. Goală.

Încruntată, a pășit înăuntru și a închis imediat ușa după ea.

Din celălalt capăt al camerei, s-a deschis o ușă, înainte să vadă ce se afla în jurul ei. Cu inima bubuind, s-a ghemuit într-un colț și a văzut un bărbat cum a ieșit din baie și și-a aruncat sacoul pe pat. A remarcat bretelele care contrastau cu cămașa albă, dintr-un material rigid, descheiată la guler, și care se întindeau pe pieptul lat. Un piept foarte musculos. Putea să parieze că acela avea și pătrățele pe abdomen.

Deși detesta faptul că observase acest lucru, nu putea să nege că era un bărbat foarte, foarte atrăgător. Păcat că era și un ticălos pe măsură.

L-a văzut cum și-a scos telefonul din buzunarul pantalonilor și a derulat concentrat ceva pe ecran. Când i-a văzut spatele vânjos întors spre ea, s-a ridicat din poziția ghemuită în penumbră.

Era acum ori niciodată.

Cu mâna tremurând ușor pe cuțit, s-a apropiat fără să respire măcar, de teamă să nu-i atragă atenția. Când a ajuns la doi pași de el, i-a lipit cuțitul de spinare, chiar în locul unde ar fi trebuit să fie inima, și a spus, cât mai glacial cu putință:

— Dacă tresari, mori!

A văzut cum i s-au încordat mușchii unul câte unul, chiar înainte să fi vorbit. Ceea ce ar fi fascinat-o, dacă n-ar fi fost moartă de frică și turbată de furie.

— Interesant! a spus el pe un ton sec, de parcă nu viața lui depindea de cuțitul pe care ea-l ținea cu mâini tremurânde, la câțiva centimetri.

Morana a strâns cuțitul mai tare.

— Aruncă telefonul și ridică mâinile, i-a ordonat, iar el s-a conformat fără ezitare.

Vocea lui a pus capăt liniștii tensionate.

— Dat fiind că n-am murit deja, presupun că vrei ceva.

Tonul netulburat al vocii lui nu a reușit să-i potolească nervii. Cum de nu era nici măcar tulburat de situația în care se afla? Ar fi putut să-l înjunghie. Oare îi scăpa ceva?

Simțea broboanele de sudoare pe spate, peruca îi dădea mâncărimi pe scalp, dar a rămas atentă la spatele lui. După ce a scos încă un cuțit, de pe cealaltă coapsă, l-a împuns cu lama într-o parte, chiar în dreptul rinichiului. Spatele lui s-a încordat ușor, dar mâinile i-au rămas nemișcate.

— Ce vrei? a întrebat el cu o voce la fel de neclintită.

Morana a respirat adânc, a înghițit în sec și a răspuns.

— Stickul USB pe care ți l-a dat Jackson.

— Care Jackson?

I-a înfipt puțin mai mult lamele de cuțit în spate, să-l avertizeze.

— Nu te preface că nu știi nimic, domnule Caine. Știu totul despre înțelegerea ta cu Jackson Miller.

Spatele lui a rămas rigid, căci, altfel, cuțitele i-ar fi străpuns pielea într-o secundă.

— Acum, unde e stickul?

După o clipă de tăcere, el a înclinat capul spre stânga.

— În sacou. Buzunarul interior.

Morana a clipit, uimită. Nu se așteptase să cedeze atât de ușor. Poate era un păpălău, dincolo de aspectul

de macho. Poate că toate zvonurile și poveștile erau doar invenții.

S-a uitat la sacoul negru și ce a urmat s-a întâmplat în fracțiunea de secundă în care și-a pierdut concentrarea.

S-a trezit cu spatele trântit de perete, cu mâna dreaptă, în care ținea un cuțit, lipită de zid și strânsă ca într-o menghină. Mâna stângă, cu celălalt cuțit, era în dreptul gâtului ei, strânsă acum de Tristan Caine, mult mai puternic și mai furios.

A clipit, atentă la ochii lui – ochii lui foarte albaștri și mânioși –, șocată de răsturnarea de situație. Nu era pregătită pentru așa ceva. La naiba, nu era *deloc* pregătită pentru așa ceva!

A înghițit în sec. El o strângea de mână și îi apăsa lama pe gât. Simțea metalul rece care îi amenința pielea bronzată. Cu mâna cealaltă, mare și aspră, Tristan îi ținea celălalt braț deasupra capului și își înfășura degetele ca niște cătușe în jurul încheieturii ei. Morana simțea apăsarea trupului vânjos, masiv, pieptul cald lipit de sânii ei, care se ridicau și coborau cu fiecare respirație, aroma de mosc a parfumului său, care îi invada simțurile, picioarele lui, care o țintuiau și o obligau să rămână nemișcată.

Înghițind în sec, s-a uitat în ochii lui și și-a îndreptat spatele. Nu avea să moară ca o lașă, cu atât mai puțin din cauza unuia ca el.

Bărbatul s-a aplecat ușor, până a ajuns la câțiva centimetri de fața ei, și i-a vorbit cu voce brutală, aruncându-i o privire rece:

— Locul ăsta, chiar aici, a spus el încet și a apăsat vârful cuțitului sub obrazul ei, pe gâtul înclinat. E un loc ușor de reperat. Dacă te înțep aici, mori înainte să clipești.

A tresărit, dar a strâns din dinți și a refuzat să se arate speriată, observând în tăcere cum el muta cuțitul aproape de mijlocul gâtului.

— Locul ăsta. Mori, dar o să faci ceva mizerie.

Inima îi bubuia cumplit în piept, iar palmele îi transpirau din cauza privirii lui. Apoi el a mutat cuțitul către un loc de la baza gâtului.

— Și aici... Știi ce se întâmplă dacă te tai aici?

Morana a rămas tăcută și l-a privit, ascultându-i vocea zeflemitoare, aproape seducând-o cu tentația morții.

— O să te doară! a continuat el calm. O să sângerezi până mori. O să simți fiecare picătură de sânge pe care o pierzi.

Vocea lui îi învăluia trupul.

— O să vină și moartea, dar mult, mult mai târziu. Iar durerea va fi cumplită.

A ținut cuțitul nemișcat în punctul acela, apoi a spus, cu o voce devenită subit înfiorătoare.

— Acum, dacă nu-ți dorești să se întâmple toate astea, spune-mi cine te-a trimis și despre ce stick vorbești.

Morana a clipit derutată, apoi și-a dat seama de un lucru. Nu o recunoscuse. Normal că nu. Nu se întâlniseră niciodată până acum, iar aceasta, ca primă întâlnire, lăsa mult de dorit. Probabil o văzuse în treacăt în fotografii, așa cum îl văzuse și ea.

Și-a umezit buzele și a șoptit.

— Stickul e al meu.

A observat că avea ochii ușor mijiți.

— Serios?

A mijit și ea ochii, iar mânia i-a dispărut de pe față, alungată de teama ce revenise în forță.

— Da, serios, ticălosule! Am muncit pe brânci la codurile alea și să fiu a naibii dacă te las să le folosești! Jackson le-a furat de la mine și am venit tocmai din Portul Umbrelor până aici fiindcă am nevoie de ele.

A urmat o clipă de tăcere, iar ochii lui au zăbovit asupra trăsăturilor ei, până când uimirea a strălucit în ei.

— Morana Vitalio?

Morana a dat scurt din cap, atentă la lama de pe gâtul ei. El a privit-o de sus în jos, întârziind pe peruca și buzele ei și analizând fiecare centimetru de pe trupul ei, înainte să o privească iar în ochi.

— Măi să fie! a murmurat el, mai mult în sinea lui, și a retras lama un centimetru, relaxându-și totodată maxilarul țepos, acum că îi descoperise identitatea.

A deschis gura să-l roage să ia cuțitul exact când ușa de lângă ei s-a dat cu putere de perete. Morana a țipat de spaimă, el i-a dat drumul mâinii de deasupra capului, iar pe cea liberă i-a apăsat-o pe gură.

Serios? Ce credea? Că o să strige după ajutor în casa Organizației?

— Tristan, ai văzut ceva? Cineva l-a lăsat inconștient pe Matteo la parter, a spus o voce gravă, care vorbea cu un accent mai greu sesizabil, de cealaltă parte a ușii.

Morana a simțit o greutate de plumb în stomac și a căscat ochii când el a privit-o. Bărbatul a ridicat din sprânceana dreaptă și a răspuns.

— Nu, n-am văzut, a spus fără să-și ia ochii de la ea. Cobor în câteva minute.

Morana a auzit pașii îndepărtându-se și, după câteva secunde, el și-a retras mâna de pe gura ei. Dar trupul lui continua să o țintuiască.

— Nu vrei să iei cuțitul? a întrebat ea încet, sfredelindu-l cu privirea.

El a ridicat și mai mult din sprânceană, apoi s-a aplecat, fără să miște cuțitul.

— Ar trebui să știi că nu trebuie să intri în casa dușmanului singură și neprotejată. Ar trebui să mai știi și că niciodată nu te furișezi în spatele unui prădător. După ce simțim miros de sânge, totul se transformă în vânătoare.

Morana şi-a încleştat maxilarul. O mânca palma să-l plesnească pentru atitudinea lui plină de superioritate.

El a tăcut un moment lung, apoi a făcut un pas în spate şi i-a dat drumul braţelor, în timp ce lua cuţitele să le verifice.

— A fost o prostie să vii aici, domnişoară Vitalio, a spus încet, cu ochii la ea. Dacă oamenii mei te-ar fi găsit, ai fi fost moartă. Dacă te-ar fi găsit oamenii tăi, ai fi fost moartă. Ai vrut să declanşezi un război?

Ce ipocrit! Morana a făcut un pas mai aproape, până au mai rămas doar câţiva centimetri între ei, şi l-a privit încruntată.

— O să mor oricum, aşa că nu mi se pare o prostie. Ai idee ce poate face conţinutul acelui stick? Războiul ăsta ipotetic de care mă acuzi că l-aş fi declanşat – cam aşa, doar că de zece ori mai rău.

A respirat adânc, încercând să-l convingă.

— Uite ce e! Dă-mi codurile, ca să le distrug, şi-mi văd de drum.

S-a aşternut liniştea timp de câteva minute, care au părut nesfârşite, în care el a privit-o atent, făcând-o să se frământe neliniştită. Apoi i-a dat cuţitul înapoi şi i-a răspuns:

— Există o uşă sub scară. Pe acolo ajungi la poartă. Pleacă de aici până nu te vede cineva şi începe haosul. Am şi eu o seară liniştită după luni întregi şi ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să-ţi curăţ sângele de pe aici.

Morana a respirat adânc şi şi-a luat cuţitele înapoi.

— Te rog!

Pentru prima dată, a văzut altceva scăpărând în ochii lui. Stătea cu braţele încrucişate şi capul înclinat ca s-o privească.

— Pleacă!

Oftând, şi-a dat seama că pierduse. Nu mai avea ce să facă. Dacă se întorcea acasă, trebuia să-i spună tatălui ei. Ceea ce însemna ori moartea, ori exilul. „Futu-i!"

Dând din cap şi înghiţind acreala pe care o simţea în gură, s-a întors pe călcâie şi a pus mâna pe clanţa uşii, dar a simţit că o urmăreşte cu privirea.

— Domnişoară Vitalio?

Morana a întors capul şi a văzut cum ochii îi sclipeau într-un fel care-i făcea inima să bată neregulat. A ţintuit-o un moment lung cu privirea, înainte de a continua.

— Îmi eşti datoare.

A clipit surprinsă.

— Poftim?

Albastrul ochilor lui a devenit şi mai intens.

— Îmi eşti datoare, a repetat el.

Ea a strâmbat din buze.

— Pentru ce naiba?

— Pentru viaţa ta, a spus el. Dacă ar fi fost oricine în afară de mine, acum n-ai mai respira.

Morana s-a încruntat nedumerită şi a văzut cum el strâmbă din buze, deşi o fixa cu o privire pe care nu o putea descifra.

— Nu sunt un gentleman, să te las să scapi atât de uşor! i-a spus încet. Îmi eşti datoare.

Pe urmă, a scurtat distanţa dintre ei. Morana a înghiţit în sec, a strâns mâna pe clanţă, în timp ce inima îi bătea nebuneşte, şi a lăsat capul pe spate, să-i susţină privirea. El a privit-o îndelung, apoi s-a aplecat fără să-şi ia ochii de la ea şi i-a şoptit, făcând-o să-i simtă pe faţă respiraţia şi mirosul puternic de mosc:

— Într-o bună zi, o să plăteşti!

A simţit că i se taie respiraţia.

Şi a ieşit în fugă din cameră.

ciocnirea

„Doamne, n-ar fi trebuit să fiu aici!"

Ar putea fi titlul autobiografiei ei, dat fiind că se trezea mai mereu în astfel de situaţii. Dacă avea să-şi scrie vreodată autobiografia, era destul de sigură că mulţi oameni ar fi vrut să o citească. La urma urmei, câte fiice geniale de mafioţi îşi pun viaţa pe hârtie pentru publicul larg? Însă, la cum mergeau lucrurile, se îndoia că avea să ajungă în siguranţă acasă.

Înspăimântată, simţea o greutate apăsătoare în stomac, care ameninţa să-i înmoaie genunchii, în timp ce înainta spre clădirea abandonată, cu picioarele tremurând. Era genială, dar, Doamne, era şi *proastă*! O proastă de prima clasă! Nu blocase în telefon numărul fostului iubit, care o înşelase. Îl lăsase pe dobitoc să-i trimită mesaj. Ba chiar, nu se ştie de ce, ascultase mesajul.

În acel moment, era în camera ei, lucra pe laptop, încercând să contracareze efectele dezastruoase ale codurilor.

Încă auzea panica din vocea lui. Vorbise repede şi şoptit. Încă simţea cum se înfiorase de groază la auzul şoaptelor lui. Îşi mai amintea mesajul integral, cuvânt cu cuvânt, pentru că îl ascultase de zece ori. Nu, nu de dragul iubirii pierdute, ci pentru că se gândea la ce avea de făcut.

Ce proastă fusese!

Vocea lui speriată i se întipărise în creier.

„Morana! Morana, trebuie să mă asculți! Am nevoie de ajutorul tău! E o chestiune de viață și de moarte. Codurile... codurile sunt... Îmi pare foarte rău! Te rog, hai să ne întâlnim la intersecția dintre Huntington și 8th. E un șantier acolo. La 18.00. O să mă ascund în clădire și o să te aștept. Promit că o să-ți explic tot, dar vino singură. Te rog! Jur că, altfel, o să mă omoare! Te rog, te implor! Codurile sunt..."

Doar atât spusese. O oră s-a holbat la telefon și a analizat posibilitățile. Care erau foarte simple.

Posibilitatea unu – Era o capcană.

Posibilitatea doi – Nu era o capcană.

Simplu, însă de-a dreptul derutant. Știa că Jackson era un adevărat șarpe. Exista varianta să fi fost plătit să o sune, așa cum fusese plătit să o spioneze. Săptămâni la rând se prefăcuse că ținea la ea. Prin comparație, un apel panicat nu însemna mai nimic. O păcălise o dată. Încerca acum să o păcălească iar? Oare era o capcană?

Dar tocmai asta o punea pe gânduri. Cine ar fi vrut să o prindă în capcană? Organizația? Tocmai fusese în bârlogul lor săptămâna trecută. Intrase în vizuina leului, dăduse nas în nas cu celebrul *Predator* și scăpase vie și nevătămată. Știa că ei nu voiau să declanșeze un război mafiot, altfel Tristan ar fi demascat mica ei ispravă chiar în noaptea cu pricina. Dar nu făcuse asta. O lăsase să plece. Nu avea niciun sens să-i întindă acum o capcană.

Dar, dacă nu erau cei din Organizație, cine l-ar fi pus pe Jackson să o sune și să se prefacă înspăimântat? Oare chiar era o capcană? Sau era ea exagerat de precaută? Jackson chiar era speriat sau se prefăcea?

Din păcate, nu-și permitea luxul de a nu risca. Dacă Jackson era speriat și chiar știa ceva despre coduri, atunci

era obligată să se întâlnească cu el. Trebuia să-l lase să vorbească. Trebuia să recupereze codurile, prin orice mijloace.

Nu că ultima dată când aplicase metoda asta ar fi mers totul strună!

Era şi acum uluită că ajunsese la mila lui. A *renumitului* Tristan Caine. Un bărbat cunoscut pentru cruzimea sa. O ţintuise la perete şi-i pusese la gât propriile cuţite. Apoi îi dăduse drumul. De fapt, îi arătase uşa către libertate şi posibilitatea de a scăpa neobservată din diabolica casă Maroni, chiar în mijlocul unei petreceri.

Îşi amintea cât de uluită fusese când făcuse autostopul ca să se întoarcă la hotel. Uluită de propria îndrăzneală. Uluită de tentativa eşuată. Uluită de cât de aproape fusese de dezastru. Uluită de el.

Întâlnirea, deşi scurtă, avusese un anume efect asupra ei care o însoţise după ce părăsise Tenebrele. Trecuse o săptămână de când se întorsese acasă, o săptămână de când se infiltrase pe domeniul Maroni, o săptămână de la eşecul de a recupera stickul. O săptămână în care păstrase secretul faţă de tatăl ei. Dacă afla, când va afla, avea să se dezlănţuie iadul...

Alungându-şi gândurile tulburătoare, şi-a îndreptat umerii şi a simţit răceala încurajatoare a metalului în dreptul taliei, acolo unde ascunsese un pistol Beretta mic sub o bluză simplă, galbenă. În afară de cheile de la Mustangul roşu decapotabil, nu avea nimic la ea. Îşi pusese telefonul în buzunarul de la pantalonii largi şi negri, aşa că avea mâinile libere.

După săptămâna trecută, îşi vopsise părul castaniu, încercând să scape de amintirea neplăcută a întâlnirii. O făcea deseori – îşi schimba culoarea părului. În viaţa ei erau multe lucruri pe care nu le putea controla, aşa că se bucura să decidă singură când era vorba de înfăţişarea ei. Îşi prinsese în coadă noile şuviţe închise la culoare şi îşi

pusese ochelarii de soare. Se încălțase cu pantofi fără toc, în cazul în care ar fi fost nevoită să fugă.

Îi spusese tatălui ei că mergea în oraș la cumpărături și fugise înainte să o prindă din urmă gorilele lui. Procedase astfel de suficiente ori în trecut și-și atrăsese doar priviri mustrătoare din partea lui.

În privința tatălui ei, era vorba mai puțin de siguranță și mai mult de control. Controlul asupra oamenilor săi, a mișcărilor ei și a avantajului în fața dușmanilor. Încetaseră de mult să mai pretindă că nu știau adevărul. Iar ea încetase să se mai simtă dezamăgită. Rămăsese undeva la mijloc, între neînfricare și nesăbuință.

Venise aici, chiar în mijlocul acelui teritoriu.

Când a intrat în șantier și a trecut de porțile de fier forjat care protejau clădirea nefinalizată de strada izolată, Morana a privit în jur și a studiat zona. Soarele scăpăta pe cer, gata să coboare sub linia orizontului dintr-o clipă în alta, iar lumina făcea clădirea să arunce pe jos umbre lungi și înfricoșătoare. Cerul se colora încet din purpuriu în cenușiu, în vreme ce luna stătea să răsară.

A simțit vântul răcoros pe piele și un fior i-a coborât pe brațele goale, făcându-i pielea de găină. Dar altceva o înfricoșa cu adevărat.

Vulturii. Zecile de vulturi. Înconjurau întruna clădirea și se strigau unii pe alții, într-o hărmălaie pierdută în zbaterea aripilor în vânt.

Se înserа, iar păsările zburau în jurul clădirii înalte, ceea ce-i dădea un indiciu. Nu era un șantier obișnuit. Undeva în zonă se afla un cadavru – sau, judecând după numărul păsărilor, poate mai mult de unul.

N-ar fi trebuit să fie aici.

Încercând să-și potolească neliniștea apărută din senin, s-a uitat la ceasul de mână.

Ora 18.00. Venise timpul.

Unde naiba era Jackson?

Bâzâitul subit al telefonului în buzunar a făcut-o să tresară. A expirat, să-şi domolească bătăile inimii, apoi a scos telefonul în grabă şi s-a uitat la număr. Jackson. A dus telefonul la ureche.

— Morana? s-a auzit vocea familiară şoptind, făcând-o să se încrunte.

De ce şoptea?

— Unde eşti? l-a întrebat ea încet şi s-a uitat în jur, verificând dacă era ceva neobişnuit.

Altceva în afară de afurisiţii de vulturi.

— Ai venit singură?

S-a încruntat şi a intrat în alertă.

— Da. Acum vrei să-mi spui ce se întâmplă?

L-a văzut scoţând capul de după uşa clădirii şi făcându-i semn să înainteze.

— Vino repede înăuntru! s-a auzit din telefon.

Morana s-a uitat la clădirea nefinisată care se înălţa spre cer ca un monstru gata să se prăbuşească, înconjurat de păsările morţii. Ar fi râs în hohote de decorul clişeic dacă ar fi fost vorba de un film. Dar ultimul lucru pe care voia să-l facă acum era să râdă. Era o porcărie grozav de înfricoşătoare! Şi ceva nu era deloc în regulă.

— Nu mă mişc de aici dacă nu-mi spui despre ce e vorba! a spus hotărâtă şi a rămas pe loc, uitându-se la Jackson cum scotea iar capul pe uşă.

— Fir-ar să fie, Morana! a înjurat Jackson cu glas tare, pe un ton agitat. Nu vrea să intre!

Morana a încremenit, auzindu-l cum striga la cineva din spatele lui, având certitudinea că o trădase. Ticălos nenorocit! Îi întinsese o capcană.

Fără să mai stea pe gânduri, s-a ghemuit în spatele unor dărâmături şi a scos arma. A pregătit-o şi a întins

brațele, gata să ochească și să tragă la nevoie. Inima îi bătea nebunește, respira sacadat, în timp ce adrenalina îi străbătea corpul, și totul în jur, în afară de respirația ei, era nefiresc de tăcut. Cu excepția vulturilor. Cârâiau în continuare pe cer, chiar deasupra capului ei, și încercuiau clădirea, care duhnea a moarte.

Trebuia să se întoarcă la mașină.

A întors ochii spre poartă și a socotit din priviri că se afla la câțiva zeci de metri de mormanul de moloz. La naiba! Nu avea cum să fugă fără să fie împușcată.

Să gândească. Trebuia să gândească.

— Morana!

A rămas ascunsă și l-a auzit pe Jackson strigând-o din interiorul clădirii.

— Nu-ți facem niciun rău! Vrem doar să vorbim!

Da, de parcă ea se născuse ieri!

A strâns din dinți, cuprinsă de furie și de dorința de a-i căra la pumni până îl umplea de sânge. O, cât i-ar fi plăcut să-l pocnească!

— Știu că-ți place să te joci, scumpo, dar ăsta nu-i un joc!

Ura pur și simplu când îi spunea „scumpo". O făcea să se simtă ca una dintre parașutele care stăteau mereu în preajma bărbaților din lumea lor. Ar fi trebuit să-l culce la pământ.

— Uite, știu! a continuat Jackson și vocea lui se auzea tot mai aproape de ascunzătoarea ei. Știu că mă urăști că am luat codurile, dar a fost vorba doar de bani, scumpo. Chiar mi-a plăcut de tine. Putem să te ajutăm, dacă ne lași.

Era drogat cumva?

A strâns arma mai tare.

S-a auzit o împușcătură. Vulturii au luat-o razna.

A tresărit când a auzit zgomotul, apoi a ridicat ochii către păsările care zburau haotic deasupra, înnebunite, şi a simţit că inima îi bătea la unison cu aripile lor. A aşteptat în zadar ca Jackson să continue. Era şi mai îngrozită.

— Te prefer blondă.

I s-a pus un nod în gât când a auzit vocea în spatele ei. Vocea pe care nu reuşise să o uite. Vocea care îi şoptise căile crimei ca şi cum ar fi mângâiat-o un amant. Vocea care amintea de păcat şi de whiskey.

A ridicat privirea şi a dat nas în nas cu ţeava unui pistol Glock îndreptat spre capul ei. S-a uitat apoi la degetele sigure, la antebraţele învelite în muşchi, pe sub mânecile suflecate ale unei cămăşi negre, apoi la barba abia răsărită pe maxilarul pătrat şi la ochii lui. Ochii lui albaştri, *albaştri*. Şi complet lipsiţi de expresie.

A observat totul într-o secundă, cu entuziasm feminin, înainte să-şi aducă aminte cine era el.

Şi atunci a ridicat braţul şi a îndreptat arma spre inima lui, în timp ce el îi ţinea pistolul aţintit spre cap, într-o confruntare tăcută.

Morana s-a ridicat fără să-şi ia ochii de la el şi fără să-i tremure arma în mână, apoi a înclinat capul.

— Iar eu te prefer mort.

El şi-a păstrat expresia stoică, iar ea a mijit ochii. Au stat aşa tăcuţi câteva minute, ameninţându-se reciproc, până când ea şi-a dat seama că nu avea niciun rost. Ştia că nu voia să o omoare. Avusese ocazia perfectă săptămâna trecută şi nu o omorâse. Nici acum nu avea să se întâmple.

— Ştim amândoi că nu o să mă împuşti, aşa că hai să renunţăm la arme, bine? a propus ea cu nonşalanţă, evitând chiar să clipească, pentru a nu-i da ocazia să mişte.

El şi-a arcuit buzele, dar amuzamentul nu i se citea şi în ochi. A ridicat braţul, l-a tras înapoi, fluturând un steag alb, iar ea a lăsat arma în jos, fixându-l cu privirea. În clipa în care a coborât arma, el s-a apropiat şi i-a pus pistolul între sâni, cu faţa la un centimetru de a ei. Mirosul de transpiraţie şi parfumul lui s-au amestecat în aerul din jur şi fiecare punctişor albastru din ochii săi se vedea clar, chiar şi în întunericul care se lăsa peste ei.

S-a aplecat încet şi a vorbit calm, ţintuind-o cu o privire aspră, iar cuvintele au făcut să i se taie respiraţia.

— Sunt locuri pe trupul tău pe care le cunosc, a spus el şi a apucat-o de gât cu mâna liberă, strângând cu putere, aproape ameninţător, în timp ce arma se oprise în dreptul inimii ei agitate. Locuri pe care tu nu le ştii. Locuri în care pot să trag şi să te rănesc, fără să te ucid.

S-a aplecat şi mai tare, iar şoapta lui părea atingerea unei fantome pe pielea ei, în timp ce întindea gâtul să-l privească în ochi. Îi ţinea mâna pe ceafă, înălţându-se deasupra, fără să-şi ia ochii de la ea.

— Moartea nu e felul principal, iubito. E desertul.

Ochii i s-au înăsprit şi mai tare, tonul vocii îi devenise glacial şi degetele lui o strângeau de gât ca un avertisment.

— Să nu faci niciodată greşeala de a crede că mă cunoşti. Ar putea fi ultima.

Inima ei bătea ca a unei sălbăticiuni care fuge să-şi scape pielea. Deşi pieptul i se ridica şi cobora într-un mod pe care prefera să-l ignore, a strâns din dinţi, văzând cât de îndrăzneţ şi arogant era. De ce toţi bărbaţii din jurul ei concurau pentru titlul de Nemernicul Anului?

Încordându-şi spinarea, a întins braţul instinctiv şi l-a agăţat cu piciorul de genunchi – pentru o clipă, s-au văzut efectele antrenamentelor clasice de autoapărare. L-a tras cu piciorul spre ea şi i-a împins greutatea cu

braţul, trântindu-l la pământ şi simţindu-se triumfătoare la vederea expresiei lui mirate. După o secundă, bărbatul s-a ridicat în picioare cu o mişcare sprintenă, care ar fi uimit-o dacă ar fi fost vorba de altcineva. Dar ea încă nu terminase.

De data asta, s-a băgat în faţa lui, l-a împuns cu degetul în pectoralii încordaţi pe sub gulerul deschis al cămăşii negre, cu capul dat pe spate, ca să-l poată privi în ochi, în timp ce a spus cu o voce mai rece decât a lui.

— Să nu faci niciodată greşeala de a crede că mă sperii. Va fi ultima ta greşeală.

A încleştat fălcile, a fixat-o cu privirea, iar tensiunea dintre ei era atât de mare, încât ai fi putut s-o tai cu un cuţit. Avea o atitudine glacială. Odată cu respiraţia care-i umfla pieptul, Morana a simţit flăcări prin vene.

Altcineva a întrerupt momentul încordat.

— Trebuie să spun că rareori apare o persoană, cu atât mai puţin o femeie, care să nu se teamă de Tristan.

Morana s-a întors pe loc şi l-a văzut pe Dante Maroni la câţiva metri distanţă. Era îmbrăcat într-un costum care nu se potrivea nicicum cu şantierul acela, ci mai degrabă cu petrecerea la care îl văzuse săptămâna trecută. Părul brunet era pieptănat perfect, dat peste cap, ceea ce-i scotea în evidenţă pometii înalţi, după care ar fi plâns fotomodelele din toată lumea. Era proaspăt bărbierit şi două inele mari de argint îi împodobeau arătătorul drept şi mijlociul stâng. Morana nu avea încredere în zâmbetul lui amabil. A remarcat trăsăturile mediteraneene evidente pe pielea lui bronzată, incapabilă să nege că Dante Maroni era un bărbat frumos.

Acela s-a apropiat, i-a întins mâna şi a afişat un zâmbet relaxat, de fapt, rezultatul unui efort constant – Morana era sigură de asta.

— Dante Maroni, a spus el pe un ton calm şi politicos, apoi i-a luat mâna şi a strâns-o în palmele lui mari şi netede, dar ochii căprui îi contraziceau zâmbetul. Mă bucur să te întâlnesc, domnişoară Vitalio! Aş fi preferat să ne cunoaştem în alte împrejurări.

— Eu aş fi preferat să nu ne cunoaştem deloc, nu s-a abţinut Morana să-i răspundă, iar anii de animozitate îi făceau sângele să clocotească, ca şi posibilitatea ca acest bărbat să aibă şi stickul, şi puterea de-a o distruge.

Posibil şi să-l fi împuşcat pe Jackson. Era destul de sigură că Jackson murise.

Dante Maroni a zâmbit iar, în timp ce o privea cu ochi întunecaţi.

— Neînfricată, aşa cum am spus. Poate fi un lucru periculos.

Ar fi trebuit să-şi tatueze vorbele lui pe frunte. Poate atunci le-ar fi luat în seamă.

Pierzându-şi răbdarea, s-a uitat în jur şi a observat că nu mai era ţipenie de om. OK! Deci se afla pe un şantier abandonat, cu doi bărbaţi renumiţi, foarte renumiţi, dintr-o familie mafiotă, care din întâmplare erau duşmanii familiei ei şi care o ademeniseră aici cu un scop anume. Nu era cel mai sigur loc din lume, dar nici nu o omorâseră. Încă. Asta trebuia să însemne ceva, nu?

— De ce sunt aici, domnule Maroni? a întrebat ea, exasperată, vrând să înţeleagă ceva din ce se întâmpla. Şi unde e Jackson?

— Te rog, spune-mi Dante! a corectat-o acela şi a zâmbit iar.

Tristan Caine s-a apropiat din spate, alăturându-se fratelui său, cu braţele musculoase încrucişate pe pieptul vânjos şi fără să schiţeze vreun zâmbet. Un tatuaj i se ivea de sub mânecile cămăşii.

Morana s-a uitat la cei doi, amândoi renumiți, amândoi nemiloși, și a observat contrastul puternic dintre ei. Nu știa să spună exact care era diferența, în afară de intensitatea pe care o emana Caine, spre deosebire de celălalt bărbat. Intensitatea cu care o privea, chipul acela frumos lipsit de orice expresie.

S-a ferit să-l privească și și-a îndreptat atenția spre Dante. Simțea intensitatea privirii lui Tristan Caine pe piele. Prin comparație, privirea lui Dante era blândă.

S-a concentrat și a strâns din dinți.

— Dante.

Bărbatul a oftat în timp ce încă îi ținea mâna.

— Jackson e mort.

Morana a simțit o împunsătură în stomac, dar nimic mai mult. Nu știa ce anume spunea asta despre caracterul ei. Voia să-i pară rău. Dar nu era așa și nu știa nici ea de ce.

A dat scurt din cap, fără un cuvânt, neștiind ce putea spune fără să arate lipsa de emoție față de moartea fostului iubit.

Dante a dat din cap și a strâns-o de mână, în timp ce Caine stătea tăcut lângă el și-i urmărea ca un uliu.

— Trebuia să ne întâlnim cu tine fără să alarmăm pe nimeni, a început Dante. Singurul mod în care puteam face asta era ca Jackson să te aducă aici.

— De ce voiați să vă întâlniți cu mine? a întrebat Morana, evitând cu încăpățânare să se uite la celălalt bărbat, care rămânea tăcut.

Dante a șovăit o clipă și, pentru prima dată de când apăruse fratele lui de sânge, domnul Caine a vorbit, încet și aspru.

— Din cauza codurilor.

Morana a simțit că-i stă inima și s-a uitat la el, ridicând din sprâncene.

— Explică-mi! a cerut.

Tristan Caine o privea indiferent, pe cât de indiferent se putea, dat fiind că o scana permanent.

— Ai impresia că stickul cu acele coduri se află la mine, a spus el.

— Știu că e la tine, i-a răspuns Morana încruntându-se.

— De ce? a întrebat Dante, făcând-o să se întoarcă spre el.

Morana s-a uitat o secundă la ei, apoi a clipit nedumerită, înainte să continue.

— Când Jackson mi-a furat codurile, a început ea, întorcând capul când la unul, când la celălalt, i-am urmărit telefonul și deplasările de când m-a cunoscut. Așa am ajuns la tine, a zis ea și a arătat spre celălalt bărbat.

S-a lăsat tăcerea o clipă, apoi Dante a vorbit iar.

— Și ai presupus că Tristan l-a angajat pe Jackson să te spioneze?

Morana a dat din cap, dar începea să aibă îndoieli.

— Nu aveam niciun motiv să cred altceva.

— Numai că eu nici nu știam că exiști, a intervenit Tristan Caine pe un ton sec.

Mincinosul! S-a uitat la el și a mijit ochii, amintindu-și că o recunoscuse. O, știuse foarte bine de existența ei! Însă nu înțelegea de ce acum mințea.

Ochii lui o provocau să-l dea de gol, să îndrăznească să spună că venise neinvitată pe proprietatea Maroni, în dormitorul acela, și că stătuse singură cu el.

Morana s-a întors spre Dante, încleștându-și pumnii.

— Vrei să spui că nu l-ai angajat pe Jackson?

Dante a dat din cap cu o expresie serioasă.

— Nici nu știam de existența acelor coduri. Sunt foarte puternice și, dacă ajung în mâinile nepotrivite, s-a zis cu familiile noastre. De asta am venit în vest, în orașul tău. Era important să ne întâlnim.

— Și cum ați aflat de coduri?

Dante a arătat spre bărbatul de lângă el.

— Tristan mi-a spus despre ele după ce l-ai sunat săptămâna trecută și i-ai cerut să ți le dea înapoi. În această situație, am considerat că trebuia să-ți facem o vizită.

Îl sunase? Morana s-a uitat la ei și a încercat, în zadar, să înțeleagă de ce Tristan Caine îi ascundea adevărul fratelui său.

În cele din urmă, a pufnit cu dispreț:

— Chiar vă așteptați să vă cred? După ce l-ați ucis pe Jackson?

— Pe tine nu te-am ucis, a spus Tristan Caine încet, cu ochi aspri, în care putea citi pericolul, cu o privire care îi dădea fiori pe șira spinării.

A încercat să se gândească la el ca fiind doar Tristan, dar nu a reușit. Nu era Tristan pentru ea, ci Tristan Caine, un nume care începuse deja să o obsedeze.

Și-a îndreptat spatele.

— Încă. De unde știu că nu mă veți omorî acum?

— Pentru că nu vrem să stârnim un război, a zis Dante, eliberându-i mâna în sfârșit și clătinând din cap. Oricât s-ar detesta familiile noastre, adevărul este că nimeni nu-și permite acum un război, nu când suntem atacați de forțe din exterior. L-am ucis pe Jackson ca să-l amuțim. El chiar credea că se înțelesese cu Tristan. Pe de altă parte, dacă te-am ucide pe tine, am crea tensiuni inutile.

Cuvintele lui aveau logică. Dar ea nu credea deloc în ele. Şi-a fixat privirea asupra ochilor albaştri care o urmăreau.

— Vrei să spui că cineva şi-a bătut capul să vă înscenеze toate astea, inclusiv să-l angajeze pe Jackson, ştiind că o să-i dau de urmă?

El a ridicat din umerii laţi, continuând s-o privească.

— Eu n-am spus nimic.

Unde dispăruse tot discursul despre crime şi haos cu martori? Furioasă, Morana şi-a încrucişat braţele la piept şi a remarcat cum i-au strălucit ochii lui Dante în secunda aceea. Tristan Caine însă nu şi-a plecat ochii nici măcar o dată.

Din obişnuinţă, Morana şi-a împins ochelarii pe nas.

— Şi acum? Vrei să facem echipă sau ceva?

— Sau ceva, a răspuns el.

Soneria telefonului a tulburat deodată liniştea locului, făcând-o pe Morana să tresară uşor. Dante şi-a scos telefonul, a schimbat o privire cu celălalt, apoi s-a scuzat şi a mers în spate. De cum a dispărut după colţ, Morana a luat-o spre porţile unde o aştepta maşina, ignorându-l pe bărbatul din spatele ei.

— N-ar trebui să pleci fără să afli şi punctul nostru de vedere, i-a spus în timp ce ea se apropia de poartă.

— Nici pentru un milion de dolari, a răspuns fără să slăbească ritmul, vibrând toată de tensiune.

Aproape ajunsese la maşină, când, fără vreun avertisment, s-a trezit culcată peste capotă, iar cerul nopţii a apărut în faţa ochilor ei odată cu chipul lui Tristan Caine. El a prins-o de mâini şi i le-a ridicat deasupra capului, apoi a apăsat-o pe abdomen, s-o ţină întinsă peste maşină.

Ea s-a smucit. El nu s-a mişcat.

Ea s-a zvârcolit. El nu s-a mișcat.

Ea s-a luptat. El nu s-a mișcat.

Încercând să scape de strânsoarea mâinii lui pe încheieturi, se zbătea să se desprindă de capotă, dând din picioare și străduindu-se să-l muște de brațe, dar el stătea deasupra, fără să se miște sau să vorbească, cu fălcile încleștate.

— Nu vreau să te ating, așa cum nici tu nu vrei să fii atinsă, a scrâșnit el cu asprime în glas și în priviri, iar Morana i-a simțit răsuflarea pe față.

— O, te rog! a spus ea cu o voce încărcată de sarcasm, dându-și ochii peste cap. În cele două ocazii în care ne-am întâlnit, s-a văzut cât de mult detești să mă atingi. E dezgustător să mă tot țintuiești pe diverse suprafețe.

Lui Tristan i-au scăpărat ochii și un rânjet disprețuitor i-a arcuit gura, ceea ce îi scotea în evidență cicatricea din colțul buzei de jos.

— Nu semeni deloc cu femeile pe care îmi place să le țintuiesc. Pe ele, sigur nu le urăsc.

— Nu mă urăști, a spus Morana.

— Nu, a răspuns el, clătinând din cap, cu o privire din ce în ce mai tăioasă și mai hotărâtă, în timp ce respira adânc. Te disprețuiesc!

Morana a clipit de uimire când a sesizat ura din vocea lui și s-a încruntat. Știa că nu se admirau reciproc, dar nu merita să o urască. Nici măcar nu o cunoștea.

— De ce? a dat glas întrebării care nu-i dădea pace.

Tristan a ignorat-o, s-a aplecat mai mult, cu aceeași răceală în privire, iar ea a simțit un fior de spaimă în tot corpul, deși ținea încă brațele deasupra capului, în timp ce el îi vorbea cu voce joasă și puternică.

— Nu te omor doar pentru că nu vreau să stârnesc dracului un război!

Tonul a făcut-o să tresară. I s-a strâns stomacul când a văzut cum o privea.

— Doar pentru că nu pot să-ți fac niciun rău nu înseamnă că nu aș vrea.

Morana s-a uitat la el uluită de ferocitatea urii.

— Nici măcar nu mă cunoști!

El a rămas tăcut un minut și mâna i-a coborât mai mult pe abdomenul ei, în timp ce inima îi bătea cu putere și se instala panica. Morana s-a smucit și mâna lui s-a oprit chiar sub buricul ei, un gest de amant, nu de dușman, cu ochii aspri ațintiți asupra ei.

— Am oamenii mei. Teritoriul meu. Niciodată să nu-l invadezi!

Mâna lui a coborât ceva mai jos de șoldul ei, ca o amenințare explicită, făcându-i pulsul să crească, și nu-și lua ochii de la ea, iar vocea lui se simțea ca o șoaptă aspră.

— Să nu uiți!

Ce tupeist nenorocit! Șocată, Morana s-a zbătut mai tare în strânsoarea lui, lovind cu picioarele.

— Nenorocitule!

El s-a aplecat mai mult și aproape și-a lipit buzele de urechea ei.

— Tigroaică!

Sunetul de pași l-a determinat să-i dea drumul. S-a îndreptat și și-a pus la loc masca impenetrabilă de parcă n-ar fi renunțat nicio secundă la ea, de parcă n-ar fi stat adineauri deasupra ei și n-ar fi amenințat-o, de parcă n-ar fi fost cel mai detestabil bărbat din lume. Simțea că-i tremură puțin picioarele, respira sacadat și-l săgeta cu privirea, în timp ce încleșta pumnii și tremura de furie, pe care abia mai putea să și-o stăpânească.

Dante s-a întors și a privit-o încruntat de sus în jos.

— Ești OK?

Morana a simțit că-i tremură bărbia, aproape incapabilă să se calmeze. Dorința de a scoate arma și a-l împușca era atât de mare, încât simțea că o lasă genunchii. A clătinat din cap, a ridicat bărbia, și-a încordat spatele și l-a privit drept în față cu un zâmbet disprețuitor.

— Din partea mea, nu aveți decât să sângerați până la moarte!

A deschis portiera și l-a privit în ochi pe bărbatul care o tulburase atât de tare în doar câteva secunde.

— Stai dracului departe de mine!

Deși își păstrase expresia impasibilă, a văzut ceva sclipind în ochii lui, ceva ascuns înainte să-l poată desluși, așa că s-a întors, a urcat în mașină și a ieșit de pe stradă cu spatele. Nu s-a mai uitat înapoi în oglinda retrovizoare. Nu și-a îngăduit să simtă altceva în afară de sângele care îi bubuia în urechi.

Toate la timpul lor. Și timpul ei avea să vină.

Poate nu mâine. Poate nici poimâine. Dar în ziua de după. Sau în următoarea.

Într-o bună zi..., s-a jurat ea, cu toată furia care îi pulsa în corp și o făcea să tremure de nu mai simțea degetele pe volan, atât de tare se încordase, cu toată furia care îi înfierbânta trupul mai mult ca niciodată, furia care o făcea să plângă după o scăpare.

Într-o bună zi, s-a jurat ea, avea să-l omoare pe Tristan Caine.

plimbarea

Trebuia să-i spună tatălui ei. Acum nu mai avea cale de întors.

Morana a văzut cum se deschideau porţile de metal ale casei ce se înălţa albă pe fundalul cerului cenuşiu şi înnorat, ascunzând nuanţele roşiatice care o îmbrăcau. Indiferent de câte ori ar fi zugrăvit tatăl ei casa, ea ştia că stropii de sânge rămâneau sub straturile de var, ştia ororile pe care le masca albul acela imaculat. Aici crescuse, la fel ca tatăl ei şi tatăl lui mai înainte. Casa aparţinea familiei lor de trei generaţii şi fiecare proprietar adăugase ceva la proprietatea extinsă.

Familia ei fusese prima în afacerea asta. Portul Umbrelor, pe atunci, era cunoscut drept oraşul docurilor. Aflat pe coasta de vest a ţării, legat de apele internaţionale prin intermediul mării şi de restul ţării prin râul care îl împărţea în două, Portul Umbrelor fusese şi încă era un punct central pentru comerţ. Strămoşii ei văzuseră ce profituri puteau scoate şi luaseră oraşul în stăpânire, extinzându-se treptat de-a lungul anilor în întreaga regiune.

Clădirea în care locuia fusese alcătuită iniţial dintr-un singur corp. Bunicul ei decedat şi, ulterior, tatăl ei o

extinseseră în conacul vast care o făcea acum să simtă un nod în stomac. În special aripa pe care o adăugase tatăl ei, unde se ocupa de afacerile „delicate". Ea nu se aventura niciodată acolo decât dacă era absolut necesar. Ca astăzi, de pildă.

Înghiţind în sec, a condus încet pe alee şi s-a uitat la gazonul verde şi bogat pe lângă care trecea, văzând apoi fereastra de la dormitorul ei, aflat la etaj. Avea un apartament întreg doar pentru ea, cu propriul dormitor şi un birou mic unde lucra, cu propriul dressing şi tot ce mai avea nevoie. Dintotdeauna avusese toate aceste lucruri.

Crescuse fără să ducă lipsă de nimic, cel puţin din punct de vedere material. Dacă îşi dorea un calculator nou, primea unul în câteva ore. Dacă voia o rochie nouă, i se puneau mai multe la dispoziţie. În trecut crezuse că aşa îşi arăta afecţiunea tatăl ei – fiindcă îi oferea tot ce-şi dorea. Dar îşi schimbase părerea destul de repede.

El o ţinea acolo, la etajul de deasupra apartamentului propriu, ca să o poată supraveghea. Dorinţele îi fuseseră îndeplinite doar ca să nu plece nicăieri să şi le îndeplinească singură. Încetase să-şi mai pună dorinţe în clipa în care înţelesese acest lucru şi luase propriile decizii. Cel puţin, în măsura în care era posibil.

În timp ce oprea în faţa casei flancate de doi paznici, s-a întrebat cum ar fi fost dacă ar fi avut-o pe mama sa lângă ea toată copilăria. Casa aceasta ar fi devenit un cămin?

Aceea îi părăsise, lăsând în urmă stilul acesta de viaţă, la câţiva ani după naşterea ei. Căsnicia lui Alice cu Gabriel Vitalio avusese la bază un motiv mai vechi decât dragostea – afacerile.

Tatăl lui Alice fusese un afacerist dubios care lucra cu Gabriel şi aceştia făcuseră o înţelegere de-o viaţă printr-o căsătorie aranjată. Mama ei încercase să se adapteze la viaţa şi lumea aceasta. Chiar încercase. Dar, în cele din

urmă, după aproape doi ani de străduințe, se hotărâse să plece. Din câte auzise Morana, încercase să o ia și pe ea, dar tatăl ei pusese piciorul în prag și îi dăduse un ultimatum – ori pleca singură, ori nu mai pleca deloc. Totuși nu știa cât de adevărate erau aceste povești.

Nu-și amintea prea multe lucruri din copilărie. Nu știa unde era acum mama ei. Încercase de mai multe ori să o găsească, fără știrea tatălui ei. Dar nu obținuse niciun rezultat. Era clar că mama ei nu voia să fie găsită și, după ce fusese căsătorită cu Gabriel Vitalio, nu putea s-o învinovățească.

Tatăl ei nu încercase niciodată să o protejeze sau să-i dea măcar o senzație, chiar și falsă, de siguranță. Imediat ce devenise în stare să înțeleagă lucruri, aflase toate detaliile cumplite și sângeroase despre lumea lor – lucruri pe care tații ar trebui să le ascundă de fiicele lor.

Ironia era că ea admira și detesta asta la el. Tocmai din acest motiv, știa că el va considera crearea codurilor drept trădare și că o va face să plătească cu viața. Aceasta era mila pe care avea să i-o arate. Avea să aleagă un expert și să-i ceară ca fiica lui să nu sufere. La urma urmei, trebuia să dea un exemplu despre ce se întâmpla cu cei care îl trădau pe Gabriel Vitalio, liderul din Portul Umbrelor.

După ce a parcat, Morana a coborât din mașină și a auzit bubuitul tunetului, apoi s-a uitat la arcada de deasupra scărilor ce duceau în casă. Unul dintre numeroșii bodyguarzi ai tatălui ei stătea în dreptul ușii. A oftat, ignorând paznicul, așa cum făcuse aproape toată viața, și a intrat. În afară de câțiva angajați, nu vorbise niciodată cu oamenii tatălui ei, cu atât mai puțin să fie prietenoasă. Ei o ignoraseră, iar ea le răspunsese cu aceeași monedă.

Interiorul casei era de bun-gust, cu un hol ce ducea către scări și un coridor pe partea stângă, prin care se ajungea la cealaltă aripă. Morana a închis ochii o secundă, știind că mergea la moarte sigură, dar știind și

că nu avea încotro. Dacă îi ascundea adevărul tatălui ei, se puteau pierde mai multe vieţi nevinovate. Cu relaţiile şi informaţiile lui, era capabil să recupereze codurile şi să le distrugă.

A luat-o încet către partea casei pe care o vizita rareori. Concentrându-se să respire normal şi să gândească limpede, a strâns pumnii pe lângă corp. Orice s-ar întâmpla, nu avea să implore. Nu voia să implore pentru viaţa ei, pentru coduri sau pentru orice altceva.

Şi-a îngăduit să-şi amintească de întâlnirea pe care o avusese mai devreme în oraş. După ce scăpase iar de bodyguarzii ei, plecase să se întâlnească cu un coleg de facultate, un tip foarte inteligent, ca să-i ceară un sfat, în speranţa că o va ajuta să dea de urma codurilor. După o săptămână de eforturi, la capătul căreia avea ochii obosiţi şi o dureau degetele, el fusese ultima ei speranţă.

Aşadar, îi explicase problema în termeni vagi, sperând la o soluţie miraculoasă care ei îi scăpase. Dar nu exista niciuna. Dată fiind natura codurilor, acela îi spusese că recuperarea lor era imposibilă, dacă nu se aflau la distanţă de cel mult treizeci de metri. Iar acest lucru era imposibil, pentru că, unu, nu avea codurile şi, doi, nu ştia unde erau. Jackson crezuse că Organizaţia le avea. Şi, cum fiii Organizaţiei veniseră la ea să-i ceară ajutorul, era destul de sigură că nici ei nu le aveau.

Sau poate da.

Poate erau la Tristan Caine.

Dacă el chiar avea codurile şi le ţinea pentru el dintr-un motiv necunoscut? Îl văzuse cum minţise fără să clipească în faţa fratelui său de sânge şi cum încercase să o sperie. Dacă totuşi îl angajase pe Jackson şi făcuse el însuşi să pară totul o înscenare? Ce ştia despre el ca să-l creadă pe cuvânt? Din câte văzuse şi auzise, nu era deloc aşa cum părea, în afară de faptul că era un dobitoc.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convinsă că ceva nu era în regulă cu el. O amenințase din-tr-un singur motiv – să o pună pe fugă și ea îi oferise exact ceea ce-și dorea. Dar întrebarea era: de ce? De ce o lăsase să plece pe ascuns de la petrecerea Organizației? De ce o găsise mai târziu cu Dante, doar ca să-l mintă pe acesta și să-l omoare pe Jackson? De ce o amenințase, dacă nu avea nevoie de ajutorul ei? Care era planul lui? Ce punea la cale? Și, dacă, Doamne ferește, codurile erau la el, de ce se prefăcea că nu le avea? De ce îi trimisese pe ea și propria familie să vâneze cai verzi pe pereți? Ce însemnătate aveau codurile pentru el?

Pe de altă parte, dacă nu avea codurile, atunci de ce o pusese pe fugă, dacă ea era cea mai bună șansă a lui să le găsească?

Ce naiba voia?

Fir-ar să fie, bărbatul acela era ca o carte cu pagini albe, scrise cu cerneală invizibilă, pe care nu știa cum să o citească. Atâtea informații și atâtea răspunsuri se aflau acolo, dar ea se simțea tot mai frustrată.

Oftând, a clătinat din cap și nu s-a mai gândit la bărbatul enervant care era numărul unu pe lista ei neagră, dacă mai trăia destul cât să-l omoare. Acum nu-și permitea luxul de a se gândi la el sau la ura lui inexplicabilă față de ea.

Avea alte lucruri la care trebuia să se concentreze.

De exemplu, să bată la ușa tatălui ei.

— Termină odată! a murmurat ca pentru sine, adunându-și curajul. Nu ești laşă. Ești un geniu, care a creat ceva totodată uimitor și înfricoșător. Recunoaște și gata!

Tunetul a bubuit, de parcă cerurile râdeau pe socoteala ei. Îi transpirau palmele când a ridicat mâna, dar vocile de dincolo de ușă au făcut-o să se oprească.

— Şi ea ştie? a recunoscut accentul din vocea lui Tomas, mâna dreaptă a tatălui ei.

— Nu, a răspuns acela cu voce groasă, baritonală. Şi nu va şti niciodată.

Despre cine vorbeau?

— Înţeleg că e vorba despre siguranţa fiicei tale...

Tatăl ei l-a întrerupt pe Tomas din ceea ce voia să spună.

— Nu siguranţa ei mă preocupă. Ci a noastră.

Deci vorbeau despre ea. Dar ce anume nu trebuia să afle?

— La ce te referi? a dat Tomas glas întrebării din mintea ei.

A urmat o pauză lungă, după care tatăl ei a vorbit iar.

— E periculoasă, dar habar nu are cât de mult. Cel mai bine e să rămână între noi.

Probabil Tomas încuviinţase într-un fel sau altul, pentru că deodată s-a deschis uşa. Tomas a văzut-o cu mâna ridicată, gata să ciocăne, şi a dat din cap spre ea. S-a îndepărtat fără o vorbă, cu statura lui scundă şi îndesată, deplasându-se cu o graţie care, aşa cum văzuse chiar ea, putea fi letală.

Morana s-a întors şi l-a văzut pe tatăl ei, o siluetă masivă, vorbind la telefon în timp ce se plimba prin faţa ferestrei. În părul brunet, aşa cum era şi culoarea naturală a şuviţelor ei (de altfel, motivul pentru care începuse să şi-l vopsească), avea o şuviţă căruntă, chiar pe fruntea lată, care părea că adaugă gravitate feţei şi-i făcea pe alţii să-l ia şi mai în serios. Barba îngrijită era tunsă în stilul francez, ca întotdeauna, şi doar ridurile fine din jurul ochilor îi trădau vârsta. De departe, părea că abia se apropie de patruzeci de ani.

A ridicat ochii negri spre ea. Lipsa bucuriei din privirea lui la vederea ei, lipsa neplăcerii, lipsa oricărei reacții nu o mai deranja deloc. Dar îi stârnise curiozitatea.

— Stai puțin! a șoptit el la telefon cu voce gravă și câteva urme ale accentului său vag, în timp ce o privea cu sprâncenele ridicate.

— Vreau să vorbesc cu tine, a spus Morana ezitând și rotițele din creier au început să se învârtă, deși rămăsese nemișcată în dreptul ușii către zona de living.

El a dat aprobator din cap.

— După cină. În seara asta mergem la Crimson. 19.30. Mă aștept să te văd acolo.

Apoi s-a întors la telefon.

Nedumerită de conversația la care trăsese cu urechea, Morana a închis ușa în urma ei și a plecat, uitându-se în același timp la telefon. Era deja ora 18.00.

Oftând și controlându-și respirația, a luat-o spre scări, către apartamentul ei.

Avea să afle.

Crimson era cel mai scump, mai frumos și mai elitist restaurant din Portul Umbrelor, aflat chiar în inima orașului. De asemenea, era frecventat de familiile mafiote. Fiind unul dintre preferatele tatălui ei, emana clasă și bun-gust peste tot, cu un interior decorat în diverse nuanțe de roșu și luminițe galbene și discrete, care creau o atmosferă difuză, intimă.

Morana însă îl detesta.

Tot restaurantul – ambianța, clientela, totul. Ai fi zis că oamenii care au prea mult roșu în viață evită culoarea. În schimb, păreau să se lăfăie în ea.

Ura treaba asta. Ura felul în care oamenii cu care făcea afaceri tatăl ei o priveau uneori de sus în jos, de parcă era un manechin în vitrină. Ura că lumea se aştepta să-şi ţină gura şi să arate bine, fără să exprime vreo opinie, deşi avea un IQ mai mare decât toţi cei de la masă la un loc. Şi ura că tatăl ei era complet neafectat de toate acestea.

Un singur lucru o salva. Nu zâmbea dacă nu simţea nevoia şi, din fericire, era un lucru pe care tatăl ei nu o obliga niciodată să-l facă. De cele mai multe ori, stătea şi-i asculta încruntată pe ceilalţi vorbind. Uneori, se juca pe telefon. Alteori, se uita pe fereastră, observând cupluri care se plimbau râzând şi ţinându-se de mână sau familiile fericite care nu se aveau decât unii pe alţii.

Deşi persoanele invitate la masa lor comentaseră în trecut atitudinea ei, tatăl nu-i dădea niciodată atenţie. Era o înţelegere simplă între ei. Ea venea la restaurant cu propria maşină, stătea şi mânca în tăcere, juca rolul fiicei îndatoritoare şi pleca tot cu maşina ei. În douăzeci şi patru de ani, aranjamentul nu se schimbase niciodată.

Stând la masa lor obişnuită de şase persoane, Morana a închis ochii, ascultând huruitul tunetelor şi şuşotelile mulţimii. Cerul ameninţase toată ziua să se reverse. Avea impresia că vântul rece de afară o chema la el. Doar că ea era blocată în interior, unde aerul condiţionat îi făcea pielea de găină pe braţele goale.

Sosise în urmă cu jumătate de oră, îmbrăcată într-o rochie simplă, albastră, fără mâneci, care îi ajungea în falduri de pe talie până la genunchi şi stătea strâmtă pe trunchi, iar bretelele de pe umeri îi descopereau spatele pe jumătate şi lăsau doar să se întrevadă sânii. Purta perechea preferată de pantofi de culoarea pielii, cu tocuri înalte. Cum nu îi păsa prea mult ce impresie făcea invitaţilor tatălui ei, îşi lăsase părul liber, renunţase la lentilele de contact şi se machiase discret. Trecuse o jumătate

de oră. Clienții din restaurant șușoteau, iar însoțitorii lor vorbeau despre o nouă afacere de transport pe mare.

Dar Morana se gândea la conversația pe care trebuia s-o aibă cu tatăl ei.

A oftat și a aruncat o privire prin restaurant, la ospătarii agitați și la mulțimea care stătea de vorbă, lăsându-și ochii să alunece laolaltă cu gândurile.

Deodată, s-a îndreptat în scaun.

Dante Maroni stătea la câteva mese distanță, cu doi bărbați pe care nu îi recunoștea, dar care în mod sigur făceau parte din Organizație, toți afundați în conversație.

Morana a întors repede capul și s-a încruntat. Trecuse o săptămână de când îi blestemase pe el și pe fratele lui de sânge și-i lăsase în fața clădirii abandonate. O săptămână. Ce mai căuta el în oraș? Și care erau șansele ca tatăl ei să ia cina la Crimson în aceeași seară în care se afla și un Maroni acolo?

Și atunci a început să i se înfierbânte sângele, când i-a năvălit în minte amintirea stickului.

Oare Tristan Caine mai era în oraș?

I s-a strâns stomacul.

S-a scuzat discret, a dat din cap spre ceilalți invitați și s-a ridicat. Tatăl ei a întors ochii negri spre ea o secundă, apoi s-a întors la însoțitorul lui.

Evitând pe cât posibil să atragă atenția, s-a uitat pe furiș la masa lui Maroni, ușurată că Dante nu o observase. Sau se prefăcea foarte bine că nu o observase. La fel ca însoțitorii lui. Niciunul dintre ei nu era un bărbat cu ochi albaștri care avea obiceiul de-a o țintui te miri pe unde.

Mijind ochii în tăcere, s-a pitit după un colț întunecat, de unde se vedea tot restaurantul, și a rămas în umbră, cutreierând cu privirea spațiul și, mai ales, analizând oamenii.

Nicăieri.

El nu era nicăieri.

A respirat zgomotos și tot corpul i s-a relaxat.

Pe urmă, aproape i s-a oprit inima.

Era acolo. Chiar acolo.

Mergea agale spre masă, de parcă era restaurantul lui, de parcă aerul din încăpere era al lui și el îl supunea propriei voințe. Într-un fel, nu putea să nu admire grația aceea puternică, letală. Dar nu putea să nu-și ridice ziduri de protecție.

Tristan s-a așezat chiar lângă Dante.

Și a ridicat ochii spre ea, de parcă știuse exact, de la început, unde se ascundea.

Morana nu și-a ferit privirea. Nu de data asta.

Nu se simțea intimidată. Nu de felul în care intensitatea privirii era concentrată asupra ei, nici de felul în care inima îi bătea atât de zgomotos, încât era sigură că o auzea toată lumea, nici de felul în care Dante și ceilalți doi au urmărit privirea lui Tristan și s-au uitat la ea. Nu le-a întors privirea, ci s-a uitat doar la el, fără să dea înapoi, nevrând să se recunoască înfrântă. Nici măcar nu clipea.

Cu spatele drept și privirea ațintită asupra lui, s-a întors tăcută la masa ei, conștientă la fiecare pas că nu-și lua ochii de la el, nici el de la ea, conștientă că sângele îi bubuia în urechi. Sunetele restaurantului s-au estompat, până a rămas doar un freamăt îndepărtat, când Tristan s-a sprijinit de scaun de parcă avea vreun drept să se uite la ea, cu atât mai mult să se holbeze, nenorocitul!

Era o invadare a spațiului personal. I-a răspuns cu aceeași monedă și s-a așezat.

În privirea aceea, simțea mâinile lui care o țineau captivă. Simțea că trupul lui musculos se lipea de al ei. Și mai simțea răceala amenințărilor lui clare.

Ar fi avut nevoie să inspire adânc, dar s-a stăpânit.

O picătură de sudoare i-a coborât pe șira spinării, răcorită de aerul rece, stârnindu-i un mic fior în tot corpul. Un fior pe care el părea că-l detectase de la trei mese distanță, pentru că, în clipa în care ea a tremurat, *ceva* a scăpărat în ochii lui, ceva ce ea nu putea să identifice, ceva ce nu era nici triumf, nici aroganță. Nu mai văzuse acel *ceva* emanat spre ea cu atâta intensitate.

Deodată, a perceput prezența tatălui ei și a celorlalți invitați și și-a dat seama că, dacă făceau vreo mișcare greșită, se stârnea haosul la Crimson.

— Morana!

Smulsă din gânduri, s-a întors și l-a văzut pe tatăl ei ridicându-se împreună cu ceilalți, gata să plece. Roșind ușor, s-a ridicat și ea și a dat din cap spre oamenii ale căror fețe probabil nu avea să și le mai amintească, conștientă că privirea lui intensă încă o urmărea. Unul dintre invitații la cină, un bărbat care părea că se apropia de patruzeci de ani, a luat-o de mână și i-a sărutat degetele, privind-o în ochi.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc!

Da, cum să nu! Avea dubii că tipul ăsta știa cum o chema.

Cu toate acestea, a dat din cap, și-a retras mâna și s-a abținut să o șteargă de rochie, după care s-a întors spre tatăl ei.

— Ne vedem acasă în câteva minute. Putem vorbi atunci.

— Te va însoți bodyguardul, i-a răspuns el.

Apoi, dând din cap, și-a condus invitații afară, urmați de gărzi, dintre care unul a rămas în spatele ei. Ea însăși rămăsese pe loc și respira cu dificultate, pentru că privirea lui Tristan nu încetase s-o urmărească. Adevărul îi împovăra umerii.

Clătinând din cap, s-a întors și s-a uitat iar în ochii albaștri și intenși, chiar înainte să-și ia poșeta și să meargă spre ieșirea din spate.

— Domnișoară Vitalio! a salutat-o respectuos managerul restaurantului.

Morana l-a salutat la rândul ei.

După ce a mai dat de câteva ori din cap, a ajuns la ieșirea din spate și a ieșit pe aleea din spatele restaurantului, gata să pornească pe scurtătura spre mașină. În clipa în care a pășit pe alee, cu bodyguardul pe urme, tunetul a despicat cerul. A grăbit pasul, cu tocurile răsunând pe asfalt. Aproape de capătul aleii întunecate, a auzit pași, alții decât cei ai bodyguardului.

S-a oprit și, când s-a întors, l-a văzut pe Tristan Caine, o siluetă masivă într-o jachetă de piele maro și blugi negri, mergând hotărât spre ea, cu pași mari și fermi. Morana a rămas nemișcată, deși simțea îndemnul să fugă. S-a stăpânit, a rămas pe loc și l-a văzut când s-a apropiat la câțiva pași, exact în momentul în care omul tatălui ei a îndreptat arma spre el.

— Dă-te înapoi sau te împușc!

Tristan Caine a ridicat dintr-o sprânceană spre el, fără să se uite măcar la arma ațintită spre inima lui. Aproape cu nonșalanță, l-a prins pe bodyguard de încheietură. Și apoi, cu o mișcare care a lăsat-o cu gura căscată, i-a răsucit încheietura, apăsând și îndoind-o spre spate, făcându-l pe celălalt să cadă în genunchi cu un strigăt. Arma era îndreptată acum spre el, așa cum o amenințase și pe ea cu propriile cuțite în prima seară. Rolurile erau inversate.

Toate astea fără să-și ia ochii de la ea.

Mesajul era clar.

Morana și-a încovoiat degetele în palme și a încercat să-și domolească bătăile inimii, când și-a dat seama

de încă un lucru, după ce l-a văzut cum i-a luat bodyguardului arma. Era neînarmată. Futu-i!

Cu inima bătând nebunește, a continuat să-l privească, așteptând să vadă ce avea să facă, în timp ce întunericul arunca umbre doar pe jumătate din silueta lui Tristan și îl făcea să pară și mai letal.

Tristan Caine a luat arma de la omul tatălui ei, a descărcat-o și l-a lovit în față pe acela o dată, lăsându-l inconștient. Impresionant! Ar fi putut crede că se dădea mare. Dar știa că nu era cazul. Văzând lejeritatea cu care făcuse toate astea, și-a dat seama deodată cât de ușor i-ar fi fost să o ucidă în orice moment. Și descoperirea asta nu-i plăcea deloc.

Și-a încrucișat brațele la piept, măsurându-l în tăcere din priviri și nevrând să fie prima care vorbește sau își lasă ochii în pământ.

Se părea că erau pe aceeași lungime de undă.

Faptele lui o nedumereau, el o nedumerea. Știa că nu se aveau la inimă unul pe altul și că fiecare prefera să-l trimită pe celălalt pe fundul oceanului.

Doar că nu înțelegea ce voia acum, când o urmărea în felul acesta și îi culcase bodyguardul la pământ. Cu siguranță nu voia să se holbeze la ea de la un metru distanță, când furtuna stătea să înceapă. Morana cu atât mai puțin voia să mai zăbovească. Era oribil să conduci prin ploaie.

Oftând, a întors capul spre mașina ei, dar s-a oprit când a văzut aleea blocată de Dante și ceilalți doi bărbați, care stăteau destul de departe ca să nu o audă, dar nici să nu o lase să scape. Un fior de teamă i-a străbătut corpul.

— Nu știam că tatăl tău te vinde prietenilor lui, domnișoară Vitalio! a spus Tristan Caine încet din spatele ei.

Morana a simțit cum teama lasă loc furiei când i-a auzit vocea, aceeași voce cu care încercase să o sperie săptămâna trecută, aceeași voce cu care îi desenase un traseu al morții pe piele prima dată. Vorbele lui îi alimentaseră furia, dar se stăpânea. S-a întors spre el, păstrându-și un ton calm.

— De ce ești atât de formal, mai ales când îți iei atâtea libertăți? l-a întrebat cu lejeritate.

El a mijit ochii, dar fața i-a rămas inexpresivă.

— Nu mi-am luat libertăți, a răspuns el la fel de calm. Încă!

Fulgerul a despicat cerul, scăldând aleea într-o lumină puternică și arătându-i bărbatul din față.

Morana l-a studiat o secundă și s-a străduit să rămână calmă și obiectivă. Tristan Caine avea un plan. A naibii să fie dacă nu avea să-l descopere!

A făcut un pas spre el, deși diferența de înălțime era un dezavantaj pentru ea. Chiar și pe tocuri, abia îi ajungea la bărbie. A dat capul pe spate, să-l poată privi în ochi, în timp ce inima îi bătea cu putere în piept, și să-l urmărească atent, pândind orice reacție. Dar nu a sesizat nimic.

— Mă întreb..., i-a zâmbit Morana intenționat, dar clocotind de furie. Situația asta ar fi trebuit să mă intimideze?

Asta i-a stârnit o reacție. O sprânceană ridicată. Ochi care o sfredeleau.

— Dacă nu te intimidează înseamnă că ești proastă.

Și-a îngăduit să pufnească cu dispreț.

— Sunt în multe feluri, domnule Caine. Dar nu proastă. Tocmai de aceea știu că amenințările tale nu fac doi bani.

În ochii lui a început atunci să ardă acel *ceva* nedefinit pe care îl văzuse la restaurant și a înclinat capul. A rămas tăcut, așteptând.

Morana a mai făcut un pas, neștiind de unde-i venea curajul de a-l provoca, dar nici nu-i păsa, doar simțea nevoia să facă astfel. Și-a înălțat capul, deși era pe tocuri, însă nu și-a ferit privirea nicio secundă.

— O, da! a spus ea încet și s-a aplecat mai aproape, cât pe ce să-i atingă pieptul cu bărbia. Chiar credeai că m-ai speriat cu povestea aceea „Nu-mi invada teritoriul", de la mașină? Nicidecum. N-ai făcut decât să mă enervezi.

El nu a spus nimic și nici nu a mișcat vreun mușchi. Doar a privit-o, iar inima ei a bătut nebunește.

— De ce nu termini odată cu toate astea? l-a stârnit, dându-l de gol și privindu-l în ochi. E un perete chiar acolo. E chiar și o mașină. Țintuiește-mă și „invadează-mi teritoriul"! Sau, dacă mă urăști așa cum spui, rănește-mă! Omoară-mă! De ce n-o faci?

Pe când rostea acestea, Morana a simțit că începe să tremure, în timp ce el stătea ca o statuie. Se priveau în ochi, aproape să se atingă. Preț de câteva momente, el doar s-a uitat la ea cu ochi reci, cu ceva arzând în sufletul lui, iar inima ei bătea într-un ritm nebunesc, pulsând cu înverșunare și aproape mustrând-o pentru cuvintele pe care le spusese. Încerca să-și controleze respirația și mișcările pieptului. El ar ataca-o la orice semn de slăbiciune.

Încet, după câteva secunde lungi, Tristan a ridicat mâna și i-a cuprins ceafa cu gestul unui îndrăgostit, acoperind-o cu palma lui imensă. Morana a încremenit, mușchii i s-au încordat și și-a dat seama deodată că totul fusese o mare prostie. Dacă el nu glumise deloc și ea stârnise fiara din el? Putea să o omoare chiar atunci și să o facă să dispară de pe fața pământului fără ca cineva să afle vreodată.

Și-a plimbat degetul pe linia maxilarului ei în timp ce o ținea de ceafă, i-a dat capul pe spate și a privit-o în ochi, atingându-i pielea moale cu buricul bătătorit al degetului, aproape ca o mângâiere. Un fior i-a străbătut trupul sub privirea lui de uliu, un fior pe care nu l-a putut controla și corpul ei a reacționat, iar gura lui, fără urmă de zâmbet, s-a răsucit ușor, barba aspră era și mai atrăgătoare de aproape, iar cicatricea micuță din colțul buzelor, evidentă. Degetul său s-a oprit deasupra pulsului ei mărit. Inima ei a început să bată mai tare, în timp ce-și tuguia buzele.

— Inima ta bate mult prea repede pentru o persoană care deține controlul, a murmurat el încetișor.

Cuvintele i-au trecut ca o umbră peste față, mirosul vag de whiskey din respirația lui, mirosul trupului său, un amestec ciudat de transpirație, parfum și un iz de mosc i-au invadat simțurile. I-a studiat cercurile albastre din ochi, genele lungi, când a clipit o dată, remarcând fiecare detaliu.

El s-a aplecat mai tare, până a ajuns cu buzele la câțiva centimetri de ea, și a vorbit încet, amenințător.

— Te-am avertizat să nu crezi nici măcar o secundă că mă cunoști.

— Iar eu te-am avertizat să nu crezi nici măcar o secundă că mă sperii, i-a reamintit ea în șoaptă.

— Să nu crezi, a spus el cu o privire dură, că n-am să te ucid, dacă am ocazia.

— Dar tocmai asta e, domnule Caine. Nu ai ocazia.

Îndreptându-și spatele și strângând din dinți, Morana a făcut un pas în spate, i-a dat mâna laoparte și a ignorat furnicăturile pe care le-a simțit când i-a atins antebrațele.

— Așadar, deocamdată înțelege un lucru. Că acesta e teritoriul meu, orașul meu, casa mea. Și ai abuzat de

ospitalitatea mea. Pleacă înainte să te dăm afară cu oasele rupte.

Tristan Caine a ţintuit-o iar cu privirea, exact când vântul începea să se înteţească şi să-i fluture poalele rochiei.

— Într-o bună zi, domnişoară Vitalio, a spus el încet, o să-mi facă o mare plăcere să te pun să-ţi plăteşti datoria.

S-a aplecat şi şi-a apropiat gura de pielea Moranei, în timp ce ea încleşta pumnii ca să-şi înăbuşe încă un fior.

— Şi mai ştii ceva? Şi ţie o să-ţi facă plăcere să o plăteşti.

Câtă îndrăzneală...

Până să-i răspundă, el deja se îndepărta şi mergea spre maşină, lăsând-o singură pe alee, să-l urmărească în timp ce vorbea cu oamenii lui.

— Am terminat aici.

O, nu terminaseră! Chiar deloc.

Dar de ce o aşteptaseră pe alee? Dacă fusese vorba de coduri, de ce să plece înainte să vorbească despre ele? Şi, dacă nu, atunci de ce s-a mai întâlnit cu ea?

Ce naiba voia bărbatul ăsta? Morana nu înţelegea de ce părea hotărât să-i plătească o datorie pe care ea nici nu o simţea ca atare. Era în continuare o carte cu cerneală invizibilă, pe care nu putea să o descifreze. O carte pe care nu voia deloc să o citească. Nu. Voia să-i dea foc şi să sufle cenuşa în vânt. Voia să smulgă paginile şi să le topească în ploaie.

Toţi ceilalţi urcaseră în maşină, când fulgerul a luminat iar cerul. În timp ce deschidea portiera, s-a întors s-o mai vadă o dată. L-a privit şi ea în ochi, pentru ultima oară, şi a văzut aceeaşi sclipire în privirea intensă.

Inima îi bătea ca o pasăre fluturând disperată din aripi şi lovindu-se de colivie ca să scape, iar Morana l-a văzut exact aşa cum era.

Un prădător în trup de om.

Şi a înţeles un lucru, fără urmă de îndoială, până în măduva oaselor.

Nu se terminase între ei.

sângerarea

Morana a gemut cu ochii la ecranul laptopului, ignorând faptul că-şi simţea gâtul înţepenit de la cât se holbase. Se tot gândea cum să dea de urma codurilor, dar de fiecare dată se lovea de un zid. Şi-a muşcat buzele şi şi-a lăsat degetele să zboare pe tastatură. A scris ultimele coduri şi a apăsat pe „Escape", să verifice că programul funcţiona, apoi ecranul s-a blocat.

Din nou.

La naiba!

Nespus de frustrată, a lovit cu palmele în masă şi s-a împins în scaun, apoi s-a apropiat de fereastra dc la dormitor, şi-a scos ochelarii şi a simţit o durere surdă pulsând sub tâmple. Trecuse de miezul nopţii şi nu reuşise nici măcar să se apropie de o soluţie. Dar asta nu era singura sursă de frustrare. În urmă cu două seri, încercase să discute cu tatăl ei, după cină, dar când se întorsese acasă, după ce fusese reţinută de Tristan Caine, aflase că tatăl ei fusese nevoit să plece din oraş cu o treabă extrem de urgentă şi nu se ştia când avea să se întoarcă. Deşi, pe de o parte, se simţea uşurată de întârzierea acelei conversaţii inevitabile, pe de altă parte, era încordată, fiindcă voia să dea odată piept cu furia lui.

Timp de două zile, Morana încercase și dăduse greș să găsească o soluție, iar asta îi sporise și mai tare frustrarea.

Dar ceea ce pusese gaz pe foc și mai mult fusese faptul că gândurile îi reveneau întruna la Tristan Caine, gânduri care apăreau ca din senin, în cele mai neașteptate momente. Nu era vorba de înfățișarea aspră sau de reputația lui. Nu. Era vorba de intensitatea prezenței lui. Nu știa de ce, dar o luase complet prin surprindere cu ura aceea aprigă față de ea, cu aura permanentă de amenințare, cu care ea nu se mai confruntase până acum, și cu ceva care nu făcea decât să-i sporească dezgustul față de el.

A strâns din dinți, a întors capul spre fereastră și s-a uitat la grădina întunecată de sub geam. Un ulm imens ținea umbră camerelor dinspre alee, atât cât să-i poată vedea pe vizitatori fără ca aceștia s-o vadă la rândul lor.

Era liniște deplină pe proprietate și doar o briză ușoară sufla în noaptea blândă, în timp ce luna se profila ca un oval incomplet pe cerul întunecat, presărat de stele.

Și era obosită. Foarte obosită. Povara constantă a responsabilității pentru faptele ei îi măcina treptat sufletul, iar eforturile ei disperate și eșuate nu reușiseră să atenueze sentimentul. Voia doar să-i spună tot adevărul tatălui ei și să accepte pedeapsa pe care el avea să o considere necesară. Nu voia decât să se termine odată, într-un fel sau altul, ca să se concentreze la recuperarea codurilor înainte să încapă în mâinile oamenilor nepotriviți. Presupunând că mai trăia ca să le recupereze. Nu prea era stilul ei să-l bântuie pe hoț dincolo de mormânt.

Mai exista un motiv pentru care trebuia să mărturisească. Din cine știe ce motiv, fiii liderului Organizației aflaseră despre coduri și erau interesați de ele. Ceea ce nu știa era dacă Tristan Caine le avea și se prefăcea doar că nu le are sau dacă le căuta cu adevărat. Nimic nu părea

sincer în privinţa lui. Straturi ascunse sub alte straturi. Acum avea grijă să nu fie descoperită şi ucisă, iar în clipa următoare o ameninţa cu moartea. Ce joc făcea? Dacă putea să-şi mintă fratele de sânge cu atâta uşurinţă, putea fi sincer în orice altă situaţie? Şi, chiar dacă ar fi fost, nu avea niciun motiv să-l creadă.

Dar, cârcotaş ca întotdeauna, creierul ei a găsit altă explicaţie, foarte clară şi foarte periculoasă. Dacă, dintr-un motiv anume, Tristan Caine chiar spusese adevărul, asta însemna că altcineva îl angajase pe Jackson să se apropie de ea şi să adune informaţii, cineva care ar fi putut face parte din Organizaţie, deşi era improbabil, pentru că Dante Maroni şi Tristan Caine nu erau implicaţi. Şi, dacă nu cumva „Copoiul" Maroni era interesat de ea, ceea ce era cât se poate de îndoielnic, nu-şi putea închipui cine altcineva din Organizaţie ar fi ştiut măcar despre abilităţile ei ca programator.

Asta însemna că era posibil să fie implicată şi o terţă persoană. Una misterioasă, ceea ce nu prevestea nimic bun. Cine era persoana asta şi de unde ar fi putut să afle despre munca ei?

În timp ce privea luna, o altă posibilitate i-a trecut prin minte. Să fi fost vorba despre cineva din tabăra ei? Cineva care voia să declanşeze un război şi o folosea ca pe un pion? Erau o mulţime de oameni în tabăra lor care ar fi vrut să distrugă Organizaţia, dar ar fi fost careva atât de îndrăzneţ încât s-o ia la ochi chiar pe ea?

Vibraţia telefonului ei a spart liniştea şi, speriată, Morana a scos un ţipăt stânjenitor. Cu inima bătând nebuneşte, a respirat adânc şi a clătinat din cap. S-a întors la masa pe care telefonul vibra în continuare şi s-a uitat cine suna. Un număr necunoscut.

Şovăind, a apăsat pe buton să răspundă şi a rămas tăcută, aşteptând să vorbească celălalt.

Pentru câteva clipe, a fost linişte.

— Domnişoară Vitalio!

Uluită, a tras brusc aer în piept, ignorând fiorul vag pe care l-a simţit pe şira spinării şi felul în care inima i-a luat-o la goană, închizând ochii şi încordându-se la amintirea felului în care el îi mângâiase obrazul cu degetul mare. Ura treaba asta. Ura faptul că trupul ei trădător reacţiona la vocea aceea joasă şi răguşită. Ura că o coplesise atât de tare, încât trebuia să respire încă o dată. Ura că o luase iar prin surprindere.

Dar ea învăţase jocul acesta încă din leagăn.

— Cine e la telefon? a întrebat pe un ton sec şi plictisit.

A urmat o pauză de câteva secunde, timp în care a simţit tensiunea de la celălalt capăt. S-a aşezat pe scaun, s-a uitat la număr şi l-a scris repede pe laptop, să caute detalii.

— Mă bucur să văd că limba aia ascuţită a ta nu ţine cont de oră, a spus vocea care nu trăda nimic, absolut nimic, pe un ton la fel de sec ca al ei.

Rezultatul căutării pe laptop era criptat. Ticălos viclean!

— Spune cel care mă sună la miezul nopţii! a răspuns ea, tastând altă comandă, care să o anuleze pe prima, şi încercând să urmărească semnalul. De unde ai numărul meu?

S-a auzit ceva diferit în vocea lui.

— Chiar nu ştii cu cine vorbeşti, nu-i aşa?

Nemernic arogant! Dar descurcăreţ. Morana ştia asta. A uitat de durerea de cap când rezultatul urmăririi a ajuns la 89%.

— Chestia e că...

Dacă vocile ar fi fost băuturi, a lui era un whiskey vechi de câteva secole, care se rostogolea pe limbă, apoi pe gât, lăsând o dâră de foc în urmă şi dând de ştire fiecărei

celule din corp că fusese băut. Morana a închis ochii şi a luat o gură de whiskey, dar şi-a dat seama brusc ce făcea. Vorbea la telefon la miezul nopţii cu duşmanul, savurându-i vocea. Ce naiba era în neregulă cu ea?

Înainte ca el să mai scoată o vorbă, i-a închis telefonul şi l-a pus pe masă, respirând zgomotos. „Controlează-te!" Era ridicol! Trebuia să nu-l mai lase să o tulbure. Altfel, avea să o arunce în gura lupului.

Laptopul a scos un sunet, semn că încheiase căutarea. Morana a făcut ochii mari.

Şi a icnit de spaimă.

Apelul venise de pe proprietatea ei. Mai exact, din aripa ei de casă. Ce dracu' făcea el aici?

Într-o secundă, s-a ridicat în picioare şi a luat cuţitele din sertare, tocmai cuţitele pe care el le întorsese împotriva ei. Şi-a luat telefonul în cealaltă mână şi s-a apropiat de fereastra în dreptul căreia stătuse în urmă cu câteva minute. S-a uitat afară pe furiş, încercând să distingă printre umbre.

Telefonul a vibrat din nou, iar ea şi-a muşcat buza şi a răspuns.

— Să nu-mi mai închizi niciodată telefonul! a spus el cu o voce dură şi ameninţătoare.

Morana a înghiţit în sec, dar a răspuns cu nonşalanţă.

— Regret, probabil n-am primit memoriul. Ţi-am rănit orgoliul gigantic?

O pauză lungă.

— Oricât aş detesta treaba asta, am venit să discutăm despre afaceri.

— De când face Organizaţia afaceri cu fiica duşmanului?

— De când a creat nişe coduri care pot distruge ambele tabere.

Morana a strâns din dinți și furia i-a străbătut tot corpul.

— Și de ce ai venit aici? Să mă convingi cu personalitatea ta fermecătoare? Pentru asta, trebuia să-l trimiți pe Dante.

A simțit tăcerea încordată care pulsa între ei și o nevoie acută de a închide iar telefonul.

— L-aș fi trimis, dar el nu poate face ce urmează să fac eu.

Apelul s-a întrerupt înainte să clipească. Încruntată, a băgat telefonul în buzunarul pantalonilor scurți, a strâns cuțitul mai tare cu cealaltă mână și s-a uitat iar afară, neînțelegând la ce se referise.

Când a văzut o umbră mișcându-se ușor, a mijit ochii prin ochelari, abia reușind să distingă silueta. Era imposibil ca el să iasă din umbră pe proprietatea lor. De unde se afla, vedea gărzile care patrulau în capătul opus, fiindcă numărul lor creștea, mai ales când tatăl ei nu era acasă. Aveau să se întoarcă și să vină spre aripa ei în două minute.

Tristan Caine era ca și mort.

Dar un mort agil.

Morana a remarcat agilitatea mișcărilor lui când s-a mișcat între umbre. Era imposibil să treacă de ușa din față nedescoperit. Imposibil!

Numai că nu părea să meargă spre ușa din față, ci în stânga. Cu o grație naturală, pe care nu putea să nu o admire, deși se mustra în sinea ei pentru asta, Morana l-a privit nedumerită cum merge direct spre perete. Ce avea de gând – să treacă prin el?

S-a oprit în dreapta, încă în umbră, dar destul de vizibil, încât Morana putea să-i distingă oarecum ținuta neagră. Derutată și nespus de curioasă să vadă ce urma să facă, a rămas cu gura căscată când el a sărit pe pervazul

biroului de la parter, s-a agățat de țevile de metal de pe lângă fereastră și s-a ridicat.

Voia să se cațăre până sus.

„Voia să se cațăre până sus?"

Era convinsă că el avea să moară în noaptea asta. Tristan Caine, sânge din sângele Organizației, avea să se prăbușească sub fereastra ei și să moară pe proprietatea lor, ca să înceapă un război nenorocit. Oare era nebun? O durea în cot dacă el voia să-și rupă gâtul acela numai mușchi, dar nu putea s-o facă departe de orașul ei, sub fereastra altcuiva? Ar fi fost mai bine ca gărzile să-l prindă în viață.

Deși mintea îi spunea să alerteze gărzile, limba i se lipise de cerul gurii și nu-și putea lua ochii de la silueta lui. Pentru un tip masiv, era foarte, foarte atletic. Nu voia să aprecieze nimic la el, dar, când îl vedea cum se mișcă, îi era imposibil să nege. Se purta cu el ca o scorpie, dar nu era oarbă.

Bărbatul s-a prins cu mâna de balustrada de metal a balconului de la etaj și a ridicat picioarele, apoi s-a aruncat pe balcon cu o grație de care n-ar fi trebuit să fie capabil, nu cu mușchii aceia, mușchi despre care ea știa că erau foarte puternici și cât se poate de reali, fiindcă fusese prinsă între ei ca într-o capcană, chiar de câteva ori.

Momentul săriturii a coincis perfect cu momentul în care gardienii patrulau și făceau rondul, fără să-l observe pe intrusul de pe proprietate. Tristan Caine stătea ghemuit pe balcon, uitându-se tăcut la gărzile care se îndepărtau. Ar fi trebuit să fie cei mai buni bodyguarzi din oraș. În mod clar, trebuia să-i concedieze.

Clătinând din cap, s-a uitat pe geam, dar nu vedea cum ar fi putut ajunge la fereastra ei de pe balcon, fiindcă nu erau nici țevi, nici balustradă, nimic altceva. Doar peretele. Iar zona era iar liberă.

Exact când credea că nu putea să o uimească mai mult de atât, l-a zărit sărind pe balustradă într-un echilibru perfect. Fără să-şi tragă răsuflarea, a mers pe marginea balconului cu mişcări agile şi s-a oprit cu faţa la perete.

„Şi acum ce faci, şmechere?"

Bărbatul a privit cu atenţie în jur, apoi a scos ceva din buzunarul pantalonilor negri cargo şi, înainte ca Morana să se poată gândi la „o bombă", el deja o învârtea şi o agăţa de pervazul ferestrei. În clipa următoare, se ţinea cu mâinile de pervaz şi îşi ridica restul corpului, gata să pătrundă prin a doua fereastră, în spatele căreia se afla ea. Era un agent din *Misiune imposibilă* în carne şi oase, asta era. I s-a strâns stomacul la fel ca atunci când se uita la filme şi inima îi bubuia în urechi, de parcă ea era cea care se căţărase două niveluri pe clădire.

Măcar misiunea ei sub acoperire fusese mai discretă, fără atâta aroganţă.

În clipa în care el a intrat pe fereastră, ea a făcut un pas în spate şi a ridicat cuţitul în dreptul capului într-o poziţie de atac, aşa cum o învăţase instructorul.

El a sărit pe covor, s-a rostogolit pe spate şi s-a ridicat în picioare. Bluza neagră, cu mâneci lungi, se mula pe fiecare muşchi, pantalonii largi erau băgaţi în cizmele negre de armată, iar la ureche avea o cască de comunicaţii. Părea pregătit să se infiltreze într-o fortăreaţă. Morana s-a gândit că trebuia să se simtă flatată.

Numai că şi-a dat seama, în momentul în care a terminat să-i observe ţinuta şi l-a văzut făcând acelaşi lucru în ceea ce o privea, că era îmbrăcată de culcare, în pantaloni scurţi, un tricou larg din facultate, care îi atârna pe un umăr, şi fără sutien.

S-a îmbujorat la faţă când şi-a dat seama, dar şi-a păstrat poziţia ameninţătoare şi faţa inexpresivă, urmărindu-l cu atenţie. Ochii lui ageri i-au întâlnit pe ai ei şi

a simțit furnicături în tot corpul, strângând degetele pe cuțit. El a dus mâna la cască, fără să-și ia ochii de la ea, și a vorbit încet.

— Am intrat. Opresc microfonul.

Câtă elocință!

S-a uitat la cuțit, apoi iar la ea și maxilarul i s-a relaxat, iar postura lui nu mai era amenințătoare. Dar Morana știa să nu se lase păcălită. Aflase pe pielea ei cât de schimbător era și nu avea de gând să răsufle ușurată, câtă vreme nu-i despărțeau nici doi metri.

Nu spunea nimic, doar o privea cu ochi tulburători. Știa ce încerca să facă. Să o deruteze. Și, cu toate că funcționa, nu a lăsat să se vadă acest lucru.

— La cum te-ai cățărat pe ziduri, a început ea pe un ton calm, atât de fals, încât îi venea să-și dea ochii peste cap, tocmai ai confirmat ceea ce am știut mereu că ești.

El a ridicat dintr-o sprânceană.

— O reptilă, l-a lămurit, zâmbindu-i forțat.

Colțul buzei lui cu cicatricea afurisită a zvâcnit, dar și-a păstrat privirea aspră.

— Un prădător.

— Iluzii de grandoare, a încuviințat ea, ignorând faptul că nu mai voia nici să respire sub privirea lui intensă.

Dacă ar fi fost un câine, privirea aceea ar fi făcut-o să se rostogolească pe spate și să-și expună burta caldă. Dar ea nu era un câine, ci o femeie pe măsura lui. Și așa trebuia să rămână.

„Concentrează-te!"

— Psihiatrul tău știe că ai astfel de iluzii?

El a făcut un pas în față și ea s-a îndreptat de spate, întinzând cuțitul spre el cu o mână sigură.

— Nu! Dacă te miști, te întorci acasă cu o cicatrice.

El a rămas pe loc, dar privirea îi ardea și mai tare.

— Și mai ziceai de mine că-mi fac iluzii!

Morana a strâns din dinți, simțind o nevoie acută să-i tragă un pumn în față și să-i spargă nasul. Dar a rămas nemișcată. Cu cât se termina mai repede, cu atât mai bine.

— Sunt convinsă că n-ai venit să te holbezi la mine, oricât s-ar părea că-ți place treaba asta, a început ea, fără să-și ferească privirea. De ce ești aici?

El a clipit o dată, fără să se clintească, de parcă era gata să atace la cea mai mică mișcare.

— Tu ai intrat fraudulos în casa mea. M-am gândit să-ți întorc favoarea.

Morana și-a ținut gura, așteptând să continue. Sângele îi năvălea prin vene, pielea i se încinsese prea tare și pulsul era mult mai rapid decât de obicei. Adrenalină. Adrenalina îi inundase corpul. Nimic mai mult. Luptă sau fugi. Instinct. Da, asta era explicația.

El a înclinat capul într-o parte, fixând-o cu privirea, dar mișcarea l-a făcut să pară și mai letal, în lumina difuză a veiozelor din cameră.

— Cum spuneam, a început cu vocea aceea care o făcuse să închidă telefonul, vocea de whiskey, vocea care o făcea să-și dea ochii peste cap. E vorba de afaceri. Din tabăra noastră, doar eu și Dante știm despre coduri. Și cred că tu ești singura din tabăra ta care știe?

Morana nu a răspuns. El a continuat.

— Așa vrem să rămână: un secret. Chiar dacă informațiile sunt corecte, pot fi dezastruoase în mâinile greșite.

Ea a pufnit pe nas și a ridicat din sprâncene.

— Iar eu ar trebui să presupun că sunteți oameni onorabili, când, de fapt, te-am văzut cum i-ai mințit pe ai tăi fără să clipești. Spune-mi, domnule Caine, de ce aș crede ceva din tot ce spui?

Privirea lui s-a înăsprit şi a făcut încă un pas. Morana a învârtit cuţitul prin aer, să-l avertizeze. El s-a oprit.

— Aş prefera să nu, a zis el, iar răceala din ochii lui a făcut-o să se înfioare.

Înainte să mai spună ceva, a auzit cum se deschideau porţile mari ale domeniului şi claxoanele gălăgioase ale maşinilor ce intrau pe proprietate. La ora asta din noapte, nu putea să însemne decât că tatăl ei se întorcea acasă.

A continuat să-l privească, urmărindu-i fiecare mişcare, în timp ce inima îi bătea mai tare, fiindcă îşi dădea seama că acum erau în casă şi tatăl ei, şi Tristan Caine. Dacă o prindeau, era ca şi moartă.

A oftat şi a simţit că migrena de mai devreme revenea în forţă.

— De unde ştiu că nu ai codurile?

— Nu le am, a răspuns el simplu.

Morana a remarcat sinceritatea din ochii lui. Şi căldura din ei. Dar le-a ignorat pe amândouă.

— OK, a încuviinţat ea. Presupunând că nu le ai, să ştii că încerc de zile întregi să găsesc singură un mod de a le distruge. Dar fără succes.

Frustrarea i-a crescut când şi-a amintit de toate eforturile eşuate.

— M-am infiltrat în casa voastră, pentru Dumnezeu, din disperare de cauză! Crede-mă, domnule Caine, nu e o idee bună să faci acum afaceri cu mine.

El a mijit ochii şi a măsurat-o din priviri.

— Decizia asta nu-ţi aparţine. Ne-ai implicat în treaba asta şi acum trebuie să o duci până la capăt.

— Altfel? a întrebat ea, ridicând din sprâncene, deşi începea să o doară braţul pe care îl ţinea ridicat.

O tresărire a buzelor.

— Altfel, mă duc jos chiar acum, să-l cunosc pe tatăl tău şi să-i spun ce se întâmplă.

Morana şi-a dat ochii peste cap, fără să muşte momeala.

— N-ai face aşa ceva. Ai spus că vrei să rămână secret. Oricum, intenţionam deja să-i spun tatei.

— Chiar aşa? a întrebat el, iar ea a simţit că i se ridică părul de pe ceafă.

Înainte să-şi îndrepte spatele, el a întins brusc o mână spre încheietura ei şi i-a răsucit braţul, în timp ce o învârtea cu cealaltă. Morana a ridicat piciorul, încercând să-l lovească în genunchi, dar el s-a ferit, a prins-o de încheieturi cu o mână enormă şi a lipit-o cu spatele de pieptul lui, nelăsându-i spaţiu de manevră. Cu cealaltă mână o ţinea de păr, ferm, dar nedureros, şi îi trăgea capul pe spate, să-l privească. Cuţitul din mâna ei a căzut pe covor cu o bufnitură surdă. Morana s-a zbătut în braţele lui, dar, după cum părea să se întâmple mereu lângă el, nu reuşea să se mişte.

— Nu folosi jucării pe care nu le înţelegi! i-a şoptit la ureche.

Morana i-a simţit răsuflarea pe umărul gol. A străbătut-o un fior pe care nu l-a putut înăbuşi, un fior pe care, cu siguranţă, l-a simţit şi el, un fior care i-a umflat pieptul. Dar dispreţul din vocea lui a făcut-o să încleştezе maxilarul.

Cu nervi de oţel, ştiind că el nu putea să-şi mişte mâinile, Morana şi-a dat capul pe spate, dar a ratat, fiindcă el s-a ferit în ultima secundă şi a slăbit strânsoarea din jurul încheieturilor. Doar de atât a avut nevoie. S-a lăsat în jos, i-a zburat picioarele, ridicând totodată cuţitul. În momentul în care el a căzut pe spate, s-a urcat pe

pieptul lui şi a întins cuţitul în dreptul mărului lui Adam, privindu-l încruntată.

A privit-o la rândul lui, cu faţa ascunsă pe jumătate în umbrele proiectate de veioze, fără urmă de teamă în ochi, fără să pară tulburat, cu mâinile ţintuite pe lângă corp de coapsele ei.

Morana s-a aplecat în faţă, privindu-l în ochi, şi a şoptit, cu toată furia şi ura care îi străbăteau corpul.

— Într-o bună zi, am să-ţi scot inima din piept şi am s-o păstrez ca amintire. Promit!

Crezuse că îi va răspunde cu tăcere, cu încleştarea maxilarului sau cu o nouă înţepătură. Dar nu a făcut asta.

Ci a pufnit în râs.

„Pe bune?"

— Presupui că am inimă, tigroaico.

Dar amuzamentul din privirea lui a dispărut la fel de repede pe cât apăruse. A rămas sub ea, privind-o, iar tăcerea a devenit încordată şi tensiunea a crescut. Un fior i s-a strecurat pe şira spinării şi i-a pătruns în oase când şi-a dat seama de situaţie. Îi simţea bătăile inimii pe coapsă, unde se cocoţase pe el, pantalonii scurţi i se ridicaseră în timpul luptei şi-i expuneau pielea mai mult decât şi-ar fi dorit. Sfârcurile i s-au întărit pe sub bumbac, din pricina confruntării, nu a muşchilor calzi de sub ea sau a ochilor pătrunzători care o fixau. Nu din cauza lor.

Acum că-l blocase sub ea, nu ştia ce să facă mai departe. Nu putea să stea călare pe el la nesfârşit, deşi era tentant. Nu putea să-l omoare în casa ei, deşi asta era şi mai tentant. Nu putea face nimic. Şi, ticălos cum era, o ştia şi el. De asta şi avea postura aceea relaxată.

Dezgustată de ea însăşi, Morana s-a ridicat, a luat cuţitul de la gâtul lui şi s-a dus la fereastră, copleşită de frustrarea care înlocuia căldura, acum că se îndepărtase de el. Nu ajungeau nicăieri aşa. A închis ochii şi a luat o

decizie înainte de a-i deschide, apoi s-a întors spre el, care stătea la câțiva metri distanță și o urmărea cu o expresie concentrată.

— Deci vrei să colaborez cu voi să găsim codurile și să le distrugem, dar să țin totul pentru mine? a întrebat ea cu o voce calmă.

— Da, a răspuns el simplu.

Morana a dat aprobator din cap.

— Și cum facem asta?

— În orice mod necesar, a răspuns el pe tonul monoton care nu tolera nicio contrazicere. Oriunde ne duce pista.

Morana a dat din cap încă o dată și a respirat adânc, urmărindu-l cu atenție.

— Am o condiție.

Ceasul ticăia. Luminile pâlpâiau. Nu se auzeau decât respirațiile lor.

A rămas tăcut, așteptând. Morana a ezitat, deși nu știa de ce, apoi a înghițit în sec și a spus:

— Lucrez cu Dante, nu cu tine.

Tăcere.

În ochii lui s-a zărit o strălucire bruscă, aerul dintre ei a scăpărat de încordare, iar privirea lui intensă era aproape electrizantă. Inima Moranei bătea cu putere, stomacul i se strângea. Întreaga situație în care se afla era precum un fitil care îi sfârâia în tot corpul.

Tristan s-a apropiat de ea cu pași lenți și măsurați, ca un autentic prădător, cu ochii scăpărând într-un mod diferit, cu fața aspră, maxilarul încleștat și mușchii încordați. A rămas pe poziție, în tălpile goale, ridicând cuțitul la gâtul lui. Metalul i s-a lipit lui Tristan de piele, iar cu cealaltă mână s-a sprijinit de pervazul de lângă capul ei. Gâtul ei s-a contractat când i-a simțit răsuflarea caldă pe față, precum și mirosul învăluitor de mosc amestecat cu

sudoare, care-i stârnea furnicături pe piele și bătăi puternice ale inimii.

Deodată, el a ridicat mâna liberă între cuțit și gâtul lui, iar Morana a căscat ochii uluită, văzându-l cum și-l îndepărtează de piele. Lama ascuțită i-a străpuns palma și sângele a început deodată să curgă de pe încheietura lui pe a ei, coborând apoi spre cot. În tot acest timp, el nu și-a luat ochii de la ea, nici când Morana a icnit, nici când a încercat să ia cuțitul, nici când a înghițit în sec. El strângea cuțitul în pumn, fixând-o cu ochi arzători, în timp ce sângele picura pe pielea ei și fețele li se apropiaseră la doar câțiva centimetri, cu privirile neclintite, una albastră, cealaltă căpruie.

În momentul acela, s-a întâmplat ceva. Ceva ce creierul nu înțelegea, dar corpul intuia. Vuietul sângelui în urechi era neabătut. Bubuitul inimii nu scădea. Respirația îi devenise sacadată. Simțea că i se înmoaie genunchii, că i se strânge stomacul... Apoi un sentiment de uimire a copleșit-o, transformându-se rapid în altceva, ceva ce nu-i mai stăpânise trupul până atunci.

El o privea cu forța unei stihii, ea îl privea la rândul ei, neputând să-și ferească ochii, captivată de privirea lui – dură și neînduplecată.

Deodată, Tristan a dat drumul cuțitului.

— S-a făcut!

I-a auzit vocea aspră și guturală, apoi bărbatul a trecut pe lângă ea fără s-o mai privească și într-o clipă s-a făcut nevăzut pe fereastră.

Morana nu s-a uitat să vadă dacă a reușit să scape ori să-l privească pierzându-se în umbră, nu s-a mișcat deloc.

Și-a ținut respirația.

Inima îi devenise un nor de furtună dezlănțuit și respira cu dificultate, de parcă terminase un maraton.

Tremura. Din tot corpul. Iar cuțitul a căzut iar pe jos, murdar de sânge.

A privit obiectul, simțindu-se de parcă o sabie i-ar fi străpuns pieptul și ceva inexplicabil îi strângea gâtul. Nici urmă de logică în gândurile împrăștiate, în timp ce rămăsese încremenită, incapabilă să se miște ori să respire.

S-a uitat iar la cuțitul din mâinile ei tremurânde și a văzut o dâră roșie pe partea dreaptă, de la încheietură până pe antebraț, aproape ca o lacrimă de sânge.

Sângele dușmanului. Sângele bărbatului pe care îl ura.

Sângele lui.

Imaginea ar fi trebuit să-i dea satisfacție. Faptul că el acceptase condiția ei ar fi trebuit să o mulțumească. La fel, faptul că plecase fără tărăboi și nu declanșase un dezastru în acea noapte.

S-a aplecat, a luat cuțitul cu mișcări mecanice, în timp ce gândurile o potopeau ca un tsunami, emoțiile i se învălmășiseră și corpul îi tremura ca o frunză în furtună. Înaintând, a aruncat cuțitul însângerat în coșul de gunoi. Sângele s-a prelins în hârtia albă din jur, mânjind-o.

Cu nervii întinși și vântul care îi pătrundea prin haine până la piele, Morana s-a simțit plină.

Dar nu de satisfacție.

Era orice altceva.

așteptarea

Dante Maroni: *Hai să ne vedem la Cyanide diseară. Ora 20.00. Te aştept în salonul VIP.*

Cyanide era cel mai popular club de noapte din oraş. Din întâmplare, aparţinea Organizaţiei.

Morana nu mai fusese niciodată într-un club de noapte.

Îşi amintea că prima oară văzuse unul la televizor când avea doisprezece ani. Luminile hipnotice, trupurile care se învârteau şi muzica tare – totul crea fundalul potrivit dansului de împerechere al personajelor principale, care flirtau din priviri, în părţi opuse ale clubului, înainte de a dansa lasciv pe ring, înconjurate de alte trupuri, atât de aproape, încât ar fi vrut să-i dea cap în cap doar ca să-i facă să se sărute. Fusese o experienţă edificatoare. Una de care ştiuse imediat că nu va avea parte.

Încă din copilărie, ştiuse că nu trebuie să-şi dorească lucruri pe care nu le poate avea. Pe atunci, se temea de tatăl ei, de duşmanii lui, de ea însăşi. Era îngrozită de toate lucrurile pe care ştia că şi le-ar fi dorit, dacă ar fi ieşit din bula ei. Şi cluburile de noapte o înfricoşau.

Știrile despre fetele expuse la băuturi contrafăcute și drogul violului o făcuseră să devină și mai precaută.

Trecuse mai bine de un deceniu și iat-o aici, în fața oglinzii de la măsuța de toaletă. Își studie imaginea îndelung. Părul vopsit castaniu îi încadra fața cu onduleuri lejere. În cele din urmă, își puse lentilele de contact.

Avea o față drăguță, cu buze de mărime medie, pe care le rujase cu roșu-închis, un nas drept, deși cam scurt, în care își pusese un piercing cândva, și ochi căprui și limpezi, cu punctișoare verzi.

Era scundă, chiar minionă, cu sâni suficient de mari, fund frumos și un colăcel încăpățânat pe burtă, de care nu putea să scape. Și-a netezit rochia verde-smarald, care i se tot aduna sub sâni și îi ajungea până la genunchi, a înclinat capul într-o parte și s-a întrebat dacă seamănă cu mama ei. De la tatăl ei nu moștenise nimic în afară de culoarea naturală a părului.

Nu mai purtase niciodată rochia aceea. Și-o făcuse singură cadou de ziua ei, fără să știe dacă avea să o poarte vreodată. Seara asta părea ocazia perfectă.

Materialul moale al rochiei fără bretele i se mula pe trunchi, îi modela perfect sânii și se încrețea dedesubt, în nuanțe umbrite de verde, în timp ce poalele se opreau deasupra genunchilor cu un tiv inegal. Spatele îi rămânea gol, într-o croială simplă, și purta pantofi negri cu tocuri înalte. Niciodată nu se îmbrăcase astfel. Dar nici nu mai fusese vreodată într-un club.

A recitit mesajul de pe telefon, verificând iar ora.

Cyanide era clubul Organizației, tocmai în orașul pe care îl controla tatăl ei. Nu înțelegea cum e posibil.

Tabăra ei și Organizația fuseseră aliate cândva, cu mult timp în urmă, din câte spunea lumea. Dar ceva se întâmplase și se stârnise o rivalitate. Cu toate că cele două tabere se detestau reciproc cu ferocitate, ambele

aveau afaceri pe teritoriul controlat de adversar şi exista o înţelegere tacită că orice ostilitate ar fi anulat-o, deşi afacerile nu aveau să aibă de suferit.

Se putea spune că era cel puţin mirată că fusese invitată. Se aşteptase mai degrabă la alt şantier abandonat, deasupra căruia să zboare nişte vulturi. Dar se pare că acela era locul pentru întâlnirile cu urmări fatale. Se gândea că trebuie să se simtă uşurată.

Fetiţa care fusese clocotea de emoţie, dar femeia care devenise încă era temătoare. Se îndoia că ar încerca cineva să-i facă vreun rău într-un loc public, dar era clubul adversarului.

S-a întors cu spatele la oglindă, şi-a luat poşeta neagră – în care se afla un revolver Beretta mic – şi telefonul, apoi a ieşit din cameră şi a închis uşa după ea. În timp ce cobora scările, Morana a simţit că-i transpiră deja palmele de emoţie. Acea parte din casă era goală, cu excepţia câtorva paznici ici şi colo. Inutili, de altfel, dat fiind cât de uşor se strecurase cineva pe sub nasul lor în urmă cu două nopţi.

A scuturat din cap, să nu-i mai zboare gândurile într-acolo, a ieşit din casă şi s-a îndreptat spre maşină pe alee, printre peluzele întunecate, apoi i-a sunat telefonul.

Era tatăl ei.

— Ia gărzi cu tine! s-a auzit în telefon ordinul scurt şi tăios, de îndată ce a răspuns.

S-a oprit în loc, încordându-se, apoi a ridicat ochii spre partea opusă, unde ştia că se află biroul lui. Nu spusese „unde te duci", nici „când te întorci", nici „ai grijă".

— Nu! i-a răspuns la fel de sec ca întotdeauna de ani buni, să-şi înăbuşe durerea bruscă cât mai curând.

A închis telefonul fără ca el să mai apuce să spună ceva, că oricum n-ar mai fi spus, şi s-a îndreptat grăbită

spre mașină. Nu! Tatăl ei nu stătea la discuții și nici nu se certa. Doar hotăra. Ceea ce însemna că avea să fie urmărită.

S-a urcat în mașină, a pornit motorul și a ieșit de pe alee, iar mașina aproape a tors în timp ce trecea de porțile imense. S-a uitat în oglinda retrovizoare. Așa cum bănuise, o mașină neagră impunătoare venea în spate.

S-a simțit aproape disperată. De ani întregi, refuza paza și fugea de bodyguarzi. Totuși tatăl ei nu admitea niciodată să o lase nesupravegheată.

De îndată ce a intrat în trafic, a schimbat banda și a călcat accelerația la podea. Viteza îi umplea corpul de adrenalină, în timp ce făcea slalom printre mașini. Bicicletele și mașinile claxonau în jur, iar aerul condiționat răcoros din mașină împiedica transpirația să i se adune pe piele. Știa că angajații tatălui ei vor încerca să țină pasul cu ea. Știa și că vor da greș, pentru că erau puțini cei capabili să o prindă pe Morana Vitalio când nu voia să fie prinsă.

Și acesta era un alt motiv pentru care își ura tatăl.

Pentru că o făcea să fie mereu în dezavantaj, o punea în situații care demonstrau cât control avea chiar asupra trupului ei, în timp ce ea se zbătea să dețină controlul.

A strâns din dinți și s-a gândit iar, fără să vrea, la Tristan Caine. Iar.

Își alungase din minte episodul din urmă cu două nopți, jurând să nu se mai gândească la el niciodată. Pentru că nu se recunoștea în cea care avusese sângele lui pe mână și membrele într-o învălmășeală de nedescris, pentru că nu îndrăznise nici să respire, atât de derutant fusese totul. Morana Vitalio nu se purta ca o fetiță penibilă căreia i se aruncase un os. Morana Vitalio

nu se arăta vulnerabilă în faţa nimănui. Morana Vitalio nu-şi oferea gâtul unui bărbat gata să i-l sfâşie.

Fusese crescută în preajma rechinilor. Şi învăţase să nu sângereze.

El însă sângerase. Şi-l ura. Pentru că o luase prin surprindere. Pentru că făcuse ceva ce nu crezuse niciodată că va face. Pentru că o făcuse să reacţioneze nu ca Morana Vitalio, ci ca altcineva. Şi nu-i plăcea să recunoască faptul că uşurarea pe care i se păruse că o simte când îi acceptase condiţia fusese spulberată de picăturile de sânge şi nici măcar nu ştia de ce. Nici nu voia să analizeze motivul. Era un episod din viaţa ei pe care îl lăsase bucuroasă în urmă.

A făcut stânga spre club, a clătinat din cap şi şi-a alungat gândurile, concentrându-se doar la întâlnire şi la faptul că urma să meargă prima oară într-un club, de care voia să se bucure cât mai mult posibil. Nu că ar fi vrut să se îmbete sau să danseze lasciv cu vreun nenorocit oarecare. Nu, voia doar să vadă luminile pe piele, să simtă pulsul muzicii în gât şi mirosurile acelea învăluindu-i corpul.

După câţiva kilometri pe un drum izolat, la orizont s-a profilat un depozit înalt şi cenuşiu. O pancartă imensă, de culoare albastru-deschis, strălucea deasupra clădirii, indicând că nimerise în locul potrivit. După ce a parcat, valetul s-a apropiat de ea, dar a coborât din maşină abia după ce i-a refuzat politicos ajutorul. Aerul răcoros i-a stârnit fiori pe spatele gol, în timp ce se îndrepta grăbită spre clădire şi zgomotul surd devenea tot mai puternic, cu fiecare pas făcut înspre uşile înalte de metal.

Un portar musculos, aproape de trei ori mai mare decât ea, a măsurat-o din priviri în timp ce se apropia şi a pus mâna pe clanţă. O cicatrice îi acoperea partea dreaptă a feţei, ascunsă în spatele ochelarilor negri.

Morana nu înțelesese niciodată de ce oamenii poartă ochelari de soare noaptea.

— Doar cu invitație, a spus el cu o voce aspră, fără să se miște din loc.

Fata a ridicat din sprâncene.

— Morana Vitalio. Sunt invitata lui Dante Maroni.

Chipul bărbatului a rămas impasibil, dar i-a deschis ușa și zgomotul brusc i-a năvălit în urechi. A intrat în club respirând adânc, după ce ușa s-a închis în urma ei. Și-a amintit preț de o clipă, cu teamă, că era fiica dușmanului și că acum se afla în clubul Organizației singură și nepăzită, iar inima a început să-i bată mai tare. S-a oprit în fața intrării și a aruncat o privire în jur.

Decorat în nuanțe de crom și albastru-deschis, cu lumini albastre care deveneau mai mari sau mai mici alternativ, în ritmul greoi al muzicii ce se auzea dinspre cabina DJ-ului, în stânga ei, întreaga podea era un ring de dans. Barul era în dreapta, iar barmanii serveau o mare de oameni. Bodyguarzii stăteau pe la colțuri, fără să atragă atenția, privind trupurile care alunecau unul pe lângă altul.

Privindu-i pe ceilalți, și-a dat seama că e îmbrăcată adecvat. De fapt, era convinsă că rochia ei avea suficient material pentru încă cinci femei de aici.

A ridicat din sprâncene și un zâmbet i-a apărut pe buze, de bucurie că scăpase de casa și de viața ei, fie și pentru o secundă, extrem de prețioasă însă. A tras în piept mirosurile amestecate de parfum, apă de colonie, transpirație și alcool. Și-a înclinat capul, în timp ce muzica îi bubuia în timpane. A simțit că bate din picior în ritmul muzicii.

Totul era o noutate.

A ridicat ochii și l-a văzut pe Dante Maroni înaintând spre ea, într-o cămașă neagră și pantaloni care

indicau că e „bogat și dotat", cu un zâmbet politicos pe buze, mișcându-și cu grație trupul masiv, în timp ce o măsura din priviri. Morana s-a uitat în jur, să se asigure că venise singur, așa cum îi ceruse. Era singur. Însă asta nu o ajuta să se relaxeze, în ciuda zâmbetului ademenitor de pe chipul frumos.

I-a făcut semn să vină după el, spre zona din spatele barului, unde ea presupunea că era salonul pentru VIP-uri. L-a urmat încet, remarcând brațul din spate care ținea la distanță dansatorii și cele câteva mâini care încercau să o pipăie, îngrețoșând-o.

Până să ajungă la bar, pulsul inimii era mai mare decât ritmul muzicii și simțea în tot trupul adrenalina. A înghițit în sec și l-a urmat pe Dante într-o zonă izolată, separată de bar, unde muzica nu se auzea la fel de tare. A remarcat canapelele de pluș roșu-burgund aliniate la perete și luminile difuze, care creau o atmosferă intimă.

Morana s-a îndreptat spre locul indicat de el, privind în jur, apoi s-a oprit brusc și și-a încordat tot trupul.

Pe una dintre canapelele din dreapta stătea Tristan Caine, îmbrăcat în sacou și o cămașă albă, care lucea albăstruie datorită luminilor, deschisă la guler și fără cravată. Nimic nu amintea de bărbatul de acum două nopți. Morana s-a uitat la mâna lui bandajată, ca să știe că e același bărbat. Același sălbatic deghizat într-un om civilizat.

Lângă el stătea o femeie – înaltă, cu părul negru, absolut fermecătoare, într-o rochie argintie care îi venea turnată și cu un limbaj al trupului care arăta clar că e prietenă cu bărbatul de lângă.

Morana și-a desprins privirea de la ei.

Dante a condus-o în stânga, în partea opusă, într-un spațiu relativ gol, și i-a făcut semn să ia loc. Morana s-a așezat intenționat cu fața spre perete și

spatele la celălalt bărbat, apoi Dante şi-a aşezat trupul masiv în faţă.

Se aştepta să-i simtă în ceafă privirea, să i se facă pielea de găină, dar nu a fost aşa. De data asta, nu o străpungea cu privirea. *Bine!*

— Nu am ştiut că va fi şi el aici, a început Dante. Ştiu că ai cerut să nu fie prezent, aşa că nu i-am spus că ne întâlnim. A venit acum câteva minute, cu Amara.

Părea că-şi cere scuze, în timp ce privea peste umărul ei, apoi o umbră, provocată de ceva ce se întâmpla în tăcerea sumbră din spate, îi apăru pe faţă. Fusese ceva ce făcuse fratele său de sânge sau femeia?

Morana şi-a dres glasul şi i-a atras iar privirea. Umbra a dispărut şi ochii lui au recăpătat o expresie de interes politicos, una pe care era sigură că o afişa de mult timp.

— Ne putem concentra asupra codurilor?

— Desigur! a încuviinţat el şi s-a sprijinit de perne, în timp ce un chelner le aducea aperitive. Vrei ceva de băut?

Morana a clătinat din cap, şi-a încrucişat gleznele şi şi-a împreunat palmele în poală, uşor stingherită de situaţie. Apoi a simţit un fior pe spate.

O privea.

A respirat adânc, încât să nu facă vreo mişcare.

— Vreau să fiu sincer cu tine, Morana, a spus Dante, punând braţul pe spatele canapelei, cămaşa ridicându-i-se pe pieptul bombat. N-am nimic personal cu tine, aşadar, câtă vreme nu ameninţi şi nu ne faci vreun rău mie sau oamenilor mei, putem lucra împreună foarte bine.

Morana a mijit ochii şi a dat din cap.

— E valabil şi pentru tine.

— Bine! a încuviințat el, iar părul de pe frunte a reflectat luminile albastre și a urmărit o clipă scena din spatele ei.

Imediat, Morana și-a dat seama că femeia – Amara – îi atrăgea atenția. Avea senzația că e mai mult decât o femeie sexy într-o rochie superbă. Ignorând simpatia pe care o simțea pentru el în momentul acela, și-a mușcat buza.

— Domnule Maroni, așa cum i-am spus domnului Caine, a zis Morana printre dinți, conștientă că bărbatul era în spate și o urmărea din când în când, nu știu ce să mai fac. Am creat codurile și, înainte să instalez protocoale de siguranță, Jackson le-a furat. N-am nicio speranță că le pot găsi, cu atât mai puțin le pot distruge.

— Mi-a spus Tristan, a zis el cu o voce foarte serioasă dintr-odată și un aer preocupat, iar Morana și-a amintit că era fiul mai mare al liderului Organizației. Indiferent de ostilitatea dintre familii, cert e că acest cod e letal pentru ambele tabere și nu ne putem permite un război între noi, când forțele din exterior caută să se năpustească asupra noastră.

— E posibil să fi fost cineva din afară? a întrebat ea, dând glas propriilor temeri.

Dante a clătinat din cap.

— Nu prea cred. Doar cineva care îți cunoaște familia ar fi știut exact ce face.

S-a oprit o secundă.

— Nu sunt sigur că nu e vorba de cineva din tabăra noastră, care a pus la cale să-i însceneze totul lui Tristan.

— De ce ar vrea cineva din tabăra voastră să-i însceneze așa ceva? l-a întrebat curioasă.

Bărbatul a ridicat din umeri, deși încă își păstra expresia serioasă.

— Ar putea fi mai multe motive. Gelozia din cauza abilităţilor lui sau a preferinţei tatălui nostru pentru el. La naiba, are destui duşmani în interiorul Organizaţiei, încât cineva să-şi dorească să se răzbune.

Morana a simţit o înţepătură în stomac când şi-a amintit că bărbatul cu pricina îşi minţise cu uşurinţă fratele de sânge. Nu era sigură că nu e chiar el şi că nu face acuzaţii mincinoase.

— Am urmărit tranzacţiile făcute de Jackson.

Vocea lui Dante i-a întrerupt gândurile şi a făcut-o să se încrunte.

— Ţi-am spus, toate pistele duc către domnul Caine.

— Aşa e, dar ceva nu se leagă, le-am analizat cu atenţie, a informat-o el. Le căutăm, dar, dat fiind că eşti expertă în domeniu, poate ne-ai putea ajuta.

Propunerea i se părea ciudată. Dar a dat aprobator din cap şi a întins palma, în care el a pus un stick de memorie.

— Aici e tot ce am aflat până acum, toate informaţiile.

Morana a pus stickul în poşetă cu grijă şi s-a ridicat odată cu el. Pentru că se purtase prietenos până acum, i-a spus încet:

— Te anunţ dacă aflu ceva.

Dante Maroni a înclinat uşor capul şi a fixat-o cu privirea.

— Pot să te întreb de ce ai refuzat să lucrezi cu Tristan?

Ea a ridicat dintr-o sprânceană.

— Pot să te întreb ce se întâmplă între tine şi Amara?

Bărbatul prietenos din faţa ei s-a încordat brusc, furia i-a apărut pe faţă, înainte să adopte iar masca politicoasă şi să strângă din buze, ca ea să-şi dea seama încă o dată că nu e vreun timid. Ci are sângele care îl caracteriza pe „Copoiul" Maroni. A privit-o uşor încruntat, a întors ochii spre femeia cu pricina, apoi s-a uitat iar la ea cu un zâmbet înciudat pe buze.

— E de ajuns o secundă şi curajul se transformă în prostie, a spus el încet, cu ochi negri vigilenţi. Să nu uiţi asta!

Morana a zâmbit. Deci îl lovise unde îl durea, nu?

— Să asculţi de propriul sfat! i-a răspuns pe acelaşi ton, apoi s-a întors şi s-a dus către bar, privind drept înainte, fără să se uite într-o parte sau alta, deşi era conştientă de privirea lui Tristan Caine asupra ei. Avea gâtul încordat, o picătură de sudoare i se scurgea în decolteu şi îşi simţea muşchii rigizi.

La tejghea, muzica se auzea mai tare, aşa că s-a aplecat şi a încercat să atragă atenţia unui barman.

Un bărbat care se apropia de patruzeci de ani, îmbrăcat în tricou negru, a întors capul spre ea şi a privit-o de sus în jos cu ochii reci. Derutată, Morana s-a încruntat când i-a văzut reacţia.

— Cu ce pot să te servesc? a întrebat el cu glas tare.

S-a uitat la ochii lui şi la lipsa lor de expresie şi a simţit un fior pe şira spinării. În mod clar, nu avea de gând să accepte o băutură alcoolică din mâna lui.

— Doar nişte suc de portocale.

Barmanul s-a întors cu spatele, iar Morana, încruntată, a încercat să-şi aducă aminte dacă îl mai văzuse vreodată. Nu era cazul. Dar poate el ştia că e fiica familiei inamice.

Oftând, a luat paharul cu suc și s-a întors cu fața spre ringul de dans, bând cu sete din lichidul răcoros și urmărind trupurile ce se mișcau în ritmul dansului.

— Anton, un JD cu gheață!

Vocea cu aromă de whiskey și păcat a ajuns la ea din partea stângă. Morana a înghițit în sec, dar a refuzat să se întoarcă și să-i remarce prezența. Așa că a strâns din dinți, a apucat zdravăn poșeta și paharul în mâini și a rămas cu ochii îndreptați spre dansatori.

El a întors ochii spre ea. Iar ea i-a simțit privirea. Dar nu s-a întors. În timp ce sorbea încet din restul de suc, a rămas pe loc, conștientă de faptul că era la doar câțiva centimetri distanță, un pachet de mușchi și de forță care nu părea să o ia în seamă. Iar ei îi convenea de minune.

Ar fi trebuit să plece de acolo. Ar fi trebuit să pună paharul pe tejghea și să meargă spre intrare fără o vorbă, fără o privire, fără nimic. Dar, nu se știe din ce motiv de neînchipuit, totul s-a transformat în clipa aceea într-un fel de confruntare, să vadă cine clipește primul. Și-au testat reciproc răbdarea și, dacă în clipa aceea ar fi plecat, dacă ar fi fugit, ar fi fost ca și cum ar fi clipit și a naibii să fie dacă avea să cedeze prima!

Muzica o învăluia, aproape ascunzând-o într-o lume în care existau doar bătăile inimii ei. A rămas pe loc, uitându-se dezinteresată la dansatori, deși tot corpul îi era conștient de prezența lui, care nici nu pleca, nici nu se mișca, nici nu făcea vreun gest. Era prezent și atât și, dintr-un motiv necunoscut, era de ajuns pentru ea.

— Morana Vitalio?

Momentul a luat sfârșit. Morana a închis ochii când apăsarea a dispărut, apoi s-a întors în partea opusă, către vocea feminină, și a văzut-o pe femeia care stătuse lângă Tristan Caine și care acum o privea cu cei mai stranii ochi verzi pe care îi văzuse vreodată, într-o

nuanță apropiată de culoarea pădurii la miezul nopții. Avea un corp superb, cu rotunjimi îmbrăcate într-o rochiță lucioasă, iar buclele îi atârnau sălbatice și libere. Amara.

— Da, a răspuns Morana, precaută și mirată, totodată, că femeia voia să stea de vorbă cu ea.

Un fel de milă a apărut în ochii verzi ai aceleia în timp ce o privea. Dar, înainte să apuce să spună ceva, a întors ochii spre locul unde ambele știau că se afla Tristan Caine și a clătinat din cap, după care s-a întors cu spatele. Complet derutată de întâlnirea scurtă și ciudată, Morana a rămas pe loc, clipind și privind înspre locul unde fusese Amara mai devreme. Ce naiba se întâmplase?

Fără să se mai întoarcă spre el, și-a terminat băutura.

Și s-a legănat pe picioare.

Ce naiba?

S-a uitat încruntată la paharul gol, în timp ce luminile începeau să devină neclare și lumea să se învârtă în jurul ei.

Îi pusese ceva în pahar? Barmanul acela ciudat?

Nu! Nu! Nu! Nu putea să i se întâmple așa ceva. Nu aici și nu acum.

Clătinând din cap să-și limpezească privirea destul cât să poată merge, Morana s-a întors spre ușă. Și a încercat să facă un pas.

În schimb, s-a legănat puternic, cât pe ce să se prăbușească.

Două mâini au prins-o de brațe și au echilibrat-o din spate, mâini aspre pe pielea ei netedă.

A clipit, cu limba umflată, cu senzația că avea lână în gură, în timp ce lumea se învârtea mai tare și genunchii i se înmuiau. Frisoanele îi scuturau trupul, iar

muzica îi bubuia dureros în cap. Pleoapele i s-au îngreunat. Simțea teama în stomac, pentru că, dacă se prăbușea în clubul acesta, era ca și moartă, dacă cineva o găsea sau dacă afla tatăl ei. Gândul a mai domolit amețeala care o cuprinsese în aceeași clipă în care mâinile acelea au întors-o în loc.

Morana a clipit la persoana cu ochi albaștri care îi privea fața, înspre mâinile care o țineau zdravăn de brațe. Deodată, el a ridicat o mână, să o prindă de bărbie, în timp ce ea se sprijinea de tejgheaua barului, a privit-o în ochi și a forțat-o să se concentreze o secundă, înainte să închidă iar ochii.

— Futu-i!

Exclamația mârâită a făcut-o să deschidă ochii și să ridice iar privirea spre el, dar forța urii pe care a întrezărit-o în ochii lui albaștri aproape i-a ars pielea și a făcut-o să se clatine. Simțise că o privea, dar nu știa cum. Oare ura asta mocnea în ochii lui de la început? De asta simțea furnicături pe piele?

Când și-a dat seama că nimeni nu o urâse vreodată atât de tare, i s-a tăiat respirația. A încercat să deschidă gura, să-l întrebe de ce o disprețuiește, de unde venea ura asta, dar buzele ei refuzau să coopereze.

I-a smucit capul cu mâna de sub bărbie, făcând-o să se concentreze iar la ochii lui arzători, la inima care îi bubuia în piept, în timp ce pielea i se încingea sub atingerea lui și amețeala se lupta cu nevoia de concentrare.

— Nu te mai salvez o dată! a bombănit el printre dinții strânși și cu o privire furioasă.

A scos telefonul cu cealaltă mână, iar bandajul înfășurat pe palmă, unde îl tăiase cuțitul ei, i-a întors stomacul pe dos Moranei.

— Dante, a spus el cu o voce reținută, controlată. Cineva i-a pus ceva în băutură.

S-a făcut liniște, în timp ce Dante răspundea ceva. Și apoi:

— N-am de gând să rămân pe aici și s-o fac pe eroul. Nu are decât să o supravegheze Amara până își revine.

Înainte ca Morana să-și înghită nodul din gât, a simțit ura care ardea în sufletul ei – pentru că era la mila lui și a disprețului său vizibil, pentru că un nenorocit îi turnase ceva în pahar, pentru că era în situația aceea și pentru felul în care el o împingea spre zona VIP, ținând-o de brațe. Simțea furia controlată din trupul bărbatului, care o făcea să tremure. El nu se purtase niciodată așa, nici măcar în răstimpul scurt de când îl cunoștea.

Ce naiba se întâmplase? Ce se întâmpla? Gândurile i se învălmășeau, în timp ce el o împingea în față.

Femeia frumoasă în rochie argintie s-a apropiat de ei cu o expresie îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu mă interesează! s-a auzit răspunsul tăios. Trebuie să plec.

I-a dat drumul de parcă îl frigeau palmele.

În momentul în care a slăbit strânsoarea, ei i s-au înmuiat genunchii și s-a prăbușit iar pe pernele de pluș, întrezărind pe sub pleoapele grele cum se îndepărta. A cuprins-o atunci o furie cumplită, atât de mare, încât o făcea să tremure, iar sângele îi clocotea de dorința de a-i trage un pumn în față, deși știa că în clipa aceea nu era în stare nici să ridice un deget.

Amara s-a așezat lângă ea și i-a mângâiat spatele, să o liniștească, oftând adânc și privind-o cu ochii verzi.

— Îmi cer scuze în numele lui.

Morana a clipit, ametită, înghițind în sec. Capul îi zvâcnea, în timp ce în jurul ei se făcea tot mai întuneric și lumea se oprea în loc, odată cu respirația ei.

— Trebuie să înțelegi de ce a....

Morana voia să înțeleagă. Nu știa nici ea motivul, dar chiar voia să înțeleagă din ce cauză o ura și de ce ura lui era atât de intensă. Dar, deși încerca să se concentreze, vocea Amarei se auzea tot mai de departe, apoi ochii i s-au închis, mușchii i s-au relaxat și s-a lăsat pe pernc, scufundată în uitare, fără să știe dacă avea să se mai trezească vreodată.

urmărirea

S-a trezit brusc.

Dezorientată, a deschis încet ochii care o usturau şi a văzut cum trecea în viteză pe lângă copaci, prin întuneric, pe o porţiune lungă de drum izolat. O secundă mai târziu, sunetul motorului a pătruns dincolo de buimăceala ei, împreună cu aroma odorizantului de maşină, aerul cald şi mirosul pielii care îi atingea coapsele şi omoplaţii. Totul părea foarte familiar.

Clipind, s-a ridicat repede, iar mişcarea bruscă a făcut să o cuprindă un nou val de ameţeală. Ecoul surd al durerii i-a străpuns craniul când s-a uitat în jur.

Interiorul crem-deschis, ornamentul micuţ – ochelari şi un pistol – care atârna de oglinda retrovizoare, o carte poliţistă aruncată în consolă, la un loc cu poşeta neagră.

Era în maşina ei.

Iar maşina era condusă de o femeie. O femeie într-o rochie sexy argintie, care o privea cu ochi verde-pădure, îngrijoraţi. Oare unde o mai văzuse?

— Cum te simţi? a întrebat-o aceea cu voce blândă, mângâietoare, care, în tăcerea din maşină, părea răguşită.

I se părea ceva familiar la ea. Morana a scuturat capul, să-şi limpezească gândurile, şi s-a gândit la

întrebare, în timp ce încerca să descopere dacă femeia avea arme asupra ei. Cum se simțea?

— Ameţită, cred! a murmurat cu o expresie încruntată. Tu cine eşti?

Femeia a privit-o alarmată.

— Amara. Ne-am cunoscut acum o oră. În club. Nu-ţi mai aminteşti?

Acum că pomenise de asta, începea să-şi amintească unele lucruri. Cum s-a întâlnit cu Dante. Cum a pus stickul în poşetă. Cum s-a dus la bar. Şi-a amintit de barmanul ciudat. Şi de femeia care venise să o cunoască. Şi...

A strâns din dinţi când şi-a amintit tot ce se întâmplase. Ca şi cum un val de lavă încinsă i-a inundat corpul, degetele i s-au încovoiat în palme când acidul i-a străpuns pieptul. I-au revenit toate amintirile şi, odată cu ele, o furie cumplită, care aproape îi zguduia trupul. Simţea o nevoie violentă de a lovi ceva.

Respirând adânc, s-a întors spre femeie şi a ţintuit-o cu privirea.

— De ce îmi conduci maşina?

Amara i-a aruncat o privire în treacăt, apoi a întors capul spre drum.

— S-au întâmplat nişte lucruri după ce ai leşinat, a spus ea cu aceeaşi voce blândă, iar Morana şi-a dat seama că aşa vorbea de obicei. Nu mai erai în siguranţă şi m-am gândit că e mai bine să te scot de acolo.

Morana a mijit ochii, încercând să-şi dea seama cât de sinceră e.

— Şi ai făcut toate astea din bunătatea inimii tale?

— Oarecum, a răspuns femeia încet. Dar mai ales pentru că m-a rugat Tristan.

„OK."

Moranei a început să-i bată inima mai tare în momentul în care creierul a procesat cuvintele. Dar, înainte să spună ceva, Amara a continuat, cu aceeaşi voce răguşită:

— Ne urmăreşte chiar acum.

„Ce?"

Morana a întors capul să se uite la drumul pustiu din spate. Într-adevăr, un SUV mare şi negru venea în urmă pe poteca izolată şi-şi dădu seama că nu erau foarte departe de club, ci la kilometri distanţă de casă. Lumina farurilor strălucea cu putere, iar vehiculul păstra o distanţă de cel puţin zece maşini şi aceeaşi viteză ca a Amarei.

— Care-i problema lui? a bombănit Morana mai mult pentru sine, neputând să-l înţeleagă pe bărbat, deşi simţea încă nevoia să-i tragă un pumn în nas.

Apoi a strâns din dinţi.

— Nu cred că sunt persoana potrivită să-ţi răspundă, a zis Amara, iar Morana s-a întors spre ea, zărind cu coada ochiului farurile din spate.

— Dar urma să-mi spui ceva, a insistat ea cu încăpăţânare. Înainte să leşin.

A oftat când femeia nu a zis nimic, ci doar a strâns din buze. Ştia că nu avea să primească niciun răspuns. Dar curiozitatea nu-i dădea pace, aşa că a întrebat:

— Faci parte din familie?

Amara a arcuit buzele şi a zâmbit uşor, clătinând din cap.

— Practic, nu, a răspuns, apoi, când a văzut că Morana tăcea, aşteptând, a continuat. Mama era menajera principală în casa Maroni. Am crescut cu bărbaţii aceştia de când erau nişte copii, dar n-am făcut niciodată parte din familie.

— Deci ai fost adoptată? a întrebat Morana curioasă.

Cealaltă femeie a dat din cap.

— Nu. Singurul adoptat a fost Tristan.

Morana a privit-o cu atenție și, dintr-un motiv neștiut, a avut o senzație apăsătoare în stomac.

— Dar cunoști familia?

Amara a privit-o aspru.

— Da. Însă, dacă îți imaginezi c-am să-ți spun vreun secret, te înșeli. Nu s-a întâmplat când aveam cincisprezece ani, nu se va întâmpla nici acum.

Morana a ridicat din sprâncene.

— Cincisprezece ani?

A observat cum a încleștat mâna pe volan și a strâns din buze o clipă, după care a oftat.

— Am fost răpită de altă familie mafiotă. Au încercat să mă convingă să vorbesc și, când am refuzat, mi-au rănit coardele vocale.

Moranei i s-a strâns inima de durere pentru ea, deși simțea și că începe să o admire. O fetiță de cincisprezece ani care se confruntase cu orori și refuzase să se supună. Morana știa ce preț trebuie să plătești dacă voiai să fii puternic în lumea asta și, cu toate că femeia îi era adversară, era capabilă să simtă respect pentru asemenea putere. Asta a și făcut. În tăcere.

— Dante și Tristan m-au găsit după trei zile. Dante m-a dus acasă, dar Tristan a rămas să facă ordine, a zis Amara încet, cu vocea care devenise cu forța pe vecie răgușită, în timp ce huruitul motorului umplea spațiul. Au fost foarte furioși, dar nu doar pentru că eram de-a lor, ci pentru că amândoi urăsc ideea de-a face rău unei femei. Mereu au fost protectori cu femeile și copiii. De aceea, ce s-a întâmplat în seara asta nu a fost ceva obișnuit.

Morana a analizat o secundă toate informațiile, apoi a râs cu scepticism.

— Vrei să spui că Tristan Caine nu-i nemernic de obicei?

— O, ba da! a răspuns Amara fără ezitare. Dar unul adorabil. Deşi ceea ce s-a întâmplat astă-seară nu a fost câtuşi de puţin onorabil.

De asta le urmărea cu maşina? Dintr-un simţ neînţeles al onoarei?

„Poate când o zbura porcul, cu aripi moi şi rozalii."

Avea un plan. Întotdeauna avea un plan. Doar că nu-şi dădea seama care era planul lui.

— N-am să încerc să-i iau apărarea sau să-i justific faptele, pentru că, deşi înţeleg de ce se poartă aşa, el e cel care trebuie să-ţi prezinte scuze.

Deşi Amara refuza să-i răspundă la întrebări, Moranei începea să-i placă loialitatea ei. Doar că nu lăsa să se vadă.

— Atunci, ce vrei să spui? a întrebat ea, ridicând din sprâncene.

Amara a privit-o o secundă, apoi a întors capul.

— Bărbatul care te-a drogat – barmanul de la club – lucrează pentru familie de aproape douăzeci de ani. După ce Tristan te-a lăsat în grija mea, s-a dus să se ocupe de el. Situaţia... a degenerat. Aşa că s-a întors şi te-a dus în braţe până la maşină, pe urmă mi-a zis să te duc acasă. Dar ne-a urmărit tot drumul. Asta e tot ce vreau să spun. Înţelege ce vrei din toate astea.

Tocmai asta era însă problema. Morana habar nu avea ce să înţeleagă din purtarea lui.

Cu inima bătându-i cu putere, a privit pe geam şi şi-a dat seama că mai aveau doar câţiva kilometri până acasă. Nu se putea întoarce acolo. Nu aşa. Nu pe jumătate drogată şi ameţită. Se putea oricând trezi că tatăl ei îi cere, din senin, în toiul nopţii, să vorbească. Ceea ce avea sigur să facă, fiindcă se întorcea fără bodyguarzi. Nu.

Nu se putea duce acasă, nu încă, nu înainte să-şi vină cu totul în simţiri şi să stea puţin singură.

A respirat adânc şi a înghiţit în sec.

— Te rog, opreşte maşina!

Amara s-a uitat la ea.

— De ce?

Morana a ridicat din sprâncene.

— Pentru că e maşina mea şi o să conduc eu.

— Dar ai fost drogată! i-a explicat Amara.

— Acum mă simt bine şi nu mai sunt decât câţiva kilometri, i-a răspuns Morana.

Amara a încetinit puţin, dar nu a oprit, iar Morana simţea că ezită.

— Opreşte maşina! i-a mai spus o dată, mai ferm.

A observat cum îşi muşcă buzele, dar trage pe marginea drumului aproape pustiu şi apasă pe frână. Tăcerea subită din maşină şi lipsa zgomotului produs de motor, precum şi nemişcarea de pe marginea drumului îi păreau stranii. S-a scuturat înfiorată, apoi s-a întors spre femeie şi i-a zâmbit cu seninătate.

— Mulţumesc, i-a spus sincer, că ai avut grijă de mine când aveam nevoie. N-am să uit bunătatea ta.

Amara a zâmbit vag şi şi-a scos centura.

— Ştiu cum e să fii o femeie singură pe teritoriul inamic şi n-aş dori nimănui o asemenea soartă. Nu-mi mulţumi. Vreau doar să faci acelaşi lucru pentru mine într-o bună zi, dacă voi avea nevoie.

Morana a dat din cap şi cele două au încheiat o înţelegere tacită. În altă viaţă, în altă lume, poate ar fi fost prietenă cu Amara.

Dar nu era în altă viaţă sau în altă lume.

Asta era realitatea ei.

Iar realitatea ei era singurătatea.

Așa că a coborât din mașină, în lumina palidă a lunii, în timp ce vântul răcoros îi mângâia pielea. S-a străduit să se echilibreze pe tocurile înalte. În afară de o oarecare inerție leneșă, totul părea să fie în regulă. A pășit spre locul șoferului exact când cealaltă mașină a frânat la câțiva metri în spate.

Morana a dat din cap către Amara când aceasta s-a dat jos și s-a întors spre celălalt vehicul.

— Ai grijă de tine, Morana! a spus ea cu voce blândă, deși motivul pentru care vorbea astfel îi stârnea Moranei o împunsătură în inimă. Sper să ne revedem într-o bună zi, în împrejurări mai bune.

— Și eu la fel! a șoptit Morana, uitându-se la femeia în rochie argintie și lucioasă care mergea către SUV-ul negru.

Fără să se uite la geamurile fumurii, Morana a urcat în mașină la volan, și-a pus centura și și-a aranjat oglinda retrovizoare. A văzut-o pe Amara urcând pe bancheta din spate a mașinii, care a pornit apoi pe șosea, a făcut o întoarcere și a dispărut în noapte.

Gata cu urmărirea.

Le urmărise pentru Amara.

Morana a rămas în mașină și a strâns volanul fără a întoarce cheia, doar gândindu-se la toate. Trebuia să se gândească. Să respire. În singurătate.

Deci cineva o drogase la club, ceea ce nu era deloc surprinzător, dat fiind cine era și unde se afla. Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă. Făcuse o greșeală și ar fi putut să moară din cauza asta. Dar nu murise. Tristan Caine o adusese în zona VIP, unde întâlnise o femeie care fusese amabilă cu ea. Iar el trebuia să fi știut. Morana nu știuse, dar el da. Pe urmă, se întorsese la bar, din câte spunea Amara, să se ocupe de barman. Și atunci situația

degenerase. El o luase în braţe şi o urcase în maşină, după care o rugase pe Amara să o conducă acasă.

De ce?

Furia nu i se potolise, nici măcar puţin. În schimb, era şi mai nedumerită. El o ura, nu avea nicio îndoială în privinţa asta. Nu ştia de ce, dar el o ura cu adevărat şi încă într-un mod profund.

Ar fi putut să o lase de tot în grija femeii. Îl sunase pe Dante şi-i spusese că asta avea să facă. Dar nu făcuse astfel. Iar ea nu-şi dădea seama de ce. Oamenii făceau astfel de lucruri din bunătatea inimii; or, acesta era un cuvânt pe care niciodată, nici într-un milion de ani, nu l-ar fi asociat cu Tristan Caine, nu în legătură cu ea. Nu era vorba de bunătatea inimii lui.

„Presupui că am inimă."

Atunci, de ce? Ce rost avea să o scoată de acolo? Pentru că fusese pe teritoriul lor? Din cauza marotei că nu voia să se declanşeze un război? Pentru că... Dar nu găsea nicio explicaţie plauzibilă. Nu se aşteptase ca el să se poarte ca un ticălos de prima clasă, cel puţin nu într-un mod atât de clar, dar exact asta făcuse. O lăsase singură, vulnerabilă, cu o străină pentru ea, chiar dacă el o cunoştea pe aceea.

De ce gândea în acest fel?! Nu era responsabilitatea lui! Nu era responsabilitatea nimănui, doar a ei înseşi. Făcuse o greşeală şi, de bună seamă, acum ar fi trebuit să fie moartă. Simţea aceeaşi apăsare în stomac, pentru că bărbatul acela nu-i datora absolut nimic.

Dar curiozitatea ei, şi nu numai, nu-i dădea pace, refuza să n-o mai frământe. Voia să găsească o explicaţie pentru faptele lui – ceva ce el nu i-ar fi dat niciodată (şi nici nu trebuia să-i dea), ceva ce nu reuşise să descopere singură. Era extrem de frustrant! Se pricepea să citească oamenii, dar el era singurul pe care nu-l putea citi. Deloc.

Sunetul unui motor de mașină care se apropia a trezit-o din visare.

A ridicat ochii la oglinda retrovizoare și a văzut o mașină care venea spre ea. Un SUV.

Inima i s-a oprit o secundă, apoi a început să bată cu putere. S-a uitat cu atenție cum mașina s-a oprit în spate, la doar câțiva metri de ea, apoi motorul s-a oprit.

Și-a simțit bătăile haotice ale inimii și palmele asudate, așteptând să se întâmple ceva.

O pasăre nocturnă a țipat undeva printre copaci, puternic și melancolic în întinderea aceea. Luna continua să strălucească și să scalde întreaga zonă în lumină. Inima îi zvâcnea ca aripile unei păsări speriate.

Ce naiba?

Fără să-și ia ochii din oglinda retrovizoare și luând aminte că trebuia să-și pună geamuri fumurii, a început să-și numere respirațiile, încercând să-și regleze bătăile inimii. În ritmul acela avea să facă infarct.

O respirație.

Două.

Trei.

Nu s-a întâmplat nimic. Portiera nu s-a deschis. Farurile nu s-au aprins. Ea nu și-a luat ochii din oglindă.

Pe urmă, ca din senin, i-a trecut alt gând prin minte.

Era totuși el în mașină?

S-a uitat la numărul de înmatriculare și a văzut că era aceeași mașină, dar cine era la volan? Era posibil ca el să fi dus mașina înapoi la club și altcineva să o fi luat apoi.

Dacă era adevărat, oricine conducea mașina știa unde se afla ea, prin urmare, nu era sigură că era o idee bună să pornească mașina. Deși putea să accelereze și să încerce să ajungă acasă, cealaltă mașină era mai mare și

mai rapidă. Și i-ar fi făcut praf mașina în câteva minute. Nu voia să stârnească brusc idei ostile.

Stomacul i se strângea din ce în ce mai tare, în timp ce trăgea aer în piept, deschizând încet poșeta și mulțumindu-i în gând Amarei că nu scosese arma de acolo când luase cheile. A pregătit arma cu o mișcare rapidă și a încuiat portierele, recunoscătoare pentru geamurile blindate, apoi și-a mușcat buza, neștiind ce să facă.

Ceva îi spunea că nu era el. Deși o ura, nu ascundea acest lucru. Gestul ăsta nu părea să-i stea în fire. Nu a stat să se întrebe când anume ajunsese să-l cunoască pe ticălos. S-a concentrat doar pe momentul prezent.

Era altcineva, la doar câțiva metri distanță, cineva care voia să-i facă rău. S-a uitat la telefon, apoi iar în retrovizoare. Putea să cheme bodyguarzii, dar asta însemna să-i dea de știre tatălui ei despre întâlnirea cu Organizația și motivul pentru care o făcuse, ceea ce nu trebuia să se întâmple. Relația dintre cele două familii era precară, în cel mai bun caz. Nu putea fi pusă la încercare. Nu în felul acesta. Nu din cauza prostiei de care dăduse dovadă.

Doamne, ar fi trebuit să o lase pe Amara s-o ducă acasă!

Și-a îndreptat spatele. Nu! Fără regrete. Făcuse ce făcuse și, cu asta, basta.

A înghițit în sec, a respirat adânc, cu degetele întinse spre cheie, și, cu o ultimă privire către mașina nemișcată, a pornit motorul.

În aceeași secundă, s-a auzit și motorul SUV-ului.

Cu inima la gât, Morana a strâns volanul și a schimbat viteza, intrând pe carosabil. SUV-ul a pornit după ea, păstrând câțiva metri între ei, deși amenințarea vitezei cu care mergea era evidentă. Pielea i s-a făcut de găină și s-a simțit cuprinsă de fiori, în timp ce încerca să accelereze,

apoi să încetinească, să conducă haotic. Nu reușea să scape. Deloc.

Adrenalina îi străbătea tot corpul și mintea i se pusese în mișcare, încercând să găsească o cale de scăpare, în timp ce inima îi bătea nebunește. Nu avea să fie hăituită ca o sălbăticiune și ucisă. Nu!

Strângând din dinți, era cât pe ce să apese iar pe accelerație, când un zgomot puternic a acoperit vuietul sângelui în urechi. S-a uitat iar în retrovizoare și a văzut o motocicletă înclinându-se periculos pe drum, în timp ce motociclistul accelera. A tras pe dreapta, să-i lase spațiu să treacă și să nu implice un străin nevinovat în nebunia asta, însă a observat că și SUV-ul a tras în spate.

Motocicleta se apropia tot mai mult și, în clipa în care Morana credea că avea să-i depășească, s-a întâmplat cel mai bizar lucru.

Motocicleta a virat și s-a băgat în spațiul dintre ea și SUV.

Ce naiba?

O seară „ca naiba".

Oare motociclistul era nebun? Se putea produce o catastrofă!

A tras iar pe marginea drumului, la doar câțiva kilometri de casă, apoi s-a întors să privească dezastrul iminent.

Numai că nu s-a întâmplat nimic.

Motociclistul a scos un pistol de la spate cu o mână, iar cu cealaltă a păstrat viteza și echilibrul într-un mod impresionant. A făcut o întoarcere la o sută optzeci de grade pe drumul pustiu și a ajuns față în față cu SUV-ul. Morana urmărea scena, captivată, cu inima bubuind. Motociclistul a ridicat arma și a întins-o către cauciucul din față.

S-a auzit o împușcătură și SUV-ul a alunecat, apoi a frânat brusc.

S-a oprit și motocicleta, cu spatele la ea și cu fața la vehicul, de parcă ar fi fost un monstru.

Motociclistul, cu casca pe cap, a ținut brațul ridicat, îndreptat către mașină. Morana a observat cămașa albă întinsă pe spatele musculos și băgată în pantalonii negri și mânecile suflecate pe mușchii de pe antebrațe, unde se zăreau urme de tatuaje, în timp ce cu o mână ținea ghidonul motocicletei.

A început să o doară gâtul din cauza poziției, dar nu-și putea lua ochii de la scenă, nu putea nici să clipească, urmărind totul cu inima la gură.

Totul încremenise. SUV-ul. Motocicleta. Motociclistul. Complet nemișcat. Aproape ca un duel tăcut, o confruntare din care ea nu înțelegea nimic. Dar simțea tensiunea din aer, densă și apăsătoare, gata să explodeze dintr-o clipă în alta.

Nimic nu se mișca. În afară de pieptul ei. Oricine ar fi fost motociclistul, îi ținea pumnii. Era ceva periculos în felul în care se mișcase, ceva și mai periculos în felul în care rămânea acum neclintit.

SUV-ul a turat motorul. Motociclistul nu s-a mișcat.

Mașina a dat înapoi. Repede. Mușchii de pe spatele motociclistului s-au încordat.

Morana a văzut apoi, complet șocată, cum, în ciuda cauciucului dezumflat, mașina s-a întors și a plecat cu o viteză amețitoare.

Numai dacă ar fi primit un dolar de fiecare dată când se întrebase „ce naiba?" în acea seară!

Motociclistul a rămas pe loc un moment, până când SUV-ul a dispărut din vedere, apoi a turat motorul

și s-a întors spre ea. Morana a întors capul când el s-a oprit în dreptul mașinii.

S-a uitat la forma intimidantă a motocicletei și la bărbatul care o conducea, fără să coboare geamurile. Poate că el intervenise între ea și cel ce posibil căuta s-o omoare, dar nu îl cunoștea. Și se săturase de câte ori zisese „ce naiba" într-o singură seară.

Bărbatul a ridicat mâna la cască, iar Morana a observat mușchii și venele care-i acopereau antebrațele expuse, cu tatuaje care-i păreau familiare. Ceva a tresărit în adâncul ei când i-a văzut mâna încordată și pieptul i s-a ridicat ușor.

Și-a scos casca cu o mână, cu palma înfășurată în bandajul alb, pe care ea nu-l văzuse de la distanță, iar fluturii din stomac s-au potolit brusc și furtuna i-a devastat tot trupul.

A recunoscut mâna bandajată. Și antebrațele. „Futu-i!"

Ținea casca în față. Ochii lui magnetici o priveau prin geam, căutându-i privirea, în timp ce se lăsa ușor în spate, într-o poziție aparent relaxată, călare pe motocicleta monstruoasă cu aceeași grație de care dăduse dovadă când se cățărase pe pereții casei ei. A bătut o dată cu degetul în aparatul din ureche și o vibrație subită în mașină a făcut-o să tresară.

Abia stăpânindu-și un strigăt de mirare, Morana a luat telefonul și s-a uitat la număr, apoi a întors ochii spre el.

O suna de la mai puțin de jumătate de metru, cu un geam între ei, el afară, ea în siguranță, în interiorul mașinii. O suna. Iar ea nu răspundea, fără să-și ia ochii de la el, cu inima zbătându-se nebunește în piept și o picătură de sudoare rostogolindu-i-se pe spinare, stârnindu-i furnicături pe piele.

El nu şi-a luat mâna de la ureche. Iar vibraţiile nu încetau. Se priveau unul pe altul. Ochi albaştri şi căprui. În mijlocul unui drum pustiu.

Suna întruna, stând pe motocicletă lângă ea, iar ea în continuare ignora apelul, strângând volanul cu mâna liberă atât de tare, încât i se albiseră degetele.

După câteva minute lungi, în care niciunul nu a dat înapoi, Morana a apăsat pe butonul verde şi a dus telefonul la ureche.

L-a auzit respirând pe fir şi respiraţia ei s-a accelerat, iar pieptul i s-a ridicat când a observat că şi el avea aceeaşi reacţie. Bărbatul a tras adânc aer în piept, întinzând cămaşa, iar ea a urmărit contracţiile când a expirat, auzind sunetul clar în telefon. Niciodată nu mai simţise respiraţia cuiva în acest fel. Aproape distantă. Aproape intimă. Voia să-i pună capăt, orice ar fi fost. Încă se mai simţea asaltată de ura faţă de el, dar nu putea scoate un cuvânt ca să rupă tăcerea apăsătoare.

Erau lucruri pe care voia să le afle de la el – atâtea întrebări! De ce venise la întâlnirea ei cu Dante? De ce făcuse ceea ce făcuse adineauri? De unde ştiuse să vină aici? Avea nevoie de răspunsuri. Avea nevoie să-şi dezlănţuie furia.

Cu toate astea, nu reuşea să scape de privirea lui, nu-şi putea lua ochii de la ochii lui, nu putea nici măcar să îngâne ceva.

Doar să respire. Respiraţii scurte, superficiale, care se transformau încet în respiraţii adânci şi lente. În acelaşi ritm cu el.

Era un lucru tulburător.

Destul de tulburător încât să clipească şi să se întoarcă.

Destul de tulburător încât să pornească maşina şi să plece.

Destul de tulburător încât să apese pe butonul roşu al telefonului.

Nu înţelegea ce se întâmpla. Şi nu-i plăcea. Aşa că a luat-o la goană. Devenea vulnerabilă de fiecare dată când rămânea singură cu el. Îi dejucase planul de fiecare dată. Nu şi-ar fi expus niciodată jugulara de bunăvoie în faţa unui bărbat renumit tocmai pentru că acolo ataca. Creierul ei avea obiceiul de a nu funcţiona cum trebuie în apropierea lui.

Telefonul a vibrat iar şi, când s-a uitat în oglindă, l-a văzut în spate, pe urmele ei.

Morana a răspuns.

— Ţi-am zis să nu-mi închizi niciodată telefonul! s-a auzit vocea de whiskey, vorbind pe un ton aspru şi intimidant.

Vraja pe care o ţesea s-a rupt pe loc.

— Nu are rost să rămân pe fir când nu aud decât respiraţia aia înfiorătoare, i-a răspuns, înghiţind în sec şi recunoscătoare că vocea nu îi suna la fel de sugrumată pe cât se simţea.

Tăcere. Dar convorbirea a continuat.

S-a întrebat dacă trebuie să-i mulţumească pentru intervenţia lui. Aşa ar fi fost politicos. Dar la naiba cu politeţea!

— Cine era în SUV? l-a întrebat încet.

— Aflu după ce mă întorc, a răspuns el uşor, cu aerul şfichiuind zgomotos în fundal în timp ce gonea după ea.

Morana s-a uitat iar în retrovizoare.

— Nu e nevoie să mă însoţeşti, i-a spus înţepată.

Vocea lui a sunat la fel când i-a răspuns.

— Iar eu ţi-am spus că nu mă port ca un domn.

— Atunci ce faci? l-a întrebat.

— Mă asigur că informaţia din poşetă nu cade în mâinile cui nu trebuie.

„Normal!"

Uitase cu desăvârşire de dovezile pe care i le dăduse Dante. Lucruri care arătau că i se înscenase ceva lui Tristan Caine. Normal că voia ca acele informaţii să fie în siguranţă. Aşa se explicau o mulţime de necunoscute. Morana a oprit iar apelul. Conexiunea dintre ei era derutantă şi ea se săturase de aşa ceva.

A rămas tăcută tot restul drumului, concentrându-se la condus. Telefonul nu a mai sunat, dar el a continuat să o urmărească. Până când a apărut casa în faţa lor.

Când s-a oprit ea, a tras şi el în dreptul maşinii.

Morana a avut grijă să nu-l mai privească, vrând să nu o mai prindă în capcană, dar a simţit apăsarea privirii lui pe ceafă – o conştientizare care-i stârnea furnicături pe piele. Clătinând din cap, a mers înainte şi porţile proprietăţii s-au deschis. L-a văzut întorcându-se şi s-a relaxat puţin, a continuat pe alee şi, în cele din urmă, după câteva minute, în care a trecut pe lângă peluzele vaste, a parcat în locul obişnuit.

A oprit maşina şi a rămas tăcută înăuntru, apoi a început să respire adânc şi relaxant, când telefonul a sunat iar.

Trebuia neapărat să meargă mai des la yoga.

A răspuns. A auzit iar vocea răguşită şi gravă care o făcea să închidă ochii.

— Am mai avut un motiv să te urmăresc în seara asta.

Aerul i s-a blocat în gât şi pieptul i s-a contractat, în timp ce inima îi bătea cu putere.

— Ce motiv?

S-a făcut liniște câteva secunde, apoi a auzit cuvintele spuse pe un ton glacial și ura din ele i-a întors stomacul pe dos.

— Nimeni altcineva nu poate să te omoare, domnișoară Vitalio, a spus el încet. Ultima față pe care o vei vedea înainte să mori va fi a mea. Când vine vorba de moarte, a mea ești.

Și apoi, pentru prima dată, el a fost cel care a închis telefonul.

încăierarea

Doi bodyguarzi stăteau în faţa uşilor mari şi duble ale casei, urmărind-o din priviri în timp ce se apropia.

Morana ţinea spatele drept şi bărbia ridicată, iar picioarele nu-i tremurau, din fericire, pe tocuri, doar durerea de cap îi mai amintea că fusese drogată. Lumina lunii şi beculeţele din jur se amestecau într-o combinaţie erotică de alb şi auriu, făcând aleea să pară aproape eterică. Dacă ar fi fost în clipa aceea o străină care trecea pe acelaşi drum, s-ar fi gândit la luminiţe vrăjite şi basme, la plimbări lungi sub lumina lunii, la căldura care te protejează de răcoarea vântului.

Dar nu era o străină. Ştia că aceste pietre care păreau eterice nu erau decât o iluzie creată să ascundă sângele care curgea pe sub ele, doar un miraj, menit să farmece şi să impresioneze străinii şi să le amintească celor din interior cât de adânc puteau fi îngropate lucrurile la nevoie. Secretele erau pietrele care pavau aleile. Ameninţările erau adevărurile care zăceau în pământ, iar poveştile morbide despre oameni dispăruţi, care n-au mai fost văzuţi niciodată, răsunau în bătaia vântului.

Morana a mers pe potecă spre locul în care dormea, locul în care dormise decenii întregi. Era mai ataşată de anexă decât de casă.

Unul dintre bodyguarzi a ridicat mâna și a apăsat pe casca din ureche, ridicând cealaltă mână să o oprească din drum.

— Șefu'? a întrebat el cu o voce monotonă, ascultând ordinul primit înainte să se întoarcă spre ea. Tatăl tău te așteaptă în birou.

O, ce bucurie!

Dându-și ochii peste cap, Morana l-a ocolit pe bărbatul mătăhălos și a intrat în casă, unde tocurile îi băteau zgomotos pe podelele de marmură. Luminile din interior erau difuze, fiindcă trecuse deja de miezul nopții, iar cele de pe coridorul către aripa în care se afla tatăl ei păreau din ce în ce mai stinse în spațiul nesfârșit, cu pereții acoperiți de tablouri, în timp ce ea înainta către ușa de la birou. Respira normal, nu apăruse nicio picătură de transpirație pe nicăieri și nici nu avea vreun nod în stomac. Durerea de cap îi zvâcnea în tâmple, dar era suportabilă.

După seara de care avusese parte, se îndoia că tatăl ei mai putea să-i spună ceva care s-o facă să-și zică iar „ce naiba".

Ajungând în cele din urmă la ușă, a ciocănit, fără nicio urmă de teamă.

— Intră! a răspuns imediat cu vocea lui de bariton.

A împins ușa și a intrat în biroul spațios fără să se uite la rafturile de sus până jos pentru cărți, nici către frumoasele ferestre franțuzești din capătul din dreapta, care dădeau spre peluze, nici la arma care stătea pe biroul ordonat. A intrat și privirea i s-a lipit de figura lui. Ochii lui negri o urmăreau cu atenție, în timp ce ea s-a apropiat de scaunul din față și s-a așezat.

Tăcere.

Tăcea, atentă la jocurile lui psihologice, pe care le folosea chiar și cu ea și pe care, genială cum era, le

învățase foarte, foarte devreme. Vântul șuiera dincolo de ferestrele închise. Acvariul imens de pe peretele din stânga bolborosea. Ceasul mare de lângă bibliotecă ticăia amenințător, numărând secundele.

Tic. Tac.

Tic. Tac.

Tăcere.

El o privea. Ea îl privea.

El s-a sprijinit de spătarul scaunului. Nicio emoție nu i se putea citi pe chip, iar inima îi bătea normal.

În cele din urmă, el a respirat adânc.

— Ai fost la *Cyanide* în seara asta.

Morana doar a ridicat din sprâncene.

El a studiat-o încă o secundă, înainte de a continua, cu vocea obosită și aspră de la cât vorbise cu oamenii lui. Doar cu oamenii lui. Morana putea să numere pe degetele de la mâini cuvintele pe care i le adresase ei de-a lungul anilor.

— Ce ai căutat la *Cyanide*?

A făcut-o pe proasta.

— De ce vrei să știi?

El s-a aplecat în față și a încleștat maxilarul, scoțând barbișonul în evidență.

— E un club al Organizației.

Ea se simțea amuzată.

— Și?

— Știi că nu mergem direct pe teritoriul inamic. Nici ei nu intră pe al nostru.

Vocea lui glacială nu accepta contraziceri.

— Și n-ai fi ajuns întreagă acasă. Decât dacă te-a invitat cineva.

Morana nu i-a răspuns, doar l-a privit cu o expresie neutră.

— Vreau un nume, i-a cerut el.

Ea a rămas impasibilă. El a înjurat zgomotos, izbind cu pumnul în masă, cu ochii negri plini de furie.

— Ai un nume și o reputație, fiind fata mea. Copiii mei nu renunță la numele lor. Și aici e vorba de Organizație. Vreau să știu cu cine te-ai întâlnit.

Morana a încleștat maxilarul și a strâns pumnii, cuprinsă de furie. Îi tremurau mâinile, în timp ce le strângea la un loc, cu trunchiul și privirea neclintite. Rechin. Tatăl ei era un rechin, iar ea nu putea să sângereze. Nici măcar o picătură. Dar, când învățase să nu sângereze, învățase și cum să-i facă pe alții să verse sânge.

Nemișcată, purtând o mască și un rânjet mic pe buzele arcuite, a răspuns:

— Oamenii tăi n-au putut nici măcar să se apropie de locul acela, nu-i așa?

A văzut cum i s-au adunat ridurile în jurul ochilor, în timp ce strângea din buze.

— Vei rămâne virgină până te măriți. Așa merge treaba, asta ți-am spus mereu. Dacă îți pui în cap să nu mă asculți...

Morana a început să râdă.

— Ce-ai să faci?

— Eu îți aleg soțul, Morana, i-a zis el cu voce de gheață. Să nu uiți!

Morana a strâns din dinți și și-a mușcat limba. Se lovise de zidul acesta de piatră și se rănise de atâtea ori, încât pierduse socoteala. Detesta lumea asta. Detesta faptul că toți bărbații se comportau ca niște nemernici îndreptățiți. Detesta faptul că toate femeile trebuiau să li se supună sau să sufere toată viața. Disprețuia lumea asta. Și totuși era singurul cămin pe care îl cunoscuse vreodată. Se întreba uneori de ce nu fugise de acasă. Avea bani, era deșteaptă, avea absolut tot. Dar rămăsese acolo dintr-un

motiv pe care nu-l mai ştia. Şi acum, când codurile erau de negăsit, trebuia să rămână.

— Doar despre asta voiai să vorbim? a întrebat ea cu rigiditate, vorbind cât putea de calm.

— N-am încheiat discuţia.

— Ba da.

— Vreau un nume.

— Iar eu n-am să-ţi dau unul.

În timp ce se înfruntau din priviri, capul îi zvâcnea surd şi epuizarea îi pătrundea în oase, dar nici măcar nu se clintea. În cele din urmă, s-a ridicat şi s-a întors să plece.

— De acum vor fi şi mai mulţi bodyguarzi pe urmele tale, a oprit-o vocea tatălui ei. Le-am dat ordin să te reţină dacă scapi din lesă.

Aproape s-a cutremurat de mânie, înainte să se stăpânească. Lesă? Nu era un nenorocit de câine! Şi, în mod sigur, nu era o nenorocită de fiică.

„Când vine vorba de moarte, a mea eşti."

Când şi-a amintit cuvintele auzite în urmă cu doar câteva minute, mintea a început să-i lucreze febril. A respirat adânc.

— Trimite-ţi oamenii după mine pe riscul tău, tată, l-a informat cu răceală. Dacă vreunul din ei mă atinge, am să trag.

Tatăl ei a făcut o pauză, apoi i-a răspuns.

— Vor trage şi ei.

Morana şi-a amintit de ochii bărbatului care-şi revendicase dreptul de-a o ucide. Nimeni altcineva nu avea s-o ucidă. Ştia că el vorbise serios.

Aşa că a ridicat din umeri.

— Atunci vor muri.

Înainte ca el să mai spună o vorbă, Morana a ieşit din birou şi a luat-o spre aripa ei din casă, grăbind pasul până a rămas singură. A intrat repede în apartament şi a încuiat uşa după ea. După ce s-a dezbrăcat şi s-a spălat pe faţă, a scos stickul din poşetă şi l-a pus în sertarul de la noptieră. Pe urmă, obosită şi amorţită, s-a strecurat sub cearşafurile maronii şi a oftat, cu ochii la fereastră.

Încă o dată, a realizat cât de singură era.

Tatăl ei voia o marionetă pe care să o poată controla şi să o scoată la defilare după bunul-plac. Ştia că vorbise serios despre căsătorie. Mai ştia şi că nu s-ar mărita niciodată cu un om ca el. Se întreba uneori cum ar fi fost mai bine – să fi avut parte de iubirea lui, înainte ca el să devină un om rece, şi să-i rămână nişte amintiri plăcute din copilărie sau să cunoască doar răceala care existase dintotdeauna între ei.

Şi-a amintit cum fusese ignorată de nenumărate ori, de când era mică, cum îşi promisese, cu mult timp în urmă, să nu mai lase niciodată pe nimeni să o ignore, cât de repede se îndârjise. O crescuseră un şir de bone, femei care nu rămăseseră niciodată lângă ea cât să poată crea o legătură cu ele, şi, până să devină adolescentă, învăţase că nu trebuia să se apropie de nimeni, nu în închisoarea asta, nu în lumea asta. Aşa că se concentrase pe calculator şi îi dăruise inima ei. Facultatea fusese o luptă pe care o câştigase doar fiindcă îi spusese tatălui ei cât de profitabil ar fi fost să aibă o resursă ca ea în echipa lui. În cele din urmă, acesta acceptase, deşi bodyguarzii o urmăriseră zi şi noapte, limitându-i contactul cu oamenii. Şi apoi îl cunoscuse pe Jackson.

Nemernicul de Jackson o condusese la nemernicul de Tristan Caine.

A expirat zgomotos şi a clipit. Nu-l înţelegea. Sinceră să fie, nici măcar nu voia să-l înţeleagă, dar, cum el continua să apară şi de vreme ce oricum trebuia să dea

ochii cu el, prefera să știe cu ce sau cu cine avea de-a face decât să nu știe nimic.

Iar în privința lui Tristan Caine părea că niciodată, niciodată nu știa nimic. Bărbatul vorbea aiurea uneori, își aroga dreptul de-a o ucide ca pe o gazelă hăituită și o ura cu adevărat. Dar o amenințase de prea multe ori ca să-l mai creadă. Și, chiar dacă intenționa să o omoare, nu-i păsa cu adevărat, pentru că dormea sub același acoperiș cu un bărbat care o putea ucide oricând fără să clipească.

Nu. Faptul că o amenințase cu moartea nu o deranja. Nu prea tare. Ci faptele lui. Acum o respingea de parcă îl frigea la mână, iar în clipa următoare îi salva viața. Acum se tăia la mână, iar în clipa următoare apărea la întâlnirea ei.

Era ca un pendul. Trecea de la o extremă la alta în decurs de câteva secunde. Iar asta o deranja și o deruta, pentru că nu putea să-l citească. Deloc. Și ura lucrul acesta.

Ceva era de neînțeles în legătură cu el, și-a spus ea în timp ce privea pe fereastră.

Și venise timpul să afle ce anume.

A doua zi, Morana a lucrat din biroul ei.

Stickul pe care i-l dăduse Dante i-a dezvăluit un munte de informații, în mare parte adrese IP care nu îi aparțineau lui Tristan Caine, dar care fuseseră făcute să pară astfel. Sau poate Tristan Caine era un geniu machiavelic care își înscenase totul ca să pară curat – sinceră să fie, îl credea în stare, mai ales după tot ce auzise și văzuse.

Și totuși, în timp ce se uita la ecran, accepta posibilitatea să nu fie, într-adevăr, vinovat de furtul codurilor. Dar în ce altă privință era nevinovat?

Clătinând din cap, a scos telefonul și l-a sunat pe Dante, așa cum îi spusese. Telefonul suna în timp ce arunca o privire prin birou. Lumina vagă a soarelui pătrundea pe fereastră, norii acopereau cerul și vântul se înteţea printre copaci.

— Morana? s-a auzit vocea sumbră a lui Dante Maroni după a treia sonerie. Ai găsit ceva? a întrebat el, trecând direct la subiect.

Bine!

— Da, a răspuns ea și a adus în prim-plan o fereastră pe ecran, uitându-se la toate detaliile. Sunt multe adrese IP care duc către un depozit din Tenebre și către unul de aici, din Portul Umbrelor. Dar este una în cazul căreia mi se indică o eroare de câte ori încerc să identific de unde provine. Practic, e un virus autodistructiv.

— Deci persoana în cauză are destule cunoștinţe despre calculatoare cât să creeze și să instaleze un virus autodistructiv? a întrebat Dante încet.

Morana a ridicat din umeri.

— Sau l-a pus pe Jackson. Se pricepea la calculatoare.

Dante a oftat.

— OK! O să sun la Tenebre și o să pun pe cineva să facă cercetări. Trimite-mi adresa!

— OK!

— De asemenea, a adăugat el, ne-am putea întâlni să-mi dai stickul înapoi? Nu vreau să risc să apară vreo informaţie online. Dar aș vrea și toate informaţiile decriptate.

Morana s-a încruntat.

— În regulă, și după aceea ce facem?

— Discutăm mai târziu. Acum trebuie să închid.

Apoi a închis şi i-a trimis adresa printr-un mesaj. Era un complex de apartamente în partea de vest a oraşului, aproape de coastă. Probabil acolo se ascundeau în timpul şederii în Port.

Morana s-a pregătit în doi timpi şi trei mişcări. A îmbrăcat o pereche de pantaloni negri cu multe buzunare şi o bluză roşie, largă, fără mâneci, cu balerini simpli, dar confortabili, în picioare şi părul prins în coadă. După ce şi-a pus geanta neagră pe umăr, cu telefonul şi cheile de la maşină în mâini şi stickul în siguranţă, la un loc cu arma, în geantă, a ieşit din partea ei de casă către poarta mare.

Telefonul i-a sunat exact când a ajuns la maşină. A văzut numele tatălui ei pe ecran şi a respins apelul, apoi s-a urcat în Mustangul roşu şi a ieşit din parcare. Două maşini au pornit după ea. O, ce bine!

S-a uitat în retrovizoare şi a intrat în trafic, schimbând benzile şi accelerând, simţind acelaşi zvâcnet şi acelaşi fior ca întotdeauna. Traficul era lejer şi îi permitea să facă slalom printre maşini, în timp ce gonea spre coastă, atentă doar la drum şi să scape de maşinile acelea afurisite.

A scăpat de una, dar cealaltă a rămas pe urmele ei până aproape de jumătatea drumului, iar Morana şi-a dat seama, supărată, că nu o putea lăsa în urmă. Şi nici nu putea să o conducă la locul de întâlnire. „Futu-i!"

Strângând din dinţi, a scos telefonul şi l-a pus pe difuzor, formând ultimul număr apelat. Şi a sunat. A sunat de câteva ori, apoi s-a întrerupt fără răspuns.

Se uita întruna în retrovizoare, observând că cealaltă maşină nu se mişcase deloc, ca o muscă prinsă în unsoare, lipită de spatele ei.

Începea să devină problematic, pentru că mai avea doar cinci minute până la destinaţie.

Nu putea să scape de urmăritor înainte să se termine timpul, așa că a acceptat situația și a încetinit considerabil, după care a format iar numărul.

Niciun răspuns.

Îi venea să spargă telefonul de frustrare, dar a respirat adânc și s-a calmat. Dante nu răspundea. OK. Era timpul să ia o decizie dificilă.

Derulând prin contacte, a găsit numărul pe care îl căuta și a rămas cu degetul deasupra iconiței, în timp ce se uita iar la mașină. Apoi a apăsat.

Inima a început să-i bată mai tare și i s-a pus un nod în stomac.

Tocmai asta nu înțelegea. Își înfruntase tatăl impasibilă în timp ce o interoga, dar acum abia auzise telefonul sunând și tot trupul ei se trezise la viață, cu toate simțurile în stare de alertă. Trebuia să afle motivul, de dragul sănătății ei mintale. Mai trebuia să-și dea seama și ce naiba putea face cu urmăritorii și încotro s-o ia.

— Domnișoară Vitalio!

Vocea aceea. Vocea amenințărilor cu moartea și a whiskeyului vechi. A înghițit în sec, trezindu-se din visare.

— Domnule Caine, a răspuns ea cu o voce monotonă, întorcându-și atenția la drum. Trebuie să mă întâlnesc cu Dante și bodyguarzii mă urmăresc. Iar el nu răspunde la telefon.

Aproape se aștepta ca el să jubileze că îi ceruse ajutorul. Cu siguranță, se aștepta măcar la o remarcă răutăcioasă. Dar nu la tonul lui serios, când i-a răspuns încet:

— Dante e prins cu o treabă importantă. Te-a rugat să vă întâlniți la 462...

— Da, l-a întrerupt Morana.

A urmat o pauză scurtă, apoi el a continuat.

— Trage pe dreapta, oriunde ai fi. Nu întrerupe apelul.

În timp ce inima i-o lua la goană, a tras ușor pe dreapta, fără să știe de ce făcea exact ce i se ceruse, și a așteptat. A auzit un motor huruind în spate și și-a dat seama că era motocicleta aceea afurisită. Ultimul lucru de care avea nevoie acum.

L-a auzit pe motocicletă și i s-a pus un nod în stomac. Nu spunea nimic. Nu se aștepta ca ea să cedeze. Doar tăcea. Nu-i plăcea faptul că observa orice detaliu în legătură cu el.

Tunetul a bubuit puternic deasupra capului, iar sunetul motorului a sporit larma.

— Pornește! i-a ordonat scurt, iar Morana s-a uitat în retrovizoare și a văzut motocicleta apropiindu-se tot mai mult de cei ce o urmăreau.

A intrat iar în trafic. Inima a început să-i bată nebunește și avea o senzație ciudată de déjà-vu. Motocicleta s-a băgat iar cu lejeritate între cele două mașini. L-a văzut încetinind, iar mașina din spate a frânat, ca să evite coliziunea, după care l-a auzit vorbindu-i pe un ton aspru.

— Calc-o!

Nu a mai ezitat de data asta. A apăsat pedala și a simțit cum mașina a țâșnit în față și adrenalina i-a străbătut tot trupul, în timp ce vântul șuiera în jur. Înainte de a face stânga, a aruncat o ultimă privire în oglindă și a văzut cealaltă mașină mult în spate, în timp ce motocicleta se strecura printre mașini și gonea după ea.

Morana s-a întors, a luat-o pe pod și a trecut cu viteză pe lângă poarta care se înălța în față și îngrădea nu un complex, ci o singură clădire înaltă, care aproape atingea cerul întunecat. După ce bodyguarzii i-au făcut semn să treacă și a intrat în parcare, a căutat un loc liber și a parcat, apoi a oprit motorul.

Când a coborât și a încuiat mașina, a văzut motocicleta intrând în parcare. Cu casca neagră pe cap, el a oprit vehiculul monstruos vizavi de mașina ei.

Purta pantaloni cargo kaki și un tricou negru, o ținută lejeră, care-i spunea că nu fusese să se întâlnească cu cineva. Mereu îl văzuse în cămăși și pantaloni când era în public.

Mușchii de pe spatele lui s-au flexat când a ridicat piciorul tonifiat de pe motocicletă, încordând și relaxând coapsa când s-a ridicat, iar bicepșii tatuați s-au umflat când și-a scos casca de pe cap.

Morana a clipit.

Nu din cauza cefei, a părului sau a ochilor săi captivanți, ci a expresiei lui. Pentru prima dată de când îl văzuse, observa ceva asemănător cu plăcerea pe fața lui, abia umbra unei expresii, dar, la un bărbat ca el, era destul ca să treacă drept expresie. Se uita la motocicletă și Morana a realizat cu uimire că avea expresia aceea datorită plimbării pe motocicletă. Era surprinsă, fără să știe de ce.

Apoi a ridicat ochii la ea, emoția de pe chip s-a estompat și ochii lui s-au înăsprit, odată cu masca ce i s-a întipărit pe față.

Morana i-a susținut privirea, iar inima i-a bubuit în tandem cu tunetul de afară, un trosnet puternic în înaltul cerului. Din cine știe ce motiv, avea pulsul neregulat. Nu înțelegea, nu știa de ce. Era un joc. Un duel al privirilor. Nu și-a luat ochii de la el, nici el de la ea, fiindcă niciunul nu voia să-și ferească primul privirea.

Parcarea era goală, iar sunetul ploii răsuna zgomotos, precum gloanțe ce cădeau din cer.

Telefonul a sunat cu un zgomot surprinzător în liniștea aceea, iar Morana s-a uitat la ecran.

Dante.

— Da? a răspuns ea și s-a uitat iar la Tristan, cum stătea sprijinit de motocicletă, cu brațele încrucișate, antebrațele groase, cu mușchi și vene și tatuaje care îi sporeau cumva alura brutală, cu ochii la ea.

Ar fi părut relaxat pentru un observator din afară. Dar nu era deloc așa. Morana percepea înclinarea alertă a capului, privirea ageră și mușchii încordați, pregătit să sară.

— Îmi cer scuze! A intervenit o tâmpenie urgentă. Ai ajuns? a întrebat Dante.

— Da, a răspuns ea, tot nemișcată.

— Grozav. Dă-i stickul lui Tristan. E în apartament, a informat-o Dante, în timp ce bărbatul cu pricina se afla la doar câțiva metri distanță și o fixa cu privirea.

— OK, dar data viitoare fixez eu întâlnirea, a spus Morana, iar Dante, după o pauză scurtă, a acceptat și a încheiat convorbirea.

A pus telefonul în buzunar și a plecat ochii, să caute în geantă. Când a găsit stickul, a rămas pe loc și a întins mâna.

— Dante m-a rugat să ți-l dau.

El a întins mâna și degetele li s-au atins. Ea a simțit fiori pe braț și pe șira spinării.

El nu și-a retras mâna. Nici ea pe a ei. În câteva secunde, totul s-a transformat într-un nou joc, în care niciunul nu făcea pasul înapoi. Cu trupul plin de senzații, care îi făceau stomacul să se strângă și îi pătrundeau în sânge, se simțea puțin amețită în timp ce se uita în ochii lui albaștri și limpezi, incapabilă să deslușească ceva. Dacă nu i-ar fi simțit carnea și sângele pe corp, ar fi crezut că e un cyborg. Nesimțitor. Rece. Distant.

Iar asta a turnat gheață pe focul din inima ei.

— De ce mă urăşti? i-a pus ea singura întrebare la care nu găsea răspuns, dar care o rodea mai mult decât era dispusă să recunoască.

El a strâns infinitezimal din buze, plecând ochii şi uitându-se la parcare. Morana a clipit, limpezindu-şi gândurile şi privind în jur, încercând să vadă ceva.

Dar nu vedea decât maşini şi nu auzea decât tunetul şi ploaia.

Cu mâna care îi atingea vârful degetelor a tras-o brusc în faţă, iar cu cealaltă i-a astupat gura şi i-a înăbuşit ţipătul. Acum stătea lângă maşină, iar în clipa următoare era după un stâlp, lipită de el de către un bărbat foarte vânjos, care ţinea o mână sprijinită de stâlp, lângă capul ei, iar cu cealaltă îi acoperea gura.

A încercat să-l muşte, dar el a privit-o cu ochi care-i spuneau să facă linişte. Ea s-a înfuriat, dar a dat aprobator din cap. El a luat mâna şi s-a aplecat pe după stâlp, scanând întreaga zonă. Pieptul lui îi atingea sânii în timp ce respirau. Şi, cu toate că a remarcat acest detaliu, nu s-a concentrat asupra lui, păstrându-şi simţurile ascuţite, pe măsură ce adrenalina o copleşea pentru a doua oară în ultima jumătate de oră, inima îi bătea cu putere şi stomacul i se strângea, în timp ce se uita şi încerca...

Mişcare.

S-a mişcat puţin, să vadă mai bine, iar bărbatul lipit de ea i-a urmărit privirea. Trei bărbaţi, trei bărbaţi solizi, au sărit din spatele maşinii la care se uita ea şi i-au atacat cu cuţitele scoase.

Înainte să facă un pas, a văzut, uluită, cu inima bătându-i nebuneşte, cum Tristan Caine a culcat unul din ei la pământ şi cum se mişca acum cu repeziciune către celălalt. Unul s-a îndepărtat de grup şi a pornit spre ea. Morana nu se amăgise niciodată că avea prea multă forţă fizică. Nu. Forţa ei era creierul şi, folosindu-l, a scos arma,

a ridicat piedica în acelaşi timp şi l-a împuşcat pe acela în genunchi fără să clipească.

Tipul a căzut cu un ţipăt, strigând de durere, în timp ce se ţinea de picior. Morana s-a întors şi a văzut doi bărbaţi culcaţi la pământ, neştiind dacă erau inconştienţi sau morţi. Tristan Caine era unul dintre ei, iar ultimul dintre cei trei stătea deasupra lui. Morana a ridicat arma din instinct, înainte să se poată opri. Nu avea să-l salveze. Nicidecum. Dacă nu se putea salva singur, atunci făcuse altcineva treaba în locul ei.

Dar, cu inima în gât, i-a văzut pe cei doi cum se loveau şi se mişcau atât de repede, încât abia îi putea urmări. Apoi celălalt bărbat l-a trântit atât de tare pe Tristan Caine la pământ, încât, dacă ar fi fost vorba de ea, i s-ar fi rupt coastele. Însă Tristan a ridicat picioarele în aceeaşi mişcare, folosindu-se de inerţie, şi l-a prins pe celălalt cu gleznele de gât, după care l-a doborât şi l-a prins cu braţul pe după gât.

— Pentru cine lucrezi? l-a întrebat pe bărbatul care se îneca, cu voce rece, care nu trăda vreun efort, deşi pieptul i se ridica din cauza respiraţiei întretăiate. Cine te-a trimis? l-a întrebat iar. Aceleaşi întrebări pe care i le pusese şi ei, când o ţintuise la perete cu propriile cuţite.

Celălalt a scuipat pe jos şi a clătinat din cap. Iar Tristan Caine i-a frânt gâtul.

Morana nu era străină de moarte şi crime. Făcea parte din lumea lor, la fel ca felul în care bărbaţii controlau femeile. Aşa că nu a tresărit, nu a icnit şi nici nu a dat dovadă de emoţie. Dar a simţit un gol în stomac, apoi mâinile i-au tremurat uşor şi arma i-a alunecat din mână.

Tristan Caine s-a ridicat şi s-a îndreptat spre tipul pe care ea îl împuşcase, a privit-o o dată, probabil căutând răni, după care s-a întors spre acela.

— Vorbeşte sau mori!

Bărbatul s-a strâmbat.

— Oricum o să mor.

Tristan Caine a înclinat capul.

— Dar poate fi dureros sau nu. Tu alegi.

Tipul a leşinat.

Morana stătea la câţiva paşi de el, privindu-l. A întors şi el capul spre ea.

— Ar trebui să pleci, i-a spus el încet.

Morana a dat din cap, în stare de şoc, şi s-a întors spre maşină, cu arma în mână, uitându-se după alţii care ar fi sărit cu cuţite.

A mers până la maşină, a ridicat ochii din pământ şi s-a oprit brusc.

Acolo, în mijlocul parcării, se afla Mustangul ei, chiar unde îl parcase, dar cu toate cauciucurile tăiate. A rămas pe loc, uitându-se şocată la maşină. O cumpărase din banii ei. Prima ei maşină. Singura ei prietenă, care îi înţelegea setea de libertate. Îi fusese tovarăşă şi complice în multe escapade. O iubea pur şi simplu. Şi iat-o acum cu toate cauciucurile tăiate.

Tocmai văzuse un bărbat ucis, îl împuşcase pe altul, dar abia acum se simţea atacată, abia acum i se umezeau ochii.

Dar nu putea să tremure, să plângă sau să se arate vulnerabilă.

Pentru că el era în spatele ei.

Şi-a îndreptat spatele şi a adoptat o mină impasibilă.

— Sigur ai o maşină pe care pot să o împrumut, a spus ea pe un ton neutru.

— Da, dar nu e bine să conduci pe furtuna asta.

S-a întors să se uite în ochii lui albaştri şi la murdăria de pe obraz, de când se rostogolise pe jos.

— Îți faci griji pentru siguranța mea? a întrebat ea cu o ușoară uimire în glas.

El a ridicat din sprâncene.

— Îmi fac griji pentru mașina mea.

Normal! Înțelegea cum era să-ți faci griji pentru mașină. A încuviințat.

— Atunci o să chem un taxi.

El s-a încruntat ușor.

— Taxiurile nu vin în zona asta.

Bineînțeles că nu! Morana s-a uitat la apa care curgea șiroaie la intrarea în parcare, cu noduri în stomac și buza între dinți, încercând să găsească o soluție. Nu putea să-l sune pe tatăl ei. Era exclus să conducă o mașină, pentru că vizibilitatea era zero și avea mult de mers. Taxiurile nu erau o opțiune. Atunci, ce variantă mai rămânea?

Inima i-a bătut cu putere când și-a dat seama. Nu...

A ridicat capul și i-a întâlnit privirea. Ochii lui de un albastru intens i-au captivat pe ai ei, iar intensitatea i-a pătruns în corp, până în sânge. Își simțea pulsul în urechi.

El a înclinat capul într-o parte, privind-o aproape cu atenție, înainte de a vorbi și a-i face inima să sară din piept.

— Se pare că trebuie să rămâi, domnișoară Vitalio.

întoarcerea

Momente.

Momente surprinzătoare, ireale.

Dacă i-ar fi spus cineva acum câteva săptămâni că avea să-şi petreacă noaptea singură în apartamentul de lux al fiului adoptiv al Organizaţiei, i-ar fi tras una în cap. Pe de altă parte, dacă cineva i-ar fi spus că se va infiltra în casa Maroni, nici asta n-ar fi crezut. Sau faptul uimitor că el avea să-i salveze viaţa doar ca să-şi aroge dreptul de moarte asupra ei.

Ireal.

Morana mergea spre lift ca în transă, neputând să creadă, să *creadă* cu adevărat, că avea să petreacă o noapte departe de casă, în apartamentul lui Tristan Caine. Ei nu i se întâmplau astfel de lucruri. Şi totuşi iat-o aici, mergând cu paşi fermi, care nu-i trădau frământările interioare, atentă la bărbatul care păşea alături de ea. Deşi nu reuşea să priceapă cum putea un bărbat atât de masiv să se mişte cu atâta graţie. Dar îl văzuse căţărându-se pe pereţii casei ei cu aceeaşi graţie. Îl văzuse înclinând motocicleta şi luptându-se cu bărbaţi mai mari decât el cu aceeaşi graţie. Şi faptul că aprecia acest lucru o enerva.

A întors ochii spre maşină, maşina ei distrusă, pe care o zărea cu coada ochiului, şi inima i s-a strâns iar,

furia i-a străbătut trupul într-un mod aproape dureros şi a simţit nevoia arzătoare să se răzbune pe cel care îndrăznise să o distrugă. Vinovatul avea s-o pătească. Cu vârf şi îndesat.

Cu coada ochiului, l-a văzut formând un cod pe panoul de lângă al doilea lift, de unde şi-a dat seama că e un lift privat.

A privit-o în treacăt, i-a întors şi ea privirea, fără să ştie la ce se gândea. Cât de mult ezita să o primească în spaţiul lui? Ea se codea foarte mult să intre. Dar el îi invadase dormitorul în noaptea aceea, aşadar, se justifica.

În lift puteau cu uşurinţă să încapă zece oameni. Tristan Caine, gentleman desăvârşit cum era, a intrat primul, cu paşi uşori, apoi s-a întors şi s-a uitat la ea fără urmă de cavalerism.

Curioasă, dar vigilentă, Morana a tras aer în piept şi a păşit după el. Bărbatul a apăsat pe singurul buton din interior, a tastat un cod, iar uşile s-au închis.

Priveliştea a făcut-o să strângă pumnii.

În interior, uşile aveau oglinzi.

Se priveau unul pe altul în oglindă, iar inima ei a început să bată mai tare dintr-un oarecare motiv nebunesc, în timp ce liftul a început să urce.

Tristan stătea în colţ, sprijinindu-se de peretele liftului, cu gleznele încrucişate şi braţele împreunate pe piept, cu ochii la ea, aparent curios şi fără căutătura aceea duşmănoasă pe care o avea de obicei. Morana a ridicat din sprâncene, dar nu s-a mişcat, deşi îi zvâcnea sângele în urechi şi tot trupul îi fremăta.

Trebuia să se gândească la altceva. Deşi nu-i plăcea să recunoască, spaţiul închis, reflexiile lor în oglindă şi privirea lui o afectau.

— Cine erau oamenii aceia? a întrebat cu voce monotonă, lipsită de emoţie.

El a tăcut o secundă.

— Nu știu. Cred că cineva vrea să te omoare, domnișoară Vitalio.

— În afară de tine? a pufnit ea, dând ochii peste cap.

L-a văzut înclinând capul într-o parte și studiind-o cu atenție.

— Nu te temi de moarte? a întrebat-o.

Morana a simțit că i se arcuiesc buzele într-un zâmbet care nu i-a cuprins și ochii.

— Înveți să nu te temi de ea când doarme sub același acoperiș cu tine în fiecare zi.

S-au privit în ochi un moment tensionat, iar Morana a simțit cum îi bate inima mai tare când și-a dat seama că o studiază.

— Într-adevăr, a zis el încet.

Din fericire, ușile s-au deschis chiar în clipa aceea și Tristan Caine a ieșit.

A coborât din lift cu spatele la ea, iar Morana a respirat adânc – își ținuse respirația în tot acest timp. A clătinat înciudată din cap, fără să înțeleagă de ce corpul o trăda în acest fel și urând că tocmai el îi stârnea aceste reacții. Trezind-o la viață. Trebuia să înțeleagă ce simte și cum se putea controla. Pentru că era pe teritoriu necunoscut și habar nu avea ce o aștepta mai departe. Însă putea să recunoască faptul că în adâncul ei era oarecum îngrozită.

Înghițind în sec și uitându-se cum bărbatul își încorda mușchii în timp ce mergea, a coborât și ea din lift, direct în apartament. Priveliștea a făcut-o să-și înăbușe un icnet.

Era un spațiu imens, iar peretele din față era doar din sticlă. Un perete nesfârșit de sticlă.

Pe cer se zăreau nori negri, iar dedesubt, Morana zări panorama orașului într-o parte și marea în cealaltă – o priveliște absolut uluitoare. Niciodată nu mai văzuse ceva atât de viu, de autentic, de frumos. A cuprins cu o privire hulpavă întregul perete de sticlă, dar nu a păsit mai aproape, conștientă că el îi urmărea orice mișcare.

Trăgând înapoi umerii, și-a întors privirea spre cameră.

Interiorul, imens și spațios, era surprinzător de primitor. Nu știa la ce se așteptase, dar, cu siguranță, nu la livingul acela mare, cu canapele și fotolii în diferite nuanțe de gri și albastru, argintiu și alb. În capătul opus se afla un șemineu electric. Iar deasupra, un tablou mare înfățișa o pictură abstractă, în nuanțele focului, cu tonuri roșii și galbene amestecate, singurul punct colorat din întreaga încăpere.

Canapelele erau de pluș, gri-gheață și albastru-închis, mesele, din sticlă și oțel, așezate pe covoare bleumarin care păreau scumpe. Podeaua de marmură era neagră, cu dâre aurii, într-un contrast frumos cu întregul decor. Peretele de sticlă se întindea de la șemineu până la bucătăria deschisă, în care se găsea o masă pentru șase persoane și scaune înalte împrăștiate în jurul insulei.

Dincolo de bucătărie se vedea o singură ușă, neagră, iar lângă, o scară în spirală.

A întors, în cele din urmă, ochii spre Tristan, care a înclinat capul și i-a arătat ușa din capăt.

— Acela e dormitorul pentru oaspeți. Poți să stai acolo, a spus el stârnindu-i un fior pe care abia și l-a putut controla.

Apoi, înainte ca ea să răspundă, el s-a întors spre lift. Pleca? O lăsa singură în apartamentul lui, deși pe ea o ura cel mai mult? Cât de idiot era?

— Crezi că e o idee bună să mă lași aici singură? a întrebat ea mirată. În spațiul tău?

El s-a oprit o secundă, dar apoi a intrat în lift și s-a întors cu fața spre ea, purtând deja o mască.

— Nu am nimic care să merite furat. Servește-te cu ce vrei, domnișoară Vitalio!

Apoi ușile s-au închis.

Morana se simțea sfâșiată între uimire și o emoție ciudată. Se afla într-un spațiu complet necunoscut și habar nu avea ce să facă. Oare avea camere de supraveghere? Trebuia să-l ia în serios și să se servească cu orice voia? Nici măcar nu știa de ce ezită, având în vedere că el se purtase ca un bădăran în camera ei.

A privit dusă pe gânduri cerul întunecat care se despica deasupra orașului și priveliștea i-a tăiat răsuflarea. A simțit chiar o împunsătură de invidie. Tristan Caine avea parte de priveliștea asta în fiecare zi când era în oraș.

Scuturându-se, Morana a înaintat spre dormitorul de oaspeți, admirând spațiul surprinzător. Și derutant, la fel ca Tristan.

A deschis ușa dormitorului și a aruncat o privire în jur. O încăpere simplă, cu un pat dublu care părea confortabil, un șir de dulapuri într-un colț, o fereastră și o comodă. Oftând, a intrat și a scotocit prin sertare, căutând arme. Nimic. Apoi a căutat în dulapuri. Dar erau goale.

Baie era de mărime potrivită, la fel ca dormitorul, cu strictul necesar – duș, toaletă, cadă.

Nu că ar fi contat. Nu avea cum să se relaxeze. Absolut deloc. Dar trebuia să se familiarizeze cu locul. După ce și-a spălat praful de pe față, a ieșit încet din cameră. Când a ajuns în livingul deschis, s-a uitat la scările care duceau la etaj și s-a întrebat ce era acolo.

A urcat treaptă cu treaptă, privind în jur. La naiba, ar fi ucis pentru asemenea priveliște! Când a ajuns în capul scărilor, a clipit iar de uimire.

Se așteptase la un coridor, niște uși, ceva. În schimb, scările dădeau direct într-un dormitor matrimonial imens, cu adevărat *imens*, aproape ca o mansardă ascunsă. Dar ceea ce o luase prin surprindere erau culorile.

În timp ce livingul era confortabil, dar rece, locul acesta era exact opusul. Nu se vedea nicio pată de gri, oriunde s-ar fi uitat. Camera era decorată în nuanțe de maro și verde, iar pereții erau îmbrăcați în lambriuri de lemn, cu uși de stejar, care, presupunea, duceau la dressing și la baie, și exista un pat matrimonial prea confortabil și îmbietor. Încăperea asta, caldă, îmbietoare, te ducea cu gândul la dimineți lenețe, petrecute printre cearșafuri mototolite.

Cine naiba era omul acesta?

Morana a rămas în capul scărilor, uitându-se cu uimire la cel mai mare pat pe care îl văzuse de aproape – cu cearșafuri maronii, ca cele din camera ei, și perne cât să construiești un fort. Podelele de marmură neagră accentuau atmosfera de bârlog, iar peretele de sticlă oferea priveliștea superbă a mării în capătul opus.

Camera părea plăcută. Primitoare.

A simțit un fior de tristețe în piept și s-a întors să plece, dar ușa din față, cea din colțul camerei, s-a deschis și a lăsat aburul să iasă.

A simțit că îi stă inima: Tristan Caine a ieșit din baie doar cu un prosop strâns pe șolduri, cu spatele la ea.

Morana a clipit, a icnit și apoi s-a holbat.

Ar fi trebuit să plece până nu o observa. Ar fi trebuit să coboare și să pretindă că nu-l văzuse ieșind. Ar fi trebuit să se întoarcă pe loc.

Dar nu s-a mișcat. A rămas încremenită, cercetând din privire numeroasele cicatrici de pe spatele lui bronzat, observând cum i se unduiau mușchii când a deschis un dulap și a căutat ceva înăuntru. A văzut carnea întinsă, pestriță – cu răni de cuțite, de gloanțe și arsuri – și a simțit cum i se strânge inima exact când el a rămas nemișcat.

A rămas și ea nemișcată.

Apoi el a întors capul și a privit-o în ochi, iar ei i s-a tăiat respirația.

A observat cicatricile mari de pe trunchiul lui, când s-a întors cu fața spre ea, și carnea pătată și învinețită pentru totdeauna. Prin ce fel de iad trecuse bărbatul acesta? I-a privit tatuajele, cu unele forme pe care reușea să le distingă, i-a privit cicatricile și mușchii impecabili, încolăciți, încordați pe sub piele, pieptul care i se ridica și cobora regulat, în timp ce ochii lui o fixau. Morana i-a susținut privirea, încercând în zadar să ascundă senzația ciudată din piept, când privirea lui s-a schimbat deodată.

A făcut un pas ușor în față, ferm, măsurat, privind-o cu atenție. Morana a rămas pe loc, uitându-se la el și refuzând să dea înapoi. Juca de-acum un joc de putere cunoscut, chiar dacă n-ar fi trebuit.

El a făcut încă un pas, cu prosopul strâns într-un nod pe șolduri, cu mușchii abdominali expuși, cu o dâră de păr dispărând sub material. Morana a observat totul privindu-l în ochi, în timp ce stătea în capul scărilor cu inima bătând nebunește și pumnii strânși.

După încă un pas, a ajuns aproape în fața ei, cu mușchii încordați, rigizi. Avea ochii limpezi și pupilele ușor mărite. Morana și-a dat seama că orice ar fi fost ceea ce simțea îl afecta și pe el. Oricât se străduia să ascundă, nu-și putea controla reacțiile fizice. Dintr-un motiv neștiut, asta, să știe că nu doar ei îi era greu să-și stăpânească reacțiile, o făcea să se simtă mai bine.

Totodată, îi făcea pulsul să crească.

Au rămas într-o tăcere tensionată, privindu-se în ochi. Tăcerea era plină de un fel de așteptare pe care ea nu o înțelegea, aproape ca și cum se înfruntau pe marginea unei stânci, la distanță de o răsuflare să se prăbușească în prăpastie. I s-a strâns stomacul, o picătură de transpirație i s-a prelins printre sâni și a simțit aerul condiționat rece pe pielea încinsă. Sunetul ploii care bătea în geam se îmbina cu sângele care-i zvâcnea în urechi și i se părea că respiră zgomotos, deși se străduia să se controleze, să nu-l lase să-și dea seama.

El a făcut încă un pas.

Ea a dat capul pe spate, arcuindu-și coloana, în timp ce a făcut aproape fără să vrea un pas în spate, uitând complet că stătea chiar în capul scărilor. A simțit o clipă că se dezechilibrează și a întins mâinile să se agațe de ceva – mușchii calzi și solizi de pe brațele lui. În timp ce se echilibra, a simțit mâna care i s-a strecurat pe ceafă, i-a cuprins gâtul și a tras-o înapoi de pe margine, ținând-o de gât ca să se îndrepte.

Cu inima bubuind, atingând mușchi pe care nu-i mai simțise niciodată, Morana a ridicat privirea în timp ce el își cobora ochii spre ea, ținând-o de gât ferm, dar nu amenințător, și a simțit ceva necunoscut în strânsoarea aceea.

Centimetri.

Câțiva centimetri.

Sângele îi năvălea în tot corpul, din locul unde o ținea de gât i se împrăștiau pe șira spinării fiori și respirația i se accelera, deși încerca să se stăpânească.

Pieptul lui se ridica și cobora mai rapid, răsuflarea lui îi învăluia fața și îi putea simți mirosul de mosc și lemn.

Brusc, soneria telefonului a întrerupt transa.

Morana a clipit, încercând să-şi limpezească gândurile. A luat mâinile de pe braţele lui şi a scos telefonul din buzunar. Dar el nu s-a clintit.

S-a uitat la numărul de pe ecran şi a încremenit.

Tatăl ei.

O senzaţie de gheaţă a cuprins-o, răcorindu-i complet corpul înfierbântat. Şi-a recăpătat controlul în secunda în care s-a îndreptat şi s-a desprins de mâna lui. El a flexat degetele o dată, apoi i-a dat drumul. Continua să simtă atingerea lui ca o arsură pe piele şi o ustura ceafa.

Fără o vorbă, s-a întors şi a coborât scările în grabă, controlându-şi cu fermitate reacţiile din corp, cum reuşea mereu, în afară de momentele în care era în preajma lui Tristan.

După ce a ajuns în bucătărie şi a respirat adânc, a răspuns la telefon.

— Ai fugit de bodyguarzi, a auzit vocea rece a tatălui ei, apoi s-a aşezat rigidă pe un scaun, păstrând o expresie impasibilă şi o voce neutră.

— Ţi-am spus că aşa voi face, a răspuns fără să şovăie.

— Cine e motociclistul? a întrebat el cu furie reţinută.

Morana nu se mira că gorilele lui îi povestiseră de bărbatul care o ajutase să scape.

— Ce motociclist? a întrebat.

A urmat o pauză.

— Când te întorci?

— Nu mă întorc, l-a informat ea. Nu în seara asta.

Şi poate niciodată.

Încă o pauză.

— Unde eşti?

Morana a respirat adânc.

— Pentru că nu pari să înțelegi, îți mai explic o dată, tată. Nu sunt un câine pe care să-l ții în lesă. Sunt o femeie independentă și, dacă spun că nu mă întorc în seara asta, așa rămâne. Știu că nu mă întrebi fiindcă îți pasă de mine.

— Independența ta e o iluzie pe care ți-am îngăduit să o păstrezi, Morana, a spus tatăl ei cu o voce înfiorătoare. Am să aflu cine e. Și am să pun să fie ucis.

Pentru prima dată în discuția lor, Morana a simțit o fărâmă de amuzament. Îl ura pe Tristan Caine, dar o posibilă confruntare a bărbatului cu tatăl ei nu s-ar fi sfârșit bine pentru cel din urmă. Ar fi trebuit să se simtă prost că nu ținea cu propria rudă. Dar îi era indiferent.

— Multă baftă, tată! a spus Morana și a închis, punând telefonul pe blatul de bucătărie și pleoștindu-se de îndată ce a tras aer în piept.

Când l-a simțit pe Tristan în spatele ei, s-a întors.

Purta pantaloni largi de trening și un tricou negru și o privea dus pe gânduri. Morana a simțit că i se ridică părul pe ceafă.

A ridicat din sprâncene.

— Ce e?

El a tăcut o clipă, apoi s-a dus la frigider.

— Deci tatăl tău te scoate la produs pentru prietenii lui și încearcă să te țină în lesă, a spus el cu un dezgust vizibil în voce. Ce mai bărbat!

Morana a strâns din dinți.

— Râde ciob de oală spartă. Ai uitat de câte ori ai încercat să mă controlezi, domnule Caine? Pot să-ți amintesc dacă vrei, i-a zis pe un ton voit politicos.

El s-a oprit un moment.

— Nu semăn cu tatăl tău, domnișoară Vitalio.

— De fapt, chiar da, a comentat ea. Amândoi încercați să mă controlați și mă amenințați cu moartea. Care e diferența?

— Nu vrei să știi.

Morana a înclinat capul și a mijit ochii. Simțea că ceva se ascunde în spatele acelor cuvinte. A încercat în zadar să-și dea seama ce anume.

— De fapt, cred că vreau.

Tristan Caine s-a întors spre frigider. I se păruse că își mușcase limba, ca să nu spună ceva.

OK.

— Cine m-a drogat la *Cyanide*? a întrebat, interesată să primească totuși niște răspunsuri.

— Unul dintre barmani, a răspuns el, scoțând din congelator pui și legume congelate și așezându-le pe blat.

Morana s-a simțit iar luată prin surprindere, văzând cu câtă lejeritate se mișca în bucătărie, ca într-un câmp de luptă. L-a văzut cum lua un tocător și un cuțit.

Gătea.

Tristan Caine gătea. Și minunile nu încetau să apară!

Ignorând senzația ciudată din piept, a continuat să-l întrebe.

— De ce m-a drogat?

Cuțitul s-a oprit deasupra unei felii de pui. A privit-o. Avea fălcile încleștate și pentru o secundă în ochi i-a sticlit ura familiară, ca de atâtea alte ori. Dintr-un motiv necunoscut însă, azi se străduise să o țină sub control.

Confuză, Morana se juca cu telefonul, așteptând un răspuns. Dar ușile liftului s-au deschis exact când el deschidea gura să vorbească.

Oamenii nu știau deloc să-și aleagă momentul potrivit!

Dante a intrat în living, cu trupul înalt și vânjos îmbrăcat într-un costum negru și părul pieptănat pe spate. A privit-o mai întâi pe ea. Apoi el și Tristan au schimbat o privire în tăcere.

Dante s-a uitat iar spre ea.

— Morana! a spus el și s-a apropiat, făcând-o să se încordeze. Îmi cer scuze că n-am putut veni să ne vedem. A apărut ceva urgent în ultima clipă.

Ea l-a privit cu ochii mijiți. Părea sincer. Așa că a dat aprobator din cap.

— E OK.

— Am auzit că ai fost atacată. Te simți bine?

Morana a ridicat din sprâncene, deși bărbatul părea cu adevărat îngrijorat. Pe urmă, și-a amintit ce-i spusese Amara. Cei doi bărbați erau protectori cu femeile.

A dat din cap încă o dată.

— Sunt bine. Dar mâine o să am nevoie de mașină.

Dante a zâmbit.

— Tristan s-a ocupat deja de reparații.

Și mai surprinsă, s-a întors spre celălalt bărbat.

— Chiar așa?

Tristan însă a ignorat-o și l-a privit pe Dante.

— Să mă pregătesc?

— Da.

Încă un schimb de priviri în tăcere. Apoi Tristan Caine a dat din cap și a dispărut după colț, pe scări.

Dante s-a întors spre ea, privind-o îngrijorat.

— Apartamentul meu e două etaje mai jos. Știu că nu vrei să ai de-a face cu Tristan, așa că, dacă vrei, poți să stai acolo în noaptea asta. Eu nu voi fi acolo.

Înainte să răspundă, Morana l-a zărit pe Tristan în capul scărilor, încordat din tot corpul și privindu-l pe Dante cu ochi reci.

— Rămâne aici! a mârâit el.

A mârâit.

Morana a clipit, mirată de tonul lui. A înfiorat-o. Crezuse că se va bucura să scape de ea.

De lângă ea, Dante i-a răspuns neliniștit.

— E o opțiune mai bună. Tu te întorci mai târziu, eu nu. Poate să rămână acolo liniștită până dimineață.

Tristan s-a uitat la fratele lui fără să clipească și au schimbat încă o privire.

— Tristan..., a început Dante, cu îngrijorare în voce. Tu nu...

Acela însă a întors capul spre ea, cu o privire care a lăsat-o fără răsuflare.

— N-ai să pățești nimic, i-a spus el pe un ton convingător. Rămâi!

Morana nu a apucat nici să clipească, nici să înțeleagă vorbele lui, că Tristan a și plecat.

Iar ea a rămas în același loc unde se aflase cu câteva minute în urmă, încurcată de-a binelea.

Ploaie.

Picăturile se auzeau în geam ca o simfonie muzicală, melancolică. Sunetul ploii avea ceva care-i stârnea fiori în piept.

Morana stătea ghemuită pe o parte și asculta sunetul picăturilor de ploaie în geam, copleșită de nevoia de a de a le vedea și a le simți pe propria piele.

Era singură. În cameră. În apartament. Pe lume.

Înghițind în sec, s-a dat jos din pat în camera întunecoasă și a mers încet spre ușă, cu inima strânsă dintr-un oarecare motiv. A deschis ușa, s-a uitat la livingul

scufundat în întuneric şi a făcut câţiva paşi spre peretele de sticlă care o atrăgea ca niciodată.

Lumina slabă de afară pătrundea eteric prin sticlă. Morana s-a apropiat tot mai mult de perete şi a văzut picăturile de ploaie cum se loveau de sticlă şi se scurgeau în jos pe geam.

Respiraţia ei aburea sticla, aşa că a făcut un pas înapoi. Norii atârnau greoi pe cerul nopţii, luminile oraşului sclipeau în dreapta, strălucind ca nişte pietre preţioase pe o bucată de obsidian, iar în stânga, cât vedeai cu ochii, marea în furtună.

A rămas pe loc, savurând priveliştea şi simţind un nod în gât.

Niciodată nu mai văzuse să plouă aşa. Niciodată nu mai zărise o asemenea libertate. Priveliştea se termina cu peluze perfect tunse şi garduri înalte, dincolo de care nu se vedea nimic. A ridicat aproape involuntar mâinile, simţind o nevoie acută de ceva ce ştia că nu va putea avea niciodată, ceva ce nici nu ştiuse vreodată că-i lipsea.

A ezitat la doi centimetri distanţă de geam, cu inima sângerând. Apoi a apăsat degetele uşor pe sticla rece. Un moment lung, pe care l-a petrecut tânjind, ferită de o moarte sigură doar de peretele de sticlă. Privea altfel oraşul, oraşul în care trăise toată viaţa, oraşul care îi era încă străin.

A lăsat mâinile în jos pe geam şi s-a aşezat pe podea, lângă perete, cu picioarele încrucişate, aplecată în faţă, aburind întruna geamul cu răsuflarea.

S-a auzit bubuitul unui tunet şi un fulger a scăpărat strălucitor. Picăturile loveau sticla la unison, părând că încearcă să o spargă, asemenea unor gloanţe, încercând în zadar să ajungă la Morana. În spatele peretelui, ea chiar voia să simtă picăturile pe piele, dar era imposibil. Aşa era şi viaţa ei. Tânjea după lucruri la care nu putea să ajungă, lucruri care încercaseră să ajungă la ea, dar se

loviseră de un zid. Un zid de sticlă. Prin care vedea totul. Ştia exact ce-i lipseşte şi tocmai conştientizarea asta o copleşea, dar peretele de sticlă nu se putea sparge. Pentru că, la fel ca acum, ar fi murit dacă spărgea sticla.

În ultima vreme, Morana se întreba dacă n-ar merita totuşi riscul.

Buzele îi tremurau, ţinea mâinile lipite de sticlă şi vedea lacrimile care curgeau din cer şi alunecau înfrânte pe geam. Apoi a simţit o lacrimă alunecându-i pe obraz.

Şi l-a simţit în cameră.

Ar fi trebuit să se ridice şi să-l privească. Ştia, cu siguranţă, că n-ar trebui să stea cu spatele la el, să se arate atât de vulnerabilă. Dar în clipa aceea nu-şi putea lua ochii de la privelişte şi nici mâinile de pe geam. Nu era în stare să se încordeze.

Era obosită. O extenuare care-i pătrunsese dincolo de oase.

Ştia că nu va păţi nimic. El însuşi o asigurase. Văzuse destui mincinoşi la viaţa ei şi putea recunoaşte un bărbat care spunea adevărul. El nu-şi ascunsese ura faţă de ea şi tocmai asta îi indica că poate să-l creadă pe cuvânt.

Aşa că nu s-a încordat, nu s-a întors, doar a aşteptat să plece.

Sub privirea lui, simţea înţepături pe ceafă şi a simţit când s-a mişcat, deşi nu s-a auzit niciun sunet. El a călcat fără zgomot pe podea. Dar ea ştia că s-a mişcat.

A rămas tăcută până i-a văzut tălpile cu coada ochiului.

Nu a ridicat privirea. Nu a plecat-o. Iar tăcerea se prelungea.

A rămas cu ochii la picăturile de ploaie şi inima bătându-i cu putere, iar el s-a aşezat cu picioarele încrucişate, la un metru de ea, privind afară.

Morana l-a privit cu coada ochiului. Prin cămașa descheiată, se vedea o porțiune mică din pielea pe care o zărise mai devreme. Bărbatul își sprijinea greutatea în palmele întinse pe jos, în spate.

A observat o cicatrice micuță și i s-a strâns inima. Cu toate nedreptatea la care erau supuse femeile, nu se gândise niciodată la ce se întâmpla cu bărbații în lumea lor. Știa că puterea și supraviețuirea erau țintele supreme, dar nu se întrebase care era prețul ce trebuia plătit. Cicatricile lui erau ceva normal sau o anomalie, la fel ca el? Erau prețul pe care îl plătise fiindcă era o anomalie într-o familie ce prețuia sângele? Câte dintre cicatricile lui erau făcute de adversari? Câte dintre ele erau făcute de propria familie? Cu ele plătise locul pe care îl avea acum în lumea lor? Ce fel de repercusiuni avea acest lucru asupra bărbaților? De asta erau majoritatea atât de reci? Pentru că doar așa puteau face față durerii? Asta se întâmplase și cu tatăl ei? Era rece pentru că așa făcuse față toată viața ca să-și poată păstra puterea?

Întrebările nu-i dădeau pace, la fel ca amintirea rănilor pe care le văzuse pe trupul bărbatului de lângă ea. Poate că îl ura, dar îi respecta tăria. Iar trupul lui era mai mult decât o armă, din câte își dădea seama. Era un templu al puterii. Un păstrător al poveștilor – povești despre supraviețuire, despre lucruri pe care ea nici nu și le putea închipui, dar care se petreceau în lumea asta urâtă, urâtă de tot.

Morana s-a gândit la Amara, la tortura căreia îi rezistase și cum supraviețuise zile întregi în mâinile adversarilor, și și-a dat seama cât de norocoasă a fost în comparație cu ea. Nu a fost răpită niciodată, nici torturată, nici violată, ca atâtea alte femei din lumea lor. Și se întreba de ce. Datorită tatălui ei? Sau altceva era la mijloc?

— Sora mea iubea ploaia.

Vocea aspră și răgușită a trezit-o din visare.

Apoi a rămas uluită. Nu doar pentru că îi împărtășise un lucru cât se poate de intim, ci mai ales pentru că percepuse în vocea lui o iubire extrem de profundă.

Nu-l crezuse capabil de dragostea pe care o sesizase în tonul lui, pentru absolut nimeni. Și tocmai asta a șocat-o. Morana nu s-a întors spre el, nu s-au privit, dar a rămas cu mâinile lipite de geam, surprinsă de cuvintele lui, care o puneau pe gânduri.

A înghițit anevoie, cu inima bubuindu-i în piept.

— Nu știam că ai o soră, a spus ea pe același ton, fără să-și ia ochii de la priveliște.

Tăcere.

— Acum nu mai am.

Iar vorbise pe tonul acela imperturbabil. Dar Morana nu-l mai credea. Sesizase căldura, observase dragostea. Nici măcar nu putea să revină repede la răceala obișnuită. Dar nu i-a arătat că și-a dat seama, deși nici ea nu știa de ce.

Au rămas în întunericul deplin, cu fața la cer, la oraș și mare, la picăturile repezi care cădeau la unison cu bătăile inimilor lor, într-o tăcere nici profundă, nici tensionată. Doar liniște. Nu știa ce să înțeleagă din asta.

A deschis gura înainte să se gândească mai bine.

— Mama iubea ploaia.

O pauză.

— Credeam că ai mamă.

Un nod familiar în gât.

— Nu mai am.

Atunci a simțit că o privește și a întors capul, întâlnind ochii lui de un albastru adânc-adânc. Ceva amenințător a sticlit iar în ochii lui, apoi și-a ferit privirea.

Morana a înghițit în sec.

— De ce ai vrut să rămân aici?

Tristan a rămas pe loc, fără să se încordeze, fără să se uite la ea, ci drept în față. Tăcere.

— Dante avea dreptate. Aș fi putut să stau liniștită și în siguranță la el, i-a spus ea încet.

— Ești liniștită și în siguranță aici, i-a răspuns el cu o voce la fel de joasă, în cuvinte pline de înțeles.

— Doar în seara asta.

— Doar în seara asta.

Morana s-a uitat iar pe fereastră, unde ploaia se lovea în continuare de geam, apoi și-a dat seama că stătea la un pas de el.

Au rămas în întunericul deplin, într-un fel de armistițiu tacit, pe care știa însă că răsăritul soarelui îl va anula, un armistițiu tacit despre care nu aveau să vorbească niciodată în timpul zilei, un moment întunecat, furat, lângă un perete de sticlă de care avea să-și aducă aminte, dar de care nu avea să vorbească niciodată.

Avea să-l țină minte pentru că, în clipa aceea, a simțit că se schimbă. S-a schimbat profund pentru că în momentul acela adversarul, bărbatul care o ura cel mai mult pe lume, făcuse ceva ce nu mai făcuse nimeni până atunci.

În acel moment, bărbatul care-și arogase dreptul de moarte asupra ei o lăsase să întrezărească o fărâmă de viață, probabil fără să-și dea seama.

În momentul acela, adversarul îi oferise ceva ce nimeni nu încercase măcar vreodată să facă pentru ea.

O ajutase să se simtă mai puțin singură.

Totul avea să se termine odată cu răsăritul soarelui.

Dar, în momentul acela tăcut, ceva în sufletul ei s-a schimbat, dincolo de propria putință de înțelegere, chiar dacă încă îl detesta.

încolțirea

Era confuză.

Tatăl ei nu mai sunase. Nici măcar o dată.

Morana nu știa de ce o îngrijora acest lucru, dar, din cine știe ce motiv, nu scăpa de sentimentul că urma să se întâmple ceva. Ceva ce nu avea să-i placă absolut deloc. Oricum nu putea să-i placă, dacă venea din partea tatălui ei.

A respirat adânc, lăsând deoparte astfel de gânduri, apoi a deschis ușa de la dormitorul pentru oaspeți și a ieșit în living.

După seara trecută, dacă ar fi fost o fată oarecare, în orice altă lume, n-ar fi știut la ce să se aștepte. Dar nu ducea o viață obișnuită și tocmai de aceea știa exact la ce să se aștepte.

A ieșit din dormitor. Știa că e singură în apartament. El a plecat de îndată ce s-a luminat de ziuă, iar ea s-a retras în dormitor în urmă cu câteva ore.

Conversația fusese scurtă. Îndreptându-se spre bucătărie, știa prea bine că armistițiul tacit se terminase odată cu picăturile fragile de ploaie. Soarele strălucea puternic pe cer, iar lumina pătrundea prin peretele de sticlă în întregul living, scăldând fiecare colțișor întunecat, în timp ce aerul condiționat ținea căldura la distanță.

Priveliștea, priveliștea aceea superbă, se afla în fața ochilor ei: lumina soarelui sclipea în apă sau se cățăra pe clădiri, într-o parte și alta.

Cocoțată pe scaunul pe care stătuse cu o seară înainte, s-a gândit să-și facă o cafea, dar apoi s-a răzgândit. Armistițiul luase sfârșit. A fost drogată deja o dată. Nu era atât de proastă încât să repete figura.

Când a auzit ușile liftului deschizându-se, s-a întors repede înspre ele, cu mâna pe poșetă, unde avea arma. A slăbit ușor strânsoarea când a văzut-o pe Amara venind spre ea, cu trupul înalt și voluptuos îmbrăcat în pantaloni crem, o bluză roșie și eșarfă de mătase verde, cu bucle negre care îi încadrau dezordonat fața frumoasă, pe care se zărea un mic zâmbet.

— Bună dimineața, Morana! a dat femeia din cap, cu ochi verzi, strălucitori.

Morana s-a relaxat puțin și a dat din cap la rândul ei.

— Amara!

Femeia a zâmbit și a deschis frigiderul. Modul în care se mișca prin apartament, în timp ce lua pahare din dulap, o deranja pe Morana, deși nu știa de ce. A strâns din dinți și s-a întors să se uite la priveliște.

— Vrei puțin suc?

Morana s-a întors spre ea și a văzut-o ținând în mână suc de portocale, cu capul înclinat de curiozitate. A ezitat, iar Amara a zâmbit.

— Nu-ți face griji, nu sunt droguri în pahar.

Mustrându-se în sinea ei, Morana a dat aprobator din cap.

— Dar nu te pot condamna că-ți faci griji. Nu după ce s-a întâmplat la club, a continuat Amara, turnând lichidul rece în două pahare înalte și vorbind cu același timbru

catifelat care-i strângea inima Moranei și-i stârnea întrebări despre femeia care îi arătase numai bunătate.

Oare cum se simțea știind că nu putea vorbi decât în șoaptă? O durea dacă vorbea mai tare? Avea și cicatrici fizice? Cât de rău fusese torturată?

Morana a clipit, să-și alunge din minte întrebările.

— Te-ai întors în siguranță la club în seara aceea? a întrebat-o în cele din urmă, în timp ce femeia se așeza în fața ei, cu cotul pe masă.

— Da, a răspuns Amara. Tristan era acolo. Eram în siguranță.

Venind din partea femeii care fusese torturată în tinerețe, afirmația aceea îi spunea multe Moranei. Și-a întipărit-o în minte și a continuat cu întrebările.

— Știi cine s-a urcat în SUV după ce tu și domnul Caine ați ajuns la club?

Amara s-a încruntat ușor și a țuguiat buzele.

— Nu. S-a întâmplat ceva?

Morana a oftat, clătinând din cap. Nu avea rost să-i povestească dacă el nu-i spusese nimic. Oare lui Dante îi spusese? Sau omisese iar unele detalii?

— Deși, a continuat femeia, amintindu-și ceva, acum că mă gândesc mai bine, Tristan a plecat imediat ce a văzut că SUV-ul pornește iar.

Morana a văzut-o bând din pahar și, convinsă că era în regulă, a luat și ea o gură din paharul ei. Băutura dulce și rece i-a gâdilat simțurile, și-a îndreptat spatele și s-a uitat drept la cealaltă femeie.

— Să știi că ești incredibil de curajoasă, a spus Amara cu voce șoptită și un zâmbet pe buze.

Morana a clipit de uimire, apoi a simțit că se îmbujorează ușor.

— Hm, mulțumesc, cred.

Cealaltă a râs de reacţia stângace, de vreme ce ea se simţea complet relaxată.

— Tristan e un bărbat intimidant din fire. Iar pentru tine se dă peste cap să te intimideze. Faptul că ţi-ai petrecut singură noaptea în casa lui spune multe despre tine. Deşi fiind singura fiică a unui bărbat atât de cunoscut ca tatăl tău... Nu ştiu de ce mă mir. Eşti puternică. Te admir.

Îmbujorându-se şi mai tare, deşi încerca să se stăpânească, Morana şi-a dres glasul. Niciodată nu primise complimente decât pentru inteligenţa ei. Şi acum, când era complimentată pentru ceva ce ţinea de firea şi comportamentul ei, era cel puţin tulburător.

Pregătită să schimbe subiectul, a respirat adânc şi a întrebat:

— Locuieşti aici?

Imediat şi-a dorit să dispară în neant.

Amara s-a înecat puţin cu sucul şi a făcut ochii mari, apoi a izbucnit într-un râs delicat, dar sincer.

— Cu Tristan? Doamne sfinte, nu!

Moranei nu-i plăcea cât de relaxată s-a simţit auzind răspunsul.

Amara însă încă râdea.

— Ţine mult la spaţiul lui. Foarte mult. Am intrat odată în camera lui fără să bat la uşă şi s-a uitat atât de urât la mine încât am crezut că mor.

A încremenit pe loc.

Ieri, ea intrase în camera lui fără să ceară voie. Stătuse la marginea spaţiului său şi el o văzuse. Dar nu se uitase urât la ea. Ci fusese afectat.

Cuvintele, cuvintele lui, din urmă cu câteva săptămâni îi reveneau acum în minte.

„Spațiul ăsta e doar al meu. Niciodată să nu-l invadezi!"

Oare vorbele lui fuseseră doar o încercare de a se impune, așa cum crezuse ea, sau ceva mai mult?

Vocea Amarei a smuls-o din gânduri.

— Tristan nu permite nimănui să intre în spațiul lui. Toți cei care îl cunosc știu acest lucru.

Morana a clipit, încă bulversată de întrebări despre bărbatul incredibil de enigmatic.

— Atunci de ce m-a lăsat tocmai pe mine să stau aici?

De ce insistase să rămână? De ce mârâise la Dante în felul acela când îi oferise apartamentul lui?

Ochii Amarei s-au aprins ușor și a schițat un zâmbet.

— E ciudat, nu-i așa?

Morana a tăcut. Amara a clătinat din cap.

— Deci, ca să-ți răspund la întrebare, nu, nu locuiesc aici. Ci în apropiere.

Asta i-a stârnit curiozitatea.

— Nu locuiești în Tenebre?

Morana a văzut ochii Amarei străbătuți de o umbră când și-a ferit privirea. Avea un aer gânditor, apoi a oftat parcă din adâncul sufletului.

— Pot să-mi vizitez familia, dar n-am voie să rămân.

Interesantă exprimare.

— De ce? a întrebat brusc Morana.

Aceea a privit-o cu ochi triști, încărcați de poveri întunecate, deși zâmbea crispat.

— E mai bine ca unele întrebări să rămână fără răspuns, Morana. Acolo e casa mea. Mama încă lucrează în casa Maroni. Rădăcinile mele și tot ceea ce sunt, tot

ceea ce iubesc... totul e acolo. Dar sunt blestemată să nu rămân.

Morana clipea, simțind că-i pare rău pentru ea. Amara avea un cămin, un loc iubitor unde nu putea locui. În schimb, ea locuia într-o casă, dar nu avea un cămin. În clipa aceea, a simțit durerea femeii din față.

Înainte să-și dea seama ce face, a întins mâna peste masă, a prins-o de mână pe Amara și i-a strâns-o ușor.

— Îmi pare rău!

A văzut în ochii Amarei cât de uimită era de gestul ei, deși a strâns-o de mână la rândul său cu o expresie blândă, recunoscătoare.

A ridicat din umeri.

— Uneori, mi-e dor de casă. De asta sunt atât de fericită când Tristan și Dante vin în vizită.

— Probabil ai prieteni aici, a presupus Morana.

— Nu prea, a zis Amara cu ochii plecați. În mare parte, vin aici ca să lucrez. În plus, nu e orașul meu. Există niște limite.

Morana voia să-i spună să o mai sune din când în când. Să-i spună că nici ea nu avea prieteni. Și că i-ar fi plăcut să fie prietenă cu o femeie curajoasă ca ea.

Dar nu era în stare.

Avea cuvintele pe vârful limbii, gata să se rostogolească. În adâncul sufletului, simțea și nevoia să cunoască pe cineva, să aibă un prieten, să-și împartă viața și poveștile cu cineva. Dar ar fi urmat consecințe nu doar pentru ea, ci și pentru Amara. Fusese alungată din orașul ei și trimisă aici. Morana nu putea face să fie izgonită sau ucisă.

Și-a mușcat buza și și-a tras mâna înapoi, dregându-și vocea și uitându-se la peretele de sticlă din spatele ei, către care întindea mâna, dar pe care nu-l putea atinge.

Sunetul liftului a întrerupt o liniște stânjenitoare.

S-a întors să-i vadă pe nou-veniți. Dante și Tristan au apărut în fața ei, înalți, masivi și incredibil de arătoși. L-a văzut pe Dante îmbrăcat într-un costum elegant, șovăind puțin când a dat cu ochii de Amara, dar apoi s-a apropiat de ele. Celălalt însă a intrat grațios, atrăgându-i privirea. Iar.

I s-a pus un nod în stomac când s-a uitat în ochii lui, ochi ageri care arătau magnific în lumina soarelui, și apoi i-a privit trupul vânjos îmbrăcat într-un tricou simplu și pantaloni cargo, o înfățișare care evidenția că, oriunde ar fi fost, fusese ceva destul de informal.

— Văd că te simți ca acasă în bucătăria mea, Amara, i-a spus femeii din spatele ei, deși o privea pe ea.

— Doar în bucătăria ta, a răspuns Amara, cu voce delicată, dar veselă.

Dante s-a dus la peretele de sticlă, cu mâinile în buzunare, și s-a uitat la priveliște, ignorându-i complet. Morana l-a studiat, simțind încă o dată tensiunea dintre el și Amara.

Curioasă, s-a uitat iar spre Tristan, care scotocea prin dulapuri, și acela s-a întors să o privească în același moment.

El s-a uitat la ea.

Inima ei a stat o secundă.

El și-a ferit privirea.

Inima ei a pornit iar să bată.

A închis ochii, să oprească aceste reacții prostești, apoi și-a dres glasul și s-a întors spre Dante, care stătea în dreptul peretelui.

— Ați găsit ceva la depozite?

Dante nu s-a întors, dar a răspuns cu glas tare.

— Nu la cel de aici. Dar au fost niște lucruri... ciudate la cele din Tenebre.

— Ciudate? a întrebat Morana și s-a aplecat în față cu interes.

— Depozitul îi aparține unuia dintre rivalii noștri locali de multă vreme, a informat-o Dante, cu profilul conturat de lumina soarelui. Numai că echipamentul găsit de oamenii mei aparține altei bande. Nu știm încă cine l-a folosit.

Morana a mijit ochii și rotițele din mintea ei au început să se învârtă.

— Ce s-ar întâmpla cu domnul Caine dacă acele coduri ar fi folosite și el ar fi victima unei înscenări?

Dante s-a întors și s-a uitat cu asprime la ea.

— Ar muri, Morana.

Deci putea exclude varianta că Tristan Caine juca un joc perfid și își înscena totul. Doar dacă nu voia cumva să se sinucidă.

— Te vom ține la curent cu orice noutate în clipa în care o aflăm și noi, i-a promis Dante, iar Morana a dat din cap, refuzând să se întoarcă spre celălalt.

Amara și-a dres glasul.

— De fapt, am venit să-ți dau astea, Morana.

Morana s-a uitat la bufet și a văzut cheile de la mașina ei. Mașina, „puiul ei", era în regulă. A ridicat ochii spre Tristan Caine. Dar el nu se uita la ea.

A dat din cap, simțind că-i bate inima mai tare, și a coborât de pe scaunul înalt, punându-și poșeta pe umăr și luând cheile.

— Ar trebui să plec acum, a murmurat, aruncând o privire în jur.

Dante a dat politicos din cap, ea i-a răspuns la fel și a înțeles că vor ține legătura.

Amara i-a zâmbit.

— Sper să ne mai vedem, Morana.

Ea a înghiţit în sec.

— Şi eu.

Şi apoi s-a întors, fără o vorbă pentru stăpânul casei, fără să se uite spre el, fără să pună în cuvinte recunoştinţa pe care o simţea. A mers spre lift cu paşi iuţi şi siguri, uitându-se pentru ultima dată la priveliştea aceea, încât să i se întipărească în memorie, aşa cum seara trecută îi rămăsese în suflet.

Nimeni nu a spus o vorbă în urma ei. Când a urcat în lift, se simţea împinsă de la spate de tensiunea din aer, în timp ce inima îi bătea cu putere şi palmele îi transpirau.

Respirând adânc, s-a întors să apese pe buton şi i-a zărit pentru ultima dată ochii albaştri, magnifici, în timp ce stătea în bucătărie şi o privea.

Morana a apăsat pe buton, cu ochii unul la altul.

Apoi uşile s-au închis.

Ceva însă nu era în regulă.

În clipa în care a trecut de uşile casei, a avut o profundă senzaţie rău-prevestitoare.

N-ar fi trebuit să se întoarcă. Ar fi trebuit să-şi ia maşina reparată, grozavă, şi s-o şteargă în altă parte, nu să revină acasă. Dar nu făcuse asta. Pentru că Morana Vitalio era în multe feluri, dar nu laşă. Şi, dacă era să moară, măcar atâta lucru să ştie.

Strângând din dinţi, a parcat maşina şi a coborât, uitându-se la cauciucurile noi. Cum reuşise Tristan să o repare atât de repede, într-o noapte furtunoasă? Avea relaţii chiar atât de bune?

A clătinat din cap, să-l alunge pe omul acela enigmatic din gândurile ei, apoi s-a uitat la peluzele frumoase, scăldate în soare, la aleea superbă şi casa nemaipomenită.

Şi tot ce a simţit a fost o presimţire rea.

Avea să plece. Imediat ce găseau codurile, şi-a promis ea, avea să fugă şi să dispară, să-şi ia o identitate nouă, să-şi clădească altă viaţă, exact aşa cum voia. Avea să plece undeva departe, departe, să-şi facă prieteni fără să ezite, să întâlnească bărbaţi şi să se distreze, să trăiască fără teama de moarte care plana mereu deasupra capului ei.

Avea să lase totul în urmă, după ce găseau codurile.

Simţindu-se dintr-odată puternică, s-a îndreptat spre aripa din casă unde locuia, cu gândul de a merge direct în cameră, sub privirile atente ale oamenilor tatălui său, când l-a văzut chiar pe acesta în faţa chioşcului, alături de alţi doi bărbaţi morocănoşi, mai în vârstă, discutând despre afaceri.

El a văzut-o şi i-a făcut semn cu degetele să se apropie, un gest care o irita nespus de mult. I-ar fi plăcut să-i arate şi ea degetul din mijloc şi să se ducă în camera ei, dar era însoţit şi ştia că o astfel de sfidare, mai ales după seara trecută, l-ar fi împins prea departe.

Aşadar, strângând iar din dinţi în decurs de doar câteva minute, Morana s-a îndreptat spre toţi cei de sub coronamentul de frunze care le ţinea umbră.

Tatăl ei a privit-o indiferent, fără nicio sclipire în ochi.

— În seara asta luăm cina la *Crimson*. Să te îmbraci cum se cuvine.

Morana a dat din cap şi a aşteptat să continue. El a ridicat din sprâncene şi a lăsat-o să plece, pocnind iarăşi din degete.

Cu pumnii încleştaţi, Morana s-a întors şi a plecat spre camera ei, unde a încuiat uşa.

Pe urmă, s-a aşezat pe pat.

Şi a căzut pe gânduri.

Ceva nu era în regulă. Se aşteptase ca el să fie furios sau chiar să o ia peste picior. Se aşteptase să fie indiferent, ca întotdeauna. Dar ce se întâmplase... părea aproape manipulare. Calmul lui, după ce ea îşi petrecuse noaptea în altă parte, era semn rău. Nu era, cu siguranţă, semn bun. Şi, din cine ştie ce motiv, avea numai noduri în stomac, dar nu dintr-o emoţie plăcută. Nu-i plăcea cum se simţea.

„Independenţa ta e o iluzie pe care ţi-am îngăduit să o păstrezi."

A respirat adânc, apoi s-a ridicat şi s-a dus la baie. Senzaţia neplăcută devenea tot mai intensă.

Crimson[1].

Era culoarea buzelor ei. Sângele care îi străbătea trupul era roşu. Sângele pe care voise să-l vadă ţâşnind din nasul celuilalt ar fi fost roşu.

Se afla în restaurant, la masa din colţ, mereu rezervată pentru tatăl ei, cu fălcile încleştate, dar îmbrăcată potrivit, într-o rochie neagră fără mâneci, cu spatele gol şi o fustă largă ce cobora din talie. Singurul amănunt notabil era despicătura simplă dintr-o parte. În afară de tatăl ei, alţi patru bărbaţi stăteau la masă.

El nu-i spusese o vorbă toată ziua şi, cu toate că nu era ceva ieşit din comun, era totuşi neobişnuit, după trăsnaia pe care o făcuse. Nu fusese o zi obişnuită. De obicei, venea cu maşina ei la cinele la care participa. În seara asta însă, tatăl ei îi spusese să urce în maşina lui. Ar fi vrut să protesteze, dar privirea lui o făcuse să amuţească.

— E important să sosim împreună, i-a explicat el.

Morana îşi muşcase limba şi urcase în maşină.

1 Roşu-închis (în eng. în original) (n. tr.).

Iar acum stătea pe scaun și își dădea seama de ce voise el să vină împreună. Nu era o simplă cină. Era o cină *umilitoare*.

Unul dintre bărbați, unul chipeș, de vreo treizeci de ani, stătea lângă ea și încerca pentru a treia oară să-și strecoare mâna sub despicătura din rochie. Prima dată, crezuse că o atingea din greșeală. A doua oară, îi dăduse mâna laoparte cu o privire aspră. Dar de data asta simțea că se enervează.

L-a prins de mână și i-a întors degetele pe dos.

— Dacă mă mai atingi, îți rup degetele!

S-a așternut tăcerea la masă când au auzit-o. Tatăl ei a privit-o ridicând dintr-o sprânceană. Se aștepta să-i certe, pe el sau pe ea. Dar acela doar a întors capul, continuând apoi discuția cu ceilalți, de parcă adineauri n-ar fi încercat un tip cu zece ani mai mare ca ea să o agreseze pe sub masă.

Morana i-a împins bărbatului mâna laoparte cu scârbă. S-a sprijinit de scaun și a respirat adânc, controlat, simțind furia până în oase.

— Organizația e aici.

Cuvintele unuia dintre acei bărbați de vârstă mijlocie au pătruns dincolo de ceața roșiatică.

Tatăl ei a dat din cap.

— Știu. Gărzile sunt pe poziții.

Ca la un semn, Morana a aruncat o privire prin restaurant și și-a dat seama că tatăl ei avea dreptate. Întreaga încăpere era plină de bodyguarzi. Ai lor și ai Organizației. Bărbați în haine simple stăteau la mese cu armele ascunse, deși vizibile pe sub haine, în timp ce amenințarea unei încleștări plutea apăsător în aer. „Civilii", aparent neștiutori de ceea ce se întâmpla, erau tensionați și se străduiau să termine cât mai repede de mâncat.

Personalul restaurantului mergea ca pe coji de ouă și încordarea picura de pe fiecare tavă.

Morana a privit îndelung în jur, încercând să identifice masa Organizației, dar nu i-a văzut nicăieri pe cei doi bărbați pe care i-ar fi recunoscut oriunde.

Însă simțea furnicături pe ceafă.

Îi simțea ochii ațintiți asupra ei.

Ochii lui.

Ochi înfometați.

I s-a tăiat respirația. Nu știa cum de realizase că era el. Nu voia să se gândească la motivul pentru care își dăduse seama de acest lucru. Dar știa. Era aceeași privire pe care o văzuse când se aflase în spațiul lui. Aceeași privire pe care o avea și ea.

Luând paharul cu vin, a privit iar în jur, încercând să vadă unde stătea el. Apoi a înțeles că masa lor era în spatele ei.

Nu s-a întors. Ar fi dovedit că îl cunoștea nu doar pe el, ci și pe cei din Organizație, așa că a rămas nemișcată, dat fiind comportamentul tatălui ei.

Dar simțea cum privirea lui îi mângâia fiecare centimetru din spatele gol, simțea înțepăturile pe ceafă, în timp ce corpul îi fremăta, imaginându-și cum o devora cu ochii azurii. Probabil era îmbrăcat în costum, așa cum îl mai văzuse. Un costum care îi ascundea cicatricile și tatuajele, dar îi scotea mușchii în evidență. A înghițit în sec și a rămas cu ochii plecați, în timp ce tot corpul îi ardea doar pentru că se gândea la el.

Nu trebuia să se gândească la el.

Dar, Doamne, nu se putea opri!

Închizând ochii și respirând ușor, a pus telefonul în poală și l-a deschis, a scris un mesaj, apoi a rămas cu degetul pe butonul „Trimite".

O vedea. *Chiar* o vedea. Şi ea era vulnerabilă. Dând din cap, să nu se mai gândească, a apăsat pe buton.

Inima a început să-i bată mai tare, nehotărârea îi măcina curajul şi nu înţelegea de ce îi trimisese mesajul:

Nu te mai holba!

Apoi a primit un mesaj. Cu inima bubuind, Morana l-a deschis.

Tristan Caine: *Nu.*

„Nu. Doar «nu»? Ce elocvent!"

Morana: *Pe riscul tău. S-ar putea să te vadă tata şi să te omoare.*

I-a răspuns aproape imediat.

Tristan Caine: *Mă îndoiesc foarte tare.*

Morana: *De ce?*

Tristan Caine: *N-a mişcat un deget împotriva boului care pune laba pe tine. Nu o să mă omoare doar pentru că mă holbez.*

Morana s-a îmbujorat, cuprinsă de o furie umilitoare, care s-a transformat în mânie când şi-a dat seama cât de adevărate erau vorbele lui. Pentru tatăl ei, era doar o marfă pe care un bărbat putea s-o atingă, iar alţii s-o privească. Aproape tremura, dar a strâns din dinţi.

Morana: *El e invitatul lui. Tu nu eşti.*

A urmat o pauză înainte de răspunsul lui.

Tristan Caine: *Deci el poate să te atingă, şi eu nu?*

Aproape i s-a oprit inima. Apoi i-a bătut cu putere. Niciodată nu-i vorbise în felul acesta.

Morana: *Am încheiat discuția.*

A blocat ecranul. Apoi l-a deblocat.

Un mesaj nou. A înghițit în sec.

Tristan Caine: *Laşo!*

S-a oprit, clipind o secundă la ecran, apoi a cuprins-o furia din nou. Laşă? Cine dracu' se credea? Era clar că o momea, iar ea nu avea de gând să muște momeala, la naiba!

Înainte să deschidă telefonul, el deja scria.

Tristan Caine: *Te provoc.*

„Nu. Nu mușca momeala!", își repeta ea.

Morana: *Să ce?*

O pauză lungă. Cu inima bubuind, a așteptat, având grijă să nu își trădeze interesul.

Tristan Caine: *Să-i arăți măcar jumătate din tigroaica care ești.*

A închis telefonul. Nu avea să accepte provocarea. Sub nicio formă nu avea să cadă în capcană. Era o femeie în toată firea, nu un copil. Acolo erau bărbați cu arme gata să lanseze gloanțe asupra tuturor și nu voia să-i stârnească.

Dar simțea privirea lui în spate, înfiorându-i pielea.

Nu avea să accepte provocarea. Nu avea să accepte provocarea. Nu avea să accepte provocarea.

Apoi nemernicul a apucat-o iar de coapsă.

Tot ce simțise toată ziua, toată confuzia, furia, frustrarea, căldura, toate s-au amestecat. Și-a înfășurat degetele pe mâna bărbatului înainte să-și dea măcar seama și i-a sucit încheietura cu putere, dar nu atât cât să-i rupă vreun os, ci doar să-i luxeze mâna.

— Cățea! a strigat acela și și-a dus mâna la piept, iar fața lui frumoasă s-a schimonosit în agonie, în timp ce în restaurant s-a făcut liniște.

A simțit ochii întorși spre ea și armele îndreptate asupra ei. Le-a ignorat pe toate și s-a ridicat de la masă.

— Morana! a mârâit tatăl ei cu voce aspră.

— L-am avertizat să-și țină mâinile acasă! a spus ea cu glas tare, în timp ce simțea în tot corpul o tensiune tot mai mare. A refuzat!

Tensiunea creștea. Nimeni nu scotea o vorbă.

— E focoasă, Gabriel! a spus un bărbat de la masă chiuind, cu ochii la pielea ei. Nu m-ar deranja să mă ard.

— N-ai decât să crăpi! i-a scuipat ea în față.

Tatăl ei i s-a adresat ei, nu bărbatului.

— Du-te și liniștește-te!

Cu o expresie scârbită pe față, și-a luat poșeta și a pornit pe coridorul ce ducea către toalete, fără să se uite în jur și tremurând de nervi.

Apoi i-a întâlnit privirea.

A încetinit pasul și s-a uitat la el, în costum negru, cu gulerul pe care îl ținea mereu deschis, înainte să o cuprindă disprețul pentru toți bărbații din lume. Ochii lui o urmăreau, dar erau lipsiți de orice expresie. În momentul în care i s-a citit disprețul pe față, în privirea lui a scăpărat ceva. Morana s-a întors înainte să-și dea seama despre ce-ar putea fi vorba.

A intrat în toaletă, a pus mâinile pe blatul curat de granit și s-a uitat la reflexia ei în oglindă. Cabinele din capăt erau goale.

Ce căuta acolo? În restaurant, în viața ei? Și de ce mai reacționa? Tatălui ei nu-i păsa deloc de ea. Nu-i păsa nimănui. Iar asta o înfuria.

Era furioasă pentru că un străin o pipăise chiar în faţa tatălui ei, iar acela nu spusese nimic. Era furioasă pentru că îi trimisese mesaje unui bărbat pe care îl detesta şi care o încurajase să reacţioneze, ceea ce nimeni altcineva nu făcuse. Era furioasă pentru că lăsase în urmă peretele acela de sticlă şi noaptea ploioasă şi totuşi în sufletul ei încă refuza să uite.

Era *furioasă*.

Şi se vedea. Pe faţa ei îmbujorată, pe corpul care tremura, pe pielea încinsă.

Era furioasă. Doamne, cât de furioasă era!

Uşa de la toaletă s-a deschis şi Morana s-a uitat în pământ, ascunzându-şi ochii de persoana care intrase. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să stea la palavre cu o femeie care n-avea habar de nimic din toate astea.

S-a spălat pe mâini şi pe obraji cu apă rece, aşteptând să audă în spate mişcările celeilalte. Dar nu se auzea nimic.

Nemişcată, cu tot trupul în alertă, a ridicat încet capul şi s-a trezit fermecată de ochii lui albaştri. Era acolo, în toaleta pentru femei, într-un restaurant plin de bărbaţi şi femei din ambele familii, cu pistoalele şi armele pregătite să tragă. Era *nebun*?

S-a întors pe călcâie şi a mers spre uşă, simţind cum îi creştea furia, dar el i-a tăiat calea.

— Dă-te laoparte! s-a răstit ea, căci nu avea chef de o confruntare.

— De ce, mă rog, ca să te duci la tatăl tău şi la boul ăla? a împuns-o el.

Vocea lui a învăluit-o într-un fel pe care nu şi-l dorea în acea clipă. Strângând din dinţi, a încercat să-l ocolească, dar nu a reuşit. Clocotea de furie.

— Dă-te. La. O. Parte! a spus răspicat, apăsând pe fiecare cuvânt cu un ton glacial.

El nu s-a mișcat.

Și atunci s-a *dezlănțuit*.

L-a prins de gât cu degetele cât ai clipi și s-a izbit cu tot trupul în el. Bărbatul a făcut un pas înapoi spre ușă, nu din pricina puterii ei (știa foarte bine că nu trebuia să se lase amăgită de așa ceva), ci pentru că a vrut să dea înapoi. Ochii lui arzători o priveau, ținea capul înclinat și nu-i păsa că l-ar fi putut strânge de gât. A strâns degetele ca niște funii în jurul mușchilor lui calzi, dornică, din cine știe ce motiv, să lase toată furia să iasă la suprafață. Dar, indiferent care era motivul, ura lui față de ea era sinceră. Și aprecia sinceritatea aceea. Avea nevoie de ea.

Dar ajunsese la limită. O limită spre care nu-și dăduse seama că se îndreaptă. Umbla în vârful picioarelor.

— Am cerut un lucru simplu, a îngăimat ea, cu buzele tremurând. Ți-am spus să stai departe de mine. Și ai acceptat. Mi-ai dat cuvântul tău. Atunci, de ce dau peste tine oriunde merg? Te avertizez că nu-mi pasă de coduri. Din partea mea, nu aveți decât să muriți cu toții. Stai. Dracului. Departe. De. Mine!

Nu a apucat să clipească, fiindcă s-a trezit cu fața lipită de ușă, cu mâna pe care o ținuse pe gâtul lui întoarsă brusc la spate, dar nu cât să o doară, cu cealaltă mână lipită de lemn, în timp ce el se împingea în spatele ei, spatele ei gol, iar nasturii cămășii lui se frecau de șira spinării ei cu fiecare respirație. A învăluit-o cu mirosul lui familiar de lemn și mosc și s-a sprijinit cu o mână de ușa de lemn, lângă a ei. S-a cutremurat din tot trupul când a întors fața într-o parte și s-a atins cu fruntea de bărbia lui țepoasă. El s-a aplecat și i-a atins urechea cu buzele.

Inima îi bubuia în piept și sângele îi vâjâia în urechi. Căldura i-a cuprins tot corpul, odată cu mirosul, emoția și senzațiile amețitoare.

— Să lămurim un lucru chiar acum, domnișoară Vitalio! i-a murmurat în ureche, iar vocea lui – mustind

de whiskey și păcat – i-a învăluit spatele, i-a pătruns în toți porii, până în viscere.

Senzația stârnită de buzele lui a făcut-o să-și umfle pieptul. Ușa aceea era singurul lucru care-i ținea deoparte într-un restaurant înțesat de lume, unde se afla inclusiv tatăl ei, care n-ar fi ezitat să-i omoare pe oricare dintre ei.

Lucrul acesta i-a stârnit încă un fior. Faptul că, dintr-un motiv anume, bărbatul din fața ei o făcea să se simtă o femeie periculoasă și că știa că n-ar fi lăsat pe altcineva să o omoare. A decis să rămână înăuntru, cu el lipit de ea, fără vreo urmă de regret că își trăda tatăl. Nu mai simțea decât fiorul.

— Am să stau departe de tine când o să vreau, a șoptit el. Nu pentru că tu sau altcineva îmi spuneți asta. Dar n-am forțat niciodată o femeie și n-am să încep acum.

Morana și-a mușcat buza, dându-și seama că nu o atingea nicăieri, în afară de mâna dusă la spate. Nu o atingea, dar ea luase foc.

— Am fost sinceri până acum, domnișoară Vitalio, a murmurat el. Am să fiu sincer și acum. Te disprețuiesc, dar te vreau. Te vreau, drăcia dracului! Și vreau să mi te scot din minte.

Felul grosolan în care vorbea o făcea să respire mai repede. El a continuat.

— Oamenii tatălui tău sunt în fața ușii chiar acum. Vrei să plec? E de ajuns să spui.

Morana a încremenit și a întors capul spre ușă, respirând sacadat în spațiul strâmt.

— Trebuie să iei o decizie.

Fir-ar să fie! Cum să ia o decizie când i se prăjise creierul de-a binelea? Doamne, cât îl dorea! Mai făcuse sex o dată, cu Jackson, mai mult din răzvrătire, dar nu-și dorise să repete figura prea curând. Între ei nu existase nici măcar un sfert din pasiunea pe care o simțea doar

cât se uita în ochii acestui bărbat. Niciodată nu se simțise atât de impetuoasă, plină de dorință carnală, gata să-i dea frâu liber complet.

Și tocmai aici era miezul problemei. Îl ura pe Tristan, pentru tot ceea ce făcuse și fiecare vorbă pe care o spusese. Voia să-l omoare într-o bună zi. Dar trupul ei îl dorea. Și voia, la rândul ei, să și-l scoată din minte. Măcar o dată.

Tatăl ei era chiar afară. Oamenii lui erau chiar lângă ușă. Organizația întreagă era chiar afară.

Tristan Caine era înăuntru. În spatele ei.

Și îl dorea înăuntrul ei.

Morana a închis ochii și a ridicat mâna liberă spre colțul de sus al ușii de lemn. Apoi a încuiat-o.

Luase decizia.

amuțirea

Respirații.

Îi auzea respirația chiar pe gât, suflându-i ușor pe ureche și încălzindu-i pielea. Simțea furnicături pe gât. Sângele năvălea într-acolo, aprinzând un foc care-i era necunoscut, iar răsuflarea lui îl înteția din ce în ce mai tare. Inima îi bătea neregulat, apăsa cu degetele mai tare în lemn și încerca să-și elibereze brațul prins. Abia își mai stăpânea dorința, dar stătea nemișcată, în ciuda pieptului care i se tot ridica, în timp ce degetele îi fremătau, dornice să atingă, dornice de senzații, flămânde după contactul cu bărbatul pe care îl simțea în spate, fără să-l atingă, dar atât, atât de prezent.

S-a întors cu fața spre el.

Un miros de whiskey și ciocolată, amestecat cu o combinație amețitoare, pe care voia să o simtă pe limbă. I-a observat buzele, fascinată de cât de pline erau. Îi venea să-și înfigă dinții în ele, să le simtă moliciunea. S-a uitat la cicatricea din colțul gurii, care se întrezărea pe sub barbă și o făcea să-și simtă limba grea, dornică să o lingă, să o guste, să o simtă. Ochii i-au zăbovit asupra firelor din jurul gurii, întrebându-se dacă i-ar zgâria pielea, dacă ar înțepa sau poate ar ustura-o, dacă ar fi lăsat urmele

devorării, ca să le vadă toată lumea, și ar fi simțit că-i arde pielea amintindu-și de foamea lui.

Cu siguranță, lumea nu putea să vadă.

Și nici ea, mai târziu.

Nu. Îl dorea, dar mai mult voia să și-l scoată din minte. Avea să se întâmple doar o dată și nu voia să-și amintească nimic. După ce se deschidea ușa și ieșea pe tocuri, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Voia să obțină codurile și să dispară naibii din lumea asta! Voia ca asta să fie doar o amintire plăcută din trecut. Nimic mai mult.

Când a ridicat privirea, i-a întâlnit ochii magnifici, cu albastrul ușor întunecat pe marginea exterioară, spunându-i că el vorbea serios și nu se prefăcea. Era excitat, foarte excitat. Respira greoi, adânc, controlat, dar ochii îi străluceau cu o dorință și o ură extrem de intense, ura aceea familiară, care însă n-o mai speria.

— Ține-ți gura departe de mine, i-a spus ea încet.

Cu chipul impasibil, a ridicat enervat doar dintr-o sprânceană.

— Nu aveam de gând să-mi apropii gura de tine.

Morana a strâns din dinți, iar în viscere ardea de furie. Nu știa de ce se simțea jignită, dat fiind că era sugestia, dorința ei, dar așa se simțea și asta o înfuria și mai tare. Era doar un futai rapid. Nu avea niciun rost să se complice.

— Atunci doar cu penisul, i-a spus ea direct, fără timiditate, copleșită de furie și dorință, ce se amestecau atât de mult încât nu-și mai dădea seama de diferență.

El i-a eliberat mâna și a mijit ochii ușor, dar nu s-a mișcat.

— Câtă experiență ai?

Întrebarea i-a stârnit focul și mai tare. Dacă avea impresia că îi va spune ceva despre viața ei sexuală, își

făcea iluzii. A încleştat pumnii fără să-şi dea seama şi s-a îndreptat de spate.

— Cât de tare vrei să-ţi trag un pumn? a mârâit ea, destul de încet cât să nu o audă nimeni prin uşă.

El nu a spus nimic, dar amalgamul de dorinţă şi ură profundă strălucea în ochii lui. A înclinat capul, fixând-o cu o privire lipsită de orice expresie.

Morana a aşteptat o vorbă, un gest, o respiraţie greşită, care să o împingă dincolo de limită şi să-l ucidă. Era nespus de aproape.

Însă el nu făcea nimic. Absolut nimic. Doar o privea cu ochii mijiţi.

Iar asta a scos-o din sărite.

— Du-te-n mă-ta! i-a aruncat în faţă şi s-a întors spre uşă, vrând să o deschidă şi să plece, iar senzaţia de umilinţă i-a întors stomacul pe dos, pe lângă toate celelalte. Tremura. Tremura. Tremura de parcă nu se mai putea abţine, de parcă era o bombă ce ticăia spre finalul exploziv, gata să radă tot şi pe toţi în jurul ei. O, în cazul acesta, voia să explodeze şi primul pe care să-l spulbere să fie ticălosul acesta! Sau poate tatăl ei. Şi nemernicul de la masă. Era o coadă afurisită! Ce viaţă minunată avea!

Aproape s-a întors spre uşă, când, într-o fracţiune de secundă, s-a întâmplat.

A prins-o cu mâinile de talie, înainte să facă un pas, şi a ridicat-o cu o forţă cum nu mai simţise niciodată, făcându-i inima să se strângă. Abia şi-a stăpânit un ţipăt din cauza mişcării bruşte, deşi a ridicat-o de pe podea de parcă ar fi fost un fulg şi a aşezat-o pe blatul de granit din faţa oglinzii.

A şuierat când granitul rece i-a atins deodată pielea încinsă, făcând-o să se înfioare.

Rochia i s-a ridicat pe coapse. El şi-a luat mâinile de pe talia ei şi, în aceeaşi clipă, ea s-a sprijinit în palme de

blat, ceva mai în spate, ca să poată rămâne dreaptă și să-și mențină echilibrul. Astfel, și-a împins fără să vrea sânii în față, iar picioarele i s-au desfăcut. S-a îmbujorat când și-a dat seama cum arăta, căci nu se mai afișase niciodată în acest fel în fața cuiva.

El se afla la doi pași de ea, uitându-se cu atenție în ochii ei, înainte de a-și coborî privirea pe gât, pe decolteu, pe sânii umflați și pe marginea coapselor, până în vârful degetelor de la picioare, studiind-o încet și pasiv. Morana își simțea sânii mai plini, cu sfârcurile întărite, în timp ce căldura din zona mijlocului o forța să-și întețească respirația.

I-a privit și ea cu atenție pieptul masculin, solid, pe care îl simțise lipit de ea de atâtea ori, în lumina difuză și gălbuie din încăpere, același piept pe care îl văzuse dezgolit în urmă cu o zi. Costumul îi acoperea mușchii vânjoși, iar gulerul deschis expunea o porțiune delicioasă de piele, pe care voia să o lingă de la linia pectoralilor până la vena care cobora pe o parte a gâtului vânjos, până la bărbie, până la cicatricea aceea și la gură. Doamne, de ce nu putea fi un ticălos bătrân, urât, cu burtă, căruia să-i miroasă gura și să duhnească a transpirație, cu ochi înfiorători și o voce pițigăiată?! Dar nu era. A continuat să-l privească, coborând ochii tot mai mult sub talia lui.

Și i s-a tăiat respirația.

Partea din față a pantalonilor era umflată într-un mod obraznic, întinzând materialul într-un mare fel. Mare. Mai mare ca în cazul lui Jackson. Mult mai mare.

Un frison de teamă i-a domolit dorința. Futu-i, în ce se băgase? Niciodată nu făcuse sex așa, nu avea experiență, iar el era mare și o ura.

A ridicat ochii spre el, cuprinsă de îndoială.

Nu a apucat să clipească, fiindcă el a scurtat distanța dintre ei și i-a desfăcut coapsele, cu fața la doar câțiva centimetri de a ei și un amestec de dorință sinceră

și ură viscerală în ochi, mai mult decât ură față de ea. Era, cumva, și ură de sine? Se ura pentru că o dorea? Dumnezeu știa că și ea se ura din același motiv. Fiindcă îl dorea.

Și-a lipit șoldurile de ale ei, rochia i s-a ridicat și mai mult, iar Morana a simțit că i se taie respirația. L-a simțit cum se împinge în ea, iar penisul erect, dur, se freca delicios de pielea ei incitată. Și era udă toată. Tot mai udă, de fiecare dată când sexul lui se freca de ea. În ritmul acesta, avea să lase o urmă pe pantalonii lui și nu era bine deloc.

Atunci i-a trecut un gând prin minte.

— Ai prezervativ, nu-i așa? l-a întrebat dintr-odată.

Deși își luase măsuri de precauție și putea face sex cu el fără prezervativ, nu avea deloc încredere în el, așa că nu voia să ejaculeze în ea.

Tristan a rămas nemișcat și furia i-a sticlit în ochi.

Morana a strâns din dinți și a apăsat cu degetele în granitul rece.

— Să nu-ți imaginezi că intri în mine fără prezervativ.

El a ridicat o mână și i-a cuprins gâtul la fel cum făcuse ea în urmă cu câteva clipe. O strângea ferm, aproape amenințător, dar fără să fie o adevărată amenințare. I-a înclinat capul, apăsând-o pe gât – cu mâna mare, aspră și caldă pe gâtul ei încins –, și ea a simțit un fior pe șira spinării, când și-a dat seama cu câtă ușurință ar fi putut să-i frângă gâtul. Îl văzuse făcând asta cu lejeritatea cu care alții clipeau. Putea s-o omoare chiar acolo, în toaleta pentru femei din unul dintre cele mai elegante restaurante din oraș și, dată fiind forța lui, știa că nu l-ar fi putut opri.

Ochii îi scăpărau de furie.

— Ai? l-a întrebat, ascunzându-și teama, fără să-și ferească ochii de privirea lui hipnotică.

— Eşti virgină? a întrebat el cu o voce blândă, dar letală, ca whiskeyul turnat peste simţurile ei, ameţind-o.

Era o întrebare de bun-simţ. Măcar de data asta.

— Nu, i-a răspuns şi a ridicat din sprâncene, provocându-l să spună ceva.

El nu a scos o vorbă.

Dar şi-a pus mâna chiar între picioarele ei fără avertizare, dând materialul chiloţilor deoparte şi înfigându-se în adâncul ei.

Morana şi-a arcuit spatele. Un curent i-a străbătut trupul şi a făcut-o să strângă din degete în pantofii cu toc. A simţit mirosul propriei dorinţe şi s-a umezit şi mai mult. El o ţinea de gât cu o mână, iar cu cealaltă îi explora sexul cu pricepere, ţinând-o captivă din priviri.

A realizat în momentul acela cât de mult o controla şi cât control îi îngăduia să aibă asupra ei. Deodată, a cuprins-o un val de ură şi furie. Poate că trupul ei o trăda, dar mintea nu.

Şi-a sprijinit greutatea doar cu o mână, iar pe cealaltă a pus-o pe umflătura din pantalonii lui, apucând-o la fel cum o apuca el de gât şi strângând-o. Şoldurile lui au zvâcnit brusc spre ea, abia ratând marginea blatului, când ochii i-au scăpărat. Ştia ce făcea ea. O făcuse vulnerabilă. Iar ea îi descoperise slăbiciunea. Bingo!

Degetele lui nu o penetrau, doar desenau cercuri întruna, evitându-i clitorisul de fiecare dată, rătăcind în jurul deschizăturii, trimiţând fiori de plăcere şi dorinţă atât de acută, acută, încât ar fi implorat dacă era altul în locul lui. Abia se mai putea controla şi şi-a muşcat buza ca să nu-i scape un scâncet, refuzând să-i dea satisfacţie.

Şi-a strâns degetele în jurul umflăturii şi el a scos un sunet gros din piept, de-abia auzit din cauza apropierii. Dacă ar fi fost cu altcineva, ar fi aşteptat un moment, să aprecieze cât de bine se controla. L-a simţit mare în

palmă, mai mare decât palma ei, mai mare decât putea cuprinde deodată, iar trupul ei s-a contractat de dorință, în timp ce pofta o rodea pe dinăuntru. Respira întretăiat și inima îi bătea cu putere, scăpată complet de sub control.

Însă el s-a oprit.

Și-a luat mâinile.

De pe gâtul și de pe sexul ei.

Avea să-l omoare, să-l omoare cu adevărat, dacă se oprea acum.

Tristan și-a scos portofelul din buzunar, cu degetele lucind de dorința ei, iar imaginea propriei excitații pe degetele lui aspre, ideea că degetele lui fuseseră în acel loc de pe trupul ei, i-a stârnit în tot corpul un val de căldură incontrolabilă. În ritmul acesta, avea să ia foc înainte să o pătrundă.

El a scos un prezervativ după ce a rupt ambalajul cu dinții. Morana nu s-a uitat în jos când a tras de fermoar. Nici el.

Deodată, până să mai respire o dată, el i-a pus iar mâna pe gât, dar de data asta pe ceafă, cum făcuse în apartamentul lui, iar pe cealaltă a sprijinit-o pe blatul de granit, lângă mâna ei.

I-a simțit vârful erecției în dreptul clitorisului și a început să respire mai repede, înțelegând că făcea asta tocmai cu el. În adâncul ei, s-a înfiorat. Își dorea asta. Totodată, ura acest lucru și era furioasă pe ea însăși. Dar avea nevoie de asta.

Avea nevoie ca el să facă sex cu ea și să o facă să explodeze, nu ca o bombă, ci ca o femeie, nespus, nespus de mult. Doamne, voia să strige din toți rărunchii în timp ce i-o trăgea, așa cum îi promitea din priviri de fiecare dată când se uita la ea, așa cum îi promisese din ziua în care se întâlniseră. Voia să se simtă depravată, amețită de

sex. Şi ura treaba asta. Ura nevoia. Îl ura că o făcea să se simtă ca o maniacă disperată.

O bătaie rapidă de inimă.

Deodată, s-a înfipt în ea, îngropându-se înăuntrul ei dintr-o mişcare.

Morana a scos un ţipăt fără să vrea, simţind usturime şi propria excitaţie care îl lubrifia, în timp ce penisul lui mare dispărea în adâncul ei dintr-o singură mişcare, tăindu-i respiraţia şi făcându-i inima să bubuie, pe măsură ce presiunea o copleşea. El s-a retras înainte să-l simtă pe deplin şi s-a izbit iar *cu putere* în trupul ei, fără să mai aştepte să respire. De data asta, Morana şi-a muşcat buza, înăbuşindu-şi strigătul de plăcere, în timp ce senzaţiile îi copleşeau fiecare centimetru de piele, focul creştea în trupul ei şi sânii îi săltau cu fiecare împingere brutală.

El s-a retras iar, înainte ca ea să se poată obişnui cu mărimea lui, lăsând bărbia în piept şi ascunzându-şi faţa de ea.

Morana a închis voit ochii, fiindcă nu voia să-şi amintească chipul lui când simţea cum îi strângea fiecare centimetru în felul acela, când nu-şi mai putea ascunde reacţiile. Nu voia să vadă aroganţa lui triumfătoare, nici rânjetul sau, mai rău, plăcerea pură care i se citea pe chip. Nu voia să vadă decât stelele din spatele pleoapelor, când o spulbera în bucăţi.

S-a retras şi s-a împins iar.

Tot trupul îi era străbătut de fiori, respira din ce în ce mai repede, inima îi bătea tot mai nebuneşte şi mirosul de sex şi izul lemnos umpleau camera cu repeziciune. Cu fiecare mişcare, era din ce în ce mai umedă, mai umedă decât fusese vreodată, decât ar fi trebuit să fie, abia reţinându-şi gemetele de plăcere absolută, în timp ce trupul ei intra în nirvana.

Sunetul respirațiilor scurte și gemetele abia înăbușite umpleau spațiul. Sângele îi năvălea gălăgios în urechi. Se sprijinea atât de tare în granit, încât o dureau palmele. Își arcuia spatele odată cu șira spinării, ridicând picioarele mai sus pe șoldurile lui, ca să obțină un unghi mai bun, în timp ce mișcările lui căpătau un ritm rapid și feroce și o ținea cu mâna de ceafă, singurul loc în care o atingea.

Apoi un alt sunet a pătruns prin ceața creată de dorință.

O bătaie în ușă.

„Futu-i!"

A deschis ochii și s-a uitat la ușă, în timp ce el a rămas nemișcat și a întors gâtul, îngropat în adâncul ei pentru prima dată, zvâcnind ca un cablu electric. Pereții ei s-au strâns în jurul lui, simțind că o umple mai mult decât fusese vreodată, cuprinzându-l atât de bine, încât părea să fie o teacă făcută anume pentru paloșul lui.

Bătaia în ușă s-a auzit iar și a făcut-o să clipească, să-și dea seama unde era – într-un restaurant plin de oameni cu arme, oameni din mafie, și tatăl ei, și dușmanii lui, la distanță de o ușă.

Cineva chiar se afla la câțiva pași și nu-i despărțea decât o ușă subțire de lemn. Iar ea stătea pe un blat, făcând sex, în timp ce Tristan Caine încă zvâcnea înăuntrul ei.

Fir-ar să fie!

— Domnișoară Vitalio? a răsunat o voce de bărbat, făcând-o să caște ochii la ușă. Tatăl tău te roagă să ieși afară.

O, Doamne!

Era aproape.

Atât de aproape!

Și ușa era aproape.

Ah!

L-a văzut pe Tristan Caine întorcând spre ea o față lipsită de expresie, cu sprâncenele ridicate. Cine l-ar fi văzut n-ar fi crezut că stătea într-o toaletă, îngropat până la testicule în ea, tot mai erect cu fiecare secundă. Serios acum, din ce aluat era făcut?

S-a uitat în ochii lui și el a înclinat capul spre ușă, spunându-i să răspundă prin tăcere.

Ea a respirat adânc, ceea ce i-a făcut pereții interiori să se contracte în jurul lui, încălzindu-i șira spinării.

El s-a retras brusc și a pătruns-o iar, la fel de brusc.

„Fir-ar...!"

A deschis gura instinctiv, ca să țipe, din cauza mișcării bruște, dar el i-a acoperit-o cu cealaltă mână și a înăbușit sunetul. A căscat ochii la el, *șocată*.

Tocmai îi acoperise gura? *Chiar* îi *acoperise* gura?

Omul tatălui ei era chiar în fața ușii și aștepta. Chiar în fața ușii. Tristan chiar era nebun?

Drept răspuns, s-a împins cu șoldurile în ea cu putere, făcând-o să-și dea ochii peste cap de plăcere, în timp ce sunetele încercau să-i scape din gât, înăbușite de mâna lui mare. Deodată, ritmul s-a întețit, mai rapid decât fusese, mai rapid decât crezuse că se putea mișca un bărbat, ieșind și intrând în ea atât de repede încât nici nu apuca să respire.

Dacă fusese incoerentă mai devreme, acum de-abia dacă mai era lucidă. Frecarea, presiunea șoldurilor care o loveau ca un piston, emoția pură de-a și-o trage, în timp ce paznicul tatălui ei stătea în fața ușii, gura acoperită și gâtul ținut cu mâna o făceau să ardă pe dinăuntru.

Și-a luat mâinile de pe blatul de granit și s-a agățat de umerii lui înainte să se poată opri, înfigându-și unghiile în mușchii lui tari, tari, în timp ce el îi susținea greutatea cu mâna pe gât, cum făcuse în apartament. Forța

brută a trupului său o făcea să-şi flexeze şoldurile ca să ţină pasul cu el. Dar nu putea. Se mişca atât de iute, atât de repede, încât o ţintuia, iar ea îl lăsa să intre şi să iasă, să intre şi să iasă din ea fără să facă altceva decât să respire, încleştând muşchii şi descleştându-i într-un ritm care nu făcea faţă şoldurilor lui înfocate.

Era ceva primitiv, carnal.

Era ceva încins, sălbatic, nebunesc.

Dar o făcea să ţipe şi să vadă stele în spatele pleoapelor închise.

O dureau sfârcurile, ce se frecau de materialul rochiei şi tânjeau după atingerea lui. Voia să-l apuce de mâini şi să i le ridice pe sânii ei. Voia să-şi tragă rochia în jos, să-l tragă de cap şi să-l facă să-i sugă sfârcurile dureroase. Voia să simtă biciuirea limbii lui pe sânii flămânzi, să simtă arsura acesteia, să-i simtă gura umedă, în timp ce şoldurile lui se împingeau în ea ca o maşină.

Dar nu putea. Şi-a înfipt degetele în carnea lui.

Doamne, cât îl ura! Dar se pricepea la sex. Chiar foarte bine.

Bătaia în uşă s-a auzit iar.

A simţit un fior pe şira spinării arcuite, în timp ce sânii i se ridicau şi coborau cu repeziciune, o picătură de sudoare i se scurgea pe decolteu, mâinile i se încordau pe umerii lui şi mâna lui o strângea de ceafă.

Deodată, el şi-a îndoit genunchii şi a împins în sus, iar mintea ei s-a golit. *S-a golit*, simţind forţa mişcării lui până în măduva oaselor. A strâns din dinţi, iar în adâncul ei senzaţia de căldură a devenit din ce în ce mai intensă. A pătruns-o iar şi iar. Morana a simţit degetele de la picioare arse de valul subit de fierbinţeală care i se ridica pe picioare şi pe spate până în locul în care o ţinea de gât, pornind din locul în care el intra fără oprire şi

sfârşindu-se acolo unde ţinea mâna, un val care se încovoia până când i s-a împrăştiat în tot corpul.

Deodată, după ce a mai împins o dată, corpul i s-a încordat şi totul a explodat în mintea ei, până s-a mistuit într-un întuneric pur, profund, într-un foc mistuitor pe care nu-l mai simţise până atunci înăuntrul ei şi pe piele, într-o încleştare a muşchilor, în timp ce-şi lăsa capul pe spate, ridica şoldurile de pe blat din pricina orgasmului şi deschidea gura într-un strigăt amuţit, pentru o fracţiune de secundă, sub palma lui. El mişca din şolduri în continuare, înăuntru şi afară, înăuntru şi afară, atingând iar şi iar locul acela.

Era prea mult. Morana a încercat să clatine din cap, în timp ce trupul ei striga de extaz, dar mâinile lui nu o lăsau să se mişte.

Se mişca fără oprire.

Iar ea exploda de plăcere întruna.

Fără să-şi dea seama, l-a muşcat de mână, încercând să se agaţe de ceva, pe măsură ce fiori intenşi de plăcere îi electrizau simţurile, făcând-o să se vaite, să geamă şi să scâncească din gât, muşcându-l de mână iar şi iar, până i-a dat sângele.

Bătaia în uşă s-a auzit din nou.

Gustul de cupru şi rugină i-a umplut gura. El nu şi-a îndepărtat mâna. Iar ea nu şi-a scos dinţii din palma lui.

A pătruns-o pentru ultima dată şi s-a oprit, mărindu-se înăuntrul ei, înainte de a-şi flexa şoldurile din reflex, cufundându-se în propriul orgasm, în timp ce ea tremura în jurul lui din pricina ritmului ameţitor. Mişcările lui, de-acum mici şi superficiale, o făceau să se contracte mai mult, storcând-o aşa cum îl storcea şi ea, până la capăt. Cu mâna rigidă pe ceafa ei, nu a scos decât un murmur gros. Respira repede, întretăiat şi superficial, la fel cum se mişca, la unison cu respiraţia ei.

Era terminată. *Complet terminată.*

Nu-şi mai simţea membrele. Nu-şi mai simţea faţa. Nu-şi mai simţea nici dinţii.

Niciodată nu mai simţise aşa ceva.

A rămas cu ochii închişi. Cu respiraţia accelerată, l-a simţit înmuindu-se încet înăuntrul ei.

— Morana?

Vocea tatălui ei i-a prăjit creierul.

La fel şi tonul glacial.

— Nu te mai bosumfla ca un copil şi vino încoace! i-a ordonat tatăl ei de cealaltă parte a uşii. Stai de prea mult timp acolo.

Morana a strâns din dinţi când Tristan Caine a ieşit din ea cu o mişcare care aproape a făcut-o să geamă. Şi-a luat mâinile de pe ea şi s-a întors spre uşă, apoi a scăpat de prezervativ şi şi-a băgat penisul înapoi în pantaloni cu spatele la ea. Morana a rămas pe colţul blatului o secundă să-şi revină, apoi s-a dat jos. Picioarele îi tremurau în pantofi. I se înmuiaseră genunchii, o ustura interiorul coapselor şi îşi simţea mijlocul dureros, învineţit, folosit. I-o trăsese cu adevărat.

S-a îndreptat, s-a întors spre oglindă şi abia s-a abţinut să nu icnească. Nu i se clintise niciun fir de păr de pe cap. Nu avea urme pe gât. În afară de rochia mototolită şi pielea îmbujorată, nu exista niciun semn că ar fi fost implicată într-o activitate fizică, nici măcar un sprint, darămite o partidă de sex.

Clipind din ochii strălucitori şi măriţi, şi-a netezit rochia, întinzând încreţiturile până când a căzut pe corpul ei aşa cum era normal, aşa cum îi stătuse toată seara. A respirat adânc şi a lăsat să-i revină puţin culoarea pielii, până când a simţit un fior vag pe spatele gol, singurul semn al frământării ei.

A devenit conștientă de prezența lui Tristan după ce și-a venit în fire și a ridicat ochii spre el în oglindă, privindu-l cu atenție. La fel ca în cazul ei, nimic din înfățișarea lui nu dădea de gol ce făcuse. A înghițit în sec. Și a simțit gustul de cupru și rugină.

S-a uitat la mâna de care îl mușcase și un fior i-a străbătut corpul, când și-a dat seama că era aceeași mână la care se tăiase cu cuțitul la ea acasă. Mâna care se vindeca. Iar dinții ei îl răniseră.

Și-a înfrânat pornirea automată de a-și cere scuze și a strâns din buze, îndreptându-și spatele.

— Domnișoară Vitalio! s-a auzit tare vocea gorilei. Tatăl tău vrea să te întorci la masă.

„Da, mă rog! Nu are decât să și-o bage în cur!"

Nu a răspuns, doar s-a întors cu fața la Tristan, păstrând o expresie impasibilă.

— Nu ai atâta experiență pe cât ai vrut să cred, domnișoară Vitalio, a spus el încet, atât de încet, încât abia l-a auzit.

Dar l-a auzit. Iar furia care dispăruse după explozia de plăcere a revenit. Nu doar pe el, ci și pe ea. Îl lăsase să o arunce pe blatul unei toalete, pentru Dumnezeu! Blatul unei *toalete*. Îl lăsase să o posede brutal și repede. Îl lăsase să-i acopere gura și să-i înăbușe gemetele, în timp ce omul tatălui ei stătea în fața ușii, într-un loc în care tatăl ei cina înconjurat de atâția dușmani. Îl lăsase să-i producă un orgasm atât de intens, încât i se încleștaseră dinții.

Și îi plăcuse. Și-o dorise. Fiecare. Secundă. Fiecare. Împingere. Și-o dorise și nu voise ca el să se oprească. Dacă nu i-ar fi acoperit gura, ar fi țipat. Dacă nu i-ar fi acoperit gura, ar fi strigat după el. Și nici măcar nu o atinsese. Hainele rămăseseră pe ei. Nu voise să-l atingă.

Doamne sfinte, ce-o fi fost în capul ei?

O dată.

O singură dată.

Se terminase. De tot. Voia să plece. Voia ca el să plece. Nu voia să-i amintească nimic de propria depravare. Era un dezastru, un dezastru mai mare decât crezuse vreodată că va fi.

Regretele și furia o măcinau la un loc cu ura de sine.

Și a văzut toate acestea oglindite în privirea lui, într-o secundă de luciditate, înainte să-și pună masca la loc.

Și el se detesta. Și el regreta. Și el era furios.

Bine!

Cea mai rea parte era că, în timp ce toate acele emoții îi devastau corpul, la fel făcea și dorința, la fel de nepotolită pe cât fusese când intrase în cameră. Ce rost avuseseră toate, dacă nu se simțea deloc satisfăcută?

Fără o vorbă, s-a întors spre ușă și a făcut un pas.

Și a fost cât pe ce să se prăbușească, fiindcă apăsarea dintre coapse aproape a pus-o în genunchi. O durea. Doamne, o *durea*! Încă un pas și și-a amintit cât de plină fusese de el, cum îl simțise înăuntrul ei, ce euforie totală! Încă un pas.

Cum dracu' mai putea să se întoarcă în restaurant?

La fel cum intra în propria casă în fiecare zi.

Îndreptându-și spatele la gândul acela revelator, a trecut pe lângă el, deși amintirea plăcerii răsuna cu fiecare pas și simțea umezeala constantă din adâncul ei, poftind cumva la mai mult.

El a prins-o de braț exact când trecea prin dreptul lui, iar Morana a întors capul, l-a privit și a ridicat tăcută din sprâncene.

— Data viitoare, rupe-i mâna! a zis el încet, cu ochi magnifici, a căror putere totală îi făcea inima să se zbată.

A înțeles vorbele lui.

Și-a tras brațul înapoi cu un rânjet disprețuitor pe buze.

— Dacă mă mai atingi, o rup pe-a ta!

— O dată a fost mai mult decât de ajuns, domnișoară Vitalio.

Moranei i s-a ridicat părul pe ceafă.

— Am să-mi notez pe răbojul pe care-l țin lângă pat, domnule Caine.

Fără să mai aștepte răspunsul lui, s-a dus la ușă, fără să-i pese cum avea să iasă el din toaleta pentru femei. El intrase acolo; tot el putea să și iasă.

A deschis ușa și a văzut doi bărbați care așteptau în capătul coridorului.

Fără să mai privească în urmă, deși îi simțea privirea în spate, s-a dus spre ei cu capul sus. Pășea hotărâtă, deși durerea dintre picioare zvâcnea la fiecare pas și-i amintea neîncetat de ceea ce făcuse și lăsase să i se facă, îi amintea de bărbatul cu care o făcuse și de plăcerea pe care nu și-o dorise, dar de care avusese parte, precum și în ce măsură. Fiecare pas. Sexul ei vibra și se contracta în contact cu aerul, redevenind înfometat. Tocmai avusese un orgasm fantastic, dar nu se simțea deloc sătulă. Oare ce era în neregulă cu ea?

Bărbații mergeau în urma ei, cu armele ascunse sub jachete și corpul în alertă.

Morana a intrat în sala principală, uitându-se spre masa Organizației, din colțul opus, până a întâlnit ochii lui Dante. El știa. Privirea lui i-a spus că știa exact ce făcuse și unde era fratele lui. Dar în ochii lui nu se citeau reproșuri, nici tulburare și nici milă. Doar oboseală.

Fără a mai zăbovi, a întors capul și s-a îndreptat spre masa tatălui ei, cu o expresie lipsită de emoții sau îngrijorare.

Nu s-a uitat la nimeni, doar s-a așezat țeapănă pe scaun, cu buzele țuguiate și coapsele strânse, ca să nu mai zvâcnească. Era conștientă că tatăl ei o privea și a ridicat ochii să-l provoace. Ticălosul de lângă ea o urmărea încruntat.

Telefonul i-a vibrat în mână.

Morana a plecat ochii și s-a uitat la ecran.

Tristan Caine: *Câte însemnări sunt pe răbojul acela?*

Obrăznicia lui aproape a lăsat-o cu gura căscată. Cum îndrăznea?

A scris repede un răspuns, iar amintirile – despre frecare, căldură și plăcere – au inundat-o cu și mai multă furie.

Morana: *Tot ce trebuie să știi despre răbojul meu e simplu.*

Tristan Caine: *Mai exact?*

Morana: *N-ai să apari pe el decât o dată. Ce-a fost a fost.*

A așteptat răspunsul lui. Dar nu a primit nimic.

I-a simțit privirea în spate și furnicăturile pe ceafă ca un déjà-vu care a lovit-o ca un tren deraiat.

Fusese în aceeași poziție în urmă cu aproape o oră. Exact aceeași poziție. Același loc, aceiași oameni, aceleași intrigi.

Numai că ceva se schimbase.

Nu voia să recunoască, dar acesta era adevărul. Ceva foarte, foarte mic se schimbase infinitezimal în ultima oră, când își acceptase dorința, când încuiase ușa și desfăcuse picioarele pentru el. Nu voia să recunoască,

dar așa era. Și mai bine ar fi murit decât să o spună și altcuiva. Cu atât mai puțin lui.

Într-un târziu, cina a luat sfârșit, oamenii s-au ridicat și s-au întors să plece, dând mâna cu tatăl ei. S-a ridicat și ea, înălțându-se cât putea pe tocuri și ignorând durerea din abdomen și de mai jos, ținând cu o mână poșeta și telefonul și punând-o pe cealaltă în șold.

Nemernicul s-a întors spre ea, a luat-o de mâna liberă, pe care a dus-o la buze cât ai clipi. Morana a simțit că se îngrețoșează, mai mult decât data trecută, când încercase să-i pipăie coapsa. Nu erau decât buzele lui care i se lipeau de degete, un gest pe care mulți bărbați îl făcuseră la capătul multor cine și, cu toate că i se părea dezgustător, gestul lui părea mai intens, ascunzând ceva mai mult.

Simțea că privirea *lui*, a bărbatului care i-o trăsese în urmă cu câteva minute, aflat la doar câțiva metri de ea, a bărbatului pe care îl ura, îi sfredelea spatele, în timp ce nemernicul acela îi săruta mâna. Privirea lui îi ardea spatele, gâtul, coloana.

„Data viitoare, rupe-i mâna!"

Privirea s-a intensificat. A încercat să-și tragă mâna înapoi. Dar bărbatul nu i-a dat drumul.

Tatăl ei s-a uitat în jur. Privirea aceea era încă ațintită spre spatele ei. Încerca să declanșeze un război? Trebuia să se uite în altă parte!

Întregul restaurant era la capătul răbdării, toți erau în alertă, mâinile se opriseră pe arme și tensiunea creștea tot mai mult, în timp ce oamenii tatălui ei se îndreptau spre ușă.

În cele din urmă, nemernicul i-a dat drumul. Ea a luat un șervet de pe masă și s-a șters pe mâini, insultându-i pe el și pe tatăl ei pe față.

— Sper să ne revedem în curând, i-a spus.

— Desigur, dacă vrei încă o luxație și câteva oase rupte! i-a răspuns ea, destul de tare, încât câteva persoane să se crispeze.

El încă o privea. Corpul ei vibra.

A luat-o spre ușă, în urma grupului, ferindu-și intenționat privirea de masa din colț, masa de unde încă o ardeau ochii lui, care o urmăreau așa cum o panteră urmărește căprioara – nemișcați, tăcuți, răbdători.

Telefonul i-a vibrat în palmă. Plecând ochii, s-a uitat pe furiș la ecran, în timp ce bărbații mergeau în fața ei.

A văzut mesajul și totul – furia, dorința, ura, regretul – a copleșit-o iar, un amestec pe care abia dacă îl mai recunoștea.

Aproape i s-a oprit respirația.

Trupul îi fremăta la amintirea mâinilor lui aspre și a șoldurile în mișcare, șolduri pe care încă le simțea lângă ale ei, a ochilor care o fixau exprimând aceleași sentimente ca ale ei, în fracțiunea de secundă în care masca îi căzuse.

A văzut mesajul și i s-a strâns stomacul, în timp ce inima îi bătea cu putere.

Tristan Caine: *Se pare că nu mi te-am scos din minte, domnișoară Vitalio.*

Tatăl ei a oprit-o înainte să proceseze cuvintele lui, fixând-o cu ochi reci, înghețați.

I s-a strâns stomacul iar, dar din cu totul alt motiv.

— Ce făceai cu Tristan Caine?

căderea

A cuprins-o panica.

I-a stat inima.

Pentru o fracțiune de secundă.

Pe urmă, a repornit în forță, zbătându-se nebunește, iar durerea dintre picioarele ei zvâcnea cu fiecare bătaie sălbatică.

Cu o figură inexpresivă și trupul complet nemișcat, fără să arate nimic din furtuna care se stârnise în sufletul ei, conștientă că ochii vicleni ai tatălui său o pândeau ca să depisteze o urmă de vinovăție, Morana a ridicat ușor dintr-o sprânceană.

— Cine e Tristan Caine?

Vocea îi era monotonă, dar pe dinăuntru se cutremura.

Înainte ca tatăl ei să răspundă, cealaltă ușă a restaurantului, din capătul străzii, s-a deschis și Morana l-a văzut întorcând ochii într-acolo. Controlându-se să nu facă vreo mișcare care să o dea de gol, s-a întors odată cu el și i-a văzut pe membrii Organizației ieșind pe ușă, către capătul parcării unde lăsaseră mașinile. Patru bărbați au ieșit în șir înainte să iasă și Dante, cu trupul imens, în costum.

Tatăl ei a dat o dată din cap, un avertisment politicos rezervat pentru adversarii care se aflau pe teritoriul lui, iar el nu putea să-i impiedice.

Dante a dat la rândul lui din cap, fără oboseala de mai devreme, în felul acela politicos care era un mod de-a ridica degetul mijlociu spre tatăl ei.

Morana s-a abținut să zâmbească văzând cum îl provoca.

Și atunci Dante a întors ochii spre ea pentru o secundă și a dat din cap ca întotdeauna. Morana nu i-a răspuns, ci a rămas pe loc, întristată că adversarul îi arăta mai mult respect decât propriul tată.

Dante s-a întors spre ușă când Tristan a ieșit, cu trupul animalic strâns în costum, flexat cu fiecare pas, urmat de patru bărbați. Morana îl putea vedea din profil, când s-a oprit să vorbească ceva cu Dante. Conștientă că tatăl ei stătea lângă ea, și-a ferit ochii și s-a prefăcut că se uită la telefon, în timp ce inima ei îi zvâcnea în tot corpul, din piept până în urechi și în zona intimă. Tot trupul îi zvâcnea.

Și atunci ochii lui s-au oprit asupra ei.

Iar.

Futu-i!

Și-a înăbușit un fior. Cu greu.

Apoi el și-a luat ochii de la ea.

Morana și-a ținut respirația și, când privirea lui nu a mai revenit asupra ei, s-a uitat la tatăl său și a văzut că-l studia pe Tristan cu ochi mijiți și furioși.

Curioasă, i-a urmărit privirea până la bărbatul care în urmă cu câteva minute se aflase între picioarele ei și a clipit surprinsă.

Tristan susținea căutătura furioasă a tatălui ei fără să clipească, ridicând dintr-o sprânceană și cu buzele

arcuite într-un rânjet mic, la fel de fals ca accentul ei britanic. Ce avea de gând?

A primit răspunsul o secundă mai târziu, când a înțeles jocul. Era un joc al dominației. Iată-l acolo, impunându-și autoritatea pe teritoriul tatălui ei, complet relaxat. Și a înțeles, în adâncul sufletului, că era vorba de ea.

Niciodată nu se simțise atât de plină de viață și niciodată nu-și dorise mai mult să moară.

— Urcă în mașină! i-a spus tatăl ei furios, împingând-o de braț spre vehicul.

În orice alt moment, Morana ar fi rămas pe poziții și s-ar fi opus. Dar nu atunci. În clipa aceea, mai că a țâșnit spre mașină și a urcat grăbită, vrând să scape dintr-o situație care stătea să explodeze dintr-o secundă în alta. Pielea îi sfârâia din pricina tensiunii ce plutea în aer și a urcat în mașină fără să se mai uite la Tristan.

Tatăl ei a urmat-o, a închis portiera și i-a spus șoferului să pornească.

Morana a strâns din dinți și s-a uitat pe fereastră, rezistând pornirii de a încleșta pumnii sub privirile tatălui ei. Încet, bătăile inimii s-au domolit și tremurul dinăuntrul ei s-a oprit, pe măsură ce se închidea în ea însăși. Îl înfrunta pe tatăl ei de prea mulți ani reci. Avea să-l înfrunte și acum. Ignorând durerea din corp, alungându-și orice gând și orice amintire *a lui*, Morana s-a îndreptat de spate și a rămas cu ochii la peisajul din jur – echilibrată, calmă, liniștită.

Tatăl ei nu a scos o vorbă tot drumul. Nu că s-ar fi așteptat la asta. Nu. Avea să-și piardă cumpătul în privat, nu în fața oamenilor lui, când ea ar fi putut să-l insulte din nou. Reputația lui era mult, mult mai importantă decât a ei.

Drumul de la restaurant până acasă nu a durat mult. Dar a părut lung, fiindcă ea știa ce urmează.

În momentul în care porțile proprietății s-au zărit în față și mașina a parcat, Morana a coborât și a luat-o spre casa monstruoasă, îngrădită de garduri înalte și arme care se puteau întoarce împotriva ei în orice moment.

Aproape ajunsese la scările către aripa ei din casă, când vocea tatălui a tunat din spate.

— Nu-și putea lua ochii de la tine.

Cuvintele, amintirea privirii care îi zăbovise pe piele, mângâindu-i spatele gol și dezmierdându-i carnea, au făcut-o să șovăie pe a treia treaptă. Și-a revenit repede, înainte ca ezitarea ei să poată fi observată, și a răspuns calmă.

— Nu de asta mă pui să mă gătesc? a întrebat ea, cu inima înăsprită de anii de dezamăgire și suferință.

— El a dispărut din restaurant. La fel și tu. Pe urmă, se întoarce și nu-și mai ia ochii de la tine?

Morana i-a ignorat vorbele aspre, care-i trezeau amintiri pline de brutalitate fizică, și a continuat să urce.

— Ce făceai cu Tristan Caine?

Tatăl s-a luat după ea pentru prima dată în viața ei. Niciodată nu o urmărea până în partea ei de casă. Întotdeauna o chemase pe ea la el.

Morana a ajuns pe palier și s-a întors spre el, strângând din dinți, cu vocea plină de furia care-i alimenta răceala din suflet și-i făcea rotițele să se învârtă în cap.

— Am făcut sex cu el, i-a răspuns, ridicând provocator din sprâncene.

L-a văzut cum a ridicat mâna să o lovească, cum a rămas cu ea în aer și apoi a lăsat-o în jos.

Inima ei bătea cu putere, iar gheața rece, rece de tot, din suflet a pătruns mai adânc, în timp ce stătea nemișcată.

— Spune-mi adevărul! i-a cerut el, cu fălcile încleștate și ochii disperați.

— Ţi-am spus, a insistat Morana, îmboldindu-l. Am făcut sex nebun cu el în baie, în timp ce tu erai chiar afară.

Tatăl ei a oftat.

— Nu, nu asta ai făcut. Nu eşti genul ăla de fată. Eu nu te-am crescut aşa.

Morana a pufnit în râs.

— Nu m-ai crescut deloc.

Era exact genul ăla de fată. Inima fiicei din ea – fetiţa care nu câştigase niciodată nici iubirea, nici aprobarea tatălui – suferea. Morana s-a îndârjit din nou.

Tatăl ei a îngustat ochii.

— Şi bărbatul de pe motocicletă? El cine era?

Morana a rânjit.

— O, m-am culcat şi cu el!

Practic, asta făcuse.

— Destul!

Tatăl ei a privit-o încruntat, cu o voce tunătoare şi un accent exagerat de furie.

— Dacă ai impresia că n-am să aduc un doctor aici să te examineze, te înşeli.

Cum îndrăznea?

Cum dracu' *îndrăznea*?

Îi clocotea sângele în vene.

— Te provoc! a mârâit Morana, cu buzele arcuite într-un rânjet. Dacă îţi trece prin cap să aduci o doctoriţă să mă mânjească, o împuşc în cap şi pe ea, şi pe oricine altcineva se apropie de mine.

— Ţi-am acordat prea multă libertate, a îngăimat el cu ochi înnebuniţi. Prea multă. E timpul să-i pun capăt.

— Încearcă numai să mă ţii sub cheie, a spus Morana printre dinţi, cu voce joasă şi ochii scăpărând la bărbatul care-i dăduse viaţă, că am să arunc un dosar

despre tine chiar în brațele FBI-ului și-am să te servesc dinaintea lor ca pe o halcă de carne.

Tatăl ei a strâns din dinți.

— O, aș muri și eu, dar te-aș trage în jos și pe tine! i-a spus ea, fără să-i pese de propria moarte. Nu-ți mai băga nasul în treburile mele, altfel, îl bag pe al meu în treburile tale. Și n-are să-ți placă, *tati*!

Era imposibil să-i scape felul sarcastic în care accentuase ultimul cuvânt. Era imposibil să-i scape amenințarea care plutea în aer. Era imposibil să-i scape furia totală, neagră, din ochii tatălui ei.

— Ar fi trebuit să mori, a scuipat bărbatul cuvintele ca niște gloanțe trase în pieptul ei.

Ce? Despre ce vorbea? Nu putea să-l întrebe.

Morana a dat să plece, dar el a strâns-o cu putere de braț și a răsucit-o.

— N-am terminat!

Mișcarea bruscă a făcut-o să se clatine pe călcâie. Nici nu a apucat să clipească, că i s-a răsucit glezna dreaptă, iar cea stângă s-a înclinat spre marginea palierului, în timp ce se apleca în spate cu tot corpul. Deodată, a străbătut-o o senzație de déjà-vu, amintindu-și clipa în care se dezechilibrase pe treptele apartamentului, iar Tristan o apucase de gât să nu cadă. Acum, tatăl ei o strângea de braț, iar ea își înăbușea bătăile inimii.

Totul s-a întâmplat într-o fracțiune de secundă.

În acea clipă, Morana a înțeles diferența clară dintre tatăl ei și Tristan.

El i-a dat drumul.

Intenționat.

Ea a căzut pe spate, căscând ochii.

În jos, pe scări. În jos, în jos, în jos, până când n-au mai rămas trepte de pe care să cadă.

Totul s-a terminat în câteva secunde.

Totul s-a terminat înainte să-şi dea seama că începuse.

Şi apoi a început durerea.

Au început să o doară toate oasele din corp. Au început să o doară toate încheieturile. Au început să o doară toţi muşchii.

Morana a rămas întinsă pe podeaua rece de marmură, la fel de rece ca toată casa, la fel de rece ca bărbatul care stătea pe palier, cu faţa schimonosită de păreri de rău şi răceală. Nu ştia dacă trupul o durea mai tare decât inima, în timp ce toate speranţele ei deşarte se împrăştiau pe podeaua rece. Dar, în momentul acela, de cea mai abjectă trădare, în momentul acela, când a renunţat în sfârşit la fetiţa de care se agăţase, a înţeles că se întâmplase un lucru bun. Pentru că de-acum nu mai spera. Nici măcar un pic.

Ridicându-se încet, şi-a înăbuşit un ţipăt mic de durere când coastele ei s-au opus, şi-a scos pantofii din picioare şi i-a aruncat într-o parte.

Cât mai delicat cu putinţă, şi-a luat poşeta de pe jos, unde căzuse odată cu ea, şi s-a ridicat pe picioarele şovăitoare. Şi-a înfipt dinţii în buze, zăvorându-şi durerea în suflet pentru mai târziu. Fără alte vorbe, fără o ultimă privire, adunându-şi cât de bine a putut demnitatea care-i mai rămăsese, Morana a făcut un pas spre uşă.

Cârcei puternici de durere i-au cuprins picioarele şi coloana. Resimţea în corp fiecare treaptă pe care se rostogolise. Durerea dintre picioare, care fusese cel mai frumos moment al serii, era îngropată sub toate celelalte senzaţii dureroase.

Învineţită, lovită, a ieşit din casă desculţă, ţinând spatele drept şi fără să se uite la nimeni, deşi trupul crispat striga la ea să se relaxeze şi să-şi lase pielea să respire.

Dar nu a făcut asta.

Şi-a înăbuşit gemetele şi şi-a lăsat pielea să se învinețească, în timp ce umflături furioase îi apăreau pe brațe, pe picioare şi pe spate, iar pietrişul de pe alee îi sfâşia pielea de pe tălpi. A mers mai departe spre maşină, singura ei prietenă într-o lume a suferinței, a scos cheile din poşetă şi a mulțumit cerului că o ținea mereu la îndemână.

După ce a aruncat poşeta şi telefonul pe scaunul pasagerului, a urcat, deşi mişcarea a rezonat în toate oasele din corpul ei şi în toți muşchii despre care nu ştia că sunt loviți.

A încleştat fălcile, să nu scoată niciun sunet, cu ochii plini de lacrimi, ce i se rostogoleau pe obraji şi-i ardeau pielea unde se tăiase în marmură.

A pornit pe alee fără să se mai uite la casa aceea blestemată, a ieşit în noaptea adâncă, pe strada scăldată în lumina lunii, străjuită de copaci de o parte şi de alta, şi a condus, a condus tot mai departe, într-un torent de lacrimi.

I-a scăpat un suspin din gât, urmat imediat de încă unul şi încă unul, până când nu le-a mai putut controla şi sunetele zgomotoase au umplut maşina, amestecându-se cu torsul familiar al motorului.

Conducea fără țintă, încercând să-şi țină gândurile în frâu, deşi toată lumea ei se prăbuşea cu fiecare suspin. Nu ştia unde să se ducă. Nu avea prieteni, nici oameni care să țină la ea, nu exista niciun loc în care putea să meargă la nevoie. S-ar fi putut duce la un hotel, dar, cu hainele rupte şi pielea învinețită, era posibil să implice poliția şi asta nu se putea. Nu putea merge într-un loc public. Nici măcar la un spital.

Nimeni nu a urmărit-o în timp ce conducea. Mai avea vreun rost? Tatăl ei o repudiase. Dacă îşi rupea gâtul? Dacă murea? Chiar nu conta deloc?

Gândurile sumbre au mai chinuit-o câteva minute, după care şi-a dat seama încotro se îndrepta – spre apartament.

Subconştientul o îndemnase să conducă spre apartament. De ce? Era ultimul loc în care putea merge, în care trebuia să meargă. Mai ales după noaptea aceea. Mai ales în starea în care era.

Şi totuşi nu a apăsat frâna.

Era la distanţă de două minute, aşa că a trecut podul, chiar dacă ştia că nu trebuia să se ducă acolo, şi a mers mai departe.

Ce însemna asta? Se ducea la el. Îi spusese că încă nu şi-o scosese din minte şi, dacă era să fie sinceră, nici ea nu-l putuse uita. Dar ei erau aceiaşi oameni şi ura lor nu se atenuase.

Şi-a amintit de pereţii de sticlă, de armistiţiul pe care îl făcuseră pentru o seară, când se aşezase lângă ea, un om aproape cumsecade. Oare puteau invoca armistiţiul iar? Oare să-i ceară aşa ceva? Pentru că nu era în cea mai bună stare, nici fizic, nici emoţional. Şi totuşi, în timp ce clădirea devenea vizibilă, în timp ce paznicii îi făceau semn să intre, recunoscând-o de data trecută, Morana a parcat maşina şi a rămas tăcută pe loc.

Mirosul mângâietor al maşinii, sunetul propriei respiraţii au ajutat-o să se calmeze puţin.

Dar nu a coborât.

Nu putea.

Voia să se mişte, să meargă, să coboare. Dar nu putea.

Ştergându-şi lacrimile de pe obraji, deşi altele curgeau mereu, Morana a rămas tăcută în maşină, în zona aceea întunecată, cu pieptul zguduit de suspine. A rămas acolo şi s-a lăsat să plângă, să plângă aşa cum nu-şi îngăduise niciodată. Plângea pentru fetiţa de altădată,

fetița care murise astăzi, după ce căzuse pe scări. Plângea pentru speranțele pierdute, de care se agățase până de curând, pentru toate posibilitățile pierdute. Plângea pentru că nu avea pe nimeni care să-i ofere un umăr de sprijin, care să o țină în brațe în timp ce plângea, pentru că trebuia să se țină singură în brațe și să se adune, în subsolul adversarului ei. Plângea.

Sunetul liftului a făcut-o să-și șteargă lacrimile. A ridicat ochii speriată. Nu voia să o vadă nimeni, chiar dacă cumva își dorea asta.

Înghițind în sec, l-a zărit pe Dante ieșind, tot în costumul pe care îl purtase la restaurant, cu telefonul la ureche în timp ce vorbea încet cu cineva. Mergea spre două SUV-uri negre, la două mașini distanță de ea, și a văzut că i-a observat mașina în parcare.

— Morana?

Rahat!

A deschis încet portiera, mustrându-se că nici măcar nu știa cât de rău arăta la față din cauza rănilor. A coborât și a închis portiera, iar el o măsura din priviri, din cap până în picioare, făcând ochii mari de îngrijorare.

— Te sun eu, a spus în telefon cu vocea înăsprită, la fel ca ochii lui, scăpărând de furie.

Morana și-a amintit ce-i spusese Amara despre cât de protectori cu femeile erau cei doi bărbați. Și-a amintit că Dante o alinase când avusese nevoie să rămână undeva peste noapte. Și ochii i s-au umplut iar de lacrimi, pentru că alinarea și grija îi erau străine.

El a făcut un pas spre ea, păstrând totuși o distanță politicoasă, și fața lui frumoasă s-a schimonosit de furie.

— Cine a făcut asta?

A înduioșat-o. El era adversarul, dar voia să-l pedepsească pe vinovat. A înduioșat-o *profund*.

Morana a înghițit în sec.

— Am căzut pe scări, a răspuns încet și vocea i-a tremurat foarte puțin.

Spera din tot sufletul să nu o întrebe ce căuta acolo. Pentru că nu știa ce să răspundă.

El a privit-o în ochi un moment lung, apoi ochii i s-au îmblânzit.

— Am să fiu plecat în noaptea asta. Poți să te duci sus și să te odihnești, Morana.

Morana a simțit că strânge mai tare clanța portierei și că buzele îi tremură și mai mult. A clătinat din cap.

— Nu. Mă simt bine. O să stau la niște prieteni.

Faptul că el nu a contrazis-o, deși era clar că minte, tocmai prezența ei în locul acela dovedea că nu avea prieteni, i-a stârnit aprecierea.

Ea a clătinat din nou din cap, iar el a tras o înjurătură.

— Tristan e sus.

Morana a ridicat ochii la el, cu inima bubuind. Nu știa de ce, dar bubuia. Furia o copleșea.

De ce? De ce naiba avea importanță? De ce i se puneau noduri în stomac? De ce venise tocmai aici?

— Uite ce e, i-a întrerupt tonul lui blând gândurile ametitoare. Lasă-mă să o sun pe Amara. Rămâi la ea, dacă nu te simți confortabil la mine acasă. Ești rănită, iar Amara nu-ți face rău.

Morana începea să cedeze în fața grijii lui sincere. Se pleoștea puțin câte puțin.

Buzele îi tremurau, dar a clătinat din cap. Oricât de tentantă era oferta lui, nu putea să o atragă pe Amara în încurcătura asta, știind că nu se putea proteja, neștiindu-i trecutul. Poate de asta venise aici. Pentru că știa că el se putea apăra, că se băgase singur în încurcătura asta. Într-un fel.

— E OK, i-a spus ea și a deschis portiera, gata să plece. Aș aprecia dacă nu ai spune nimănui – lui – despre asta.

Dante s-a uitat la ea un moment, apoi s-a dus brusc spre liftul privat, înjurând zgomotos.

Morana l-a privit șocată cum a tastat codul și s-a uitat la ea, înclinând capul spre ușa deschisă.

— Du-te sus!

A rămas încremenită pe loc, uluită.

— Morana, n-am toată noaptea la dispoziție și nu pot să te las așa, i-a spus Dante încet, rugând-o din priviri. Te rog, urcă în apartament și odihnește-te.

Ea era adversarul. Era femeia pe care fratele lui de sânge o ura dintr-un motiv pe care el îl cunoștea.

Și totuși...

Înghițind în sec, s-a uitat la mașină și s-a îndreptat spre lift cu dureri în picioare și inima bătând cu putere.

S-a uitat la Dante cu buzele tremurând.

— Mulțumesc! a șoptit ea, pronunțând fiecare silabă din adâncul inimii.

Dante a dat din cap.

A intrat în liftul de-acum familiar și a apăsat pe buton. Ușile s-au închis în fața lui Dante. S-a privit în oglindă.

Și a icnit.

Rochia îi atârna de pe umeri, părul îi stătea vâlvoi în jurul feței, avea tăieturi pe obraji și julituri pe genunchi, pielea de pe mâini, picioare și umeri i se învinețea cu fiecare secundă, buzele i se umflaseră de cât le mușcase și ochii i se înroșiseră de plâns.

Arăta dezastruos. Nici nu era de mirare că Dante insistase să intre.

Iar Tristan era sus.

Ce naiba *făcea* ea?

A cuprins-o neliniștea și panica i-a contractat pieptul.

„Nu! Nu! Nu!"

Nu putea să-l lase să o vadă așa. Nu putea intra în spațiul lui, nu în halul acela.

Cu inima zbătându-i-se în piept, cu telefonul strâns în mână și cheile înfigându-se în palmă, Morana a ridicat mâna și a rămas cu degetul în dreptul butonului către parcare, gata să-l apese când se oprea liftul. Avea să o ia la sănătoasa, să se întoarcă la mașină și să se ducă la un motel ordinar dacă era nevoie. Dar avea să se întoarcă. Nu avea să-l lase s-o vadă...

Liftul s-a oprit și ușile s-au deschis.

El stătea chiar la intrare și aștepta.

Morana a apăsat repede butonul să coboare, înainte să o vadă.

Ușile au început să se închidă.

Inima îi bătea nebunește.

A apăsat iar.

Ușile se închideau.

„Aproape gata."

Apoi, exact când să se închidă de tot, el a strecurat mâna printre ele.

Morana și-a mușcat buza dureroasă, cu inima bubuind, s-a lipit de peretele cu oglinzi, în timp ce o durea tot corpul și nu reușea să tragă aer în piept. Durerea de mult uitată dintre picioarele ei a zvâcnit în apropierea celui care o provocase, iar ochii ei s-au fixat pe mâna lui mare, cu care a forțat ușile să se deschidă iar. A văzut bătăturile de pe degetele lui lungi, muchiile și șanțurile adânci. Mâna era înfășurată într-un bandaj în locul unde îl făcuse să sângereze chiar în seara asta.

RuNyx

Inima i-a luat-o la goană.

Iar uşile s-au deschis.

Morana şi-a îndreptat spatele, deşi o dureau coastele, şi s-a înălţat cât a putut, ceea ce nu însemna prea mult, dat fiind că avea tălpile goale.

El a apărut în faţa ei. La bustul gol.

Ea a înghiţit în sec.

„Albaştri."

Ochii lui albaştri îi fixau pe ai ei, făcând-o să i se taie respiraţia, înainte de a-şi coborî privirea pe obraji, pe gât, pe sâni, pe mâini, pe picioare şi pe tălpile goale. În timp ce ochii lui o studiau, Morana şi-a dat seama de diferenţa dintre privirea lui de la restaurant şi cea de acum. Cea de acum era o privire înfierbântată, dar nu de ură. Era înfierbântată de furie. Furie pură, profundă, care îi făcea ochii să sticlească, în timp ce îi măsura fiecare centimetru de piele înainte de a-şi ridica iar privirea spre ochii ei.

Nu ştia cum se simţea. Era atât de obişnuită cu alt fel de căldură din partea lui, încât aceasta o bulversa şi mai tare. Şi-a lăsat privirea să rătăcească pe muşchii dezgoliţi de pe bust, la care se holbase zilele trecute chiar în apartamentul acesta. Cicatricile şi tatuajele, precum şi muşchii magnifici au şocat-o la fel de mult ca atunci. Dar blugii descheiaţi şi faptul că o aştepta au făcut-o să-şi dea seama că se îmbrăcase la repezeală şi se trezise din somn gol-puşcă.

Ochii lui albaştri şi furioşi au făcut-o să respire adânc şi un val de energie i-a străbătut corpul nemişcat.

Cu nările fremătând şi buzele ţuguiate, el a făcut un pas în lături, în timp ce ţinea uşile ca o invitaţie tacită.

Înghiţind nodul din gât, Morana a făcut câţiva paşi în livingul întunecat, scăldat în lumina splendidă a lunii, în timp ce panorama clară şi uluitoare a oraşului şi a mării a lăsat-o iar fără suflare pentru o secundă.

A auzit liftul închizându-se și a rămas nemișcată, iar inima i s-a oprit o secundă când și-a dat seama.

Erau singuri.

Complet singuri.

Stătea în livingul lui, iar el era undeva în spate.

Ce trebuia să facă? Nu putea să-l blesteme, nu putea să-i mulțumească, iar zbaterea între cele două porniri opuse o obosea.

Morana și-a ținut respirația, așteptând ca el să se miște.

Tristan s-a îndreptat către dormitorul de oaspeți.

L-a urmărit cu privirea, uitându-se cum își flexa mușchii în timp ce se mișca, o siluetă încordată, încolăcită. Dacă n-ar fi durut-o tot corpul, dacă nu i-ar fi sângerat inima, chiar ar fi apreciat frumusețea lui brutală.

A dispărut în cameră câteva momente, în timp ce ea a rămas pe loc, neștiind ce să facă. Pe urmă el a ieșit, ferindu-și privirea și luând-o pe scările care duceau la dormitorul mare.

Apoi a dispărut în camera lui.

Morana a auzit niște zgomote, zgomote furioase, de uși deschise și trântite, așa că s-a îndreptat spre camera de oaspeți cu pași lenți, lipsiți de energie, și umerii pleoștiți.

Da, nu era cel mai ospitalier om. Știa asta deja. Dar măcar nu o izgonise. Nu credea că ar fi suportat o asemenea umilință în seara aceea, pe lângă tot ce se întâmplase.

A clipit uimită în momentul în care a intrat în dormitor. Ușa de la baie era deschisă, aburii se ridicau în fuioare dintr-o cadă plină, în timp ce pe un scaun se aflau un tricou negru, mare, și o pereche de pantaloni cu șiret, iar cearșafurile erau trase de pe pat.

Morana a rămas în prag, clipind să-și alunge lacrimile ce-i apăruseră în ochi. Nu putea să-l înțeleagă pe omul acesta. O ura, atâta lucru era clar. Își arogase

dreptul de moarte asupra ei și încercase să i-o tragă până și-o scotea din minte. Nu-i spusese o vorbă, nici nu se uitase la ea și totuși iată dovezile unei bunătăți care contrazicea tot ceea ce știa despre el.

Ţuguind buzele, și-a luat hainele și a intrat în baia îmbietoare, închizând ușa după ea, o ușă fără zăvor. Scuturând din cap, s-a uitat la încăperea mare, la plăcile de gresie maro și crem, o privelişte binevenită, la cada scufundată într-un bloc de granit de culoarea mahonului, cu două prosoape pe un suport lângă cadă. Morana și-a scos rochia și a lăsat-o să cadă pe podea, la un loc cu lenjeria intimă, apoi s-a întors pe o parte și s-a uitat în oglinda de deasupra chiuvetei.

Avea urme vineţii pe tot trunchiul, iar coastele o dureau.

Asta îi făcuse tatăl ei. Fără să ridice mâna la ea, fără să o maltrateze, o pedepsise. Și ea se refugiase la un bărbat precum Tristan Caine. Ce viaţă dată peste cap!

Închizând ochii, a băgat un deget de la picior în apa caldă, de o temperatură perfectă, apoi s-a ţinut cu mâinile de margini și s-a așezat în cadă.

I-a scăpat un geamăt și pe obraji i s-au prelins lacrimi de plăcere. Căldura o făcea să simtă o ușurare intensă. S-a sprijinit cu spatele de cadă, relaxându-se în apă, închizând ochii și uitând, pentru o clipă trecătoare, de toate.

Telefonul a vibrat lângă ea.

Aruncând un ochi la ecran, a deschis mesajul și a clipit uimită.

Tristan Caine: *Ai nevoie de un doctor?*

De ce nu o întrebase direct?

Surprinsă, i-a trimis un răspuns.

Nu. Scapi de mine mâine-dimineaţă.

A aşteptat să primească un răspuns. Dar nu a mai primit nimic.

Ridicând din umeri, simţindu-se ciudat de contrariată, dar hotărându-se să nu se mai gândească la nimic până dimineaţă, a rămas în cadă până s-a răcit apa, apoi s-a ridicat încet, cu mişcări leneşe. Corpul o durea şi mai tare, dar muşchii i se relaxaseră după baie. După ce s-a şters repede cu prosopul, s-a îmbrăcat cu hainele împrumutate. Tricoul atârna pe silueta ei micuţă aproape până la genunchi, iar mirosul de mosc a învăluit-o când a intrat în dormitor.

Se auzeau voci dincolo de uşa închisă, voci care veneau dinspre bucătăria deschisă.

— Peste o oră ai avion către Tenebre, Tristan, s-a auzit vocea lui Dante.

Morana a simţit o strângere de inimă. Nu ştia de ce, iar asta o înfuria şi mai tare. De ce-i păsa oare?

Tristan a rămas tăcut. Ce era cu el?

Morana l-a auzit pe Dante oftând.

— Uite ce e, m-aş fi dus eu, dar tata a cerut anume să te duci tu. Ştii că atunci când te cheamă...

— Nu sunt câinele lui, a mormăit Tristan.

— Nici eu, a răspuns vocea aspră a lui Dante. Dar trebuie să avem grijă de nişte oameni nevinovaţi. Aşadar, du-te în Tenebre. Între timp, mă ocup eu de toate aici.

Bărbatul nu a scos o vorbă, iar Morana s-a băgat la loc în patul confortabil, s-a strecurat sub cearşafuri şi a stins lumina.

Telefonul ei a vibrat din nou.

Tristan Caine: *Cât ai auzit din discuţie?*

Morana a înghiţit în sec.

Morana: *Destul cât să ştiu că pleci.*

Tristan Caine: *Te simți ușurată, nu-i așa?*

Morana: *Nu mă interesează, oricum ar fi.*

A urmat o pauză de o secundă, apoi a mai primit un mesaj.

Tristan Caine: *Sunt calmante în sertar.*

Morana s-a uitat îndelung la mesaj, apoi a închis ochii și a adormit fără griji. Dacă Tristan ar fi omorât-o în somn, probabil ar fi fost un act de milostenie.

O bufnitură a răsunat în apartament și a trezit-o din somn.

Morana s-a ridicat brusc în capul oaselor, toate durerile de mușchi i-au revenit înzecit și a scos un geamăt, clipind în întuneric. De cât timp dormea?

S-a uitat la ceasul de lângă pat și a clipit. Opt ore. Opt ore neîntrerupte.

Deodată, ușa de la cameră s-a deschis și Tristan a apărut cu ochii înflăcărați de o furie atât de intensă, încât Morana s-a cutremurat. Nu ar fi trebuit să fie în Tenebre?

— Dă-mi cheile de la mașină! a mârâit el.

Morana a clipit și a întins mâna automat după poșetă, dar s-a oprit.

— De ce? l-a întrebat puțin bănuitoare.

— Pentru că mașina ta are un nenorocit de dispozitiv de urmărire, iar tatăl tău vine încoace chiar în clipa asta.

Morana s-a simțit uluită, dar s-a ridicat din pat, cu hainele atârnând lejer pe ea. El nu se uita nici la haine, nici la vreo altă parte a corpului ei. Stătea acolo, tot numai

linii drepte și unghiuri ascuțite, cu mâna întinsă, așteptând cheile.

Cheile de la mașina ei.

Înghițind în sec, Morana i-a dat cheile și i s-au pus noduri în stomac, dar și-a înăbușit pornirea de a-l întreba ce avea de gând să facă. Tristan s-a întors fără o vorbă și i-a dat cheile lui Dante.

Acesta din urmă a privit-o cu o figură la fel de împietrită, apoi a dat din cap și a plecat. Ea a rămas în pragul ușii, zăbovind, fără să știe ce să facă sau să spună, în timp ce-l privea pe Tristan dând telefoane, îmbrăcat într-un costum negru și elegant, strâns pe corp. Nu s-a mai uitat la ea nici măcar o dată, la fel ca seara trecută.

A rămas tăcută timp de cinci minute, în timp ce un milion de gânduri îi treceau prin cap. Dar dacă Organizația îi punea un dispozitiv de urmărire în mașină? Oare profitau de ocazia asta? Oare și ei se foloseau de ea?

A clătinat din cap. Dacă ar fi vrut să facă așa ceva, ar fi făcut-o când i-au reparat mașina. Iar Dante, la fel ca Tristan, de altfel, nu se înfuriase doar de fațadă aseară, când o văzuse rănită. Încă își simțea pielea învinețită, sensibilă și avea dureri în tot corpul. Avea să treacă multă vreme până își revenea complet.

Dar de ce nu era Tristan în Tenebre? Din câte auzise ultima dată, acolo trebuia să meargă.

Iar ea trebuia să scape de aici – din apartamentul lui și din lumea ei. Se săturase. Să le ia naiba de coduri! Trebuia să plece undeva departe, departe de tot.

Dar avea nevoie de mașină. „Fir-ar să fie!"

Sunetul telefonului lui Tristan a trezit-o din visare.

— Da? a răspuns el, rece și aspru, total opus bărbatului care o țintuise la perete și-i făcuse avansuri.

Morana a tras adânc aer în piept și și-a dat seama că simțea durere și între picioare.

— Futu-i! Oprește-l! Vin imediat.

Și a ieșit înainte ca ea să spună ceva.

Morana a clipit și s-a dus la fereastră, de unde a privit în jos. A văzut mașinile mici, mititele, la capătul străzii. Apoi alte trei mașini au ieșit din clădire și au ajuns în dreptul celorlalte.

— Morana! a auzit din spate vocea Amarei.

A ridicat ochii, surprinsă că nu o auzise intrând.

— Amara, a salutat-o dând din cap și uitându-se la ea, în timp ce femeia îi studia rănile cu compasiune.

— Îmi pare rău!

Morana a înghițit în sec și s-a uitat pe geam.

— Ce se întâmplă? a întrebat, curioasă și îngrijorată.

Amara a respirat adânc.

— A venit tatăl tău să te caute. Ți-a urmărit mașina până aici.

Atunci și-a dat seama, urmărind totul din dreptul peretelui de sticlă.

Fusese o înscenare.

Iar ea fusese un pion și acționase conform planului.

Tatăl ei o pusese la încercare, să vadă unde se ducea. De asta insistase să-și lase mașina acasă când au ieșit la cină, de asta nu o urmărise nimeni. Ar fi trebuit să bănuiască ceva, dar durerea o orbise. Și venise direct aici. La Tristan. La motociclist. Futu-i!

În momentul acela, uitându-se la cele două tabere care se opreau pe stradă, a realizat că nu aparținea niciuneia din ele. Locul ei nu era nicăieri, nici lângă tatăl ei și, cu siguranță, nici lângă celălalt bărbat, care avea reputația de prădător în lumea mafiei.

Și ea ce făcea?

Panica i-a cuprins pieptul. Nu putea să mai stea aici.

— Amara, mașina ta e aici? a întrebat-o încet, simțind cum cealaltă întoarce ochii spre ea.

— Da.

— Pot să o împrumut?

— Pentru ce?

— Trebuie să plec, a spus încleștând pumnii, ca să nu se lase copleșită de panică. Trebuie să ies de aici.

Cealaltă a clipit, înțelegând.

— Nu te pot lăsa să pleci, Morana. Mai ales în situația de față. Totul s-ar putea transforma într-o baie de sânge. Iar Tristan nu m-ar ierta niciodată.

Asta i-a atras atenția. Morana i-a aruncat o căutătură.

— Tu știi de ce mă urăște, nu-i așa?

Amara a dat aprobator din cap.

— Da, dar nu e povestea mea, ca să ți-o pot spune.

— Dar ce îmi poți spune? a întrebat-o direct.

Amara a înclinat capul într-o parte.

— Ce știi despre momentul în care alianța a luat sfârșit?

Încruntată, Morana a încercat să-și amintească.

— Nu prea multe.

— Fă cercetări. Asta e tot ce pot să-ți spun.

Morana a oftat, știind că Amara nu avea să-i divulge niciun secret. Însă o admira pentru asta.

Cu ochii la scena de jos, a văzut cum mașinile s-au întors și s-au apropiat de clădire, așa că și-a îndreptat spatele și a pus mâna pe telefon.

Morana: *Am nevoie de mașină.*

Tristan Caine: *Pentru ce?*

A ridicat din sprâncene, dar a răspuns repede.

Morana: *Plec.*

Tristan Caine: *Şi unde anume ai de gând să te duci?*

Habar nu avea, dar, în mod sigur, nu-i spunea lui aşa ceva.

Morana: *Plec din oraş. Am vorbit cu o prietenă.*

Tristan Caine: *Vorbeşte iar cu ea şi anulează. Dacă eu nu plec din oraş, sigur nici tu.*

Morana a strâns din dinţi. Furia îi clocotea iar în stomac.

Morana: *Nu e decizia ta, domnule Caine.*

S-a dus apoi la canapea, s-a trântit pe ea şi s-a uitat încruntată la lift, în timp ce telefonul vibra din nou.

Tristan Caine: *Avem treburi nerezolvate, domnişoară Vitalio.*

„Se pare că încă nu mi te-am scos din minte, domnişoară Vitalio."

Cuvintele lui încă o tulburau. Seara trecută. Se întâmplase chiar seara trecută. Parcă trecuse o viaţă întreagă de-atunci. Prefăcându-se că l-a înţeles greşit, Morana i-a răspuns.

Morana: *Nu mă mai interesează codurile.*

Dar era evident că pe el da, pentru că, dacă i se făcuse o înscenare, risca să-şi piardă capul.

Uşile liftului s-au deschis exact când i-a vibrat telefonul. Morana a ridicat ochii şi l-a văzut intrând în cameră. Şi-a găsit imediat loc în apartamentul scăldat în lumina soarelui, ochii lui au găsit-o, dogorind-o cu energia ce ţâşnea din ei. A fixat-o cu ochii lui albaştri, o

culoare frumoasă în lumina puternică a soarelui, strălucitoare și clară, concentrată asupra ei.

Morana a respirat adânc și și-a ferit privirea, uitându-se la mesajul trimis de el.

Tristan Caine: *Nu mă refeream la coduri. Ci la treburile* ***noastre****.*

Inima ei zvâcnea. Nu a ridicat ochii, conștientă că el stătea la doar câțiva pași de ea în cameră și vorbea cu Amara. Nu avea nevoie de chestia asta. Nu acum. Nu pe lângă toate celelalte.

Morana: *S-a terminat. A plecat tata?*

Tristan Caine: *Cu mai multe vânătăi pe față decât ai tu.*

Morana a ridicat ochii și i-a întâlnit pe ai lui.

Îl *lovise* pe tatăl ei? *Era nebun?*

Pe bune, ce făcea ea? Prădătorii simțeau mirosul animalelor rănite și atacau. Iar el îl atacase pe tatăl ei.

Și totuși iat-o aici, în vizuina celui mai letal prădător, cel care îi spusese răspicat că ea era prada lui și numai a lui. Iat-o acolo, rănită, sângerând și vulnerabilă în nenumărate feluri. Și totuși niciodată nu se simțise mai în siguranță ca acum.

A cuprins-o panica.

12

fuga

Morana Vitalio nu era o femeie uşor de speriat.

Crescuse într-o casă plină de şerpi. Observase victăţile acelea slinoase înainte să înveţe să meargă. Şi nu se temuse niciodată. Nu când le văzuse armele. Nu când văzuse cu ochi de copil distrugerile de care erau capabili. Nu când văzuse culoarea aprinsă a sângelui împrăştiat pe pereţii albi, imaculaţi, acoperită cu var în aceeaşi zi.

Nu-i fusese frică nici când îşi riscase viaţa creând codurile, nici când tatăl ei o lăsase să cadă pe scări, deşi era posibil să-şi rupă gâtul.

Nu. Morana Vitalio nu se temea de moarte.

Dar se temea de Tristan Caine, chiar dacă nu voia să recunoască.

Îl privea cum se mişca prin bucătărie cu graţia firească a unui prădător – agil, sigur pe el şi absolut convins de victorie –, cu sacoul de la costum atârnat pe un scaun, cu cămaşa albă întinsă pe spate, cu mânecile suflecate pe antebraţele vânjoase, în timp ce mişca tigaia cu o mână şi adăuga mirodenii cu cealaltă. Ea stătea pe acelaşi scaun ca data trecută când petrecuse noaptea în apartamentul lui, cu doar câteva zile în urmă. Doamne, parcă trecuse o veşnicie!

Atunci îi văzuse trupul în mișcare și nutrise o fărâmă minusculă de apreciere pentru asemenea frumusețe. Acum se minuna de-a dreptul. Pentru că știa într-un mod intim cum se mișca trupul acela înăuntrul ei. Știa cum îl simțise în ea, cum pulsase în ea.

Și asta era tot ce știa. Pentru că doar asta își îngăduise să știe. Și, din cine știe ce motiv, nu făcuse decât să-i alimenteze furia.

Se uita cum își încorda mușchii de pe spate și se întreba cum ar fi fost să fie deasupra ei. Îi vedea mâinile cum mișcau tigaia cu îndemânare și se întreba cum ar fi fost să se joace cu trupul ei și să-i mângâie pielea. Se uita la fundul acela foarte, foarte tonifiat și se întreba cum s-ar fi simțit dacă l-ar fi mușcat.

Căldura i s-a adunat în trup. Foindu-se stânjenită pe scaun, cu sângele înfierbântat și corpul învinețit, și-a luat ochii de la el și s-a uitat la ceilalți doi din cameră, care stăteau departe unul de altul. Amara se uita la telefon, la câteva scaune distanță, iar Dante privea apusul spectaculos pe ferestrele până în tavan, în cealaltă parte a camerei, în timp ce Tristan gătea în tăcere.

Tensiunea din cameră o sufoca. Era al dracului de enervant! Și nu era obișnuită cu așa ceva. Tăcerea era stânjenitoare – pentru că știa că trebuiau să vorbească, dar nu puteau vorbi în prezența ei, fiindcă se întâmplau lucruri ciudate între Amara și Dante, iar ceilalți doi știau. Dar și pentru că se întâmplau lucruri ciudate între ea și majestatea sa, iar ceilalți doi știau. Pur și simplu, totul era ciudat. Totuși ciudat de confortabil, într-un fel care n-ar fi trebuit să fie posibil.

— Ce să-i spun tatei?

Vocea lui Dante a spart tăcerea ca un bici, cu ochii negri îndreptați spre spatele lui Tristan.

Acesta a oprit aragazul și un miros dulce și picant a plutit în aer, făcând-o să saliveze, în timp ce-l privea cu

atentic, pândind cea mai mică reacție. Dar nu a observat nimic.

Tristan a continuat să mute mâncarea într-un bol mare, cu mâinile care îi ținuseră cuțitul la gât și o armă la tâmplă, dar care acum îndeplineau o sarcină casnică atât de lejer, încât îl invidia. Amara s-a ridicat să ia paharele din dulap și, într-o tăcere deplină, au pus masa, așa cum făcuseră de sute de ori.

Invidia Moranei a crescut. Dar și-a înăbușit-o.

În tot acest timp, deși știa că el fusese atent la fiecare mișcare a ei, nu se uitase la ea nici măcar o dată. Nici măcar o dată. Nu de când se întorsese după ce îl lovise pe tatăl ei, în urmă cu câteva ore.

N-ar fi trebuit să o deranjeze. Dar o deranja. Și ura treaba asta.

În cele din urmă, s-a așezat la masă și a început să pună mâncarea de pui pe patru farfurii, fără să o invite în mod expres, ci doar arătându-i că nu avea să rămână înfometată. Presupunea că era totuși ceva.

Coborând de pe scaun, Morana a simțit că mușchii stâlciți de curând protestează împotriva mișcării, așa că a șchiopătat până la cel mai îndepărtat scaun de el, care era, din întâmplare, lângă Dante, și s-a așezat. L-a văzut pe Tristan cum s-a uitat o secundă când la ea, când la Dante, iar apoi s-a apucat de mâncat fără niciun cuvânt. Morana a luat pe furculiță puțin din pui, care mirosea delicios.

Aproape a ajuns cu furculița la gură, când ochii i s-au oprit la gâtul lui, expus prin gulerul deschis al cămășii, și a văzut cum i se ridica mărul lui Adam în timp ce înghițea, mestecând îmbucătura într-un fel care i-a făcut sângele să-i năvălească în cap. Ce naiba era în neregulă cu ea? Se întâmplase ieri. Chiar ieri și-o trăseseră pe blatul toaletei din restaurant. Trupul ei n-ar fi trebuit să reacționeze așa, cel puțin nu atât de curând.

Forțându-se să-și ia ochii de la gâtul lui musculos, a dus furculița la gură și a mușcat.

Și aproape a gemut.

Mirodeniile i-au explodat pe limbă și gustul bogat al mâncării suculente i-a invadat simțurile. Nu părea o mâncare gătită acasă, în mai puțin de o oră. Avea gustul unui preparat pentru care un bucătar se spetește o zi întreagă înainte de a-l servi clienților. Așadar, se pricepea și la gătit. Normal.

Controlându-și reacția, a început să mănânce în tăcere, moartă de foame. Când terminase aproape o jumătate de porție, Tristan s-a uitat la Dante și a întrebat, continuând discuția de mai devreme:

— Despre ce?

Dante a mestecat, plimbând mâncarea între dinți înainte să înghită, apoi s-a uitat în treacăt la ea și Amara, apoi la celălalt bărbat.

— Despre toate.

Tristan nici nu a clipit.

— Spune-i ce vrei.

Dante a dat drumul furculiței, și-a împletit degetele și a respirat adânc, să se calmeze.

Morana urmărea fascinată interacțiunea dintre ei.

— Nu poate să rămână aici, a anunțat Dante pe un ton liniștit, cu o voce care nu-și cerea scuze.

Tristan nu a făcut decât să ridice dintr-o sprânceană.

— Știi la ce mă refer, Tristan. E periculos pentru noi toți să o adăpostești aici.

Dante a privit-o iar și ochii lui negri au scăpărat cu o urmă de regret, apoi a întors capul.

— Înțeleg că seara trecută a fost groaznică și nici eu n-aș fi lăsat-o să plece în starea în care era. Dar acum e altceva. Nu ne descurcăm și cu problema codurilor, cu tot

ce se întâmplă acasă, și cu Vitalio care dă din gură, spunând că i-am răpit fata și Dumnezeu știe ce i-am făcut.

Moranei i s-a tăiat respirația. Dante avea dreptate. Nici nu se gândise la tărăboiul pe care avea să-l facă tatăl ei. Tot războiul pe care ei încercaseră să-l evite, totul din cauza ei.

— Nu știe că e aici, a zis Tristan Caine. I-a urmărit mașina, dar nu are nicio dovadă.

Dante a pufnit disprețuitor.

— Și pumnul pe care i l-ai tras în față? Știi cum o să primească tata vestea asta.

Tristan a ridicat din umeri.

— El ne-a invadat teritoriul fără avertisment și fără permisiune. Cunoaște regulile.

Dante a oftat.

— Putem să o ducem într-un adăpost. Dar nu poate să rămână aici.

O, sub nicio formă! Doamne, era îngrozitor! Nu îndrăznea să se uite la Tristan, neștiind ce avea să descopere pe fața lui, neștiind ce ar fi vrut să descopere.

Înghițind în sec, a spus.

— Uitați, am nevoie doar de mașină și pot să vă las în pace...

— Nu pleacă nicăieri, a întrerupt-o Tristan încet.

Prea încet.

Dante a oftat iar.

— Tristan, e o nebunie! Nu poți s-o ții așa aici. Trebuie să-i spui...

— Tu trebuie să pleci.

Morana a întors brusc capul când a auzit asprimea subită și letală din vocea lui. Tristan tot nu se uita la ea, ci drept la fratele lui de sânge, fără să dea vreun indiciu despre ce avea în minte. Dante îl privea la fel de direct

și conversația tacită care avea loc între cei doi i-a ridicat părul pe ceafă – o conversație despre ea. Se confruntau din pricina ei, iar ea nu știa de ce. Ce știa Dante și voia ca Tristan să-i spună și ei? Ce naiba se întâmpla?

Voia să întrebe, dar tensiunea din încăpere creștea, în timp ce bărbații stăteau nemișcați, într-o tăcere atât de densă, încât Morana își auzea inima bubuind în urechi, uitând complet de mâncare. Nu-și putea lua ochii de la cei doi și încerca să extragă vreun indiciu din orice mișcare, dar nimic.

Tensiunea nu făcea decât să crească.

Până când Amara a intervenit.

— Dante.

Morana s-a uitat la ea și a văzut cum a clătinat o dată din cap, în semn de avertizare. Deci știau amândoi.

Dante s-a ridicat brusc de la masă și s-a dus spre lift, apoi Amara a împins scaunul în spate, atingându-l ușor pe Tristan pe umăr.

— Are dreptate, Tristan.

Acesta s-a uitat la ea și a existat un moment trecător de înțelegere între ei.

— Și eu la fel.

Femeia i-a zâmbit întristată, apoi s-a întors spre Morana cu o privire caldă.

— Tristan are numărul meu. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, Morana.

Ea i-a zâmbit ezitant, puțin nesigură, iar Amara s-a îndreptat spre Dante, care aștepta lângă lift.

Morana i-a urmărit, complet nedumerită.

Ce naiba se întâmpla?

Afară era întuneric, soarele dispăruse de mult dincolo de linia orizontului. Luminile orașului sclipeau în depărtare. Morana a respirat adânc și s-a uitat la farfuria

pe jumătate goală. A continuat să mănânce, încet, fără să se uite la bărbatul lângă care stătea acum singură.

El însă se uita la ea. În sfârșit.

Îi simțea privirea pe fiecare centimetru din corp. Simțea cum îi mângâia pielea expusă și simțea căldura care îi creștea în corp și se aduna în mijloc, doar din privirea lui. Nu-i plăcea treaba asta. Neputând să pretindă că nu-i atingea fiecare nerv din corp, Morana a lăsat furculița jos și a ridicat capul, întâlnind ochii aceia magnifici și aprigi care o țintuiau pe scaun.

Nu-i plăcea situația. Nu-i plăcea deloc. Ar fi trebuit să împingă scaunul în spate și să se ducă în dormitorul de oaspeți. Ar fi trebuit să încuie ușa și să scape de bărbatul acesta.

Pentru că o înspăimânta. Nu știa nimic despre el. Nimic. Nici despre trecutul, nici despre prezentul sau viitorul lui. Nu cunoștea niciun motiv pentru care făcea toate astea. Era un necunoscut. Cineva imprevizibil.

Și asta o înfricoșa.

Pentru că nu știa dacă în clipa următoare o va ucide sau o va proteja.

Se întâmplau prea multe lucruri în jurul lor și între ei. El îl lovise pe tatăl ei. Nu se dusese în Tenebre când fusese chemat. O adăpostea în casa lui, deși, așa cum spusese, era foarte, foarte periculos. Dar era și bărbatul care îi spusese în mod repetat că o va ucide.

A clipit, încercând să-și limpezească puțin gândurile, dar ochii lui refuzau să-i elibereze pe ai ei. Avea maxilarul încleștat și țepii care îi acopereau linia obrazului erau mai mari decât fuseseră dimineață.

În timp ce bătăile inimii și respirațiile amândurora deveneau mai accelerate, privirea din ochii lui era a unui autentic prădător, încât Morana simțea că el e gata să o devoreze în orice clipă.

Futu-i! Ar fi trebuit să se termine. Despre asta fusese vorba la restaurant. Ar fi trebuit să și-o scoată din minte și gata, să nu se mai uite la ea cu pofta aceea detestabilă. O poftă profundă, dezlănțuită asupra ei într-un fel cum nu mai văzuse până atunci. Un fel care îi sporea dorința și ei.

Trebuia să-i pună capăt. Să scape de privirea aceea.

Trebuia să facă ceva repede.

Amintindu-și deodată ce-i spusese Amara mai devreme, a pus capăt tăcerii.

— Când a luat sfârșit alianța?

Și a funcționat. Ochii lui au scăpărat o secundă, cu un amestec atât de intens de ură și durere, încât Morana nu putea face diferența dintre ele.

Și apoi privirea lui s-a golit de orice expresie. De tot. Erau doar niște ochi albaștri care o priveau cu atenție, în tăcere. Fără nicio emoție.

Nu era sigură că îi plăcea mai mult așa.

— Acum douăzeci de ani, a spus el încet, fixând-o cu privirea.

Tăcere.

— O! a spus ea prostește, apoi a strâns buzele, neștiind ce să mai spună.

El a mijit ochii ușor, s-a sprijinit de spătarul scaunului și și-a încrucișat brațele vânjoase pe piept, făcând cămașa să se întindă peste bicepșii unde un tatuaj negru se vedea prin materialul alb.

Tăcerea se prelungea. Zguduită de evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore, și-a adunat în sfârșit puterea de a se ridica de la masă și a strânge vasele, apoi le-a dus la bucătărie, conștientă de privirea lui. A clătit farfuriile în grabă și le-a așezat pe scurgător, apoi s-a șters pe mâini cu un prosop și s-a întors. Tristan o urmărea cu privirea.

Erau atât de multe lucruri pe care voia să le afle, atâtea întrebări la care nu avea răspuns! Dar ziua ce tocmai trecuse o bulversase și, din cine știe ce motiv, nu credea că mai face față unei confruntări acum. Nu înainte să-și refacă rezervele.

— Mulțumesc pentru masă, domnule Caine, a spus și s-a întors spre dormitorul de oaspeți, fără să-i dea ocazia să răspundă.

El nu a scos o vorbă. Doar a înclinat capul spre dreapta.

Zgândărită, Morana a dat fuga în cameră, fără să-i pese ce-ar putea crede el, și s-a sprijinit de perete, în timp ce inima îi bătea cu putere și sângele îi clocotea. De ce fugea acum, dintr-odată? De ce lăsa acum să o afecteze reacția lui, dacă până atunci nu-i păsase, cel puțin nu atât de mult?

Înainte să mai stea pe gânduri, a încuiat ușa în liniște, s-a așezat pe pat și a privit podeaua de lemn.

Dante avea dreptate. Nu mai putea rămâne aici. Să le ia naiba de coduri! Să-l ia naiba pe tatăl ei! La naiba cu toate!

Se săturase.

Se săturase de multă vreme. Și trebuia să plece.

Fiindcă, cu cât stătea mai mult, cu atât își dădea seama că planul se întorsese împotriva ei. Nu reușea să și-l scoată din minte. Îl simțea cum își înfige ghearele tot mai adânc în ea.

Iar acesta era un lucru mai înfricoșător decât un război iminent între clanuri mafiote.

Stătea tăcută pe pat, cu ochii la ușa încuiată și mâna pe telefon, așteptând.

Aştepta ca el să adoarmă înainte să acţioneze. Era o prostie să rămână aici – în apartamentul, în oraşul sau în ţara asta. Nu ştia ce crede tatăl ei, dacă avea impresia că se aliase sau nu cu Organizaţia, deşi îi urmărise maşina până acolo, dar, cu siguranţă, nu-i mai păsa. Nici de el, nici de ce ascundea. Nici de fata optimistă care fusese cândva. Nici de codurile care puteau fi descoperite – sau nu – la un moment dat. Ştia că, într-un fel, dădea dovadă de un egoism incredibil, dar pur şi simplu nu mai putea să continue.

Se folosise deja de contul bancar secret ca să-şi cumpere un bilet către celălalt capăt al lumii, unde avea să fie complet anonimă. Trebuia să plece departe de lumea asta, departe de tatăl ei, de mafie, de *el*. Trebuia să plece, ca să aibă şansa la ceva mai bun, la fericire. Poate chiar să găsească pe cineva care să-i facă inima să bată cu putere şi sângele să se înfierbânte. Cineva care să-i înţeleagă tăcerea şi să o protejeze pentru că aşa vrea. Cineva care să o stimuleze să se dezvolte şi să o trateze ca pe o egală.

Gândurile astea au făcut-o să geamă. A clătinat din cap, încercând să nu se mai gândească la bărbatul care dormea la etaj. Era convinsă că dormea. Era 2 noaptea şi în casă nu se mai auzise niciun sunet în ultima oră.

Era timpul să acţioneze.

Ridicându-se alene, s-a apropiat de uşă cât mai încet posibil şi a respirat adânc. A tras de zăvor fără zgomot, a păşit în spaţiul întunecat, întorcând ochii spre panorama frumoasă, strălucitoare, a oraşului care se vedea prin ferestrele superbe.

A simţit o înţepătură în inimă. I se părea ciudat să plece din locul acela, ştiind că nu avea să se mai întoarcă niciodată. Cu atât mai ciudat, cu cât ştia că se afla aici doar de două nopţi. Nu se simţise aşa când plecase din casa în care locuise timp de peste două decenii. Aici exista

amintirea bărbatului pe care îl ura și nu-l ura, totodată. Un moment în care nu se mai simțise singură.

A dat deoparte senzația, cu pieptul contractat și inima strânsă, s-a îndreptat spre lifturi cu pași rapizi, lenți, cu durerile de mușchi care încă nu o părăsiseră, cu urechile ciulite la orice zgomot. Nu auzea decât propria respirație și sunetul aerului condiționat.

După ce a tastat codul pe panou, Morana a așteptat să se deschidă ușile, cu gâtul sugrumat de o emoție pe care nu o mai simțise niciodată până atunci. Avea să lase în urmă tot ce știa – locul acesta, lumea, chiar și mașina. Doamne, cât avea să-i mai lipsească mașina! Fusese o prietenă loială atâta amar de vreme! Când avusese cea mai mare nevoie, o adusese aici, în siguranță.

Ușile s-au deschis și Morana s-a privit în oglindă. Cu noduri în stomac, și-a dat seama că, în ciuda a tot ce se întâmplase, Tristan îi oferise siguranță în ambele nopți în care pătrunsese pe teritoriul lui, două nopți în care fusese mai vulnerabilă ca niciodată. Ar fi putut să profite. Ar fi putut să o predea tatălui ei. Ar fi putut să refuze să o primească. Dar nu a făcut asta. A stat tăcut lângă ea și au privit ploaia împreună pentru prima dată. I-a pregătit o baie, i-a oferit haine și a hrănit-o. Îi reparase mașina și refuzase să plece în Tenebre. Și îi trăsese un pumn în față tatălui ei.

Nici măcar nu mai știa cine era el.

Nici măcar nu mai știa cine era ea în preajma lui.

Dar nu mai conta, pentru că acum pleca. Cu toate astea, nu putea să plece fără un cuvânt.

Știa că nu putea să-și ia rămas-bun față în față, fiindcă el n-ar fi lăsat-o să plece și nici ea n-ar mai fi vrut. Tocmai de aceea a deblocat telefonul și a deschis mesageria, oprindu-se o clipă să citească ultima lor conversație.

„Avem treburi nerezolvate, domnișoară Vitalio."

Da, așa era. Dar nici nu aveau să le rezolve.

A scris repede un mesaj și l-a trimis înainte să se răzgândească.

Morana: *Domnule Caine, îți mulțumesc pentru tot. Îți doresc numai bine.*

Înainte să mai stea pe gânduri, a urcat în lift și a apăsat pe buton să închidă ușile. S-a privit în oglindă. Părul ciufulit, strâns în coadă, un tricou alb și larg, o pereche de colanți negri aduși de Amara, împreună cu balerini moi. Nu avea nimic asupra ei în afară de telefon și portofel. Deși nu se gândise cum va ajunge la aeroport dacă mașina ei nu era în parcare, nu-și făcea griji. Se gândise să fure o mașină. Sau să meargă până la pod ca să ia un taxi, deși nu credea că picioarele o vor ajuta prea mult.

Ignorând spasmele violente din stomac și palmele asudate, a așteptat cu răsuflarea tăiată până când ușile s-au deschis într-un târziu și a ieșit în parcarea goală, cu șiruri de mașini așteptând într-un mod sinistru, în timp ce două neoane luminau din tavan zona imensă.

A privit în jur câteva secunde și a zărit motocicleta masivă a lui Tristan, iar inima aproape i s-a oprit o clipă. La câțiva metri în stânga și-a zărit mașina. A pornit spre ea în tăcere.

După nici doi pași, zgomotul unei uși deschise brusc a spart tăcerea ca un glonț rătăcit, străpungându-i inima și făcând-o să se oprească și să se uite spre ușă.

Ușa dinspre scară.

În prag se afla Tristan, solid, musculos și foarte nervos.

Și pe jumătate dezbrăcat, cum fusese când venise la el seara trecută, țintuind-o cu privirea.

Un fior i-a coborât pe șira spinării, iar spaima, groaza și exaltarea au copleșit-o în valuri.

Adrenalina i s-a răspândit în tot trupul. Luptă sau fugi. Știa că nu putea să lupte cu el și că, oricum, nu ar trebui să lupte cu el decât dacă voia să piardă. Așadar, trebuia să fugă.

Fără să mai stea o clipă pe gânduri, s-a întors în loc și a luat-o la fugă spre mașină. Nu avea curaj să se uite în urmă, dacă el venea pe urmele ei. Sângele îi vâjâia asurzitor în urechi și respirația întretăiată o împiedica să-i audă pașii, dar nu s-a oprit să răsufle. A continuat să alerge în viteză, cu toate puterile. O dureau picioarele de la efortul brusc, iar inima îi bătea nebunește, dar alerga de parcă depindea viața ei de asta. Pentru că așa era.

Încă trei mașini.

Mai erau trei mașini până să ajungă la a ei, când două brațe dure au cuprins-o și au tras-o la pieptul gol și cald. Se zbătea nebunește și se zvârcolea să scape, dar brațele o încercuiau ca niște chingi, capul îi ajungea sub bărbia lui și nu mai atingea pământul cu picioarele.

— Dă-mi drumul! a urlat, întorcând capul și mușcându-l de bicepsul încordat, bucurându-se să-i facă măcar o mică rană.

A simțit în spate cum i s-au umflat pieptul și mădularul, când s-a aplecat spre ea, și-a apropiat buzele de urechea ei și mustața i-a atins urechea, înfiorând-o.

— Îmi dorești numai bine, nu? a murmurat el încet, aproape atingându-i pielea cu buzele, ceea ce o făcea să tânjească după atingerea lui. Nu știi că nu-i o idee bună să fugi de prădători, scumpo? Nouă ne place să vânăm.

Cuvintele lui au făcut-o să se încleștеze pe dinăuntru, dar a continuat să se zbată în brațele lui, încercând să scape, chiar dacă o parte din ea se simțea electrizată.

— Nu te mai mișca, dacă nu vrei să te întind chiar pe capota mașinii tale și să ți-o trag.

Morana a rămas nemișcată, în timp ce sânii i se umflau în dreptul brațelor lui și cumva se gândea să-și miște șoldurile, provocându-l să-și ducă amenințarea la capăt.

Nu, nu așa trebuia să se întâmple. Nu iar. Niciodată.

Și-a înăbușit emoțiile și a zis încet.

— Dă-mi drumul.

El i-a atins capul cu nasul și a respirat adânc.

— Te-am avertizat că avem treburi nerezolvate.

— Nu mă interesează, a mârâit ea, strângând din dinți, în ciuda senzațiilor care o copleșeau.

A urmat o secundă de tăcere, apoi el i-a răspuns.

— Nu ne-am mințit niciodată unul pe altul, domnișoară Vitalio. Hai să nu începem acum, a murmurat el cu vocea aceea gravă, cu iz de whiskey și păcat, care-i învăluia pielea ca mângâierea unui amant, făcând-o să-și dea ochii peste cap și să se sprijine de el.

Și-a încleștat fălcile.

A întors iar capul și l-a mușcat de biceps. Iar.

Nu a apucat să facă mai mult. El a întors-o și a strâns-o în brațe. Sânii ei plini îi împingeau pieptul, erecția lui o împungea în abdomen. O strângea în brațe ca un amant, nu ca un dușman. Ochii lui magnifici o sfredeleau cu o intensitate care o speria și o alina, totodată.

Tristan a rămas tăcut multă vreme, privind-o concentrat, cu fălcile încleștate, pielea caldă pe pielea ei și respirația învăluindu-i fața. Buzele lui se opriseră la un centimetru de buzele ei și mirosul de mosc îi înconjura într-un cocon letal.

El a ridicat încet mâna dreaptă și i-a cuprins obrazul în palmă. Apoi i-a dat capul pe spate, în timp ce inima ei bătea cu putere și în adâncul ei era sfâșiată de dorințe contradictorii, dat fiind spațiul îngust dintre gurile lor.

Mâinile îi tremurau pe lângă corp, în timp ce strângea pumnii, încercând să-şi controleze corpul fremătând.

— Ai grijă la gură, tigroaico, a spus el încet, letal, erotic, iar buzele aproape li se atingeau.

Aproape. Şi-a coborât vocea şi mai mult, în timp ce o fixa cu privirea.

— Îmi vine să-ţi zic la fel. Nu vrei să mă apropii cu gura de tine, mai ţii minte?

Morana a simţit cum i se zbătea inima în piept.

— N-a fost un afurisit de sărut. Te-am muşcat.

Colţul gurii lui s-a ridicat şi ochii i s-au prins.

— Nu contează. Dacă te sărut, n-ai să te mai simţi niciodată la fel.

S-a aplecat spre ea, incredibil de aproape, cu buzele chiar acolo, *chiar acolo*, dar tot prea departe, în timp ce îi ţinea faţa nemişcată cu mâinile.

— Alege cu grijă, domnişoară Vitalio.

Înainte ca Morana să clipească, el a făcut încet un pas în spate şi i-a dat drumul, înclinând capul spre liftul deschis şi aşteptând în tăcere ca ea să se mişte.

În momentul acela, când el a păşit în spate şi i-a permis să aleagă între atât, atât de multe posibilităţi, Morana şi-a dat seama că, oricât de mult şi-ar fi dorit să scape, nu putea. Era atât de implicată în încurcătura asta pe care o crease, încât n-ar fi putut să plece fără să o mustre conştiinţa. Era atât de curioasă despre situaţia bizară dintre ei, care o făcea să se simtă în siguranţă pentru prima dată în viaţă, chiar dacă îi promisese că o va ucide, încât nu putea să plece.

Nu putea să fugă.

N-ar fi lăsat-o.

A înghiţit în sec şi a făcut un pas încet spre lift, conştientă că o urmărea vigilent din spate, arătându-i că nu

o va lăsa să plece. Nu încă. Și, dintr-un oarecare motiv stupid, lucrul ăsta o încânta. Se întreba dacă nu cumva îi trimisese mesajul acela, în mod inconștient, chiar cu acest scop. Sau nu?

Nu știa.

Tocmai de aceea o speria Tristan atât de mult. Nu pentru că o ucidea – pe *ea* așa cum fusese până atunci.

A recunoscut adevărul în sinea ei când a urcat în liftul ce avea s-o aducă din nou lângă el.

Tristan o înspăimânta, dar nu din cauza morții pe care i-o aducea treptat, a morții pe care avea să i-o provoace într-o bună zi.

Nu.

Ci a *vieții*.

13

apropierea

Cu cât afli mai mult, cu atât ştii mai puţin.

Morana şi-a amintit că citise asta undeva, cu mult timp în urmă. Cuvintele i se întipăriseră în minte, dar nu le înţelesese niciodată cu adevărat. Fiind cu adevărat genială, crezuse mereu că puterea supremă era cunoaşterea. Setea ei de cunoaştere o făcuse suficient de îndrăzneaţă, încât să încalce regulile iar şi iar. Convingerea asta o făcuse să dea tot ce avea mai bun şi să creeze codurile de care ajunsese să-i fie atât de frică.

Cunoaşterea însemna putere, dar, în mâinile nepotrivite, era o armă.

Alianţa se rupsese acum douăzeci de ani. Douăzeci şi doi, mai exact.

La două zile după tentativa ei jalnică de evadare din casa lui Tristan, după două zile în care locuise în camera de oaspeţi ca un musafir adevărat, nu o fiinţă dispreţuită, haosul clocotitor al emoţiilor se domolise, în sfârşit.

Pentru prima dată după multă, multă vreme, simţea că deţine controlul. Simţea că vede iar lucrurile clar şi logic, că nu-şi lasă emoţiile să o spulbere ca nişte valuri furioase. Fie pentru că înfruntase şi acceptase unele lucruri despre ea însăşi, fie pentru că Tristan fusese mai mult absent, făcând cine ştie ce de două zile încoace,

Morana știa că își recăpătase mintea limpede și rațională și era recunoscătoare pentru asta. Nu-i plăcea să se simtă dezechilibrată, lipsită de control din cauza propriului corp.

Și, cu toate că absența lui o nedumerea într-o oarecare măsură, învățase să nu se mai gândească atât de mult la ce făcea sau nu el. Un lucru era cert: era fiica lui Gabriel Vitalio, dar nu se mai întorsese în închisoarea de acasă după ce plecase. Se refugia, în schimb, în tabăra inamică. Cert era că adversarul cu pricina îl lovise în față pe tatăl ei, sub ochii oamenilor săi, pe teritoriul său, și refuzase să se întoarcă la ai lui, când fusese chemat. Cert era că, știindu-l pe tatăl ei, începea să se neliniștească, pentru că acela nu reacționase în niciun fel.

Asta nu-i stătea în fire. Tatăl ei făcea declarații; se răzbuna într-un mod care să rămână drept exemplu. Nu-i stătea în fire să-l lase pe Tristan să scape nepedepsit cu așa ceva. De aceea, Morana era puțin îngrijorată, căci tăcerea tatălui ei era mai tulburătoare decât orice altceva, precum liniștea dinaintea furtunii. Iar în lumea lor, furtuna putea să însemne orice, de la un cadavru la un război în stradă. Nu era deloc un gând liniștitor.

Cât despre Lorenzo Maroni, nu știa cum avea să reacționeze. Din câte auzise despre el, avea mâinile mai murdare decât ale tatălui ei, iar Dante părea îngrijorat de reacția lui. Pe de altă parte, ce știa ea? Poate era ceva normal în relația dintre Tristan și Maroni ca primul să refuze să răspundă la chemarea celuilalt. Dacă Tristan nu-și făcea griji, iar ea nu știa dacă era așa sau nu, nici ea nu avea să-și mai bată capul.

Se concentrase pe două lucruri foarte importante – găsirea codurilor și sfârșitul alianței.

Acum că avea mintea limpede și dat fiind că era mai mult singură în apartamentul imens cu o priveliște superbă, își făcuse un plan. Ea și frații din Organizație se

concentraseră până acum să găsească codurile și apoi să le distrugă, deși fără prea mare succes.

Așa că a schimbat planul și a decis să scrie un set nou de coduri, care să anuleze complet efectele celor anterioare, în momentul în care erau folosite. Deși nu știa exact cum va face asta, știa că avea abilitățile și motivația necesare. Cum Tristan devenise o fantomă aproape, Morana l-a sunat pe Dante după ce s-a trezit, ca să discute cu el.

Stătea pe canapeaua de pluș din living, îmbrăcată cu alte haine, pe care i le adusese Amara ieri, și se uita cum dansa lumina soarelui pe piscurile înalte ale clădirilor. Pătrundea prin ferestre și o încălzea, învăluind în strălucirea sa delicată tot apartamentul. Morana și-a lăsat gândurile să zboare către celălalt lucru care o nedumerea.

Alianța. Sau, mai bine zis, sfârșitul ei.

Alianța existase multă vreme, un timp pașnic și benefic pentru ambele familii implicate. Atunci de ce se terminase? Ce se întâmplase acum douăzeci și doi de ani, încât pusese capăt celei mai profitabile asocieri din istoria mafiei? Nu existaseră războaie. Morana făcuse cercetări și ultimul război dintre cele două familii avusese loc în urmă cu mai bine de cincizeci de ani. Sfârșitul acelui război crease alianța. Timp de aproape trei decenii, funcționase bine.

Așadar, ce se întâmplase?

Mai important decât atât, ce legătură avea cu faptul că Tristan o ura? Și cum aflase toată lumea despre asta? Ea nici măcar nu știuse mare lucru despre alianță, ceea ce era surprinzător, deoarece crescuse ascultând tot ce vorbeau tatăl ei și oamenii lui. Aflase despre Organizație și oamenii săi din povești. Aflase despre mulți dintre jucătorii din zona lor datorită acelor conversații. Atunci, de ce nu știuse niciodată nimic despre alianță? Evitaseră intenționat să vorbească despre asta în fața ei? Sau doar

își închipuia? De ce i-ar fi ascuns tatăl ei tocmai motivul pentru care dușmanul lui o disprețuia?

Morana și-a luat telefonul și s-a logat în motorul personalizat de căutare, căutând să citească repede informațiile dintr-o căutare mai veche. Se ruga să găsească niște piste bune.

Liftul i-a distras atenția de la căutări, făcând-o să-și blocheze repede telefonul. A ridicat capul și a văzut silueta imensă a lui Dante, îmbrăcat în unul dintre costumele lui negre și elegante. Morana a înclinat capul, s-a uitat la el cu atenție și și-a dat seama că îl judecase puțin pripit la început, când prejudecățile o împiedicaseră să vadă realitatea.

La fel ca ea și Tristan, Dante purta o mască. De câteva zile, de când era în compania lui, după ce văzuse cum reacționase la vederea corpului ei lovit în noaptea aceea și ce făcuse, în ciuda propriilor îndoieli, Morana își schimbase părerea despre el. Deși era tot adversarul ei, se purtase frumos cu ea până acum. Mult mai frumos decât propriul tată.

Alungându-și gândurile, Morana i-a făcut semn cu mâna, iar el s-a apropiat și s-a așezat pe scaunul opus, cu un zâmbet politicos, deși ochii lui întunecați erau mai puțin precauți ca de obicei. Probabil și el își schimbase părerea despre ea.

— Așadar, ce voiai să discuți cu mine, Morana? a întrebat el pe tonul cordial pe care îl folosise mereu cu ea.

În timp ce punea următoarea întrebare, Morana se juca cu telefonul, căci știa deja ce urmează.

— Ai vreo pistă cu privire la coduri?

Dante a clătinat din cap.

— Nu. S-a întâmplat ceva în Tenebre și toți au fost ocupați cu asta.

Morana s-a încruntat.

— Situaţia cu dealerii falşi care pretindeau că fac parte din Organizaţie?

— Da.

Morana s-a gândit la asta un moment îndelungat.

— Crezi că ar putea să fie o legătură?

Dante s-a încruntat, nedumerit.

— O legătură cu ce?

Morana a oftat nerăbdătoare şi s-a sprijinit în coate. Lucrurile începeau să capete sens.

— Cu toate astea! Nu ţi se pare ciudat? Momentul ales? Cineva se dă drept domnul Caine şi îmi fură codurile, făcând eforturi suplimentare să-i însceneze totul, dacă se foloseau codurile. Şi ca să-mi atragă atenţia, ceea ce, dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi însemnat să atragă atenţia familiei mele. Pe urmă, cineva se preface că e membru al Organizaţiei într-un loc unde voi făceaţi afaceri şi vă fură profiturile, făcându-vă să picaţi vinovaţi de pierderi. Serios, care erau şansele?

Cum de nu-şi dăduse seama până acum? Era un tipar clar. Era o persoană sau un grup care făceau toate astea, un creier al operaţiunii. Dar pe cine încercau să acuze pe nedrept – pe Tristan Caine sau Organizaţia? Era ceva personal sau ceva mai important de atât? Şi ce rol avea ea în toată povestea asta?

Dante a rămas mut de uimire un minut, gândindu-se la vorbele ei, ale căror implicaţii le înţelegea cu o viteză ameţitoare. Ea îşi dădea seama la ce se gândeşte, deşi faţa lui refuza să trădeze vreun gând. El şi fratele lui erau, cu siguranţă, asemănători în privinţa asta.

— Ar putea fi tatăl tău? a pus Dante capăt tăcerii într-un târziu.

Morana a clătinat din cap.

— Nu. Dacă ar fi fost el, mi-ar fi ordonat pur şi simplu să-i dau codurile şi n-ar fi permis să se întâmple

toată povestea cu Jackson-iubitul-meu. Altfel, și-ar fi văzut încurcat planul de a mă mărita cu un nenorocit care vrea o soție imaculată, virgină, din mafie.

Dante a strâns buzele într-o linie subțire și ochii i s-au întunecat puțin.

— Așa funcționează lumea asta, Morana. Aș vrea să nu fie așa. Aș da orice să nu fie, dar așa este. Ai mare noroc că ai scăpat. Nu toată lumea are norocul ăsta.

Morana l-a privit și s-a înduioșat când și-a amintit că Amara îi spusese același lucru, chiar în cuvinte asemănătoare.

Respirând adânc înainte să răspundă, Dante s-a ciupit de rădăcina nasului.

— OK, deci trebuie să ne gândim la posibilitatea, destul de probabilă, ca toate aceste evenimente să aibă legătură unele cu altele, altfel de cum le-am considerat până acum. Mulțumesc pentru idee. Mai e ceva?

Morana și-a alungat gândurile sumbre și a tras aer în piept.

— Da. Am să creez un software de securitate care să anuleze orice consecințe ale codurilor inițiale, dat fiind că nu le putem găsi și distruge. Așadar, softul ăsta o să anuleze orice comenzi, după ce îl rulez.

Dante a ridicat din sprâncene.

— Și o să meargă?

— Teoretic, merge deja. Dar o să-mi fie greu să-l scriu.

El a dat din cap.

— Grozav! Dacă reușești, o să dormim cu toții mult mai liniștiți.

Morana și-a mușcat buza, vrând să-și frângă mâinile pentru partea care urma.

— Dar, ca să scriu codul, am nevoie de lucrurile mele. În special de laptopul și hardurile mele. Care, apropo, sunt încă în biroul meu. În camera mea. La mine acasă. De unde am plecat acum câteva nopți.

Dante a dat din cap și s-a ridicat în picioare.

— Se rezolvă. Mai ai nevoie de ceva?

Morana a clătinat din cap.

— Mulțumesc. Doar atât.

— Bine. Sună-mă dacă îți mai vine vreo idee.

După ce a dat din nou politicos din cap spre ea, s-a îndreptat spre lifturi, exact când se deschideau ușile. Tristan, îmbrăcat într-un costum fără cravată, s-a oprit brusc când l-a văzut pe Dante.

Deci răceala dintre ei nu dispăruse după prânzul dezastruos. Era bine de știut.

El nu și-a luat ochii de la Dante ca să se uite la ea, iar Morana s-a forțat să nu se miște, să nu-i atragă atenția și să nu-l lase să-i influențeze emoțiile. Se bucura mult să aibă mintea limpede. Or, din cauza lui îi venea să urle ca o zână rea și drogată – o comparație potrivită.

O ajuta și să știe că o evitase două zile și că niciodată nu i se adresa câtă vreme mai erau și alți oameni în apropiere. Nu știa deocamdată ce părere avea despre pisici sau câței. Așadar, era ferită de zâna rea din ea încă puțin timp și, dacă totul mergea ca până atunci, el avea să plece, iar ea avea să rămână rațională.

— Trebuie să stăm de vorbă, Tristan.

Nu era cea mai îmbietoare afirmație. Dar măcar vocea calmă a lui Dante a spulberat tensiunea dintre ei destul cât să poată ridica ochii spre ei – doi bărbați înalți, masivi și atrăgători, care erau cât se poate de letali.

— Da, trebuie, a răspuns Tristan, cu un avertisment clar pentru urechile ei, un avertisment pentru Dante să nu-și dea drumul la gură când ea era cu urechile ciulite.

De parcă i-ar fi ascultat! Şi-a dat ochii peste cap şi s-a întors să se uite la telefon, conştientă că cei doi ieşeau din apartament şi urcau în lift. Când uşile s-au închis, Morana a simţit că tensiunea ce-i pătrunsese pe nesimţite în corp o face să ofteze zgomotos.

Aşadar, pentru că nu putea lucra la codurile noi până nu îşi primea lucrurile, a deschis telefonul şi s-a întors la cercetările despre ruptura misterioasă a alianţei, în urmă cu douăzeci şi doi de ani.

S-a trezit brusc, dezorientată, cu gâtul într-o poziţie ciudată pe spatele canapelei, cu picioarele amorţite sub ea, cu părul răvăşit, în timp ce ţinea telefonul în palme şi mâinile pierdute undeva în poală. Şi-a îndreptat gâtul şi a simţit o durere surdă zvâcnind într-un punct unde i se pusese un junghi. A întors ochii spre ferestrele superbe şi a văzut înserarea coborând peste oraş într-o îmbrăţişare înfocată. Luminile strălucitoare ale oraşului şi valurile răcoroase ale mării din partea opusă contrastau puternic cu ceea ce simţea.

Era o privelişte pe care o tot văzuse în ultimele seri, iar ferestrele deveniseră un lucru personal din noaptea aceea ploioasă, la fel ca maşina ei. Şi totuşi nu credea că se va sătura vreodată să privească prin ele. Nu era vorba doar de frumuseţea privelиştii. Era mai mult de atât. Era amintirea a ceea ce însoţise frumuseţea aceea, amintirea unei nopţi triste în care nu se mai simţise la fel de singură.

Ar fi simţit acelaşi lucru în privinţa acestor ferestre dacă n-ar fi existat amintirea aceea? Sau ar fi fost ca ferestrele casei ei? Doar nişte ferestre. Totuşi, de câte ori se uita spre ele, de câte ori vedea oraşul, marea, stelele şi cerul nesfârşit, i se tăia respiraţia.

La fel ca acum.

A devenit deodată conştientă de ceea ce o înconjura, în timp ce somnul se îndepărta tot mai mult.

Înăuntru, luminile erau încă stinse şi doar strălucirea de afară pătrundea în casă, seducând umbrele din interior. În nemişcarea aceea, se auzea doar propria respiraţie.

Dar ştia că nu e singură.

Era şi el acolo. Undeva, în întuneric. O privea.

Nu ştia unde se afla, nu a întors capul să-l simtă în umbrele seduse, nu a făcut decât să stea nemişcată, să-l lase să privească, îngăduindu-şi să fie privită. Era ceva bolnav. Nimic mai greşit. Dar niciodată nu se simţise mai bine.

Situaţia aceasta, cea de acum, era tocmai ceea ce o nedumerea în privinţa relaţiei lor. Nevoia asta de a oferi şi a căuta atenţia celuilalt, deşi se disprețuiau. Fiorul care îi străbătea corpul, împotriva voinţei. Faptul că simţea cu fiecare por apropierea lui.

Aşa fusese din noaptea aceea în Tenebre? Sau se întâmplase mai târziu? Când îşi pierduse corpul şi simţurile în faţa lui? În ce moment se transformase senzaţia de a fi urmărită de cineva prin întuneric într-un lucru încântător, nu ameninţător? Şi doar pentru că era vorba de el, fiindcă Morana ştia că, altfel, ar fi dat fuga să ia cuţitul.

Inima îi bătea cu putere, iar ea stătea nemişcată, abia respirând, cu nervii din ce în ce mai întinşi cu fiecare respiraţie, cu sfârcurile întărite pe sub materialul strâmt al sutienului şi căldura adunându-se între picioarele ei. Doamne sfinte, era gata să explodeze şi nici măcar nu ştia unde era el. Nu ştia dacă şi el se simţea la fel. Avea să schimbe acest lucru. Să se asigure că şi el simţea la fel. Nu avea să ardă de una singură, nu dacă putea face ceva în privinţa asta. Dacă el îi stârnea pofta asta nebună, măcar putea să-i întoarcă favoarea.

Îi plăcea să o privească? Atunci avea să-i arate un adevărat spectacol!

Încrezându-se în instinctele ei, care o ajutaseră destul de mult până acum, Morana și-a îndreptat corpul din poziția somnoroasă, a întins brațele peste cap și picioarele, arcuind spatele și făcându-i jocul. Valul brusc de sânge care i-a năvălit în picioare a luat-o prin surprindere, ca și cum un milion de ace ar fi înțepat-o.

Fără să vrea, i-a scăpat un geamăt de ușurare, apoi s-a încordat brusc.

Un sunet ca un țipăt. Nu alungase tensiunea. Ci o sporise și mai mult.

Morana simțea că ochii lui se plimbau alene, înfierbântați, pe trupul ei, examinând-o cu o curiozitate care ar fi trebuit să fie, ar fi fost tulburătoare, dar nu era. Tăcerea tensionată plutea deasupra ca un nor de furtună. Își ținea respirația, inima îi bubuia, așteptând ca fulgerul să despice spațiul dintre ei, tunetul să geamă din corpul ei.

A așteptat.

El nu și-a luat ochii de la ea nici măcar când a început să se miște prin cameră. Oare pășea mai aproape? Sau se îndepărta? Avea să-i simtă respirația pe piele?

A așteptat, cu nervii atât de întinși, încât se temea că se vor rupe.

Vibrația subită a telefonului pe coapsă a făcut-o să tresară și inima să i se zbată în coaste. Conștientă de ochii lui asupra ei, Morana a luat telefonul cu mâinile ușor nesigure și a deblocat ecranul, clipind când a văzut mesajul.

Tristan Caine: *Ne întâlnim în parcare peste 5 minute.*

Ar fi putut să vorbească. Ar fi putut să vorbească și să-l întrebe de ce. Dar nu voia să rupă tăcerea, momentul

acesta în care stătea singură pe întuneric, urmărită de privirea lui din umbră.

Morana: *Vrei să mă faci să merg undeva, domnule Caine?*

Tristan Caine: *Dimpotrivă, vreau să te fac să vii undeva, domnișoară Vitalio. 5 minute.*

I s-a tăiat respirația când a citit mesajul, iar sunetul liftului a părut zgomotos în liniștea din apartament, indicându-i că o lăsase singură și făcuse un pas înapoi. Știind că plecase, Morana a dus mâna la inima care-i bătea cu putere și a simțit zbaterile intense sub degete, sânii plini și ridicați, în timp ce inspira și expira ca să-și domolească respirația.

Chiar avea să o facă din nou? Să-l lase s-o facă din nou? Se întâmplase atunci, în restaurant, ca să-și scoată din minte fixația pe care o aveau unul pentru altul. Și eșuaseră lamentabil. Oare de data asta avea să scape de fixație? Și, dacă nu, avea să-l lase să i-o tragă iar? Cu ce preț? Nu era atât de nesăbuită încât să se amăgească singură că acest lucru nu va întări legătura pe care o aveau deja. Putea să rişte? Poate analiza totul prea mult. Poate aveau să scape amândoi de obsesie, iar Morana avea să scrie alte coduri și să lase totul în urmă, împăcată cu sine.

Un nou mesaj i-a întrerupt șirul gândurilor.

Tristan Caine: *Dacă ți-e frică...*

O momea. De ce?

Morana: *De ce anume?*

Tristan Caine: *Vino să vezi.*

Stai puțin, adică se plimba gol prin parcare, cu părțile intime mânjite cu frișcă?

Morana: *Folosești des verbul „a veni”, știai?*

Tristan Caine: *De obicei, femeile sunt recunoscătoare în tot felul de moduri.*

A pufnit cu dispreț, încercând să nu lase faptul că-și imaginase că se îmbrățișa cu o femeie superbă sau chiar mai multe să o afecteze. Nu o deranja. „Absolut. Deloc.”

După ce s-a ridicat și și-a netezit hainele, și-a strecurat picioarele în balerini și s-a dus la lift, în același timp tastând pe telefon.

Morana: *Chiar le lași să vorbească în timpul sexului? Dacă nu se află într-o toaletă? Ce elegant!*

Ușile liftului s-au deschis și a urcat, privindu-și în oglindă părul ciufulit și maioul care îi tot aluneca de pe umeri. Blugii pe care Amara i-i împrumutase erau cam largi și le suflecase tivul, să se potrivească pe înălțimea ei. Arăta ca un hipster care se apucase de cântat și de dansat din senin, ca într-un videoclip muzical.

Pufnind pe nas, și-a îndesat telefonul în buzunar, și-a îndreptat breteaua bluzei și a ieșit când s-au deschis ușile. Dante și Tristan Caine stăteau împreună și vorbeau încet lângă motocicleta lui. Era prima dată când îl vedea cum trebuie de după-amiază încoace și s-a mirat că nu purta același costum ca în timpul zilei, ci niște blugi vechi, care îi stăteau pe fund într-un mod ce-i stârnea admirația, și jacheta neagră de piele. Se mira, pentru că asta însemna că fusese în apartament de mai mult timp decât crezuse. Însemna că o lăsase să doarmă fără să o deranjeze și nu știa ce să înțeleagă din asta.

Dante s-a uitat la ea, a dat scurt din cap și s-a dus la mașină, apoi a sunat pe cineva.

Pe urmă, Tristan Caine a pus mâna pe un mâner al motocicletei monstruoase, a încălecat-o cu un picior și

mușchii de pe coapsele lui s-au flexat pe sub blugi într-un mod care o umplea de admirație. S-a așezat cu fundul pe șa, a luat casca din spate și s-a uitat în sfârșit la ea cu ochi pătrunzători. Abia atunci a remarcat Morana a doua cască pe șa. O cască mai mică, mai feminină.

Futu-i!

O lua cu el pe motocicletă? Motocicleta lui? Motocicleta sacră? Motocicleta pe care chiar îi plăcea să o conducă?

— Dacă ai terminat cu holbatul, domnișoară Vitalio, ne grăbim, a spus cu voce aspră și joasă, trezind-o din visare și fixând-o cu privirea.

Morana a înghițit în sec și a mers mai departe, simțind un fior de teamă și încântare în stomac când a ochit monstrul de crom, cu roșu și negru, cu șaua mai înaltă decât talia ei. Cum naiba avea să se urce?

A luat casca mai mică, conștientă de privirea lui asupra ei. Nu era nouă și avea în mod clar un aspect feminin. A cui era? Sau era aceeași pe care o păstra pentru toate femeile care se urcau pe motocicleta lui? Dintr-un motiv necunoscut, ideea asta nu-i plăcea deloc.

— A cui e casca asta? a întrebat înainte să se oprească, mustrându-se în clipa în care cuvintele i-au scăpat de pe buze.

Tristan Caine a ridicat dintr-o sprânceană, dar a rămas tăcut și, deodată, un gând oribil, oribil, i-a trecut prin cap. Oare exista cineva la care trebuia să se întoarcă în...? A respins ideea înainte să se contureze până la capăt. Nu. Din puținul pe care îl știa despre el, din ce văzuse și auzise, Tristan Caine nu se purta urât cu femeile. Ea era singura excepție și, în ciuda urii lui, îi oferise un sanctuar când avea nevoie să-și lingă rănile și să se vindece.

Dacă ar fi fost altcineva, n-ar fi urmărit-o cu privirea în modul acela sexual.

Era convinsă de acest lucru.

Tocmai de aceea a respirat adânc, şi-a pus casca, a ridicat ochii la ei şi a găsit o privire indescifrabilă.

— Poate ar fi bine să-ţi scoţi ochelarii, a comentat el şi a strâns buzele într-o linie dreaptă.

S-a fâstâcit o secundă, după ce şi-a scos ochelarii fără o vorbă, întrebându-se unde să-i pună în siguranţă, apoi i-a agăţat de decolteu şi i-a lăsat să atârne. A ridicat privirea şi a dat peste ochii electrizanţi, care-i studiau fără ruşine pielea expusă, înainte de a se ridica alene spre gâtul ei, apoi spre gură şi să se oprească la ochii ei.

Au rămas aşa o clipă, apoi el s-a întors în faţă şi corpul lui graţios şi suplu s-a mişcat când a împins motocicleta de pe suport. A pornit-o cu o apăsare puternică şi a aşteptat.

Morana s-a simţit cuprinsă de o emoţie ciudată.

Nu se mai urcase niciodată pe o motocicletă. Doar în maşina ei sau a tatei.

Era călare pe o motocicletă pentru prima dată, cu Tristan Caine.

A respirat adânc, a pus picioarele pe suport şi mâinile pe umerii laţi şi vânjoşi, să se sprijine, şi a încălecat pe motocicletă. S-a aşezat pe şa, cu picioarele larg desfăcute, şi a rămas în poziţie sprijinită de el. Motocicleta monstruoasă a huruit sub ea, făcând-o să simtă vibraţii în sus şi în jos pe şira spinării, până în zona mijlocului. Şi-a înăbuşit un icnet.

— Va trebui să te ţii nu doar de umerii mei, dacă nu vrei să cazi, s-a auzit vocea lui peste zgomotul motorului.

Fa nu voia.

Deşi...

A ezitat, dar a pus mâinile pe jacheta lui şi a simţit doar muşchii încordaţi.

— Şi nu ţine piciorul pe bara mare din dreapta.

Îşi dăduse seama şi singură de lucrul ăsta.

O secundă mai târziu, motocicleta a huruit în timp ce ieşeau din parcare, iar trupul a început să-i vibreze intens, când motocicleta a prins viteză şi a împins-o în spatele lui masiv.

Doamne sfinte, cum avea să supravieţuiască tot drumul aşa?

El şi-a coborât viziera şi a turat motorul înainte de a intra pe străduţa liniştită din faţa clădirii. Apoi a făcut stânga pe pod şi a zburat efectiv peste el.

Goneau din ce în ce mai repede, totul în jur transformându-se într-o ceaţă pe care nu o vedea fără ochelari, iar mişcarea motocicletei era mai lejeră decât se aştepta. Vântul îi flutura în părul despletit, făcându-l să zboare în direcţii diferite. Sânii i se turtiseră de tot în spatele lui, căci se lipise de el şi-i simţea muşchii abdominali tari ca piatra sub palme. Motocicleta torcea ca o fiară mulţumită, mângâiată seducător de un iubit.

Trebuia să admită că Tristan Caine conducea bine. Foarte bine. Se strecura cu agilitate prin zonele aglomerate, îi dădea frâu liber când se putea şi ţinea, totodată, sub control monstrul. Nicio secundă nu şi-a făcut griji că avea să-şi rupă gâtul, deşi ar fi trebuit, căci goneau pe autostrada aproape pustie cu viteză mult peste limita legală. Ar fi trebuit să se îngrijoreze când a simţit pistolul îndesat în betelia blugilor lui apăsând-o pe burtă. Dar nu s-a îngrijorat.

Se simţea doar liberă.

Sălbatică.

Euforică, cum nu mai fusese niciodată până atunci.

Acesta era fiorul pe care îl simţea şi el de câte ori se urca pe motocicletă? Asta era libertatea pe care o gusta şi pe care o găseau atât de greu în viaţa lor? Asta era nebunia pe care o simţea zvâcnind în sângele lui?

A dat capul pe spate şi a simţit fiecare mângâiere a vântului pe piele, o emoţie atât de profundă, încât nu

şi-o putea explica nici ei înseşi. Aşa că s-a dezlănţuit, şi-a îngăduit să se bucure de moment şi să fie liberă, cum n-ar fi crezut că era posibil.

Şi-a desprins braţele din jurul lui şi l-a strâns de şolduri cu coapsele, apoi a ridicat braţele deasupra capului. Ceva se schimbase în sufletul ei. Ştia că el n-ar lăsa-o să cadă. Avusese prea multe ocazii înainte să o distrugă. Ştia că, în cele din urmă, o va omorî, dar nu azi. Azi, pentru prima dată, putea fi doar o fată călare pe motocicleta unui bărbat, măcar pentru o clipă. Azi, pentru prima dată, era o femeie fără trecut şi fără viitor, având doar drumul acesta nesfârşit alături de acest bărbat, doar libertatea şi viaţa asta.

Nu şi-a putut înăbuşi strigătul zgomotos de încântare pură care i-a scăpat de pe buze, strigătul puternic care împărtăşea lumii bucuria ei, lăsându-l pe bărbat să ştie cât de mult îi plăcea. Şi nu s-a simţit deloc inhibată.

Morana a întins braţele, a închis ochii şi a simţit adierea vântului pe pielea ei, trupul lui frecându-se de ea şi motocicleta între picioare.

A strigat şi mai tare – fără ruşine, fără limite, fără lanţuri.

Şi-a îngăduit să simtă totul mai profund – fără griji, fără oprelişti, fără jenă.

Era doar o motocicletă. Doar o plimbare. Doar un bărbat.

Pur şi simplu.

A devenit conştientă de realitate abia după aproape o oră.

Tristan Caine a ieşit de pe şosea şi a intrat pe un drum neasfaltat pe care ea îl ştia de-o viaţă şi, pentru prima dată după o oră de fericire, inima a început să-i

bată iar cu putere. A flexat degetele pe mușchii lui abdominali și a văzut structura masivă a casei Vitalio înălțându-se în spatele porților de fier forjat.

Ce naiba?

A oprit motocicleta pe partea de proprietate mai aproape de aripa ei decât de porți, în spatele tufișurilor groase, destul de înalte cât să-i ascundă complet.

Liniștea subită de sub coaste contrasta puternic cu fiorii ce-i străbăteau corpul, punându-i simțurile în alertă, în timp ce doar zgomotul animalelor nocturne ajungea până la ei. Sângele îi vâjâia în urechi.

Și-a desprins încet brațele de trupul lui, apoi s-a dat înapoi, cât să-i ofere spațiu să coboare. El a ridicat piciorul peste ghidon, cum îi văzuse făcând doar pe cei din *Sons of Anarchy*, și a ajuns pe teren sigur în câteva clipe, așteptând să coboare și ea.

Morana și-a scos casca și i-a întins-o, apoi și-a luat ochelarii dintre sâni și i-a pus pe nas, clipind când lumea a devenit brusc mai clară. A observat privirea lui intensă ațintită asupra ei, urmărind-o în timp ce-și trecea piciorul peste motocicletă și cobora.

Mare greșeală.

Ajungând brusc în picioare, a simțit că i se înmoaie genunchii exact când el a prins-o cu mâinile de șolduri și a ridicat-o în picioare, iar ea s-a sprijinit de pieptul lui.

— Îți place să călărești motocicleta, a spus el încet.

Morana a remarcat cum juca lumina lunii pe fața lui. Barba, ușor crescută, îi ascundea obrajii, iar ochii păreau și mai albaștri, concentrați asupra ei, cu o expresie pe care o simțea pulsând în sufletul ei – o bucurie pură, curată.

— Și ție-ți place să mă faci să călăresc, a răspuns Morana la fel de încet.

Buzele lui au zvâcnit o secundă şi a întors ochii spre gura ei pentru un moment lung, ameţitor, după care s-a retras iar în spatele măştii şi a făcut un pas în spate. Ea a reuşit, din fericire, să-şi ţină echilibrul pe picioare.

El şi-a scos telefonul, l-a dus la ureche şi a spus:

— Acum.

Apoi a închis.

Morana a ridicat din sprâncene. Câtă elocinţă!

O clipă mai târziu, o bucată din zidul proprietăţii s-a desprins. Un bărbat cu barbă groasă stătea de cealaltă parte, îmbrăcat în uniformă de bodyguard, şi dădea respectuos din cap către Tristan Caine.

Avea spioni în casa tatălui ei?

Normal că avea.

Aşa reuşise să intre şi să se caţăre atât de uşor pe peretele ei în urmă cu câteva săptămâni. Doamne, ce mult trecuse de atunci! Iar ea se schimbase de atunci atât de mult.

Morana l-a privit cu atenţie şi a realizat cât de multe schimbări i se datorau lui.

— E liber? l-a întrebat Tristan Caine pe bodyguard cu voce rece, letală.

Acela a dat din cap.

— Da, domnule. Puteţi merge direct spre casă. Nu vă deranjează nimeni.

Fir-ar... OK! Era o premieră. Încă o premieră.

Morana l-a privit uluită pe Tristan Caine cum intra pe domeniu şi-i spunea din priviri să vină după el.

El intra fraudulos în casa tatălui ei.

Ea intra fraudulos în casa tatălui ei.

Tatăl ei – cel mai periculos om din partea aceasta de ţară.

„Nu chiar acum", s-a gândit, în timp ce se uita la bărbatul de lângă ea. S-a mișcat cu grația caracteristică, în timp ce bodyguardul dispărea undeva între tufișuri. Lumina lunii era singura călăuză printre copacii care străjuiau proprietatea.

Inima Moranei se zbătea nebunește. Ce se întâmpla era dincolo de orice și-ar fi imaginat. Și totuși iat-o aici, călcând pe urmele dușmanului, în timp ce el intra și ieșea dintre tufe, pătrunzând ilegal pe proprietatea tatălui ei ca să ia ceva ce-i aparținea ei.

Urmărindu-l cum își croia drum, și-a dat seama cât de bine cunoștea proprietatea. Mai bine decât ar trebui să o cunoască un dușman. Se întreba dacă tatăl ei avea idee despre acest lucru.

Câteva minute mai târziu, a zărit fereastra de la dormitor. Aveau să se cațăre ca nebunii, cum făcuse el ultima dată? Pentru că ea nu putea să zboare și în mod sigur nu avea bicepșii care să o susțină, în timp ce atârna la aproape cinci metri deasupra pământului. Nu era nici mare amatoare de înălțimi, ceea ce nu putea însă să-i arate tocmai lui, fiindcă probabil i-ar fi dat ideea s-o omoare aruncând-o de pe o stâncă înaltă. Prefera să moară împușcată în cap. Vertijul era oribil.

Scuturându-se de gândurile sumbre, a înghițit în sec, cu palmele transpirate și inima bătând cu putere. Fără să mai stea pe gânduri, a pus mâna pe spatele lui.

El s-a oprit pe loc și s-a întors, țintuind-o cu ochi magnifici, care străluceau în lumina lunii.

A pălit.

În mișcare, Tristan Caine era frumos. Complet nemișcat, era de nedescris.

Nici măcar nu a încercat.

— Cum o să intrăm? l-a întrebat în şoaptă, cât de încet putea, căci teama că ar fi descoperită şi executată, şi nu doar ea, ci şi el, o neliniştea.

— Pe uşă.

Înainte să scoată o vorbă, a prins-o cu degetele lungi şi aspre de încheietură. A tras-o în spatele lui şi au traversat o porţiune goală de iarbă păşind încet. Paşii lui mari au făcut-o să dubleze efortul ca să-l ajungă din urmă.

Au alergat prin luminiş, la vederea oricui ar fi privit din întâmplare spre ei.

Cu inima în gât încă de la început, în timp ce teama şi încântarea se luptau în adâncul ei, a alergat mai repede ca niciodată, dar tot cu mult mai încet decât el. Doar mâna lui, care o trăgea, o ajuta să nu se împiedice din cauza vitezei.

Au ajuns la uşa laterală de la aripa ei din casă, cea de lângă scări, iar el a deschis-o. S-a strecurat înăuntru şi a tras-o după el cu o mişcare abilă. În tăcere, uluiţi de faptul că reuşiseră să ajungă fără să fie descoperiţi, au trecut prin holul întunecat ce dădea spre scară.

Aceeaşi scară înfiorătoare pe care o împinsese tatăl ei.

Morana s-a oprit brusc în capătul scărilor, fiindcă amintirea deziluziei i-a pus stăpânire pe corp, un corp traumatizat, care se vindecase doar datorită duşmanului. Tatăl ei nu ştiuse dacă avea să supravieţuiască sau să-şi rupă gâtul în cădere. Doar îi dăduse drumul şi îi întinsese o capcană, în care ea, afectată cum era atunci, căzuse în întregime.

Dar acum nu mai era în acea stare. Nu. Era lucidă, calmă şi raţională în ceea ce-l privea.

Dintr-un motiv necunoscut, emoţiile inspirate de bărbatul de lângă ea aveau o intensitate mult mai mare decât cele pe care i le trezeau scările acelea şi îi îngăduiau

să fie calmă. Pentru prima dată, se simțea recunoscătoare. Nu voia ca el să fie martor, să o vadă mai vulnerabilă decât fusese deja când era vorba de tatăl ei.

Fără să mai spună nimic, conștientă permanent de atenția cu care o privea, a urcat repede scările, știind că el era în spatele ei, chiar dacă nu-l auzea. Crezuse că nu avea să mai urce scările acelea niciodată și i se părea ireal să o facă astfel, nu doar pe furiș în toiul nopții, ci și alături de bărbatul care jurase să o omoare. Trebuia să-și amintească permanent acest lucru, chiar dacă nu mai simțea la fel. Exista un motiv pentru care o ura atât de mult încât să facă jurământul acela și, până nu descoperea despre ce era vorba, nu putea să lase garda jos.

A mers în grabă spre apartamentul ei, a descuiat ușa și s-a îndreptat spre birou, unde își păstra echipamentele, ignorând orice urmă de nostalgie pe care i-o trezea micul refugiu. Când a intrat însă, a rămas o clipă în prag și a privit micul paradis pe care și-l crease în acest loc ciudat. Și-a amintit de nenumăratele nopți pe care le petrecuse aici, de visurile pe care și le făcuse să scape de toate.

Fata aceea părea foarte diferită de cea care devenise. Își pierduse focul interior undeva pe drum?

— Ia ce-ți trebuie.

Whiskey și păcat. Lavă topită și flăcări jucăușe.

Nu, nu-și pierduse focul. Dar în cele mai multe zile doar mocnea în ea. Și nu putea să înțeleagă de ce el. De ce nu Jackson sau oricare din oamenii tatălui ei ori chiar Dante, de altfel? De ce bărbatul acesta, cu voce și trup ce incitau la păcat? Îi aprinsese pasiunea ca un mag și ea nu reușea să înțeleagă.

Morana a dat din cap că îl auzise și s-a mișcat în grabă, luând laptopul de pe birou. A deschis sertarul de jos, a scos drive-urile și le-a pus pe toate în rucsacul mic de pe birou. După ce a făcut un inventar rapid și a văzut că avea tot ce-i trebuia, a aruncat o ultimă privire prin

cameră, şi-a întipărit totul în memorie şi a înghiţit nodul din gât.

El era cu ochii pe ea, aşa că trebuia să fie calmă.

Respirând adânc, s-a întors spre el şi l-a văzut cum se sprijinea nonşalant de uşă, de parcă era casa lui. Ochii lui ageri observau orice expresie apărea pe faţa ei, în timp ce a lui rămânea impasibilă. Morana a simţit că inima începea să-i bată la fel ca întotdeauna în preajma lui, că focul începea să-i inunde sângele şi să-i aprindă toată fiinţa.

Nu era locul potrivit pentru aşa ceva. Dacă existase vreodată un loc nepotrivit pentru asta, acela era casa tatălui ei.

— Ai terminat? a întrebat el încet, cu voce monotonă, dar un ton înfierbântat de ceva ce trupul ei recunoştea şi de care îşi amintea acum.

A dat aprobator din cap.

Şi-a luat rucsacul şi a ieşit din apartament în urma lui. Nu putea să-şi dea frâu liber emoţiilor în acest moment. Au coborât scările în casa întunecată şi tăcută, neştiind dacă tatăl ei era acasă sau nu. Dar nici nu-i păsa.

Au ieşit pe uşa laterală şi au mers, ţinându-se în umbră, spre linia copacilor.

Deodată, un grup de bodyguarzi a apărut de după colţ, stând de vorbă şi ţinând nonşalant puştile pe umeri.

Morana s-a oprit şi mintea i s-a golit, în timp ce frica îi inunda venele. S-a întors să se ascundă, dar în aceeaşi secundă o mână a tras-o cu bruscheţe şi a împins-o cu faţa într-o firidă din peretele de pe laterala casei. Cu inima bubuind în urechi şi sângele năvălind răzbunător în corp, a rămas complet nemişcată, iar emoţiile au copleşit-o. Mirosul de piele şi mosc pătrundea peste tot, iar ea a respirat adânc de câteva ori, observând mai multe detalii.

Braţele lui care o lipeau de perete, mâinile lui ridicate de o parte şi de alta a capului ei, în timp ce o ascundea în totalitate, silueta lui masivă încovoiată asupra ei, nu într-un mod protector, ci în cu totul alt fel, unul pe care ea nu-l putea identifica. Răsuflarea lui îi mângâia urechea, barba îi zgâria pielea de pe gât, în timp ce îşi ţinea capul plecat, să se contopească şi mai tare cu umbrele.

Dar corpul lui lipit de spatele ei, corpul lui înalt, dur, letal, lipit de spatele ei mic, îi făcea genunchii să tremure.

I s-a tăiat respiraţia.

El nu s-a mişcat.

Erecţia lui o împingea în spate.

El nu s-a mişcat.

Vocile bodyguarzilor s-au îndepărtat.

El nu s-a mişcat.

Focul i s-a adunat în stomac, jos, între picioare, făcând-o să se arcuiască instinctiv spre el.

Atunci, el s-a mişcat.

I-a împins rucsacul de pe umăr şi l-a lăsat să cadă, iar breteaua bluzei i-a căzut până la cot. I-a mângâiat pielea expusă cu un deget aspru. Cu răsuflarea tăiată, Morana a închis ochii, simţind bătăturile de pe mâna lui cum se frecau delicios de pielea ei moale, făcându-i pielea de găină pe braţe, sfârcurile întărite şi sânii dureroşi din pricina căldurii care se strângea între picioarele ei.

Nu aşa o atinsese ultima dată. Nu respirase aşa în dreptul gâtului ei, nu-şi frecase maxilarul de umărul ei, în timp ce încă îşi ţinea gura la distanţă. A mişcat încet mâna în jurul gâtului ei, fără să-i atingă sânii şi fără să le dea atenţie ca data trecută. Ea voia – nu, avea nevoie – să-i atingă. Avea nevoie ca el să tragă de sfârcuri, să-i ofere plăcerea aceea dulce de care ştia că era capabil. Voia să îi

maseze sânii cu degetul mare și să simtă până în adâncul ființei frecarea aceea delicioasă.

Voia să-i simtă mâinile pe sâni.

Dar mâna lui s-a închis în jurul gâtului ei, într-o strânsoare pe care ajunsese să o recunoască, fermă, dar nu periculoasă, în timp ce buzele lui se mișcau lângă urechea ei.

— M-ai simțit înăuntrul tău a doua zi? a șoptit lângă pielea moale a urechii.

Izul de whiskey din vocea lui i s-a urcat direct la cap și cuvintele i-au străbătut corpul până în mijloc.

S-a contractat când și-a adus aminte de futaiul dur și rapid de pe blatul din baie.

Morana și-a mușcat buza, fără să-i răspundă, deși își împingea șoldurile în ale lui. Îi simțea mădularul alunecând pe fundul ei când se ridica pe vârfuri, iar frecarea erotică o făcea să se poarte ca o pisică în călduri, nu ca o femeie deșteaptă și rațională, cum fusese în urmă cu câteva momente.

Dar, spre deosebire de acum câteva zile, era mai puțin furioasă pe ea însăși și regreta mai puțin că îngăduise să se întâmple. Nu avea idee ce spunea asta despre ea însăși sau ce însemna măcar, dar deocamdată accepta senzația, lăsând capul pe spate, sprijinit de umărul lui, agățându-se de el, în timp ce stătea cu fața la perete.

El a strâns mâna pe gâtul ei și a împins-o cu șoldurile, în timp ce i-a strecurat cealaltă mână în blugi, apoi în chiloți, apropiindu-se direct de locul acela dulce. Ea a icnit cu gura deschisă când a simțit degetele înfipte adânc înăuntrul ei.

— A naibii de udă pentru mine! a mârâit în urechea ei și și-a împins cu putere șoldurile în fundul ei.

Îi mângâia obrazul, zidul dur de cărămidă se freca de sânii ei și-i zgâria sfârcurile, iar în interior vibra de

fiecare dată când el scotea și băga degetele. Îi masa clitorisul cu degetul mare.

— Să fiu al dracului, cât mă exciți! s-a răstit el, iar ura și dorința lui de a o poseda i s-au strecurat în corp.

Bătăile inimii ei pulsau peste tot unde îl simțea. Mirosul, căldura, atingerile lui o împresurau, o întemnițau, o invadau într-un mod care îi înfierbânta sângele atât de tare, încât se simțea ca o bombă cu ceas, gata să explodeze.

Mâna lui se mișca pe ea, în ea, iar el se mișca în spatele ei. Dublul asalt o făcea să ardă din ce în ce mai tare și spatele i se arcuia, plin de furnicături, și pulsa cu scântei de plăcere, în timp ce-și mușca buza ca să nu se dezbrace.

Înainte să se poată opri sau să-și mai pună întrebări, Morana a strecurat o mână în spatele ei și l-a cuprins prin materialul pantalonilor. L-a strâns tare, iar el a tras o înjurătură în urechea ei și a început să miște degetele imposibil de repede înăuntrul ei.

— Nu aici, la dracu'!

I-a mai atins o dată clitorisul, apoi încă o dată și l-a ciupit cu putere, acoperindu-i totodată gura cu mâna. Înăbușind zgomotele ei la fel ca mai înainte, a împins-o dincolo de limită, iar ea și-a dat drumul pe degetele lui, gâfâind cu putere, în timp ce sânii i se ridicau și coborau. Fiecare bătaie a inimii zvâcnea peste tot în corpul ei.

Vibra. Pulsa. Se încleșta. Tremura.

Degetele lui au rămas înăuntrul ei câteva momente, storcându-i orgasmul cât mai mult, după care le-a scos, s-a șters de blugi și a ridicat rucsacul căzut, în timp ce arunca o privire în jur.

Morana a rămas pe loc – amuțită, uluită –, cu ochii la zid.

Zidul care împrejmuia casa tatălui ei. Zidul casei unde locuia el. Zidul din inima teritoriului său.

Iar Morana îl lăsase pe Tristan Caine să o facă să-şi dea drumul în chip exploziv tocmai în dreptul acelui zid, în aer liber, în timp ce bodyguarzii patrulau în zonă, iar el deţinuse controlul în fiecare secundă.

Futu-i!

„Futu-i!"

Oare ce era în neregulă cu ea? Ce era în neregulă cu el?

Se repetase întâmplarea de la restaurant, numai că într-un mod mult, mult mai pervers. Nu, nu fusese un futai adevărat şi, da, fusese cea mai rapidă partidă de sex de care avusese parte vreodată. Şi totuşi...

Care era cea mai rea parte? Nu simţea niciun fel de remuşcare.

O mână s-a înfăşurat pe braţul ei şi a întors-o, să înfrunte ochii înfierbântaţi de pofta unui animal ce adulmecase sânge, iar foamea din ei era atât de intensă, încât în trupul ei încins clocotea lavă topită. Doar datorită ochilor lui.

El s-a aplecat în faţă şi i-a simţit răsuflarea pe obraz, în timp ce mirosul lui o învăluia şi buzele lui se apropiau de urechile ei.

— Data viitoare, am să văd cât de tare poţi să ţipi, domnişoară Vitalio. Am să mă asigur că te doare atât de tare, încât n-ai să ştii dacă e de la strigătele tale sau de la futai.

În mod clar, bărbatul acesta avea nevoie să-şi ţină închisă gura.

Morana şi-a dat ochii peste cap, deşi inima îi bătea neregulat, în timp ce cuvintele lui pătrundeau în corpul ei încă inflamat.

— Îţi acorzi prea multe merite.

— Spune-mi asta când n-am să-ţi mai simt mirosul pe degete.

Simțea și ea mirosul. Iar faptul că acest lucru o stârnea, deși n-ar fi trebuit, a făcut-o să strângă din buze, căci amintirea controlului său și a lipsei ei de control era ca o palmă.

S-a îndreptat de spate, și-a pus rucsacul pe umăr și i-a aruncat o privire glacială.

— Putem pleca?

El a mijit puțin ochii când i-a auzit tonul și a studiat-o cu atenție un moment prelung, flexând degetele pe brațul ei, înainte de a da aprobator din cap. S-a întors și a tras-o către copaci. Au mers în tăcere câteva minute, iar Morana a căzut pe gânduri.

Aproape ajunseseră lângă zidul proprietății, când un mesaj i-a făcut telefonul să vibreze în buzunar.

Morana l-a ignorat și s-a concentrat să ajungă la gaura prin care intraseră, unde îi aștepta bodyguardul. A ajuns la deschizătură și a ieșit, apoi s-a îndreptat spre motocicleta monstruoasă parcată afară, căci nu era nici dornică, nici pregătită să se gândească la ce se întâmplase înăuntru.

S-a concentrat, în schimb, pe mirosul pământului, pe lumina lunii care scălda casa ororilor într-un alb pur, în timp ce Tristan Caine vorbea încet cu bodyguardul.

Apoi și-a amintit de mesajul de mai devreme, așa că a scos telefonul și l-a deblocat.

Număr necunoscut.

Încruntată, a deschis mesajul și a găsit o imagine atașată, fără vreun alt mesaj. A privit imaginea și sprâncenele i-au devenit una. Se uita la un articol vechi de ziar.

A mărit imaginea, apoi a citit următoarele.

Numărul fetelor dispărute a ajuns la 25

Tenebre, 8 iulie 1989: *Într-o întorsătură îngrozitoare de situaţie, care a şocat oraşul, 25 de fetiţe cu vârste între 4 şi 10 ani au dispărut în ultimii 2 ani. Cu toate acestea, este doar vârful aisbergului. Sursele spun că acestea sunt doar cazurile cunoscute şi raportate, la care lucrează poliţia.*

Cea mai recentă victimă este Stacy Hopkins (în poza de mai sus), în vârstă de 6 ani, care a dispărut chiar de pe trotuar, în timp ce mama ei dăduse colţul către Madison Avenue. Încă nu se ştie cine este de vină. Unii consideră că este mâna grupurilor de crimă organizată, iar alţii vorbesc chiar despre forţe oculte. Din câte ne-au dezvăluit sursele, majoritatea fetelor au dispărut chiar în timp ce erau supravegheate de adulţi...

Morana a citit tot articolul, care dădea detalii înfiorătoare, dar nu înţelegea de ce îi fusese trimis. Cine îl trimisese? Şi de ce? Oare era o greşeală? Asta trebuia să fi fost.

Tulburată de ceea ce citise, dar gata să nu se mai gândească la el pentru moment, în timp ce Tristan Caine se îndrepta spre ea, aproape a blocat ecranul, când ceva i-a atras atenţia. O notiţă scrisă de mână în colţul unde se afla titlul.

Vezi articolul de pe 5 iulie 1998.

Un articol scris în urmă cu douăzeci şi doi de ani.

decizia

Nu se putea decide dacă era foarte, foarte curajoasă sau foarte, foarte proastă.

Poate era o combinaţie ciudată între cele două.

Dacă era să fie sinceră, erau momente când nu era prea mândră de ea însăşi, chiar dacă îi venea să ridice pumnul în aer şi să ţopăie de bucurie. Motivul era simplu – uneori, în nesăbuinţa ei, Morana făcea lucruri pe care ştia că n-ar fi trebuit să le facă, dar, când reuşea să le facă, voia să se mândrească.

Iar acesta era unul dintre momentele acelea de nesăbuinţă când voia să se mândrească.

Dar şi-a înfrânat pornirea. *Cu greu.*

Motivul pentru prostia şi curajul ei se afla la cinci maşini distanţă şi conducea un SUV negru, imens, o maşină atât de mare, încât o putea ţine sub observaţie chiar şi de la distanţa aceea. Nu era deloc o maşină potrivită pentru operaţiuni sub acoperire. Dar, cum totul funcţiona în favoarea ei, îi plăcea acest lucru.

După ce se întorsese la apartamentul din fosta casă să-şi ia lucrurile, se încuiase în dormitorul de oaspeţi şi începuse să lucreze la un set nou de coduri, făcând, totodată, cercetări despre articolul de ziar, din urmă cu peste treizeci de ani, pe care i-l trimisese o persoană misterioasă.

îi fusese imposibil să afle cine era aceea, în ciuda încercărilor numeroase, ceea ce-i indica exact ce trebuia să știe despre el sau ea – se pricepea la calculatoare. Chiar *foarte bine*, căci reușise să scape nedescoperit.

Iar asta o făcea să se întrebe dacă nu cumva avea o legătură cu furtul codurilor inițiale.

Se gândise la multe posibilități în timp ce lucra. Din fericire, proprietarul apartamentului nu o deranjase și nu o întrerupsese deloc. Nici măcar o dată, în cele treizeci de ore de când muncea fără oprire la coduri – nici pentru mâncare, nici pentru băutură, nici măcar ca să se holbeze la ea și atât.

Nimic.

Sinceră să fie, se simțea recunoscătoare că primise articolul acela. Pentru că se întâmplau niște lucruri despre care ea nu știa nimic. Trebuia să afle niște răspunsuri, înainte să se implice și mai mult. Pe drumul înapoi spre apartament, el observase că era cu mintea în altă parte și bătuse în retragere.

Timp de aproape treizeci de ore, Morana lucrase la noile coduri. Făcuse un progres considerabil, dar nu asta o făcuse să apuce pe drumul nesăbuinței. O, nu! Ci articolul sau, mai bine zis, cercetările ulterioare.

Încercarea de a afla ceva despre alianță nu dăduse niciun rezultat. Dar încercarea de a afla amănunte despre seria de răpiri din Tenebre, din urmă cu treizeci de ani, scosese la iveală mai multe adevăruri îngrozitoare decât era capabilă să digere.

Era o serie de patruzeci și cinci de răpiri (cel puțin, cele cunoscute de public). Fetițe răpite din casele lor sau din parcuri, într-un interval de zece ani. Nici măcar una dintre ele nu a fost găsită vreodată. Pentru că fuseseră luate sporadic de-a lungul anilor, polițiștilor le fusese greu să adune dovezi.

Morana era destul de deşteaptă încât să facă legătura între evenimente, dar tot nu ştia în ce fel se legau toate astea de destrămarea alianţei. Nu ştia nici măcar *dacă* avea vreo legătură cu asta. Persoana care îi trimisese articolul ar fi putut fi un nebun sau un om pus pe glume.

Cu toate astea, instinctul îi spunea că toate aveau legătură.

Simţea asta de când văzuse articolul şi notiţa aceea. Care o condusese la alt articol, care vorbea despre dispariţia unui bebeluş neidentificat.

Morana încercase, după ce trăsese un pui de somn de care avea mare nevoie, să discute cu Amara despre asta. La urma urmei, femeia asta frumoasă îi dăduse primul indiciu. Dar, în momentul în care adusese vorba despre răpiri şi alianţă, Amara se crispase şi închisese gura. Morana ştia că era vorba de loialitatea pe care o simţea faţă de Tristan Caine, dar asta o frustrase şi mai tare. Nici Dante nu i-ar fi fost de mai mult ajutor, iar dacă îl întreba pe Tristan Caine, s-ar fi trezit iar întinsă pe undeva sau chiar moartă.

Dar avea nevoie de răspunsuri. Nu de degetele lui, care să-i devasteze corpul, sau de cuţitul lui, care să-i spintece pielea.

Doar de răspunsuri.

Tocmai de aceea, forţată de împrejurări, concepuse un plan, după ce epuizase toate opţiunile posibile (în afară de răpirea de către extratereştri). Planul era simplu, în teorie – să afle ceva despre Tristan Caine cu care să-l aibă la mână (pentru că în dulapul plin de secrete al acestui bărbat încăpea o mică ţară, de atâta lucru era convinsă), pentru ca apoi să-l şantajeze ca să afle adevărul.

Sau să moară. Dar măcar avea să moară ştiind că făcuse tot posibilul să afle adevărul.

În teorie, era un plan bun. În practică, era nesăbuit.

RuNyx

Tocmai de aceea, în dimineaţa asta, aşteptase pregătită şi gata îmbrăcată în camera de oaspeţi să o ia pe urmele lui imediat ce pleca. Maşina ei, puiul ei frumos, o aştepta, torcând când a pornit-o. Bucuroasă să urce iar în ea, îi spusese paznicului de la poartă că trebuia să-şi cumpere nişte lucruri pentru laptop. După ce i-a deschis poarta, a apăsat pe pedala de acceleraţie şi a ţâşnit pe şosea ca un glonţ, şuierând pe lângă alte maşini, ca să-l prindă din urmă pe Tristan Caine.

Aşadar, îl urmărea de aproape o oră, de la o distanţă sigură, încât el să nu o poată vedea în retrovizoare, şi îi admira din când în când abilităţile de şofer. Manevra SUV-ul aproape la fel de bine ca motocicleta monstruoasă. Dintr-un motiv pe care nu voia să-l cerceteze, îi plăcea mai mult motocicleta.

Soarele arzător strălucea neobosit pe şosea, în timp ce-l urmărea către ieşirea din oraş. Apoi, oraşul a rămas încet în urmă, lăsând loc peisajului rural. Precaută, păstra distanţa, ştiind cât de atent era el la detalii.

Bărbatul a condus pe autostradă aproape zece minute, apoi a ieşit pe un drum de ţară în stânga şi a dispărut după un şir de copaci care adumbreau aleea.

Morana a oprit maşina. Soarele sclipea pe capotă şi aerul condiţionat îi mângâia pielea de pe braţele goale. Muşcându-şi buza, a aşteptat ca SUV-ul să se îndepărteze destul cât să-l poată urmări. Faptul că nu mai vedea maşina o neliniştea.

Apoi a pornit încet, aşteptând la marginea drumului, cu palmele uşor transpirate, pentru că habar nu avea cum va reacţiona el dacă descoperea că îl urmăreşte. Dar era prea târziu pentru a face cale întoarsă. Pornise deja pe drumul nesăbuinţei, aşa că avea să meargă până la capăt. În plus, avea nevoie de răspunsuri.

În momentul în care celălalt vehicul ar fi trebuit să fie doar un punctişor în depărtare, Morana a întors încet maşina pe drumul de ţară. A trecut cu greu peste

denivelări, conducând cu viteza melcului, înțelegând deodată de ce alesese el mașina aceea. Dar asta o punea pe gânduri – de unde cunoștea el atât de bine orașul ei, de parcă acolo ar fi locuit? Putea fi o explicație simplă, precum GPS-ul?

A strâns din dinți, urmărindu-l cât mai discret cu putință, în timp ce drumul prost îi zdruncina corpul și-i amuțea mintea.

După aproape cinci minute de condus cu viteză mică, a apărut în fața ei un hambar vechi. Era înalt și abandonat în bătaia soarelui, iar pădurea din jur te împiedica să-l vezi de pe autostradă.

SUV-ul s-a oprit în față, iar Morana a întors repede mașina în spatele câtorva copaci de pe marginea potecii, ascunzând-o complet după frunzișul des. După ce a scos arma din poșetă, a deschis portiera fără zgomot și a coborât, apoi a ascuns arma la spate, în betelia blugilor, și s-a ghemuit lângă un copac să urmărească ce se întâmpla.

A văzut silueta musculoasă a lui Tristan Caine când a coborât de pe locul șoferului, cu ochii ascunși de ochelarii de soare. Și-a scos apoi sacoul și l-a aruncat în mașină. Cu un gest hotărât, a închis portiera, iar cămașa albă s-a agățat de mușchii pe care ea îi știa mai tonifiați decât păreau. S-a îndreptat spre intrarea principală în hambar și a dispărut înăuntru.

Morana a așteptat o clipă și adrenalina i-a inundat corpul. Apoi s-a apropiat tiptil de clădire, tot ghemuită, privind în jur, să verifice permanent că nu era urmărită.

Ușa era întredeschisă.

Fără să scoată un sunet, s-a strecurat cu grijă în interior, a clipit o dată, apoi de două ori, să se obișnuiască cu întunericul. Auzea niște voci înăbușite.

S-a furișat în spatele stâlpului de lângă intrare și a privit în încăpere, având grijă să rămână în umbră.

Lumina soarelui pătrundea prin ferestrele înalte și razele luminau mijlocul spațiului gol.

Acolo se afla Tristan Caine, înconjurat de patru bărbați înalți, pe care îi privea nemișcat.

Sprijinindu-se de stâlp cu ambele mâini, Morana s-a aplecat puțin în față, iar vocile au devenit mai clare, făcând ecou în spațiul cavernos.

— Din câte știam, Doug a fugit peste ocean fără să-și termine partea lui din ce era de făcut. Unde e acum? a întrebat Tristan Caine calm, cu o voce care i-a stârnit Moranei un fior pe șira spinării.

Vorbea de parcă n-ar fi fost înconjurat de niște huligani care păreau periculoși și erau înarmați, spre deosebire de el.

Unul dintre ei a râs, clătinând din cap.

— Ce treabă ai cu Doug?

— Treaba mea, a răspuns Tristan Caine pe același ton, calm, dar alert, fără să-și ia ochii de la ceilalți bărbați.

— Nu faci decât să dezgropi morții, Caine, l-a avertizat bărbatul despre care Morana presupunea că era liderul grupului. Circulă un zvon despre tine. Despre fetele alea care au dispărut.

Morana și-a ținut respirația.

Tristan Caine a oftat.

„A oftat."

— Dacă vreți să mai ieșiți de aici, spuneți-mi unde e Doug, i-a informat el, descheindu-și încet nasturii de la manșete și suflecându-și mânecile pe antebrațe, până când a ieșit la iveală capătul unui tatuaj pe care ea încă nu-l văzuse în detaliu.

Cei doi bărbați din spatele lui au schimbat o privire, apoi și-au scos brusc cuțitele și le-au aruncat spre spatele lui.

Morana și-a acoperit gura să nu icnească, iar inima i-a bătut cu putere în timp ce îi privea șocată. Tristan

Caine s-a lăsat pe vine, fără să se întoarcă deloc, de parcă ar fi știut tot timpul ce mișcare făceau ceilalți, iar cuțitele l-au ratat complet și au căzut cu zgomot pe jos.

Înainte ca ceilalți să reacționeze, s-a ridicat în picioare, i-a tras unuia un pumn în gât, fracturându-i osul cu un trosnet puternic, și l-a lovit simultan pe altul cu piciorul.

Ceilalți doi l-au atacat, unul cu un pistol, de care Tristan a scăpat în câteva secunde, rupându-i încheietura. Pe celălalt l-a sugrumat cu brațul.

Tipul a leșinat.

Ridicând arma, l-a împușcat în ambele rotule. În hambar s-a auzit o pocnitură zgomotoasă. Morana a urmărit totul în tăcere, încercând să-și controleze emoțiile, în timp ce el se așeza pe vine în fața bărbatului care sângera. A înclinat capul alene, cu mâinile lenețe pe genunchi.

— Unde-i Doug? l-a întrebat iar.

Tipul a bolborosit de durere, înjurând de toți sfinții din calendar.

— Nu știu, omule.

Tristan Caine a împins pistolul în rană și tipul a urlat atât de tare, încât Morana a tresărit.

— Nu știu, jur, a îngăimat celălalt. Jur! Știu doar că merge la *Saturn* în fiecare sâmbătă. Asta-i tot ce știu. Jur!

Era chiar sâmbătă.

Tristan Caine s-a uitat cu atenție la el o secundă, apoi a dat din cap și a lăsat arma să cadă lângă acela, după care s-a ridicat.

De parcă n-ar fi avut nicio grijă, s-a îndreptat spre ușă, la câțiva pași de locul unde se ascundea Morana, în timp ce ei îi năvălea sângele în cap și-l privea cu uimire. Nu o uimea doar felul rapid și lejer în care se ocupase de patru bărbați masivi și înarmați, fără să aibă armă, nici

cât de nonşalant pleca acum de lângă bărbatul rănit, cu arma alături.

Era uimită pentru că, în clipa aceea, când se uita la el, a înţeles exact cine era.

Predator.

Mereu vânătorul, niciodată prada. Nu putea fi vânat. Nu putea fi domesticit. Nu putea fi distrus. Aura aceea invincibilă era nespus de tentantă pentru ea.

Ar fi trebuit să fie dezgustată. Ar fi trebuit să fie exasperată. Ar fi trebuit să fie îngrozită. Dar era fascinată, fiindcă îşi amintea fiecare ocazie când îl văzuse pe tatăl ei împuşcând un om; îşi amintea cum ţâşnise sângele din carne şi se împrăştiase pe degetele lui în timp ce-l tortura. Dat fiind felul în care crescuse, văzuse oameni făcându-i pe alţii să sângereze, apoi îi văzuse acoperiţi de sânge, scăldându-se în el.

Pentru ea, oricât de înfiorătoare ar fi fost, nu prezenţa sângelui era stranie.

Straniu era că Tristan Caine smulsese informaţii de la un om şi-l făcuse să sângereze fără ca sângele aceluia să-l atingă.

Din ascunzătoarea ei, Morana s-a uitat la mâinile lui. Tristan a sunat pe cineva, dar a vorbit prea încet ca să-l audă. Un singur gând îi trecea prin cap, după ce fusese martoră la scena aceea, deosebită de cele din amintirile ei.

Mâinile lui – mâinile mari şi aspre care o atinseseră atât de intim – erau curate.

Saturn.

Bineînţeles că auzise de locul acela, dar nu-l văzuse niciodată. Nici nu-şi dorise să-l vadă.

Era un cazinou din partea de est a Portului Umbrelor, deseori frecventat de mafioți – un soi de teren neutru, în care membri din diferite familii puteau să se întâlnească pe teritoriul tatălui ei. Din câte știa ea, exista câte un *Saturn* în toate orașele – iar cazinoul avea un singur scop: să le permită oamenilor să se întâlnească fără vărsare de sânge pe teritoriul altora. La suprafață, *Saturn*, ca orice alt cazinou, era strident – și toată strălucirea aceea era o invitație pentru turiștii și civilii nevinovați să-și cheltuie banii și să-și încerce norocul.

După ce a aflat încotro mergea Tristan Caine, Morana a făcut o scurtă oprire pe drum la un butic. Și-a cumpărat prima rochie țipătoare pe care a văzut-o – foarte argintie și foarte scurtă, care îi expunea pielea într-un mod mai degrabă inconfortabil. Dar nu avea mult timp la dispoziție, așa că s-a schimbat în cabină și a fugit înapoi la mașină, punând pantofii argintii cu toc pe scaunul de lângă ea.

A accelerat, să ajungă degrabă la cazinou, și a blestemat că era nevoită să poarte o rochie ca să poată intra, fiindcă asta însemna că nu putea să-și ia arma. Asta însemna multe lucruri urâte. Ținea aproape arma chiar și când dormea – mai puțin când o fura somnul pe canapelele necunoscuților.

A tras aer adânc în piept și a parcat. Și SUV-ul negru era parcat discret.

Începea deja să se întunece afară, soarele făcea loc lunii, iar aerul se răcorea tot mai mult. Morana a traversat parcarea spre ușa principală, cu fiori, nu doar de frig, pe șira spinării.

Paznicul a ridicat capul când s-a apropiat de el, măsurând-o din priviri într-un mod mult prea familiar, din cauza tatălui ei și a invitaților pe care îi avea de regulă la cină. Exact ce-i trebuia în momentul acela! A trecut pe lângă acela cu spatele drept și dinții încleștați, dorindu-și

pentru a suta oară să fi avut arma în loc de briceagul mic ascuns în sutien.

Şi-a încordat maxilarul, încât să uite de toate şi să se concentreze doar să ajungă în camera din spate, să poată spiona în voie.

Când a intrat în cazinou, luminile strălucitoare şi abundenţa de culori i-au asaltat ochii, sunetul muzicii şi al râsetelor plutea pretutindeni, alături de vocile dealerilor şi păcănitul automatelor de jocuri.

Morana a rămas pe loc o clipă, încleştând pumnii pe lângă corp şi privind în jur. Nu era obişnuită cu asemenea mulţimi, iar experienţele ei cu grupuri atât de mari de persoane nu erau dintre cele mai plăcute. Nu. Prefera calculatorul şi singurătatea ei, poate compania câtorva oameni.

„Cina cu Dante, Amara şi Tristan Caine în apartament a fost plăcută."

Stânjenitoare, dar plăcută.

Şi-a alungat gândurile nepoftite. S-a îndreptat spre partea din spate a spaţiului vast, dar supraaglomerat. Cu cât se apropia mai tare, cu atât vedea mai clar un fel de coridor îngust, cu o draperie roşie în capăt.

Presupunând că era camera la care se referise bărbatul acela, Morana s-a uitat în jur, să se asigure că nu era urmărită, apoi a luat-o pe coridor. Odată ajunsă acolo în siguranţă, a rămas în dreptul draperiei, încercând în zadar să surprindă vreun sunet. Ezitând o secundă, a tras uşor de draperie şi a zărit iţindu-se o uşă simplă de lemn, cu un panou cu tastatură alături.

Bingo!

Păşind în spaţiul micuţ, a tras draperia la loc, să n-o vadă nimeni din afară, şi a încercat tastatura. Cunoştea dispozitivul de siguranţă, căci îl instalase chiar ea în mare parte. Ştia că, dacă spărgea codul, nu aveau să fie alarme

de niciun fel. Codul era complex, dar nu imbatabil, cel puțin nu pentru ea.

Și-a mușcat buza și s-a concentrat la încuietoare. A deschis-o în doar câteva secunde.

Imediat, o mână a apucat-o brutal din spate.

Morana a dus din instinct mâna la cuțitul ascuns, dar un pistol o apăsa în coaste, făcând-o să încremenească.

S-a întors încet și s-a uitat la un bărbat mai în vârstă, de aceeași înălțime cu ea, însă cu o figură crudă și aspră, mai ales în lumina slabă de lângă draperie.

— Ce cauți aici? a întrebat-o el și a scuturat-o atât de tare, încât și-a dat seama că avea să rămână cu vânătăi.

Morana a deschis gura să-i toarne un pretext, dar bărbatul a văzut încuietoarea deschisă. La naiba!

— Măi să fie, a privit-o el curios. Vrei să intri, fetițo? Hai să intrăm!

Împingând-o brusc prin ușă, cu arma în coastele ei, i-a ordonat să se miște. Morana nu a încercat să se zbată. Într-un astfel de loc, știa că ar fi fost inutil, că se va trezi cu propriul cuțit în coaste înainte să apuce să se întoarcă. Singurul mod în care putea supraviețui era să-și pună capul la contribuție.

„Futu-i!"

Camera întunecată din spatele cazinoului era luminată de beculețe multicolore, care ar fi trebuit s-o facă să pară ieftină și stridentă, dar aveau efectul opus. Spre deosebire de ce era afară, aici nu erau chelnerițe. A fost primul lucru pe care l-a remarcat. Nicio femeie, iar asta i-a indicat un lucru important – ceea ce se întâmpla aici era extrem de privat și foarte important. Doar în astfel de împrejurări nu li se permiteau chelneriților să intre.

„OK, atunci."

Morana și-a îngăduit să privească în jur. În mijlocul camerei era o masă rotundă imensă și niște bărbați

periculoşi stăteau aşezaţi în jurul ei. Fix în centrul mesei, un singur pistol, la îndemâna oricăruia.

Aşezat în partea opusă faţă de intrare, privind spre uşă şi la toţi cei din cameră, era Tristan Caine.

A ridicat ochii spre ea când bărbatul acela a tras-o de braţ înăuntru, iar inima Moranei a început să se zbată în piept. Nu doar pentru că fusese descoperită, ci pentru că nu ştia care avea să fie reacţia lui să o vadă aici, unde el făcea ce avea de făcut, ceva ce părea a fi important.

Nimic nu a tresărit pe faţa lui.

Nicio scânteie de recunoaştere în ochii magnifici, care păreau mai albaştri în lumina aceea. Nu i-a zvâcnit maxilarul încercând să-şi controleze expresia. A rămas neclintit.

„Absolut nimic."

Cu toate astea, simţea povara privirii lui în toţi porii. Ochii lui au coborât spre şliţul rochiei şi spre mâna care o strângea de braţ.

Doamne, cât îi admira autocontrolul! Cât îl invidia!

S-a străduit, la rândul ei, să nu i se citească pe chip emoţiile şi a încercat să-şi ferească privirea, dar nu era sigură că reuşise. Chiar dacă nimeni nu o cunoştea aici. Aparent, nici măcar el.

A rămas pe loc, şi-a luat ochii de la el şi a scanat încăperea (ceva ce ar fi trebuit să facă şi ar fi făcut, în mod normal, prima dată într-un mediu necunoscut, înainte să-l cunoască pe el; ura cât de profund îi afecta el judecata). Erau şase bărbaţi în total, cu tot cu Tristan, toţi în costume scumpe şi cu tunsori îngrijite. Câţiva fumau trabucuri şi toţi erau trecuţi de patruzeci-cincizeci de ani.

El era cel mai tânăr din încăpere, dar emana cel mai periculos aer, chiar şi nemişcat. Poate pentru că ea văzuse ce ascundea nemişcarea lui şi ce făcuse în după-amiaza aceea.

Bărbatul care o ținea de braț a împins-o în față și Morana a strâns din dinți, dorindu-și atât de tare să-i tragă una în nas ticălosului, încât a strâns pumnul. Și-a înăbușit pornirea.

— Am găsit-o pândind după ușă, le-a spus el celor din cameră cu voce aspră. O cunoaște cineva?

Toți au tăcut.

Și au privit.

Morana nu a scos un sunet.

Și a așteptat.

Bărbatul care o ținea de mână s-a întors spre ea, privind-o de sus.

— Ce faci aici, fetițo?

Morana nu a răspuns.

— Cum dracu' te cheamă? s-a răstit tipul.

S-a încruntat, văzând că încerca să o intimideze, știind că nu-și putea spune numele adevărat, nu printre oameni pe care nu-i cunoștea, într-un cazinou aflat pe teritoriul tatălui ei, mai ales că Tristan Caine nu spunea nimic. Asta îi indica tot ce trebuia să știe pentru moment.

— Stacy, a răspuns într-un târziu, pronunțând primul nume care îi venise în minte.

Bărbatul a ridicat sceptic din sprâncene.

— Stacy?

— Summers, a completat ea cu dulceață.

— Ei bine, domnișoară Summers, a răspuns acela răspicat, cu voce răgușită și ton vesel. Vezi camera asta? Aici jucăm noi. Dar nu pentru bani. Ci pentru informații.

Ah! Era logic.

— Când intri în camera asta, nu poți să pleci decât în două feluri, a rânjit el și dinții pătați de nicotină i-au sclipit malefic în lumina roșiatică. Joci și câștigi sau pleci cu un glonț în tine.

Pe viaţă şi pe moarte. Frumos. Tipic pentru mafie.

Morana a ridicat dintr-o sprânceană, uitându-se cu atenţie la pistolul de pe masă. Mintea îi lucra febril. Nu ştia ce joc era acesta, dar ştia că, dacă refuza, bărbatul avea să tragă într-o secundă cu pistolul cu care o împungea în coaste, iar glonţul ar fi ajuns foarte, foarte aproape de inimă. În plus, oamenii aceştia jucau pentru informaţii. Ea însăşi nu-şi dorea nimic mai mult pe lumea asta, în afară de libertate.

— Joc, l-a informat cu dulceaţă în glas, ascunzându-şi cu dibăcie emoţiile.

A văzut şocul pe faţa tipului preţ de o clipă. Apoi acela a împins-o pe un scaun liber, chiar în faţa lui Tristan Caine.

Morana s-a aşezat cu spatele la uşă. O poziţie vulnerabilă. Oricine putea să intre şi să o împuşte în spate.

Când a ridicat privirea, a văzut că Tristan Caine se uita la ea, la uşă, la toţi cei din cameră, dar mai ales la ea, şi a simţit că se mai relaxează puţin. Un lucru era cert. Acest bărbat nu avea să lase pe nimeni altcineva s-o omoare. El şi numai el urma să-i aducă moartea. Credea acest lucru cu toată fiinţa ei, în timp ce-l privea, văzându-l pe *Predator*, nu pe Tristan Caine. Tocmai acesta era motivul pentru care nu se putea relaxa. Pentru că nu-l cunoştea cu adevărat. Îl întâlnise o dată, când îi dusese la gât propriul cuţit, în Tenebre. Îl întâlnise când o ameninţase pe capota maşinii ei. De atunci, doar îl întrezărise, înfricoşată.

Dar acum era doar *Predator*. Dispăruse orice urmă a bărbatului care o plimbase pe motocicletă, care o adăpostise pe teritoriul lui sau îi gătise în timp ce îl privea.

În momentul acela, şi-a dat seama că-l cunoaşte doar în aparenţă. Şi cât de multe nu ştia despre bărbatul care acum stătea relaxat pe scaun, stăpân pe situaţie, ca o panteră ghemuită, pregătindu-se să atace!

Probabil el își dăduse deja seama cum ajunsese ea aici. Asta îi punea un nod în stomac. Nu știa cum avea să reacționeze, nu știa dacă nu o va ucide chiar acolo ori dacă o va duce undeva unde s-o tortureze mai întâi.

Inima îi bubuia în piept în timp ce îl privea, ținând spatele drept și toate simțurile în alertă. Se afla într-o junglă plină de prădători și cel mai letal dintre toți o privea.

Bărbatul care o târâse înăuntru a încărcat arma din mijlocul mesei cu un glonț și a pus-o la loc, la îndemâna tuturor, apoi a făcut un pas în spate.

În momentul acela, Morana a înțeles regulile jocului.

Era un singur glonț.

I s-a strâns stomacul.

„La naiba, la naiba, la naiba, la naiba!"

Era moartă. Știa că era moartă. Nu avea cum să scape cu viață.

— Regulile sunt simple, domnișoară Summers, a informat-o tipul. Iei arma, pui o întrebare. Dacă omul nu răspunde, apeși pe trăgaci. Dacă tragi fără glonț, mai pui o întrebare. Dacă el nu răspunde, tragi iar. Dar poate și el să întrebe și, dacă nu răspunzi, tu încasezi glonțul.

Morana cunoștea jocul. Îi auzise pe tatăl ei și oamenii lui când îl jucaseră acasă. Spionase astfel de jocuri când era mică. Erau șase runde și șase întrebări de pus între doi jucători. Dacă supraviețuia la toate tragerile în gol, putea să pună alte întrebări. Dar la fel putea și celălalt.

Bărbatul mai în vârstă de lângă Morana a luat pistolul și l-a îndreptat către unul și mai vârstnic, care fuma un trabuc, cu dosul palmei zbârcit de bătrânețe.

— Unde pleacă următorul transport? a întrebat apăsat primul.

Morana a văzut cum tipul cu trabucul a scos un fuior gros de fum în aer şi a refuzat să răspundă.

A urmărit jocul. O picătură de transpiraţie i s-a rostogolit pe spinare.

Fără preambul, acela a apăsat pe trăgaci, dar a tras în gol. Tipul cu trabucul l-a stins într-o tavă şi a tras pistolul spre el.

— Când ai început să-i lingi cizmele lui Big J?

Bărbatul mai în vârstă de lângă Morana a strâns din buze, iar tipul cu trabucul a îndreptat pistolul spre pieptul lui şi a tras.

Detunătura a răsunat în încăpere, iar Morana abia s-a abţinut să nu tresară. Anii în care tot auzise sunetul acela au ajutat-o să se stăpânească când cel ţintit a scuipat sânge şi s-a pleoştit, cu ochii lipsiţi de viaţă.

„O, Doamne!"

Jocul presupunea să numeri împuşcături în loc de cărţi. Ea ştia să numere cărţi, dar nimic despre număratul împuşcăturilor. Când l-a privit pe Tristan Caine, şi-a dat seama din postura lui degajată că nu era prima dată când lua parte la un astfel de joc. S-ar fi mirat să afle că cineva îl luase vreodată la întrebări. Faptul că se afla acolo îi spunea că nu pierduse niciodată.

Nu voia să joace. Dar nu exista o ocazie mai bună să obţină informaţii de la el.

A ochit pistolul din mijlocul mesei, reîncărcat cu un singur glonţ, şi inima a început să-i bată nebuneşte, în timp ce încerca să se adune.

Doar nu era laşă!

Înarmându-se cu curaj, s-a aplecat în faţă şi a luat pistolul în mână, să-i simtă greutatea, apoi l-a îndreptat spre bărbatul complet nemişcat din faţa ei.

În cameră se aşternuse o tăcere mormântală – era atât de linişte, încât ar fi auzit cum i se tăia respiraţia

cuiva. Asta îi indica că presupunerea ei fusese corectă – nimeni nu ațintise vreodată pistolul spre Tristan Caine. Da, păi, nici nu-l simțise nimeni vreodată prin haine pe zidul casei tatălui ei.

Alungându-și orice urmă de emoție de pe chip, chiar dacă picioarele îi tremurau pe sub masă, l-a țintuit cu privirea și a vorbit încet, cu voce fermă, neștiind dacă avea să primească un răspuns. Nu voia să-și imagineze că va apăsa pe trăgaci și-l va ucide, nu acum.

— Spune-mi despre alianță.

Ochii lui albaștri o pironeau pe scaun, fără să-i tresară vreun mușchi pe față, stând relaxat, cu sacoul ușor desfăcut și lăsând să se vadă cămașa întinsă pe piept. Prin gulerul deschis, i se vedea linia proeminentă a gâtului. Morana s-a uitat la vena de pe gâtul lui și nu a remarcat vreun zvâcnet sau vreun alt semn de tulburare. Îl simțea pe piele, sărutându-i trupul și ispitind-o, în ciuda controlului său.

— S-a sfârșit de douăzeci și doi de ani, a răspuns el încet, cu voce monotonă și ton neutru, de parcă vorbea despre vreme și nu avea o armă îndreptată spre el.

Morana a strâns din dinți. Nu putea să tragă, pentru că-i răspunsese, deși nu-i spusese nimic din ce nu știa deja.

Isteț!

A pus arma pe masă. Imediat, el s-a întins și a luat-o, atingându-i degetele și stârnindu-i furnicături pe braț.

A observat că el a remarcat vânătaia de pe brațul ei, de unde bruta o înșfăcase cu putere, apoi s-a sprijinit iar de spătarul scaunului. El a lăsat arma pe masă și a pus mâna deasupra. După ce îl văzuse în acțiune, Morana știa acum că putea s-o ridice oricând și s-o împuște

mortal, înainte să clipească. În felul acesta, era înșelător. Periculos.

— De ce ești aici? a întrebat el, cu voce neutră.

Morana a zâmbit în sinea ei. Nu era singurul care știa să se joace cu vorbele.

A ridicat din sprâncene și a înclinat capul într-o parte.

— Caut informații.

L-a văzut ridicând vag dintr-o sprânceană, înainte să împingă pistolul spre ea și să pună brațele pe brațele scaunului.

Morana a luat pistolul, l-a îndreptat iar spre el, conștientă că toți ochii erau ațintiți asupra lor. Toți bărbații urmăreau jocul cu viclenie.

— De ce s-a sfârșit? l-a întrebat, simțind furnicături pe piele din cauza privirilor celorlalți și știind că ochii lor zăboveau în locuri pe care ar fi preferat ca ei să nu le vadă.

Tristan Caine a continuat fără să-și ia ochii de la ea.

— Interesele comune nu mai erau chiar atât de comune.

Serios?

Nu-și riscase pielea pentru atâta. Trebuia să-i spună ceva mai mult.

Gândindu-se la următoarea întrebare, cu simțurile în alertă, a împins peste masă arma. El a oprit-o cu mâna, ținând nonșalant palma deasupra, palma aceea imensă, imensă, care acoperea pistolul cu totul.

S-a uitat la ea cu atenție, în tăcere, apoi a înclinat capul și gura i s-a arcuit intenționat, într-un fel de rânjet, deși în ochi nu i se putea citi nimic.

— Cum îți place să fii futută, domnișoară Summers?

Moranei i s-a blocat respirația în gât. Vedea bărbații obsceni din încăpere, care începuseră să râdă în jurul

ei. Simțea că ia foc de furie și sângele îi năvălea prin corp ca o tornadă, în timp ce pieptul i se contracta. A încleștat pumnii pe sub masă.

Prin ceața roșie, a văzut ceva care a făcut-o deodată să se oprească.

Ochii lui.

Ochi care nu râdeau, nu transmiteau cruzime, nu erau nici măcar înfierbântați. Doar inexpresivi.

Fața lui era crudă. Dar nu și ochii.

A redevenit în grabă lucidă. O tachina. Încerca să-i distragă atenția. Făcea intenționat acel lucru despre care îi arătase clar că o enerva. Îi oferea arma cu care să o împuște.

Morana a clipit, a respirat ușor, să se calmeze, și a arcuit intenționat buzele, imitându-l. Și-a lăsat corpul să-și amintească de degetele care fuseseră înăuntrul ei, de răsuflarea lui fierbinte pe gât, de penisul care o apăsa în spate.

I-a aruncat o privire înflăcărată pe sub gene și a murmurat senzual, încet, de parcă abia făcuse sex.

— În așa fel încât s-o simt de fiecare dată când merg.

Ceva s-a aprins brusc în ochii lui, preț de o secundă, apoi a dispărut. Dacă ar fi clipit, ar fi ratat momentul. Dar nu clipise. Observase momentul și știa că avea să-și amintească întrebarea lui de când o lipise de zidul casei tatălui ei. Întrebarea la care ea nu-i dăduse răspuns.

Unul dintre bărbații mai vârstnici, cu mustață mare, a fluierat zgomotos înainte să vorbească.

— Hai la mine acasă diseară, scumpo. Ai s-o simți o lună întreagă.

Toți au început să râdă. „Ticălos nenorocit!" În momentul acela, și-o trăgea cu alt nemernic, așa că avea

programul încărcat. Tristan Caine nu a reacționat la ceilalți bărbați, doar a împins arma spre ea.

Șase împușcături. Șase întrebări. Asta era ultima ei întrebare.

Morana s-a gândit un minut la întrebare, apoi a formulat-o cu atenție.

— Ce s-a întâmplat, de s-a sfârșit alianța?

Ar fi trebuit să-și dea seama că el nu-i va răspunde dacă nu voia.

— Cele două tabere s-au contrazis în anumite privințe, dar nu și-au dorit un război. Alianța s-a încheiat.

Morana a răsuflat și a închis ochii o secundă. Își ratase șansa. Ratase unica șansă de a-l forța să răspundă la întrebări și își arătase și cărțile din mână.

A întins pistolul spre el, dar inima a început brusc să-i bată mai tare.

Era ultima împușcătură. Ultima întrebare. Și ceva îi spunea că el nu o va irosi.

A simțit inima zbătându-i-se în piept, în timp ce el a ridicat arma pentru prima dată de când intrase în joc. S-a sprijinit de scaun, complet relaxat, gata să treacă la acțiune într-o secundă, ațintind țeava pistolului spre pieptul ei.

Intenționa să o împuște în inimă, dacă dădea un răspuns care nu-i plăcea.

Mâinile îi tremurau, deși încerca să se stăpânească. Își încleștase maxilarul și privirea îi era captivată de ochii lui albaștri.

— Ce știi despre trecutul meu și alianță?

Morana a simțit că rămâne fără aer.

A înțeles.

O, Doamne, în sfârșit *a înțeles!*

Sora lui fusese una dintre fetele dispărute.

Despre asta își dăduse seama destul de repede, pe parcursul cercetărilor, știind că se întâmplase acum douăzeci și doi de ani, ceea ce însemna că el avea opt ani pe-atunci. Dar nu știa ce legătură avea asta cu alianța.

Totuși, în timp ce se uita la el, la ceilalți bărbați din cameră – toți mai în vârstă ca el, toți înspăimântați de el, respectându-l pe Predator, într-o lume în care reputația conta mai mult decât viața unui om, și niciunul neștiind nimic despre Tristan Caine –, i s-a strâns inima.

Îi împărtășise o amintire despre sora lui în noaptea aceea ploioasă. I-o împărtășise de bunăvoie, într-o noapte singuratică, în care fuseseră doar ei doi, oferindu-i un armistițiu și un moment de respiro preț de câteva ore.

Ținea arma îndreptată spre inima ei și ochii lui erau duri și reci, dar Morana știa că nu putea să trădeze singura amintire frumoasă pe care o avea. El îi oferise ceva incredibil în acea noapte, ceva pentru care sufletul ei era nespus de recunoscător, și nu putea profana acel moment, nu-l putea răsplăti, pentru acel mic armistițiu oferit de el, în ciuda urii sale, cu această trădare.

El aprinsese luminița aceea pentru ea. Și ea nu avea să o stingă.

Cu inima strânsă de teamă, dar hotărâtă, Morana și-a ținut respirația și a închis ochii, păstrând tăcerea.

Liniște.

O liniște deplină.

Niciun sunet, în afară de vâjâitul sângelui în urechi. Nimic, în afară de întunericul din spatele pleoapelor închise.

Era conștientă că toți bărbații din cameră își țineau respirația, așteptând ca glonțul să-i străpungă inima, și-și simțea sângele zvâcnindu-i în corp. În acel moment, când înfrunta moartea – tocmai moartea pe care o contemplase în urmă cu doar câteva zile –, și-a dat seama că nu

voia să moară. Nu voia să moară, nu când abia începuse să trăiască, și asta tocmai datorită omului care acum ținea arma îndreptată spre pieptul ei.

Inima îi bătea sacadat, bătea cât de mult putea, înainte, poate, să se oprească forțat, iar mâinile i se încleștau pe brațele scaunului, în timp ce transpirația i se scurgea pe spinare.

A așteptat o secundă.

Două.

Încă una.

Deodată, zgomotul puternic a făcut-o să tresară...

Inima i s-a oprit...

...chiar înainte să deschidă ochii și să tragă zgomotos aer în piept. A strâns din dinți de durere și a simțit că ia foc în lungul brațului, în timp ce agonia îi cuprindea tot corpul.

S-a uitat în jos, la sângele care se îmbiba în rochie, dar nu în dreptul sânilor, unde se așteptase, ci în exteriorul brațului.

O împușcase în exteriorul brațului.

Glonțul nici măcar nu se oprise în carne.

Era doar o zgârietură.

Nu o omorâse. Nici măcar nu o rănise grav.

A ridicat ochii spre el și a văzut ceva complet indescifrabil în privirea lui, o privire greoaie și intensificată de ceva pentru care nu găsea nume. A recunoscut furia și ura, dar mai era ceva acolo, ceva *atât de viu*, ceva ce nu știa ce e. Pulsa între ei, făcând-o să realizeze cât fusese de controlat și cum deodată zăgazul se rupsese.

Ochii lui o ademeneau, cu un albastru feroce, în necunoscut. Privindu-l, respira cu dificultate, copleșită de șoc, fiindcă arma fusese îndreptată spre pieptul ei. Regula

jocului era să răspundă sau să moară. Şi totuşi era doar zgâriată pe braţul învineţit.

Unul dintre ceilalţi avea s-o omoare, pentru că ei respectau regulile. Nu-i puteau permite să plece vie de acolo după tot ce se întâmplase.

Dar ştia că avea să plece. Pentru că el hotărâse ca ea să trăiască. Pentru că o împuşcase, iar ceilalţi nu-l puteau contrazice.

Se priveau în ochi pe deasupra mesei. El ţinea lejer pistolul în mână, iar ea îşi apăsa braţul sângerând cu cea-laltă mână, cu noduri în stomac.

Ar fi trebuit să fie furioasă. Ar fi trebuit să se simtă trădată. Ar fi trebuit să simtă ură.

Ar fi trebuit să fie uşurată că era în viaţă. Ar fi tre-buit să fie zdruncinată, fiindcă scăpase ca prin urechile acului. Ar fi trebuit să fie nesigură de ceea ce avea să urmeze.

Ar fi trebuit, ar fi putut să simtă atâtea lucruri...

Dar, în timp ce stătea acolo şi se uita la el, după ce nu scosese un cuvânt în jungla asta de vânători, încât să-l facă să pară mai puţin letal, se mira de ea însăşi. Nu simţea nimic din ce s-ar fi aşteptat sau ar fi trebuit.

Aproape că-i venea să zâmbească.

Aproape.

Simţea că ceva s-a schimbat.

Ceva s-a schimbat în clipa în care a ales să tacă, în loc să vorbească, renunţând la viaţa ei, iar el a ales să o împuşte în braţ, nu în inimă, şi să-i cruţe viaţa. Ceva s-a schimbat între ei, la fel ca în noaptea aceea, pe întuneric, doar că, de data asta, în mijlocul unui grup de bărbaţi foarte periculoşi.

A simţit conexiunea dintre ei, pe care încercase din răsputeri să o rupă, să o simtă rostogolindu-se de jur împrejur, adâncindu-se, îngroşându-se, sugrumând toate

umbrele pe care le întâlnea în mintea ei, strangulând fiecare urmă de incertitudine.

Alesese să nu-l trădeze în fața acestor oameni. El alesese să nu o lase să moară.

Nu voia să se gândească la asta. Nu voia să se gândească la implicații. Nu voia să recunoască această legătură dintre ei care devenea tot mai puternică, căci ceva fundamental se schimbase odată cu deciziile lor.

Și-a dat seama că nu doar ea era nesăbuită.

Situația era la fel, totuși ceva se schimbase. Fără să vrea, în seara asta, luaseră amândoi o hotărâre.

dezgolirea

Sângera.

O picătură de sânge îi aluneca pe braţ.

A întors capul şi s-a uitat oarecum fascinată cum picătura se rostogolea pe cot, lăsând o dâră proaspătă şi roşie pe piele. Urmărea picătura în timp ce cobora uşor pe dosul palmei, apoi pe inelarul gol, până în vârf. A atârnat precar pe margine, clătinându-se şi tremurând în bătaia aerului condiţionat răcoros, luptându-se cu gravitaţia să se agaţe de piele.

Dar a pierdut.

A pierdut bătălia cu o forţă mult mai puternică – o forţă pe care nici măcar nu o înţelegea – şi a căzut pe podeaua curată a liftului, împrăştiindu-se înfrântă şi mânjind cu roşu liniile albe şi curate.

O altă picătură i-a luat locul şi apoi s-a alăturat pe podea.

Şi încă una.

Morana s-a uitat o secundă la picătura de sânge. În locul unde rana era încă deschisă, braţul îi zvâcnea. Îşi aminti iar de întreaga seară.

Faptul că scăpase cu viaţă din cazinou era un adevărat miracol. Faptul că scăpase doar cu o zgârietură, un miracol şi mai mare.

Dar acum, retrasă în sine, acum, când adrenalina îi părăsise corpul şi gândea iarăşi logic, a înghiţit în sec. Pentru că acolo, pe scaunul din cazinoul slab luminat, făcuse o alegere, una la care nu se gândise până în acel moment. Iar alegerea ei influenţase decizia bărbatului care devenise blestemul vieţii ei. Dacă ar fi fost o alegere de care să fi ştiut doar ea, nu s-ar fi frământat atât de mult. Ar fi fost tulburătoare, desigur, dar ar fi fost mult mai bine dacă ar fi ştiut-o doar ea.

Dar nu era aşa. Nu doar că alegerea ei fusese evidentă pentru el, ci şi alegerea lui fusese evidentă pentru ea. Îşi imagina că nici lui nu-i convenea treaba asta. De altfel, habar nu avea ce naiba însemnau toate astea.

Uşile liftului s-au deschis, smulgând-o din gânduri, iar Morana a respirat adânc, a intrat în living şi a văzut oraşul sclipind ca un diamant colorat dincolo de ferestrele imense. Cu mâna ridicată să oprească hemoragia, a mers direct la bucătărie, a pus pe bufet geanta şi telefonul şi a scos un prosop curat de pe stativ. A deschis robinetul, a udat prosopul şi a curăţat zona încet, şuierând de durere, apoi şi-a apăsat prosopul cu putere pe braţ.

Durerea i-a săgetat braţul până în vârful degetelor. A strâns din dinţi, respirând controlat, până când totul s-a transformat într-un zvâcnet surd, iar sângele a încetat să mai curgă.

Cu prosopul apăsat pe braţ şi uitându-se pe fereastră, şi-a reamintit momentul din cazinou, momentul în care el o împuşcase. Momentul când bărbatul care o adusese în încăpere a protestat că nu încasase glonţul, iar ceilalţi bărbaţi i s-au alăturat.

Şi-a amintit cum Tristan Caine s-a uitat alene la tip şi a ridicat dintr-o sprânceană, apoi s-a sprijinit de scaun. Şi-a amintit cât de tensionată devenise tăcerea din cameră, cum îşi ţinuse respiraţia, fără să ştie dacă oamenii aceia aveau să-i dea drumul.

Pe urmă, Tristan Caine vorbise, fără să-şi ia ochii de la bărbatul din spatele ei.

— Pleacă.

Îi luase o clipă să-şi dea seama că vorbea cu ea. Dar, măcar de data asta, nu-şi dorise să mai stea şi să-l contrazică. După ce şi-a luat cheile, şi-a împins scaunul în spate, uitându-se în tot acest timp nu la cei din cameră, ci la Predator, aşa cum şi el se uita la ei, întorcându-şi privirea tăcut spre cei care ar fi îndrăznit să o oprească.

Dar niciunul nu se mişcase.

Cu inima la gură, ieşise repede şi alergase până la maşină, fără să-şi îngăduie nicio secundă în care să se gândească la ce se întâmplase. Drumul până la apartament fusese scurt. Acum, stând în siguranţă între aceşti pereţi, habar nu avea ce urma să se întâmple.

Nu-şi putea imagina ce se întâmplase în cazinou după plecarea ei. Într-un fel, se întreba dacă cei şase îl înfruntaseră pe Tristan Caine. Totodată, era uimită de puterea pe care o avea el în rândurile mafiei.

A auzi şi a vedea ceva erau două lucruri complet diferite. După ce văzuse o teamă reală în ochii bărbaţilor mai în vârstă şi mai experimentaţi decât tatăl ei, a înţeles pentru prima dată, *a înţeles cu adevărat*, cu cine avea de-a face.

A simţit un fior pe şira spinării.

Bărbaţii de la cazinou îşi murdăriseră mâinile de sânge şi noroi toată viaţa, dar se temeau de Tristan Caine. Nu-şi putea imagina ce fel de lucruri trebuia să fi făcut el încât să inspire o asemenea teamă la vârsta lui.

Abia acum înţelegea cât de nesăbuită fusese, furişându-se în spatele lui să-l omoare. După păţania de azi, nu ştia dacă avea să se întoarcă şi s-o omoare în sfârşit, să scape de ea sau s-o trimită înapoi la tatăl ei legată cu o fundiţă frumoasă.

Doamne, era complet depășită de situație!

Și asta o înspăimânta îngrozitor.

Sunetul neașteptat al liftului a făcut-o să tresară.

Inima a început să-i bată mai repede.

Era aici.

A făcut un efort să nu dea fuga în dormitor și să încuie ușa. Pentru prima dată, era atât de confuză, încât îi venea să fugă. În schimb, a rămas pe loc și s-a întors cu fața spre lift.

Și a simțit că i se taie răsuflarea.

Tristan Caine stătea în semiîntuneric, fără sacou, cu mânecile suflecate, cu picioarele desfăcute, în timp ce umbrele îi jucau pe fața împietrită.

Dar nu asta îi tăiase respirația. Nu.

Ci ochii lui.

Ochii lui albaștri, magnifici.

Ochi scăpărători.

Un fior i-a coborât pe spate, făcându-i pielea de găină pe brațe și inima aproape să-i explodeze în piept. A lăsat în jos mâna cu care ținea prosopul pe braț. Prosopul a căzut pe podea, dar Morana nu și-a putut dezlipi ochii de la el, încât să privească în jos și să vadă dacă rana mai sângera.

A rămas nemișcată, cu ochii la el.

A privit-o la rândul lui în tăcere.

Tăcere.

Pe urmă, el a făcut un pas în față.

Ea a făcut un pas în spate.

Ochii lui au sticlit când i-a observat gestul involuntar și a făcut încă un pas, mai încet, mai precaut.

Cu inima bubuind, pentru prima dată de când îl cunoscuse, Morana nu a putut rămâne pe poziție.

Picioarele i se mișcau parcă fără voie. Pe măsură ce el se apropia, din adâncul ființei, i s-a trezit instinctul de supraviețuire și o dorință adânc înrădăcinată de autoconservare îi făcea picioarele să se miște fără să vrea.

Ochii lui o țintuiau, iar următorii pași au părut oarecum mai agresivi. Corpul lui zvelt se mișca fluid, dar ținuta nu reușea să mascheze pornirea animalică din el, din contră, o scotea și mai mult în evidență.

S-a revoltat în sinea ei, la gândul că era vânată, dar nu și-a putut opri picioarele să dea înapoi. Pieptul îi urca și cobora ușor, mâinile îi tremurau, deși nu știa dacă de teamă, de încântare sau dintr-un alt motiv. Emoțiile erau un amestec nedeslușit de *ceva anume* și *totul*.

Morana a făcut un ultim pas înapoi, apoi a simțit în spate blatul care separa bucătăria de sufragerie. Răcoarea granitului, la baza șirei spinării, a înfiorat-o. A încleștat maxilarul și pulsul i-a zvâcnit cu putere, în timp ce nu-l scăpa din ochi.

Avea să se oprească la câțiva pași de ea.

Dar nu s-a oprit, ci a continuat s-o urmărească, dezlănțuit, dar controlat.

Morana s-a lipit și mai tare de blat.

Trebuia să se *oprească*.

Dar nu s-a oprit.

Și, oricât ar fi încercat, nu putea să scoată niciun cuvânt, nu când ochii lui o sfredeleau, observând lucruri de care nici nu era conștientă.

S-a apropiat atât de mult, încât ea a trebuit să dea capul pe spate, ca să-l privească în ochi, atât de aproape, încât îi atingea cu vârful sânilor trunchiul puternic, în timp ce respira adânc. Un fior a străbătut-o până în mijloc. Se lăsa pe spate, pe jumătate aplecată peste blat.

Ochii lui străluceau, în timp ce umbrele îi jucau pe față, făcându-l să pară și mai periculos. Ochii lui

magnifici, cu pupilele mărite, îi spuneau că acum nu se mai controla.

Doamne, avea nevoie de control! Avea nevoie să *respire*.

Forțându-se să se concentreze pe zvâcnetul surd din braț, Morana și-a ferit privirea.

Abia întorsese fața pe jumătate într-o parte, când el a ridicat deodată mâinile și le-a pus de o parte și de alta pe blat, prinzând-o în capcană. Pieptul lui îi apăsa sânii. Respirația lui se împletea, gata să o scoată din minți. Căldura mușchilor vânjoși contrasta cu granitul rece din spate, iar respirația lui îi înfiora ușor creștetul.

Inima i se agita ca o pasăre în colivie și își încovoia degetele pe blat, strângând planșeul rece, vrând cu disperare să-i atingă pieptul puternic. Simțea tot mai profund dorința de a gusta aroma amețitoare de mosc pe care el o răspândea mereu.

Ce naiba era în capul ei de avea asemenea gânduri, mai ales după acea seară?

Îi oferea de multă vreme să-i atingă gâtul, dar mai mult datorită împrejurărilor decât unei alegeri. Dar nu și în seara asta.

Inima ei s-a răzvrătit.

Deodată, a simțit mâna lui pe gât, cuprinzându-i obrazul cu palma și întorcându-i fața spre el.

Centimetri.

Doar câțiva centimetri.

I-a simțit pe față răsuflarea și ochii ei s-au agățat iar de ai lui, dintr-un impuls pe care nu-l înțelegea. Privirea lui o scruta pe a ei într-un mod febril, scăpărând, deși chipul îi rămânea dur și rece – contradicție care o enerva și o fascina, în egală măsură.

I-a dat capul pe spate de tot, a făcut un ultim pas și penisul lui semierect i s-a lipit de abdomen, în timp ce

sânii i se striveau de pieptul lui. Sfârcurile i s-au întărit și Morana și-a arcuit spatele peste blat. Stătea cu mâinile pe lângă corp, ținându-se de blat, strângând din buze cu un efort susținut, hotărâtă să nu rupă tăcerea dintre ei, să nu cedeze nici într-un fel.

Dar nu era o competiție adevărată. În clipa următoare, aroma de whiskey din voce i-a învăluit buzele.

— Nu știu dacă să-ți rup gâtul sau să ți-o trag până mori, l-a auzit spunând cu o voce atât de joasă, încât îi venea să-și dea ochii peste cap și să se întindă toată pe blat.

I-a înțeles apoi cuvintele.

Și-a îndreptat spatele, ajungând cu fața atât de aproape de a lui, încât simțea forma mușchilor pe care îi folosea s-o intimideze.

L-a privit încruntată, mijind ochii, cu trupul înfierbântat de furie și excitație totodată.

— Vrei să mă atingi, domnule Caine? a întrebat ea cu voce la fel de joasă. Atunci spune-mi adevărul.

Chipul lui s-a împietrit atât de repede, încât Morana n-ar fi observat dacă ar fi clipit. Toată furia, *tot* ce citise pe fața lui? Dispărusc. Pur și simplu.

A rămas cu ochii la ea, ținând văpaia sub control, dar fără ca aceasta să dispară de tot, în timp ce o strângea de față cu degetele și o ridica, până când a fost nevoită să stea în vârful picioarelor.

El s-a aplecat până când aproape și-au atins buzele, iar privirea lui o înțepa ca niște așchii de gheață, cu maxilarul atât de încleștat, încât ceafa părea și mai pronunțată.

— Să. Nu. Încerci. Niciodată. Să. Mă. Controlezi. Dracului!

Morana a simțit că tremură când i-a simțit disperarea din voce și tonul care îi arăta clar că spusese ceva greșit. Nu avea niciun avantaj față de el. Absolut niciunul.

Iar ideea că dorința lui ar fi fost un avantaj fusese doar o încercare cu șanse mici de reușită.

Nimeni nu-l putea avea cu nimic la mână pe acest bărbat, să-l determine să facă ceva ce el nu voia.

Oare încercase măcar cineva vreodată? Reacția lui, vehementă și aspră, asta sugera.

Jucându-se cu focul cum făcea mai mereu în ultima vreme, Morana a rânjit ușor și și-a împins intenționat șoldurile în el, rotindu-le cu o mișcare alunecoasă. L-a simțit reacționând imediat, împingându-se în mijlocul ei, *tare*, făcându-i sexul să se încleștеze de dorință, în timp ce răsuflarea lui îi învăluia gura. O furnicau buzele și umezeala se aduna între picioarele ei. Sfârcurile i se striveau de pieptul lui tare ca piatra și incredibil de cald – un corp plin de viață, al dracului de viu și plin de senzații.

Încercând să pară nonșalantă și zâmbind insistent, și-a atins nasul de al lui, imitând un sărut inocent.

— Atunci îți sugerez să te controlezi, scumpule.

Colțul gurii lui a zvâcnit ușor de tot, chiar deasupra acelei cicatrici încântătoare, și și-a împins șoldurile în ea încă o dată, înainte de a se îndepărta subit. Când a ajuns la jumătatea camerei, ea îi vedea clar umflătura din pantaloni, iar el o privea cu atenție.

Se simțea de parcă pierduse un joc pe care nu știuse că-l joacă, neputând să înțeleagă ce avea el de o făcea să se poarte așa, ca un animal disperat după adrenalină. A înghițit în sec și s-a întors spre camera de oaspeți, îndepărtându-se cât de repede putea, fără să pară că fuge, deși chiar asta făcea.

A simțit că o privește în tot acest timp și a ținut capul plecat, închizând ochii și ușa după ea.

Respirând pentru prima dată parcă după minute întregi, s-a scuturat și a intrat în baie, închizând ușa. Nu

avea încuietoare. Dar el nu intrase niciodată peste ea. În ciuda aroganței, părea să-i respecte intimitatea.

Morana și-a scos rochia murdară de sânge și a lăsat-o să cadă cu zgomot la podea, apoi și-a studiat în oglindă brațul.

Sângerarea se oprise, la fel durerea. Era doar o zgârietură care zvâcnea, nimic ce nu se putea vindeca cu niște bandaje și puțin somn. S-a hotărât să facă întâi un duș și apoi să meargă la bucătărie să se bandajeze. A mers în cabina de sticlă din capătul băii primitoare și a pornit robinetul de apă caldă.

A pășit sub jet, lăsând apa caldă să-i alunece pe trup și simțind cum sudoarea și murdăria de peste zi se scurgeau odată cu epuizarea. Și-a ținut brațul rănit departe de picăturile de apă. Cu ochii închiși și capul pe spate, a lăsat apa să-i acopere părul brunet, să-i mângâie mușchii, în timp ce respira cu adevărat parcă pentru prima dată în ziua aceea. Își amintea ce se întâmplase afară, ce fusese cât pe ce să se întâmple.

Îl văzuse. Cu ochii înflăcărați, cu corpul tremurând sub o brumă de control, de agresivitate, de concentrare – totul pentru ea. Îl văzuse și, ca de fiecare dată, ceva din ființa ei reacționase la strigătul acela de animal sălbatic. Dar de data asta strigătul fusese mai puternic și mai pătimaș ca niciodată.

A trecut-o un fior pe șira spinării, în timp ce apa fierbinte îi aluneca pe piele...

Și atunci i-a simțit.

Ochii lui.

A încremenit, iar inima, abia potolită, a început iar să-i bată mai tare. Deodată, a devenit conștientă de șuvoiul de apă ce-i curgea pe corp, de întreaga ei ființă atentă la bărbatul ce stătea în dreptul ușii de sticlă.

Bărbatul care nu mai intrase niciodată în dormitorul de oaspeți când ea se afla acolo. Bărbatul care acum se sprijinea într-o doară de cabina de duș, fixând-o cu privirea unei pantere. Bărbatul care era desculț, dar încă îmbrăcat.

Uitându-se la picioarele lui, și-a dat seama că era goală. Complet goală. Pentru prima dată, era goală în fața lui. Sfârcurile i se întăriseră.

Nu-i plăcea treaba asta, nu-i plăcea felul în care o privea, acum că era fără ochelari, fără haine, fără nimic.

Dezgolită.

Se simțea *jupuită*.

Expusă.

Sângerândă.

Iar el stătea acolo, adulmecând sângele, urmărind-o cu privirea.

Îi ceruse să se controleze și totuși el era acolo, cu aceeași umflătură în pantaloni.

A respirat adânc și și-a mușcat obrazul, apoi a ridicat capul să-l privească, fără să lase gândurile să i se citească pe față, ridicând semeață dintr-o sprânceană.

Hopa!

A ridicat din sprânceană până aproape de linia părului; iar el a lovit cu palma în cabina de sticlă.

Pe urmă, *s-a mișcat*.

Îndreptându-și poziția, a pășit în cabină, spațiul devenind neîncăpător, umplut cu silueta lui înaltă și lată. Învăluit în aburi, umezind cămașa. Morana a privit fascinată o picătură de apă rostogolindu-se pe gâtul lui încordat, chiar de lângă vena enervantă, până pe cămașa care devenise deja transparentă.

Pentru prima dată, stând atât de aproape de el, Morana a văzut clar umbrele tatuajelor presărate printre numeroasele cicatrici.

Nu se putea să stea goală în faţa lui, în timp ce el rămânea îmbrăcat. Imposibil.

Înainte ca el să facă o mişcare, a pus mâinile pe gulerul umed şi a tras cu putere de cămaşă, făcând nasturii să se împrăştie pe podea. O fâşie de piele dezgolită. Iar el, cu ochi plini de ardoare, a ridicat mâinile să o prindă de talie.

Toată stăpânirea de sine la care fusese martoră în urmă cu cinci minute... *se evaporase.*

Desculţ, a păşit sub apă lângă ea, a împins-o în spate şi a întors-o cu faţa la perete. Cu faţa lipită de sticlă, cum se întâmplase şi în casa tatălui ei.

Inima îi bătea atât de repede, încât îşi simţea pulsul în urechi. Corpul lui nu-l mai apăsa pe al ei, ci aştepta acolo, *chiar acolo,* în spatele ei. Atât de aproape, încât era de ajuns să se lase puţin pe spate ca să-i atingă pielea. Nevoia de a-l atinge era atât de intensă, încât a ridicat mâinile pe perete şi a rămas nemişcată.

Pentru prima dată, i-a simţit mâinile pe piele.

Mâinile lui mari şi aspre.

Respirând adânc, a simţit că o apucă cu o mână de ceafă, în timp ce îşi mişca cealaltă mână în jos pe şira spinării. O atingere blândă, menită să-i creeze o falsă senzaţie de siguranţă. Nu făcea însă decât să o încordeze şi mai tare, iar apa curgea pieziş pe ei. Braţul ei rănit a rămas însă uscat.

Ştia că ar fi putut să-l oprească, dacă ar fi vrut. Dar nu voia.

La un moment dat se împăcase cu ideea că îl dorea, se împăcase atât de mult cu dorinţa pe care o simţea, încât era dispusă să şi recunoască în sinea ei. Nu însemna

însă că se ura mai puțin pentru asta. Dar valul amețitor de senzații stârnite de mâna lui aspră, bătătorită, mișcându-se pe trupul ei o făcea să-l dorească.

A simțit cum s-a aplecat, cum i-a atins urechea cu buzele, șoptind încet, cum a coborât mâna spre mijlocul ei și a ajuns încet, dar ferm, pe fund.

— Trupul tău îmi aparține, domnișoară Vitalio, a murmurat, cu o voce cu iz de whiskey și păcat, care a făcut-o să dea capul pe spate, sprijinit pe umărul lui lat, în timp ce stomacul i se încleșta.

— Trupul ăsta e al meu, i-a răspuns, cu o voce încărcată de dorință, de nerecunoscut.

El a continuat de parcă ea n-ar fi spus nimic, apucând-o de fund.

— Sunt un bărbat teritorial. Ai devenit a mea din momentul în care ai încuiat ușa de la toaleta din restaurant.

— S-a întâmplat doar o dată, i-a amintit, deși își dădea seama că acum nu-i mai putea opri nimeni.

— Atunci, să fie și-a doua oară, ce zici?

Morana simțea furia care clocotea în trupul lui, mânia pe care și-o controlase. Percepuse zbuciumul din vocea lui catifelată.

I-a coborât mâna și mai mult pe fund și a trecut cu degetul peste labiile ei, înainte de-a o pătrunde cu o siguranță care a făcut-o să închidă ochii. Degetele bătucite și aspre o masau în cele mai delicioase moduri, umezind-o și mai mult.

A auzit fermoarul tras și ambalajul prezervativului rupt, înainte să-i îndepărteze picioarele. I-a apăsat apoi mâna pe spate, încât să-și împingă șoldurile și să-și sprijine greutatea cu brațele de perete.

Sânii au început să-i tresalte și inima să bată nebunește de nerăbdare.

A simțit cum brațele lui au prins-o în capcană, ca mai devreme, și s-a uitat fascinată la mâinile lui sprijinite de perete, puțin deasupra mâinilor ei, de-o parte și alta. A privit mâinile lor, atât de apropiate, și totuși atât de depărtate, analizând asemănările și deosebirile. Ambele perechi de mâini nespus de talentate în domeniul lor, deși ale lui erau negricioase, aspre, cu vene proeminente și degete lungi și groase, unghii pătrate și câteva fire de păr pe dosul palmelor. Ale ei păreau mult mai albe, mai netede, mult mai mici, cu unghiile vopsite verde-aprins.

Uitându-se la antebrațele groase de o parte și alta a încheieturilor ei delicate, a tresărit.

Nu. Nu-i plăcea ce se întâmpla. Nu era ce-și dorea.

A închis ochii, să nu se mai vadă împreună, dar imaginea i se întipărise în minte.

A strâns din dinți, cuprinsă de furie, supărată că nu putea să scape de un lucru banal precum imaginea mâinilor alăturate, ceva atât de prostesc, așa că și-a împins șoldurile în spate, să se termine odată.

L-a simțit gata s-o pătrundă și a tras adânc aer în piept. Inima îi bătea neregulat și apa curgea pe ei dintr-o parte.

Cu o ușurință deplină, el a alunecat încet înăuntru, centimetru cu centimetru, făcând-o să i se taie respirația din pricina mărimii. Futu-i, uitase cum îl simțea înăuntrul ei. A ocupat lent fiecare părticică din trup, lărgind-o într-un fel care i se părea imposibil, făcând-o să-și arcuiască spatele și mai mult, ca să-l primească întru totul. Crezuse că va repeta mișcarea de la restaurant.

Dar nu.

S-a retras puțin, apoi a împins iar, pătrunzând-o încet, făcând-o să simtă, să simtă cu adevărat fiecare mișcare.

Morana și-a sprijinit capul pe palmele lipite de perete, s-a ridicat pe vârfuri și s-a împins iar cu șoldurile în el.

A pătruns-o până în adânc, iar, la rândul ei, l-a strâns în ea, căci poziția îi permitea să o penetreze în feluri pe care nu și le imaginase.

În tot acest timp, ea a rămas intenționat cu ochii închiși, simțindu-l înăuntru, dar neuitând distanța dintre corpurile lor.

Asta îi convenea.

Pentru că la restaurant îi fusese ușor să-și explice situația, să se convingă că era vorba mai degrabă că își sfida tatăl, chiar sub nasul lui. Acolo, faptul că îl lăsase să o pătrundă fusese un act de răzvrătire. Dar acum nu mai avea pe cine altcineva să dea vina, în afară de ea însăși. Și nu voia să se gândească la dorința pe care i-o stârnea apropierea lui.

Tristan s-a retras brusc, apoi s-a înfipt cu putere iar în trupul ei, fără urmă de blândețe. Morana a respirat adânc și a strâns pumnii pe perete. Un val de plăcere i-a străbătut sexul până în vârful degetelor de la picioare.

— Dacă mai faci așa ceva, te împușc dracului în cap!

Vocea guturală a făcut-o să se cutremure, în timp ce se încleșta în jurul lui.

— Eu decid când mori.

Morana și-a înăbușit un râset.

— Ești nebun.

Fără ezitare, a început s-o izbească frenetic cu șoldurile, rotindu-se cu fiecare mișcare, într-un mod care o făcea să-și muște buzele ca să nu geamă. Broboane de transpirație i se adunau pe frunte, sânii îi săltau în timp ce arcuia gâtul, șuvițele ude răvășite i se revărsau pe spate.

— Nu. Sunt *al dracului* de nebun.

Amândoi se mișcau la fel de înfocat. Se contracta în jurul lui. Simțea vârful penisului în locul acela din adâncul ei, iar și iar. Nu se oprea, nu slăbea ritmul deloc. A întredeschis gura, în timp ce un val de căldură o mistuia în adânc. Ca un șarpe care se încolăcea din ce în ce mai tare în jurul prăzii, secătuind-o de viață, cu o forță extrem de brutală, gata să-și înfigă colții, în timpul extazului.

Tremura din tot corpul, cu buzele umflate de cât și le mușcase, încercând să înăbușe orice sunet.

El îi acoperise gura cu mâna ultimele dăți când o făcuse să aibă orgasm, înăbușind orice sunet, oferindu-i, într-un fel aparte, libertatea de a se exterioriza, încât să n-o audă nimeni.

De data asta, nu-i înăbușea reacția și, oricât ar fi încercat să se reprime, a gemut când l-a simțit iar și iar. Picioarele îi tremurau și o dureau mâinile, dar își mișca șoldurile în același ritm cu el.

Deodată, el și-a mișcat genunchii și a schimbat unghiul. A scos un mormăit gros și a continuat să o penetreze cu forță. Ea a scos un geamăt zgomotos. Nu mai putea gândi limpede, își pierduse complet stăpânirea de sine, iar vederea i se întuneca. Corpul îi tremura tot mai mult. Mișcările lui, agresive, pasionale, ținteau un singur punct.

Morana ar fi vrut să se sprijine de trupul lui solid, să-l lase să-i susțină greutatea, pentru că își simțea corpul prea vlăguit. Ar fi vrut ca el să-i cuprindă sânii în palme și să-și întoarcă atenția spre gâtul ei. Își dorea fiecare mușcătură, fiecare ciupitură ce ar fi urmat, voia să audă fiecare cuvânt murdar, murdar, în timp ce penisul lui o spinteca.

A apăsat degetele pe perete, neputând face nimic din toate astea. Valuri de plăcere îi străbăteau corpul, copleșind-o, atât de brusc, încât o uluia intensitatea. A gemut tot mai tare. El s-a împins încă o dată și a atins

locul dulce din adâncul ei, iar şi iar, cu o asemenea precizie, încât ea şi-a lăsat capul şi corpul moale pe perete, în culmea orgasmului. Inima îi bătea atât de tare, încât simţea zvâcnindu-i degetele de la picioare, pântecul, până şi dinţii. A tresărit din tot corpul, s-a încleştat iar în jurul lui, până la ultima picătură. El a împins pentru ultima oară, apoi a rămas nemişcat, respirând zgomotos.

Au rămas în picioare, el ţinând-o fără să o atingă, ea tremurând euforică.

Sunetul apei a pătruns prin negura plăcerii.

Era singură, deşi el era încă înăuntrul ei. Îi satisfăcuse corpul, dar încă fremăta de dorinţă, care voia să se exteriorizeze şi să-şi afle satisfacţia. Dar ea continua să se stăpânească. Avea să fie vreodată de ajuns? Avea să fie orice vreodată de ajuns?

Când a ieşit din ea, inima ei începea să bată într-un ritm mai domol. Morana şi-a dat seama că apa se răcise.

Încă îl simţea în spatele ei, aşa că a rămas în picioare, fără să se mişte, fără să se întoarcă, neştiind dacă ar vrea să-l privească. Era prima dată când erau singuri. Totuşi fuseseră la fel de înstrăinaţi, dacă nu şi mai înstrăinaţi ca prima dată. A simţit că i se încordează pieptul, dar nu s-a opus. Era nevoie de distanţă.

În cele din urmă, a deschis ochii şi l-a văzut cu pumnii strânşi pe perete – pumni strânşi, care îi făceau braţele să tremure.

— De ce?

Doar două cuvinte.

Guturale.

Spuse cu voce joasă. Voce care tremura. Pusese atât de multe întrebări doar cu două cuvinte. Şi ea înţelegea o parte din ele.

De ce nu-l trădase când avusese ocazia? De ce nu reuşise să şi-o scoată din minte nici acum? De ce nu se

potolea dorința nebună, deși trupurile lor erau satisfăcute? De ce îl urmărise? De ce...

Mai erau și alte întrebări, întrebări pe care nu le înțelegea, întrebări de care era convinsă că nici el nu era conștient.

De ce?

De ce se întâmplau toate astea? De ce simțea conexiunea asta cu bărbatul de care ar fi trebuit să fugă? De ce o făcea să se simtă atât de vie, chiar dacă îi spusese că voia să o omoare? De ce nu o omorâse încă?

De ce?

De ce?

S-a uitat la pumnii lui, și-a reținut valul subit de emoții și a răspuns încet, doar cu două cuvinte.

— De ce?

Tăcere.

Timp de câteva momente lungi, lungi, nu a simțit nimic decât respirația lui pe spate, nu a văzut nimic decât mâinile lui lângă ale ei, atât de aproape și totuși atât de departe.

Brusc, el și-a tras mâna înapoi și apoi a lovit tare cu pumnul în perete, deasupra capului ei.

— Fir-ar să fie!

Morana a rămas încremenită, uluită de felul în care lovea.

O dată, de două ori, de trei ori.

— *Futu-i!*

O frustrare covârșitoare se simțea în vocea lui! O *durere*!

A continuat să înjure. Ea nu a mai auzit decât cuvinte urâte. Cuvinte dureroase. Cuvinte mânioase.

A continuat să lovească în perete până când și-a sfâșiat degetele, până când peretele s-a îndoit și tencuiala s-a mânjit în roșu.

În tot acest timp, în toată explozia aceea de furie, nu a atins-o nici măcar o dată.

Deși răspunsul ei îi declanșase răbufnirea, în ciuda dorinței de-a o ucide, nu o atingea.

— *La dracu'!*

Și totul s-a terminat la fel de repede pe cât începuse.

Cât ai clipi, s-a trezit singură în cabină. Corpul lui dispăruse din spatele ei și mâinile lui nu mai erau lângă ale ei.

A rămas pe loc, respirând adânc, privind locul în care fuseseră mâinile lui.

Lângă mâinile ei, peretele, cândva alb și neted, era crăpat, iar spațiul alb și curat se înroșise.

A înghițit în sec și s-a uitat cum o picătură de sânge aluneca pe perete, lăsând o dâră ca o cicatrice, pătând albul imaculat.

O picătură de sânge.

El sângera.

fremătarea

În noaptea aceea, s-a dus la culcare târziu, după ce şi-a pansat rana. S-a întins în pat în tăcere, încercând să înţeleagă ce se întâmplase, când a auzit telefonul.

Un mesaj de la un număr necunoscut, cu un fişier multimedia ataşat. Morana s-a uitat la telefon şi inima i-a luat-o razna, când a văzut numărul.

Era aceeaşi persoană care îi trimisese articolul; şi nu aflase de unde.

Respirând adânc, neştiind ce avea să descopere de data asta, a apăsat pe iconiţă şi a descoperit un folder. Mijind ochii, a citit numele.

Luna Evelyn Caine.

I s-a tăiat respiraţia. Cu mâinile tremurând, Morana a apăsat pe iconiţă şi a aflat de ce sângera el.

Nu se putea opri din tremurat.

Ceva s-a schimbat în adâncul ei, schimbat, înlocuit, trezit şi amorţit. Fremăta ca o fiară înfometată, salivând după mâncare.

Morana a închis uşa dormitorului şi a ieşit în lumina palidă a dimineţii care inunda livingul. A ridicat

ochii spre ferestrele înalte și a văzut că soarele abia apăruse pe cer. La orizont, norii se rostogoleau spre oraș. Un fundal majestuos, deși mohorât. Iar vântul stârnea curenți în apa mării.

Era abia patru dimineața. Nu reușise să închidă ochii toată noaptea. Nici măcar nu încercase.

Și nu din cauza brațului.

Ci din cauza a ceea ce aflase.

Nu știa cine era anonimul sau anonima ori dacă era o singură persoană, și nu un grup întreg, cea care îi trimisese articolul acum câteva ore, dar era cineva ingenios, care descoperea lucruri despre care ea nu avusese nici măcar o idee, din surse despre care nici nu știa că există.

Lucruri personale.

Lucruri care-i stârniseră un nod în stomac și-i umpluseră gura de fiere.

Conform informațiilor din folderul denumit „Luna Evelyn Caine", Morana aflase într-o oarecare măsură lucuri foarte logice, dar pe care nu le știuse până atunci.

Știuse despre fetele care dispăruseră și nu mai fuseseră niciodată găsite în Tenebre și în zonele învecinate, cu vreo douăzeci de ani în urmă. Mai știuse și că surioara lui Tristan Caine fusese una dintre ele.

Ceea ce nu știuse erau speculațiile despre răpiri. Că autoritățile suspectaseră una sau poate două persoane care lucraseră împreună, fără să știe însă de ce. Dar sursa anonimă îi dăduse suficiente dovezi – pe care le studiase ore întregi – încât să realizeze că era ceva mult mai elaborat. Fusese opera unui grup de oameni foarte, foarte puternici. Pentru ce anume, nu știa. Ce altceva în afară de o răscumpărare se putea obține pe seama unor fetițe?

Erau destule detalii scabroase cât să o îngrețoșeze, dar nu asta o înspăimânta cel mai mult.

Ci faptul că era vorba și de ea.

Faptul că și ea fusese una dintre fetițele răpite.

Văzuse fotografia în care apărea chiar ea, cu obraji bucălați uzi de lacrimi, împreună cu alte două fetițe.

Una dintre ele era Luna Caine. Puțin mai în vârstă ca ea, cu o claie de păr roșcat, cu gura rozalie și ochi verzi ce străluceau înlăcrimați. Și mai era una.

Trei fete în imagine.

Douăzeci și cinci de fete dispărute.

Iar Morana fusese singura pe care o găsiseră.

Cum? De ce? De ce doar pe ea și nimeni altcineva?

Cu picioarele tremurând, s-a prăbușit pe scaunul din bucătărie și s-a uitat pe fereastră, încercând să-și amintească ceva, orice, din urmă cu mulți ani.

Dar nu putea.

Încercase ore la rând să se gândească, să-și amintească și cel mai mic detaliu despre răpire, dar fără niciun alt rezultat în afară de o mică durere de cap. Oare pentru că avusese doar trei ani pe atunci sau pentru că îngropase amintirea, cum făceau oamenii uneori? Putea să facă așa ceva?

De asta o ura Tristan Caine atât de mult? Pentru că ea se întorsese, iar sora lui nu? Pentru că ea supraviețuise, iar sora lui probabil nu? Acesta era motivul?

Îi tremurau mâinile. Îi tremuraseră toată noaptea și, oricât ar fi încercat, nu se putea opri.

Doamne, simțea că se prăbușește!

De ce nu-i spusese tatăl ei nimic despre asta? Când făcuse parte dintr-o serie de răpiri? De ce nu-i spusese nimeni? Alianța se încheiase în mod misterios în aceeași perioadă și cineva îi trimisese aceste informații?

O durea capul.

A tresărit brusc, când a auzit cum cineva și-a dres glasul. S-a întors imediat și l-a văzut pe Tristan Caine la

baza scărilor, fără cămaşă, doar cu blugii descheiaţi pe el, cu părul vâlvoi, de parcă-şi trecuse degetele prin el în mod repetat, şi ochii înroşiţi.

Ori plânsese, ori nu dormise nici el.

Şi-ar fi pus diploma gaj că nu era prima variantă.

Avea aceeaşi expresie neutră obişnuită, o mască fermă, în timp ce o privea, zăbovind cu ochii pe mâinile ei tremurânde înainte, apoi privind-o în ochi.

Doamne, nu putea juca acum acest joc! Nu acum, nu când abia se abţinea să nu scoată un strigăt. Nu era unul de spaimă, de durere sau disperare. Nici măcar de frustrare, de fapt. Ci ceva amestecat, care o făcea să se simtă batjocorită.

S-a întors iar cu faţa spre fereastră.

— Te-am rănit?

Întrebarea, pusă pe tonul acela jos şi aspru, a luat-o prin surprindere.

Cu spatele la el, cu mâinile împreunate în poală, Morana a pufnit cu dispreţ.

— Ce-ţi pasă?

Tăcere.

El a rămas nemişcat. Era atât de atentă la mişcările lui, încât corpul i s-a încordat. Şi-a îndreptat spatele, a tras umerii înapoi, dar a privit în continuare pe fereastră.

— Te-am rănit?

Jos. Aspru. Din nou.

— Totuşi m-ai împuşcat, a subliniat Morana cu o seninătate falsă.

Înainte să mai respire o dată, a venit brusc lângă ea, a prins-o cu degetele de bărbie, apăsându-i pielea cu bătăturile, ţinând-o ferm, dar blând, în timp ce-i întorcea faţa spre el.

Morana a clipit, văzându-i ochii nedormiți, dar magnifici, care o sfredeleau, iar mirosul cald de mosc era și mai evident. A zărit cu coada ochiului cum a înghițit în sec.

— Te-am rănit? a întrebat iar, aproape șoptit, iar ea i-a simțit respirația caldă pe față în timp ce o privea în ochi.

Știa ce o întreba, de fapt. Nu o rănise fizic la duș, asta știa și el. Era vorba de alt fel de rană, o durere diferită, la care, sinceră să fie, nici nu se gândise, într-atât o copleșise tot ce aflase.

A căzut pe gânduri, în timp ce el aștepta să răspundă. S-a gândit la cum se simțise când el o văzuse goală, când o trăsese mai aproape, când se manifestase în felul lui intens.

Cum se simțise? El fusese surprinzător de posesiv și deloc surprinzător de furios. La lumina zilei, Morana înțelegea de ce. Nu că ar fi fost de acord cu prea multe dintre porcăriile pe care le spunea el, dar înțelegea de ce era furios. Și îi părea rău de durerea lui.

Dar o rănise?

Era mai puternică de-atât.

— Nu, i-a răspuns încet.

El a așteptat o secundă, clipind înainte de a se retrage, apoi a lăsat mâna jos și s-a îndreptat spre scări fără să mai spună nimic.

Morana s-a uitat la spatele lui, iar fiara din ea a strâns ghearele atât de tare, încât credea că va rămâne fără aer, și cuvintele i-au alunecat de pe buze.

— Știu adevărul despre sora ta.

L-a văzut cum s-a oprit brusc. A rămas nemișcat, cu brațul pe balustradă, iar mușchii de pe spate, plini de cicatrici, s-au încordat unul câte unul, până și-a răsucit corpul cu totul. Cuvintele se auziseră mai tare decât

gloanțele trase între ei, cu o zi în urmă, confirmând cele mai urâte bănuieli și făcând-o să dea cărțile pe față.

Nu știa dacă ar fi trebuit sau nu să-i spună. Nu se gândise înainte de a vorbi.

Doamne, se săturase să gândească, să încerce să clarifice fiecare detaliu afurisit.

A înghițit în sec, iar bravura a făcut-o să se ridice încet, cu o dorință atât de acută de a afla, de a afla în sfârșit dacă acesta era motivul pentru care o ura, încât tot pieptul i s-a contractat aproape dureros.

Pentru că, dacă o ura fiindcă ea trăia, în timp ce sora lui era, probabil, moartă, chiar nu vedea cum puteau merge mai departe. Uitându-se la spatele lui, la multitudinea de cicatrici care îi presărau carnea ca sărutările unei iubite, după ce fusese martora momentului de durere și agonie copleșitoare, care îl făcuseră să sângereze cu doar câteva ore mai devreme, își dorea să rămână împreună.

A strâns din mâinile tremurânde.

— Știu că a fost răpită și că nu s-a mai întors niciodată.

El nu s-a mișcat.

Și-a ținut respirația.

Spatele lui a rămas complet nemișcat.

I s-a strâns inima pentru el, pentru durerea pe care trebuia să o fi simțit și pe care era evident că încă o simțea. Și-a amintit blândețea cu care vorbise de sora lui.

Mușcându-și buza, a făcut un pas spre el.

— Știu că și eu am fost răpită.

Încă un pas.

— Dar eu m-am întors.

Nemișcare.

— Iar ea nu.

Încremenire.

Aerul era apăsător, de parcă fusese prea iritat, jupuit și umflat de durere.

Morana a scurtat distanța cu pas nesigur până a ajuns lângă el și l-a privit, punând o mână pe bărbia țepoasă, așa cum o ținuse și el în urmă cu câteva clipe. El a întors spre ea o față lipsită de orice expresie, cu ochii goi, morți.

— De asta mă urăști, nu-i așa? a șoptit ea, cu vocea șovăind ușor. Pentru că pe mine m-au găsit și pe ea nu?

Lui Tristan i-au tremurat puțin buzele, înainte să le strângă iar, o mișcare atât de vagă, de iute, de concretă, încât i-ar fi scăpat dacă n-ar fi stat atât de aproape de el.

Și-a încleștat maxilarul.

Morana i-a dat drumul și a privit în jos.

— Cum de suporți să te uiți la mine? Doamne, cum de mă lași să stau aici, când mă urăști pentru...

— Niciodată nu te-am urât din cauza asta.

Deși a rostit cuvintele în șoaptă, l-a auzit.

Și l-a privit în ochi, în care nu se citea nici acum vreo emoție.

Dar știa că el spunea adevărul. Un astfel de bărbat, care-și arătase ura fățiș încă de la început, n-ar fi mințit când era întrebat direct.

— Atunci, de ce mă urăști? l-a întrebat încet, ca să pună capăt tuturor speculațiilor și nedumeririlor.

Lumina din cameră a scăzut și mai mult, iar umbrele s-au alungit când norii au acoperit cerul.

El și-a ferit privirea.

Ea a așteptat să-și tragă răsuflarea de câteva ori, a așteptat s-o privească iar, a așteptat să vorbească. Însă în zadar.

Furia i-a inundat venele cu o viteză surprinzătoare.

Apucându-l de biceps, l-a scuturat, a încercat să-l scuture, strângând din dinți.

— Spune-mi, naiba să te ia! Spune de ce vrei să mă omori. Spune de ce nu m-ai omorât când ai avut ocazia. Spune de ce te deranjează că m-ai fi rănit, când îmi promiți moartea cu fiecare vorbă pe care o scoți. *Spune-mi!*

Începuse să urle, scuturându-l de braț, în timp ce sufletul ei era sfâșiat de furie, confuzie, frustrare și dorință, într-un fel care îi fusese complet necunoscut până să-l întâlnească, un fel permanent acum. Fusese răpită împreună cu alte douăzeci și cinci de fetițe, inclusiv sora lui, și nimeni în afară de ea nu se mai întorsese. Ei nu-i spusese nimeni adevărul, nu i se dăduse niciun indiciu, dar, în mod clar, era ceva suficient de important pentru ca un anonim să i-l spună. Și, cu toate că ar fi putut fi o explicație logică pentru ura lui, nu era totuși motivul real.

Atunci, care dracu' era?

Ochii lui i-au străpuns pe ai ei și o scânteie de furie i-a trezit brusc la viață. A prins-o cu mâna liberă de încheietură și a încercat să-i smulgă cealaltă mână de pe bicepsul încordat, trăgând-o mai aproape, până au ajuns nas în nas. Pieptul i se ridica și cobora la fel de repede ca al ei, iar inima îi bubuia violent, în timp ce ea îl privea încruntată.

— La dracu', nu-ți datorez nimic! a mârâit el, la câțiva centimetri de gura ei. Fac ce am de făcut. Doar eu trebuie să știu motivul.

Morana a mârâit la rândul ei.

— Nu și când motivele tale afectează alți oameni, iar în acest caz, pe mine.

— Nu e problema mea.

Ea a mijit ochii.

— Ba este, dacă încep să cred că nu faci decât să minți și să torni baliverne. Începi să-ți ieși din formă, *Predator*.

El a arcuit uşor buzele auzind tonul ei disprețuitor şi i-a scrutat ochii cu o intensitate covârşitoare, fără urmă de amuzament.

— Uiți că, de fapt, nu am pus cu adevărat mâna pe tine.

Moranei i s-a tăiat respirația când a înțeles cum a schimbat subiectul. I-a dat drumul la mână şi a urcat câte trei trepte odată, în timp ce ea îl privea cum dispare în camera lui, lăsând-o iar fără niciun răspuns.

A închis ochii, a respirat adânc şi s-a dus în camera ei, hotărându-se să obțină o dată pentru totdeauna de undeva nişte răspunsuri, indiferent ce trebuia să facă. Avea nevoie de ele ca să n-o ia razna, în ciuda descoperirilor care o copleşeau – trecuse printr-o experiență atât de îngrozitoare la o vârstă atât de fragedă; doar ea avusese norocul de-a fi găsită; şi toată lumea îi ascunsese intenționat adevărul, din cine ştie ce motiv.

Patul era răvăşit de la cât se foise toată noaptea. După ce l-a aranjat la repezeală, s-a îmbrăcat în blugi negri şi prima bluză pe care a găsit-o între hainele Amarei. Apoi s-a încălțat cu balerini, şi-a adunat părul în coc, şi-a pus ochelarii, a luat cheile şi arma şi a ieşit.

În mod surprinzător, Tristan Caine era în bucătărie, îmbrăcat şi proaspăt ieşit din duş. Nu i-a aruncat nicio privire. Bătea ouăle cu dexteritate, dând din încheietură cu viteză, iar ea nu s-a oprit din drumul spre lift ca să privească spre el.

— Pleci undeva?

„Normal, dobitocule!"

Nu i-a răspuns şi a mers mai departe, înfigând cheile în palmă.

— Paznicii n-au să te lase să ieşi până nu îi anunț.

A rămas pe loc. Furia i-a străbătut corpul şi s-a întors spre el, săgetându-l cu privirea.

— Habar n-aveam că am devenit prizonieră, a spus ea cu voce rece, în ciuda tulburării.

Fața lui a rămas impasibilă, în timp ce punea castronul pe blat și se sprijinea de el, încrucișându-și brațele pe piept.

— Te-am tratat ca pe un oaspete aici, domnișoară Vitalio, și o știm amândoi, a spus el calm. Ai avut acces la scumpa ta mașină. Ai avut libertatea de a veni și a pleca după bunul-plac. Dar ieri ai schimbat datele problemei. M-ai urmărit toată ziua și ai riscat nu doar viața ta, ci și pe a mea. Nu o dată, ci în mod repetat.

S-a desprins de blat și s-a îndreptat încet spre ea, cu brațele încrucișate și chipul dur, pe care jucau umbre, cu barba crescută și o expresie rigidă, care îl făcea să pară și mai intimidant decât era.

— Trebuie să-ți reamintesc că suntem în prag de război? a scrâșnit cu scântei în ochi. Doar pentru că tatăl tău nu a recurs încă la represalii, să nu crezi că lucrurile vor rămâne astfel. L-am insultat pe teritoriul lui, nu doar pentru că l-am lovit, ci și pentru că te-am lăsat să stai aici. Fără a mai pune la socoteală codurile tale nebunești, care încă trebuie găsite.

Avea dreptate. Dar Morana nu a scos o vorbă, lăsându-l să vorbească și să înainteze până s-a oprit la câțiva metri de ea.

— Deci, da, le-am spus clar bodyguarzilor să nu te lase să pleci până nu le spun eu, pentru că, dacă îți rupe cineva gâtul ăla drăgălaș înainte să găsim codurile, ne ducem dracului toți.

Inima Moranei aproape s-a oprit o clipă, apoi și-a reluat ritmul.

— De asta nu m-ai omorât la cazinou? De asta nu m-ai omorât până acum?

El a înclinat capul într-o parte, cu o expresie impasibilă.

— Normal.

A simțit o împunsătură de durere în inimă, dar a ignorat-o, știind că bărbatul avea mai multe straturi decât o ceapă, iar ea nu le putea vedea cu ochi înlăcrimați. A mijit ochii și s-a concentrat pe ai lui, fără ca propriile emoții să-i mai întunece.

În cele din urmă, a arcuit buzele și a clătinat din cap, întorcându-se să plece înainte ca el să mai spună ceva. A apăsat pe buton.

— Spune gărzilor să mă lase să trec. Altfel, o să aibă de suferit ori ei, ori eu. E alegerea ta.

Ușile s-au deschis și ea a pășit înăuntru, apăsând butonul pentru parcare și uitându-se în sfârșit la el.

— A, și n-ai decât să-ți spui în continuare că de asta nu m-ai omorât, domnule Caine. Poate așa reușești să dormi mai liniștit.

Ochii lui au scăpărat, în timp ce ușile se închideau, ținându-l la distanță, iar panourile cu oglinzi îi reflectau silueta.

Morana s-a privit în oglindă zâmbind înfumurat și a realizat că, după câteva minute petrecute în compania acelui bărbat enervant, mâinile ei încetaseră în sfârșit să mai tremure.

Stătea în cimitir, întinsă pe iarbă, cu ochii la cerul înnorat.

Acesta era locul *ei*.

Morana descoperise micul cimitir chiar lângă aeroport din întâmplare, în urmă cu câțiva ani. Era separat de pistă printr-un gard imens. Dăduse peste locul acesta în

timp ce se plimba cu mașina și devenise dependentă pe loc de pacea și liniștea sa. Brusc, pământul se zguduise sub tălpile ei și, ridicând ochii, văzuse burta unui avion monstruos, care abia decolase, la câțiva metri deasupra capului. Ceva mult, mult mai mare ca ea, care o făcuse să se simtă foarte mică. Acela fusese momentul în care devenise dependentă de acest loc.

Mai apoi venise aici de nenumărate ori. Doar ca să stea întinsă pe spate, în iarbă, și să privească avioanele decolând din cinci în cinci minute, și să simtă zgomotul acela în tot corpul. Era un loc solitar și doar al ei. Aici reușea să gândească cel mai bine. Luase multe decizii curajoase în acest loc, însă, în nebunia ultimelor săptămâni, uitase cât de dor îi era să vină aici.

Întinsă acum pe iarba moale, a simțit huruitul familiar și a zâmbit către cerul înnorat, punând mâinile pe abdomen, în timp ce huruitul s-a auzit tot mai tare, până când tot corpul i-a vibrat odată cu pământul. Botul avionului și-a făcut apariția mugind, urmat de burta aparatului, atât de mare și de aproape deasupra ei, încât îi simțea zgomotul asurzitor în fiecare por.

A rămas cu ochii la avion până când s-a înălțat mai sus și a dispărut, lăsând o liniște deplină în urmă.

S-a simțit mai întâi plină de viață, apoi ca printre morți. La propriu.

A râs de ce-i putea trece prin gând, apoi s-a dezmeticit, punând ordine în vacarmul din minte care dura de câteva zile, stabilind că avea trei probleme.

Cea mai importantă erau codurile. Deși aproape terminase de scris noul set de coduri, care să anuleze efectele primelor, nu asta o îngrijora. Dându-se drept Tristan Caine, cineva îl angajase pe Jackson, să o cucerească și să o convingă să scrie codurile, înscenându-i totul lui Tristan. Dacă nu l-ar fi confruntat la petrecerea aceea, probabil n-ar fi aflat nici el decât când ar fi fost prea târziu.

Dar cine și de ce? Era clar că respectiva persoană îl cunoștea destul de bine pe Tristan Caine ca să vrea să-l scoată vinovat, dar de unde aflase despre Morana? Singurii care știau despre abilitățile ei de programare erau cei din domeniu, iar dintre ei nu se găseau prea mulți în mafie. Numai că, în decurs de câteva săptămâni, întâlnise două astfel de persoane. Evident, sursa ei anonimă era expertă în arhive digitale, lucruri pe care nici măcar ea nu reușise să le găsească.

Oare exista o legătură între cele două? Și ce legătură avea totul cu alianța?

Următoarea problemă era Tristan Caine. Deși evita să analizeze cu mai multă atenție ce simțea pentru el, s-a forțat să facă exact asta. Negarea nu avea să o ajute la nimic.

Îl dorea – putea să recunoască măcar atâta lucru. Nu reprezenta doar un futai rapid, la perete, în timp ce se fereau să se privească. Voia ca el să-i mângâie spatele, cum făcuse seara trecută, preț de câteva secunde. Voia ca măcar o dată să-i atingă sânii, nu doar să o umezească cu degetele. Voia să-i poată mângâia obrazul și să simtă țepii aspri în palmă. Voia să-i simtă cicatricile sub limbă. Să-i traseze tatuajele cu degetele. Îl dorise și înainte, îl dorea și acum. Totuși dorința nu i se potolise, nu îi fusese satisfăcută și fusese o prostie să creadă că o dată avea să fie de ajuns.

Se simțea plină de viață când era cu el, își dădea seama de asta. Dar, în ciuda incidentului din cazinou și a serii trecute, când aproape dăduseră frâu liber emoțiilor, și a acestei dimineți, când o întrebase dacă o rănise, din nu se știe ce motiv, Morana se simțea în siguranță cu el. Era o prostie să simtă așa ceva pentru un bărbat ca el, ceva de neînțeles.

În momentul în care intrase în cazinou și îl văzuse, cumva se relaxase. Când îl părăsise pe tatăl ei și venise la

el, ceva în ea se schimbase. Când îl lăsase să o vadă goală, ceva în ea se rupsese. O văzuse vulnerabilă de multe ori și îi răspunsese mângâindu-i gâtul cu nasul, în loc să i-l sfâșie. O văzuse înverșunată de multe ori și îi întețise focul, în loc să-l stingă. O văzuse fiind ea însăși și, în ciuda a orice, nu o exploatase, așa cum făcuse tatăl ei de atâtea ori.

Nu putea să ignore pur și simplu aceste lucruri. Știa că era un bărbat complex, un puzzle mai dificil decât toate cele pe care le rezolvase vreodată. Știa și că o ura și, dacă motivul nu era că ea trăia, în timp ce sora lui murise, trebuia să fie ceva mult, mult mai rău. Ceva despre care refuza să discute cu ea. De ce?

Și, dacă era mai rău, cum avea să continue relația cu el? Și, da, ar fi vrut să continue.

O altă vibrație a făcut-o să tresară, dar și-a dat seama că era prea devreme și prea mică să fie vorba de alt avion.

Morana și-a scos telefonul din buzunar și s-a uitat la ecran.

Dragul de tata.

A treia problemă.

S-a uitat la ecran și a rămas cu mâna deasupra iconiței verzi.

Nu mai vorbise cu el din seara aceea. Orice iluzie în privința lui pe care o păstrase fusese spulberată nu doar de căderea pe scări, ci și de faptul că o folosise drept momeală, fără să fie interesat ce i se întâmpla. Acum însă, după ce aflase despre răpiri, a ei și ale altora, își dădea seama că trebuia să vorbească cu el.

Și totuși nu se îndura să răspundă.

Ecranul a devenit negru.

Încă un avion a decolat.

Ecranul s-a luminat iar.

A respirat adânc și a înghițit în sec. S-a asigurat că avea o voce complet monotonă, apoi a apăsat pe iconița verde și a dus telefonul la ureche.

— De-acum ești târfa lui, Morana, s-a auzit vocea glacială a tatălui ei. Și aveam atâtea planuri pentru tine!

A strâns din dinți, dar i-a răspuns cu un rânjet disprețuitor.

— Sunt sigură că nu m-ai sunat să afli detalii despre viața mea sexuală scandaloasă, tată. Era să uit, ce-ți mai face nasul?

Tăcere.

1–0 pentru ea.

— Știu sigur că ai plecat singură din clădire, a informat-o el.

A, spionii de încredere! Normal că avea oameni care o supravegheau.

— Și?

— Ești considerată trădătoare, Morana. Nu mai ești în siguranță aici. Vei fi vânată și adusă în fața mea pentru a se face dreptate, dacă nu vei fi ucisă pe loc.

Morana a clătinat din cap.

— Îți pasă prea mult de reputația ta ca să-mi faci așa ceva, tată. Numele tău e totul pentru tine. O fiică ce se culcă cu dușmanul? O, ai îngropa vestea asta atât de adânc, încât să nu se mai afle niciodată!

S-a oprit și a respirat adânc.

— Nu acesta e și motivul pentru care nu s-a aflat niciodată că am fost răpită?

A auzit cum bărbatului i s-a tăiat respirația.

El a așteptat o secundă, apoi a continuat mai apăsat.

— Parazit nenorocit! Era un derbedeu bun de nimic atunci și acum e tot la fel. Ce ți-a zis rahatul ăla?

Interesant.

Morana a clipit spre cer şi a văzut norii care se adunau chiar deasupra capului, în timp ce vântul se înteţea.

— Tu ce crezi? a jucat ea la cacealma, controlându-şi vocea şi calculând ce altceva mai putea scoate de la el. Am aflat, tată.

L-a auzit respirând adânc prin telefon, în timp ce încerca să-şi stăpânească agitaţia.

— Ştii tot?

— Da.

— Atunci, ai dreptate, a răspuns în cele din urmă, cu vocea atât de rece, încât i-a stârnit fiori pe şira spinării. Îmi pasă de reputaţia mea. Am muncit prea mult, prea mulţi ani, ca să las acest lucru să-mi stea în cale.

Morana s-a încruntat, încercând să pună cap la cap ce spusese el.

— Ştii de ceva vreme, nu-i aşa?

Ea a continuat cacealmaua.

— Da, ştiu.

— Ar fi trebuit să mori, a repetat tatăl ei cuvintele din seara aceea. Măcar nu te-aş mai fi avut pe cap atâţia ani.

Morana a rămas tăcută.

— M-ai nesocotit, m-ai făcut de râs şi acum ştii adevărul despre noi. Nu te-ai condamnat doar pe tine la moarte, Morana. Ci şi pe el.

Mintea i-o luase la goană, nu doar din cauza ameninţărilor cumplite, ci şi a celor dezvăluite.

— Adevărul despre noi?

La cine se referea tatăl ei?

— Începând din acest moment, eşti moartă pentru mine.

Convorbirea s-a întrerupt.

S-a uitat la telefon și încă un fior puternic i-a zguduit trupul, făcându-i pielea de găină pe brațe.

Apoi a privit în jur și pentru prima dată a văzut zona izolată nu ca pe un refugiu, ci ca pe locul perfect în care să scapi de un cadavru. Simțurile îi vibrau de groază.

A cuprins-o brusc panica.

Trebuia să se întoarcă la apartament, unde avea să fie în siguranță. *Acum.*

A pus telefonul în buzunar, s-a ridicat repede și a mers către poarta cimitirului, la ceva distanță, dincolo de care o aștepta mașina. Grăbind pasul, cu simțurile în alertă, a privit în jur, peste umeri, dar nu a văzut nimic în afară de morminte, de iarbă și de copaci până la capătul îndepărtat al gardului, într-o liniște deplină.

A zărit poarta din fier forjat și mașina ei, ceva mai departe.

Cu un oftat de ușurare, a luat-o la fugă și a ieșit din cimitir.

Probabil pentru că era în alertă, atentă la orice lucru ieșit din comun, iar în jur era tăcere deplină, a auzit un bip scurt, pe care altfel l-ar fi ignorat, când s-a apropiat de mașină.

Apoi încă unul, ca un bici pocnit pe pământ înainte să lovească în carne, făcându-i inima să bubuie, iar sângele îi năvălea în corp ca un tsunami.

S-a oprit pe loc, s-a pus în genunchi și s-a aplecat să se uite sub mașină, cu mâinile în pământ, gata să sară și să o ia la fugă, dacă bănuiala ei se dovedea a fi adevărată.

Așa și era.

O cutiuță neagră era legată sub mașină și un punctuleț roșu clipea, alternând cu câte un bip. Nu exista cronometru și asta însemna că era controlată de la distanță. Ceea ce însemna că cineva o urmărise și aștepta ca ea să se apropie îndeajuns.

RuNyx

Cu inima în gât, copleşită de adrenalină, s-a ridicat în picioare, s-a întors şi a luat-o la fugă spre cimitir fără să mai stea pe gânduri. Sângele îi vâjâia în urechi şi muşchii de pe pulpă îi ardeau. Pietricelele îi intrau în încălţări, dar a continuat să fugă, apoi a simţit un junghi într-o parte, exact când pământul de sub tălpi a început să huruie.

O, Doamne, nu tocmai acum!

A alergat mai repede, fără să se uite înapoi nici măcar o dată, exact când avionul decola. O pală de aer fierbinte a împins-o din spate, culcând-o la pământ, pe burtă, cu răsuflarea tăiată, cu pielea de pe gât şi de pe braţe încinsă.

Gâfâind, s-a rostogolit pe spate, strâmbându-se de durere când a pus presiune pe pielea sensibilă, iar rana de la braţ a început iar să sângereze şi pielea i s-a acoperit de ţărână.

S-a uitat spre poartă. Un suspin i-a scăpat din piept.

Maşina ei.

Ardea în flăcări.

„Nu, Doamne, nu!"

Imaginea i s-a imprimat pe retină: flăcări înalte şi portocalii lingeau maşina, lăsând-o fără viaţă, carbonizând-o chiar sub ochii ei.

I-au ţâşnit lacrimi când s-a uitat la singura ei prietenă, singura prezenţă constantă în viaţa ei de atâta vreme, cum era ucisă cu brutalitate, în timp ce furia şi durerea o sufocau cu fiecare secundă. Maşina aceea fusese libertatea, refugiul şi tovarăşa ei. S-ar fi putut spune că maşina aceea o ţinuse în braţe când cântase în gura mare şi o dusese la loc sigur, când izbucnise în plâns.

Maşina aceea.

Maşina ei.

Morana a privit-o şi suspinele i-au izbucnit din piept. Tatăl ei făcuse asta. Oamenii lui făcuseră asta.

Preț de un minut lung, s-a uitat la masa de metal în flăcări și a jelit-o. Pe urmă, și-a îngropat durerea în adâncul sufletului și s-a lăsat copleșită de furie.

Oamenii lui trebuiau să fie pe aproape, să se asigure că murise și să-i ducă șefului dovada.

Așa că s-a ridicat, s-a șters la ochi și a scos pistolul din bata pantalonilor.

Căutau moartea? Avea să le-o servească pe tavă, în sânge.

Ștergându-și orice urmă de lacrimă, a lăsat furia să o cuprindă, s-a ghemuit și s-a târât încet spre stradă, nemaigândindu-se la nimic, ignorând durerea fizică.

După câteva minute, aproape de margine, a zărit SUV-ul negru condus de gorilele tatălui ei, parcat la ceva distanță.

A rămas ghemuită și i-a recunoscut. Doi bărbați. Doar doi, trimiși să se ocupe de fiica lui. Dar doi dintre cei mai apropiați.

Ghinion!

Bărbații stăteau lângă mașină, cu ochii la vehiculul incendiat, unde credeau că se afla ea. Trebuia să-i elimine, să-i dea drept exemplu și să-i trimită tatălui ei un mesaj clar. Nimeni nu se lua de ea și scăpa nevătămat. *Nimeni.*

Știa că nu putea să-l împuște pe unul fără să-l alerteze pe celălalt și, fiind rănită, n-ar fi făcut față la o luptă, dacă era descoperită. Așadar, trebuia să se miște repede și eficient. Mijind ochii, a îndreptat arma spre mașină, mai exact, spre rezervor, și l-a ochit din poziția în care se afla.

Și-a stăpânit tremurul ușor al mâinii.

„Trimite-i un mesaj. Spune-i «dragului de tata» să se ducă în mă-sa."

Respirând adânc, a închis un ochi, a ochit și a tras.

SUV-ul a sărit în aer în secunda următoare. Nu a fost deloc ca în filme. Totul s-a terminat în câteva secunde.

În timp ce reculul îi împingea brațul înapoi, a văzut și acel vehicul înconjurat de flăcări, și pe cei doi oameni ai tatălui ei. S-a trântit în fund, pe pământul rece, epuizată, fără să simtă nicio satisfacție, doar pustiire.

A rămas ascunsă în spatele a două pietre funerare, vrând doar să se întoarcă în apartament și să doarmă. Dar nu putea pleca. Nu fără mașină, nu când celelalte gorile ale tatălui ei puteau fi pe aproape.

Cu mâinile tremurând, a pus arma jos și a scos telefonul, iar lacrimile au început să-i curgă din nou.

Știa că putea să-l sune. Mai știa și că ar fi venit.

Dar nu voia s-o facă. Era iar în încurcătură. Nu putea să-și facă un obicei din a-l lăsa să o ajute. Pe de altă parte, pe cine putea să sune? Nu avea pe nimeni.

Morana s-a uitat la al treilea număr din lista de contacte, unul pe care îl avea de curând, și a înghițit în sec, apoi a sunat fără să mai stea pe gânduri.

Ridicând genunchii la piept și uitându-se în gol în timp ce suna, a dus telefonul la ureche.

Și-a mușcat buza și era cât pe ce să închidă când apelul a fost preluat și a auzit vocea delicată, răgușită.

— Morana?

I-a perceput surpriza, îngrijorarea și teama din voce, iar asta a dat-o peste cap.

— Amara, a spus cu vocea tremurând. Nu știam pe cine altcineva să sun.

— Mă bucur că ai sunat. Ești în regulă?

Tonul blând al Amarei era încărcat de grijă.

— Nu prea.

— Ești rănită? Spune-mi dacă e așa și vin imediat.

— Sunt... sunt OK, a sughițat Morana. Am nevoie de ajutorul tău. Și aș aprecia dacă n-ai spune nimănui, te rog.

— Nu-ţi face griji, a răspuns Amara imediat. Doar spune-mi ce pot să fac.

— Trebuie să vii să mă ici.

I-a dat adresa, a avertizat-o să aibă grijă şi să se asigure că nu o urmărea nimeni.

— Ajung în zece minute. Rezistă, OK?

A dat din cap, cu buzele tremurând.

— Mulţumesc.

— Oricând, Morana.

Morana a pus telefonul jos, lângă armă, şi s-a sprijinit de piatra de mormânt. O durea spatele şi avea pielea iritată din cauza exploziei, dar, din fericire, nu era arsă. A privit cerul.

Asta era situaţia.

Maşina ei era distrusă. Iar ea omorâse un om, chiar doi oameni, pentru prima dată.

Nu crezuse niciodată că va fi în stare. Chiar dacă nu ezitase să rănească tipi care încercaseră să-i facă rău. Niciodată însă nu se gândise când şi dacă va omorî pe cineva, şi nu ca să se apere, ci mânată de ură, de răzbunare. Acum asta făcuse. Se răzbunase şi nu avea remuşcări. Nu simţea nimic. Nu acum. Poate mai târziu, dar în clipa aceea simţea doar un gol imens.

Măcar tatăl ei nu mai reprezenta o problemă. Ştia exact ce urma să facă acela, ştia exact că va încerca prin orice mijloace, iar ea trebuia să fie pregătită.

Telefonul a vibrat când a primit un mesaj.

Morana a înclinat capul să citească.

Tristan Caine: *Vai, vai, tigroaico! Ar fi trebuit să mă laşi măcar să-i mai trag un pumn tatălui tău înainte să mă condamni la moarte. Acum trebuie să-mi iau singur libertatea asta. Unde mai e distracţia?*

Morana a citit mesajul și a scos un hohot de râs când a apăsat să răspundă. De unde știa el? Făcuse tatăl ei ceva? În afară de bomba care trebuia s-o omoare?

Morana: *La naiba! Așa e. Dar l-am întrebat ce-i mai face nasul.*

Tristan Caine: *Trebuie să fi fost într-un limbaj colorat.*

Morana: *Te-a înjurat mult.*

Tristan Caine: *Clar, nu e un domn.*

Morana a zâmbit, clătinând din cap.

Morana: *Tocmai tu vorbești, domnule?*

Tristan Caine: *Ți-am spus din prima seară că nu sunt unul.*

Morana și-a amintit conversația din prima seară în Tenebre, la conac, când îi pusese cuțitele la gât și își lipise trupul de al ei.

Morana: *Da, așa ai făcut. Bine că nu-mi plac domnii. Nu pot să-mi facă față.*

Tristan Caine: *Cred că nimeni nu-ți poate face față. Nu când nu vrei și tu acest lucru.*

Morana a citit mesajul cu inima bubuind. Era, probabil, cel mai drăguț și mai încurajator lucru pe care i-l spusese cineva vreodată – că era destul de puternică să se descurce singură, că alegea cine avea voie să o înfrunte. Și cu atât mai surprinzător, dacă se gândea la lumea în care trăia.

Morana: *Nostim, voiam să spun același lucru despre tine.*

Apoi Morana a răspuns la apelul Amarei și a ghidat-o repede spre locul unde se afla. Între timp, primise încă un mesaj, unul care a dezmeticit-o de tot, amintindu-i ceea ce reușise să uite preț de câteva secunde de euforie.

Tristan Caine: *Cred că gărzile mele se tem de tine.*

A citit mesajul o dată. De două ori. Reieșea același ton de tachinare, dar pe care nu-și putea imagina că l-ar folosi el.

Morana: *Ar trebui. La urma urmei, tocmai am aruncat o mașină în aer și am ucis doi oameni cu sânge rece.*

A pus telefonul în buzunar, înainte ca el să răspundă, și a văzut-o pe Amara ieșind dintre copaci. Oricât de frumoasă era, purta o cămașă șifonată, blugi și o eșarfă cu imprimeu la gât. Își prinsese părul într-o coadă strâmbă, de parcă s-ar fi îmbrăcat în grabă. Inima i s-a înmuiat văzând că cineva lăsase baltă ceea ce făcea ca să vină după ea.

I s-a pus un nod în gât când a văzut-o apropiindu-se și i-a făcut semn cu o mână.

A observat că Amara a șovăit când i-a observat înfățișarea. Avea pielea murdară, părul ciufulit și hainele rupte și mânjite, ca și cum ar fi strigat *„sunt jalnică”*, și era convinsă că Amara își dădea seama că se întâmplase ceva grav.

În cele din urmă, aceea s-a oprit în fața ei și, fără să se mai gândească la pământ, la iarbă sau la orice altceva, s-a așezat în fund și s-a sprijinit de piatra de mormânt, față în față cu ea. În tăcere, fără să întrebe nimic, femeia a scotocit în poșetă și i-a întins o sticlă sigilată de apă.

Morana a băut apa cu înghiţituri nesăţioase. Băutura rece aproape a făcut-o să geamă de plăcere. Până atunci, nu realizase cât de însetată era.

După ce şi-a potolit setea, s-a spălat pe mâini şi şi-a răcorit faţa, respirând adânc şi încercând să se cureţe cât putea de bine.

— E destul de drăguţ pentru un cimitir.

Cuvintele blânde ale Amarei au făcut-o s-o privească. Apoi, văzând îngrijorarea din ochii ei verzi, a respirat adânc.

— Aşa e. Dar cea mai bună privelişte e în capătul opus. Aproape de poartă.

Amara a ridicat din sprâncene.

— Nu te referi la maşinile arse.

Morana a chicotit.

— Nu, nu mă refer la maşinile arse. Dar trebuie să vorbim despre ele, nu-i aşa?

— Numai dacă vrei, Morana.

Răguşeala Amarei făcea cuvintele să pară şi mai dulci. Era destul de sigură de acum că o îndrăgea foarte mult. Îi era imposibil să nu o iubească.

Şi, după tot ce făcuse pentru ea, merita o prietenă. La fel şi ea. La naiba cu toate, avea să-şi facă o prietenă. Doar pentru că pierduse tot ce-i era cunoscut nu însemna că nu putea găsi ceva frumos în necunoscut.

Cu gândul acesta în minte, Morana şi-a dres glasul.

— De curând, am descoperit multe lucruri despre mine şi despre oamenii din jurul meu, Amara. Şi nimic nu e cum pare.

Cealaltă a înclinat capul, făcându-i semn să continue.

Morana a zâmbit uşor.

— Ştiu despre Luna, a spus ea şi a observat că Amara a căscat ochii. Ştiu despre dispariţii. Ştiu că şi eu

am fost printre copiii aceia și că sunt singura care a fost găsită.

Amara a înghițit vizibil în sec și a dat din cap.

— Da, așa e. Dar nu toată lumea știe. S-a păstrat tăcerea.

Morana a dat din cap, fără să mai insiste.

— Știu că răpirile acelea au legătură cu alianța, poate chiar cu propria răpire. Și știu că nu mă urăște pentru că eu trăiesc și sora lui nu.

Amarei i s-au umplut ochii de lacrimi și și-a mușcat buza. Dar nu a scos o vorbă și, dintr-un oarecare motiv, loialitatea aceleia a făcut-o pe Morana să o respecte și mai mult.

Morana a continuat.

— Știu că tata nu dă doi bani pe mine. Se petrece ceva mai important decât mine, legat de coduri, de tot. Știu asta. Știu că tata a pus să fiu ucisă, mi-a pus o bombă sub mașină și aproape m-a omorât. Dar nu înțeleg de ce. De ce a făcut asta?

Amara a înghițit în sec, iar ochii ei verzi străluceau de sinceritate.

— Îmi pare rău!

Morana a dat din cap.

— Tocmai am omorât doi oameni și, când n-am avut la cine să apelez, am decis să am încredere în tine. Vreau doar să știi că, dacă ai dori să faci același lucru, nu te-aș trăda.

S-a oprit, apoi a spus direct, cu inima strânsă.

— N-am cui să te trădez, Amara. Bărbatul care trebuia să mă protejeze mă vrea moartă, iar cel care trebuia să mă omoare mă protejează. Oricât de întortocheat ar fi totul, n-aș trăda o asemenea bunătate. N-am știut multe din toate astea și puținul pe care îl știu e datorită ție, lui Dante și lui. Nu pot trăda așa ceva.

A tras adânc aer în piept.

— Dar adevărul e simplu – nu știu cine a fost Tristan Caine. Cine este. Ajută-mă să-l înțeleg. Ajută-mă să lupt.

Amara a lăsat capul pe spate și s-a uitat un moment lung la cer. Morana i-a dat timp să se gândească, apoi aceea a vorbit iar, pe un ton și mai blând.

— Știu de ce te urăște, Morana. Dar nu pentru că mi-ar fi mărturisit el. El nu face mărturisiri nimănui. Nu lasă pe nimeni să se apropie de el. Oricât de singuri suntem cu toții, el e cel mai singur dintre noi.

Moranei i s-a strâns inima când și-a amintit de noaptea ploioasă și peretele de sticlă. A privit tăcută cum o lacrimă a curs pe obrazul Amarei în timp ce vorbea.

— Dante știe adevărul pentru că e moștenitorul. Și, într-un moment de încredere, ca să-și ușureze neputința de a-și vedea fratele sângerând fără să poată face nimic, mi-a spus. Am jurat pe viața mea că nu o să spun nimănui adevărul despre Tristan.

Morana a auzit o continuare surprinzătoare nerostită. Și-a mușcat limba, nedorind să întrerupă momentul.

Încă o lacrimă a curs pe fața Amarei.

— Văd cum te privește. Deși am știut despre tine dintotdeauna, n-am crezut niciodată că el va fi așa cum e cu tine.

— Dar cum e cu mine? i-a scăpat ei încet.

Amara nu s-a uitat la ea, doar la norii de deasupra, arcuindu-și ușor buzele.

— *Viu*.

Morana a simțit un fior în inimă.

— Nu există cuvânt mai potrivit. De asta nu cred că-ți poate face rău cu adevărat. Pentru că, după ce dai de gustul vieții, nu mai renunți niciodată la ea, nu-i așa?

Nu. Nu mai renunțase.

Cuvintele lui insistente din dimineața aceea i-au revenit în minte.

„Te-am rănit?"

Oare Amara avea dreptate?

Morana a rămas tăcută, pe gânduri.

— Îmi place de tine, Morana, a spus Amara, uitându-se în sfârșit la ea, cu ochi fermi, dar triști. Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să fii prietena mea. Tocmai de aceea cred că ar trebui să te avertizez. Știindu-l pe Tristan, știind de ce păstrează în suflet ura aceea, te va răni inevitabil. Nu pentru că vrea, ci pentru că nu știe cum să fie altfel. A trăit douăzeci de ani fără să simtă o fărâmă de afecțiune pentru nimeni în afară de mine și de Dante. Însă doar o fărâmă. Noi știm și acceptăm. Ești sigură că vei putea face același lucru?

Morana a clipit, cu inima bubuind.

— De ce mă întrebi, Amara?

Amara a respirat adânc.

— Vreau să știi motivele, Morana. Vreau să știi de la femeie la femeie, de la o prietenă la alta, și pentru că eu cred că ești singura care îl poate salva pe Tristan de el însuși. Pentru asta însă, trebuie să știi adevărul. Pentru asta, trebuie să înțelegi și să accepți că nu va fi deloc ușor, iar Tristan va fi cel mai mare obstacol în drumul tău.

Mâinile îi tremurau ușor, iar Morana a respirat adânc, gândindu-se la vorbele Amarei.

— Adevărul va schimba felul în care îl privești, Morana. Pentru tine va schimba lucrurile, dar nu și pentru el. Încă mai vrei să știi?

Doamne, ce dezastru!

A ști sau a nu ști, asta era întrebarea.

Se spunea că fericirea se găseşte în neştiinţă. Cu părere de rău, filozof străvechi, dar neştiinţa era nasoală.

Dar, după ce afla, nu mai putea da înapoi. Niciunul nu mai putea da înapoi. Cum anume aveau să se schimbe lucrurile între ei? Cum aveau să se schimbe lucrurile între familiile lor? Şi, dacă el se hotăra să scape de ea pentru că aflase adevărul, deşi el nu îşi dorise asta, atunci ce-i mai rămânea de făcut?

Putea să lase în urmă totul şi să plece.

Nu, nu putea. Nu mai putea. Nu înainte să afle totul despre ea, tot ce nu ştiuse până atunci.

Conflictul interior, grijile, furia, curiozitatea, toate s-au amestecat într-un nod care i s-a pus în piept, făcând-o să respire cu dificultate şi să-şi simtă inima strânsă. Senzaţii amestecate se răsuceau în stomacul ei când a închis ochii, a respirat adânc şi a dat din cap.

— Vreau să ştiu.

Cu aceste cuvinte, şi-a pecetluit soarta. Ştia că nu va mai fi niciodată aceeaşi.

Cu aceste cuvinte, s-a lăsat pe spate şi a deschis ochii, iar mâinile au început să-i tremure, în timp ce Amara a început încet-încet să-i povestească.

înfricoșarea

Tristan, 8 ani.
Orașul Tenebrelor.

Îi era frică.

Nu trebuia să fie aici.

Tristan știa că încălca o regulă. Se ridica pe vârfuri doar atât cât îi permiteau degetele mici de la picioare. Își sprijinea trupul scund de stâlp și încerca să se uite în sufrageria casei. Un spațiu vast, cu veioze înalte în toate colțurile camerei, luminând puternic în jur, și măsuțe împrăștiate în dreptul pereților. În mijloc se afla o masă mare, maronie, cu douăzeci de scaune de o parte și de alta și două la capete. Pereții erau din aceeași piatră ca restul casei, deși el nu-și amintea cum se chema, iar draperiile aveau o culoare albastru-închis. Îi plăcea culoarea. Îi plăcea și camera.

Intrase în casa aceea doar de două ori până atunci, când liderul dăduse câte o petrecere. Mama lui ajutase cu organizarea. Era dornic să vadă dineul acesta, în timp ce tatăl lui îl proteja pe șef.

O sarcină foarte importantă, după cum i se spusese de nenumărate ori. Mama îl lăsa mereu afară, în grădină, să se joace, și nu-i dădea niciodată voie în casă.

În cele două ocazii în care totuşi se furişase înăuntru, nu făcuse decât să cutreiere holurile mari, apoi fugise înapoi, temându-se că cineva ar fi putut să-l vadă şi să-l reclame.

Era destul de mare să ştie că, dacă o asemenea veste ajungea la urechile liderului, avea să dea de necaz. Şeful nu omora băieţi, cel puţin aşa auzise, dar îi pedepsea după cum credea de cuviinţă. Iar Tristan nu voia să fie pedepsit.

Deşi se mai furişase înăuntru, trecuse multă vreme de când intrase în casă ultima oară. Ar fi trebuit să plece, dar încă se uita înăuntru, neclintit. La început, intrase pe furiş, de curiozitate. Data asta însă, voia să obţină informaţii.

Nimeni nu-i spunea nimic, pentru că nu era destul de mare ca să i se spună lucruri de-ale adulţilor. Asta nu însemna că el nu ştia.

Ştia.

Vedea.

Auzea.

Simţea.

Atâta durere. Atâta vinovăţie.

Surioara lui dispăruse şi era doar vina lui. Fusese datoria lui să o protejeze; responsabilitatea lui să-i ofere siguranţă. Trecuseră şaptesprezece zile şi nu se ştia nimic despre ea.

Tristan îşi amintea noaptea aceea foarte clar – o imagine vie în mintea lui. Îşi amintea cum o gâdila pe micuţa Luna şi ea chicotea cu voce dulce, râzând împreună, îmbrăcată în pijamaua albă cu inimioare roşii. Îşi amintea ochii ei mari şi verzi, care-l priveau cu o dragoste atât de inocentă, cu atâta devotament, încât el simţea mereu ceva ciudat în piept. Îşi amintea cum verifica să nu se ascundă monştri sub pat şi o îmbrăţişa înainte de

culcare, își amintea mirosul delicat de bebeluș când îl apuca de păr cu pumnișorul ei.

Era cea mai frumoasă surioară din lume. Tristan jurase să o protejeze din primul moment în care îi văzuse fața rozalie și încrețită și îi ținuse în brațe trupul micuț. La urma urmei, el era fratele mai mare. Asta făceau frații mai mari. Își protejau surioarele cu orice preț.

Și totuși în noaptea aceea dăduse greș. Nu știa cum, dar greșise.

Ferestrele de la camera ei erau încuiate – le încuiase cu mâna lui. Și singurul mod de a intra în camera ei era prin camera lui. Nici măcar maică-sa nu putea să treacă de ușă fără ca el să se trezească și să verifice imediat ce făcea sora lui.

În noaptea aceea, o îmbrățișase mai strâns ca niciodată.

Apoi, de dimineață, patul ei era gol.

Ferestrele fuseseră încuiate. El nu se trezise deloc în timpul nopții. Ea dispăruse fără urmă, iar el dormise când ea avea nevoie de fratele ei mai mare. O dezamăgise.

Golul lăsat de absența ei îl măcina. Nu voia decât ca ea să se întoarcă. Voia să-i simtă iar mirosul de bebeluș și să-i audă chicotitul și să o țină în brațe. Îi era *atât* de dor de ea!

Și-a șters în tăcere, cu mânecile albe și lungi, lacrimile care îi curgeau pe obraji. Tatăl lui îl învățase să nu plângă niciodată. Era băiat mare și, dacă voia să fie puternic, nu putea plânge vreodată.

Tristan încerca. Încerca din răsputeri să nu plângă.

Dar în fiecare noapte, când se uita la pătuțul gol din cameră, lacrimile începeau să curgă. În fiecare noapte, îl auzea pe tata cum o acuza și cum striga de durere la mama și lacrimile începeau să curgă. În fiecare noapte,

RuNyx

o auzea pe mama cum încerca să-l potolească, cu atâta durere în propriul glas, încât lacrimile începeau să curgă.

În ultima vreme, toată lumea plângea. Avea grijă doar să nu afle părinții că și el plângea.

Nimeni nu știa că închidea ochii și se ruga în șoaptă, în fiecare noapte, pentru surioara lui. Se ruga să se întoarcă. Se ruga să fie în siguranță, la căldură, să primească mâncare. Se ruga să nu simtă prea mult lipsa lui. Se ruga atât de mult, încât se săturase.

Nevoia de a face ceva, orice, îl împingea de la spate.

Și, cu toate că nimeni nu-i spunea nimic, avea urechile ciulite. Îl auzise pe tatăl lui strigând la mama seara trecută ceva despre un plan ca Luna și multe alte fetițe din oraș să fie răpite. Îl înfuriase să afle că mai erau și alți frați mai mari care se simțeau la fel de neajutorați și triști ca el. Ascultase tot, uitându-se la ploaia de afară și amintindu-și cât de fericită o făcea ploaia pe Luna.

Sperase să o vadă iar fericită.

Dar șaptesprezece zile erau o perioadă lungă fără o vorbă și, cu toate că nu s-ar fi gândit niciodată că i s-ar fi putut întâmpla ceva rău, știa că părinții lui se gândeau la asta.

Și atunci tatăl lui pomenise de fetița aceea – cea care fusese găsită.

Singura care se întorsese acasă.

De asta se furișase Tristan înăuntru.

Venise să o vadă. Venise să o vadă pe cea care revenise, când Luna lui era încă pierdută. Voia doar s-o vadă, poate să afle ceva despre ce se întâmplase cu sora lui. Voia să știe dacă fuseseră împreună, dacă aceea o văzuse pe Luna.

În timp ce pândea după stâlp, și-a lăsat ochii să cutreiere prin sală, uitându-se cu atenție la oameni. Erau zece bărbați în total, inclusiv gărzile, și o femeie.

Tatăl lui îi spusese mereu să memoreze fețele oamenilor. Îl învățase că fețele oamenilor, în lumea lor, ascundeau secrete. Iar secretele erau arme, care puteau fi folosite într-o bună zi.

Mama îi spusese mereu să citească ochii oamenilor. Spunea că ochii erau oglinda sufletului. De aceea Tristan știa că surioara lui avea cel mai pur suflet dintre toți pe care îi cunoscuse vreodată. De aceea știa că sufletul tatălui său era tot mai negru, cu fiecare zi în care nu o găseau pe Luna. De aceea Tristan știa că sufletul mamei se topea sub povara durerii.

Se uita cu răbdare la fețele și ochii oamenilor din jurul mesei, nu la bodyguarzii de pe margini. Într-un final, a ridicat ochii spre tatăl lui.

David Caine, un bărbat înalt, zvelt, stătea lângă scaunul liderului, cu mâinile împreunate la spate – mâini despre care Tristan știa că tremurau. Tremurau de multă vreme, dar în ultimele zile era tot mai rău. Nu a lăsat gândul acela să-l tulbure, ci a coborât privirea către șef.

Șeful – numele lui era Lorenzo Maroni, dar tatăl lui îi spunea „șeful" – stătea în capul mesei, pe o parte. Purta același costum negru ca toți cei din familie, barba îi acoperea fața, era tuns scurt și avea ochii negri.

Tristan își amintea prima dată când îl întâlnise. Stătea afară, în grădină, în timp ce mama lui organiza încă o cină, când șeful ieșise afară. Tristan nu știa pe atunci cine era. Doar s-a uitat la bărbatul înalt și masiv, cu ochi negri și față aspră, și l-a displăcut din prima secundă.

Șeful i-a susținut privirea.

— Îi mănânc pe cei care se uită așa la mine, băiete.

Tristan nu i-a spus nimic, doar l-a displăcut și mai tare.

Bărbatul i-a zâmbit atunci, dar era un zâmbet neplăcut.

— Nu ești ca ceilalți băieți, nu-i așa?

— Nu, nu sunt, a răspuns Tristan, mijind ochii.

Bărbatul s-a uitat cu atenție la el, apoi a plecat, iar Tristan a fugit înapoi la banca lui și de atunci nu l-a mai întâlnit niciodată pe șef. Nu înțelesese niciodată de ce tatăl lui lucra pentru un bărbat cu ochi negri și față aspră.

Tristan îl studia acum pe șef, în timp ce fuma un trabuc, cu o armă pe masă, în fața lui, al cărei metal sclipea în lumina puternică din cameră. Și alți câțiva bărbați aveau armele scoase.

Asta nu-l deranja. Vederea armelor nu-l deranja niciodată. Tatăl său îl învățase să țină una în mână și, cu toate că nu trăsese niciodată, îi plăceau armele. Îi plăcea cum se simțeau în palmă. Într-o bună zi, avea să-l roage pe tata să-l învețe cum să le folosească așa cum trebuie și avea să aibă o colecție întreagă.

Într-o bună zi. După ce se întorcea Luna acasă, în siguranță.

Trecând peste fețele familiare din familie, bărbați pe care Tristan îi văzuse doar în trecere împreună cu tatăl lui, dar ale căror nume nu le cunoștea, a întors capul în celălalt capăt al mesei. Acolo se aflau oaspeții din afara orașului.

I-a privit cu atenție. Bărbatul din capul mesei era mare, mai mare ca șeful, dar nu mai mare ca tatăl lui, îmbrăcat într-un costum negru, ca toți ceilalți, și cu barba tunsă scurt. Tristan s-a uitat un moment lung la fața lui, ca să și-o întipărească în minte, și la ochi.

A simțit un nod în stomac.

Nu-i plăcea omul acesta. Nu-i plăcea deloc.

Avea trăsături regulate și ochi negri, în care însă se citea ceva care ar fi speriat orice alt băiat de vârsta lui. Pe Tristan îl făcea doar să-l displacă și mai mult.

Totuși nu el i-a atras atenția, o clipă mai târziu.

Ci femeia care stătea lângă omul rău, îmbrăcată într-o frumoasă rochie albastră, și ținea în brațe o fetiță.

Tristan a simțit cum i se taie răsuflarea.

Era atât de *mică*.

Mult mai mică decât Luna. Purta o rochie roz, iar pe cap zărea câteva șuvițe de păr brunet și cârlionțat. Tristan nu-i vedea decât spatele.

Oare fusese cu Luna? De ce numai ea fusese găsită, și nicio altă fată? Întrebările nu-i dădeau pace în timp privea ghemotocul din brațele femeii, uitând de orice altceva. Fetița se zvârcolea ca un vierme mic și curios, încercând să scape din brațele aceleia, deși Tristan presupunea că era mama ei. Și-a amintit când făcea și Luna așa, când scotea sunete pline de frustrare din pieptul micuț, când se zdruncina de râs când i se dădea drumul.

Fetița asta scotea aceleași sunete. Tristan o auzea din capătul camerei.

— Pune-o pe masă, Alice!

Vocea omului rău l-a făcut să mijească ochii.

A văzut-o pe femeie, care se numea Alice, cum a pus în grabă fetița pe masă în așa fel încât să vadă restul camerei, în timp ce stătea cu spatele la mama ei.

Tristan s-a uitat la chipul copilei și a simțit același fior în piept pe care îl simțise prima dată când o văzuse pe Luna.

Era frumoasă – cu obraji dolofani și îmbujorați, o față rozalie, picioarele scurte și drăgălașe încrucișate pe lemnul mesei, cu gurița roz deschisă într-un mic „o" de mirare, în timp ce se uita în jur, la oamenii din cameră. Dar nu asta i se părea nespus de frumos. Ci ochii ei. Ochi mari și frumoși, de culoarea grâului și a ierbii la un loc. Clipea privindu-i pe ceilalți și lucrurile din jur – o privire limpede, dulce, pură. Ochi neatinși de răul din jur.

Tristan spera ca sora lui să fie la fel. Spera să o vadă așa într-o zi, cât de curând. Spera să îi sărute degețelele și să-i gâdile iar burtica.

I-a mai scăpat o lacrimă.

Pe urmă, ceva s-a întâmplat.

Nu înțelegea cum. Nu înțelegea de ce. Dar deodată ochii fetiței s-au oprit asupra lui, de dincolo de stâlpul din umbră.

A înclinat mirată căpșorul dolofan.

Și i-a zâmbit.

Un zâmbet știrb, de-a dreptul adorabil, ca o lovitură în stomac.

Tristan a simțit că mișca buzele.

A simțit că zâmbește pentru prima dată de câteva zile, de când dispăruse Luna.

Copila a dat nebunește din brațele grăsuțe, zvârcolindu-se pe masă, iar chicotitul ei a răsunat prin cameră.

— Mă bucur să văd că micuța Morana e teafără.

Vocea șefului a șters zâmbetul de pe fața lui Tristan.

Morana. Un nume drăguț. A văzut cum fetița s-a întors când i-a auzit vocea și a înclinat iar capul. Nu-i plăcea. Nu-i plăcea deloc cum o așezaseră pe masă, lângă atâtea arme. Nu-i plăcea că încăperea era plină de oameni cu ochi întunecați și toți se uitau la ea.

Îi venea să o ia în brațe și să fugă din cameră, cum făcuse cu Luna când veneau bărbații la ei acasă. Nu-i plăcea ca cineva să o privească pe surioara lui cu ochii aceia întunecați. Și nici pe fetița asta.

Dar a rămas ascuns, în tăcere.

— Ai vrut să o vezi cu ochii tăi, Lorenzo, așa că iat-o, a spus omul rău dintr-un capăt al mesei către șef, aflat în capătul opus, apoi s-a lăsat în scaun, cu mâna pe masă. Acum putem trece la treabă?

Tristan a strâns din dinți când i-a auzit tonul.

— Imediat, a spus șeful, apoi a stins trabucul și fumul s-a împrăștiat în jur.

Ventilatorul din tavan era pornit.

— Alice, i-a spus femeii omul rău. Ia-o pe Morana și lasă-ne singuri.

— Lasă copila! a tunat șeful când femeia s-a ridicat.

Ea a ezitat o clipă, apoi s-a întors și a ieșit din cameră. Ușa s-a închis în urma ei. Ignorând tot ce era în jur, fetița, Morana, a dus la gură un capăt al rochiei roz și a început să-l roadă.

Vocea șefului a rupt tăcerea.

— Dat fiind că numai fiica ta a fost găsită dintre toate fetele dispărute, o să-mi faci plăcerea să răspunzi la câteva dintre întrebările omului meu, nu-i așa, Gabriel?

Era ceva în vocea lui ce Tristan nu înțelegea – de parcă vorbea în ghicitori.

Omul rău a ridicat din sprâncene.

— Ale cui?

Ochii șefului luceau în lumina din jur.

— Cel care coordonează paza mea. Fiica lui lipsește de câteva săptămâni.

Tristan a tras aer în piept când tatăl lui a pășit în față și s-a apropiat de masă, iar omul rău, Gabriel, a dat din cap spre el.

— Cum a dispărut fiica ta? l-a auzit Tristan pe tatăl său întrebând cu voce glacială.

Nu înțelesese niciodată cum putea tatăl lui să strige și să urle acasă, dar să rămână atât de calm în afara casei.

Gabriel a arătat spre ușa pe care ieșise femeia în rochie albastră.

— Soţia mea a dus-o în parc şi a pierdut-o. Nu am ştiut că a fost răpită decât când au trecut patru zile fără să o găsim.

Bărbaţii din jurul şefului s-au îndreptat de spate, în timp ce tatăl lui dădea din cap, păşind mai aproape de masă.

— Şi cum aţi găsit-o?

— N-am găsit-o, a spus Gabriel, omul rău. A fost lăsată la poartă într-o noapte.

Pur şi simplu?

Dar de ce?

Se părea că şi tatăl lui se gândise la acelaşi lucru.

— Deci a fost răpită şi, patru zile mai târziu, lăsată la voi în prag? a întrebat el, iar vocea lui începuse să-şi piardă calmul şi să semene cu tonul pe care Tristan îl auzise în atâtea nopţi acasă. Ce convenabil!

Omul rău s-a uitat încruntat la tatăl lui Tristan.

— Insinuezi ceva?

— Normal, la naiba! a răspuns acela, apropiindu-se de masă.

Când s-a aplecat, chipul lui a strălucit în bătaia becurilor, iar privirea l-a speriat pe Tristan.

Băiatul s-a uitat la faţa lui, apoi la omul rău, care stătea pe marginea scaunului, la copila dintre ei şi a simţit că i se strânge stomacul. Trebuia să o ia de-acolo înainte ca tatăl lui să înceapă să strige şi omul rău să răspundă.

— Am făcut cercetări despre tine, Gabriel Vitalio, a spus tatăl lui cu o voce la fel de sumbră ca ochii. Am cercetat lucrurile pe care le-ai făcut. Atâtea fete au dispărut şi niciuna nu s-a întors. Totuşi, când e vorba de fiica ta, e trimisă înapoi ca un cadou. Asta nu poate să însemne decât două lucruri – ori le e frică de tine, ori îi cunoşti. Care variantă e cea adevărată, hm?

Gabriel Vitalio a întors capul spre șef, cu ochi furioși, în timp ce oamenii lui erau cu mâinile pe arme.

— De-asta m-ai invitat aici, Lorenzo? Pentru asta?

Șeful a râs.

— Știi exact de ce te-am invitat, Gabriel. S-a terminat.

— Chiar vrei să ne spălăm rufele murdare aici? Te am la mână și o știi, Copoiule.

Șeful s-a sprijinit de scaun și a chicotit, deși nici nu i se putea citi în ochi.

— Uită-te în jur, Viperă! Ești în orașul meu. Pe teritoriul meu. În casa mea. Înconjurat de oamenii mei. Cu apropiații de față.

Ca la un semn, toți oamenii șefului au întors armele spre oamenii lui Vitalio. Tristan a înghițit în sec și a privit mai departe.

Gabriel Vitalio a respirat adânc.

— Chiar dacă încalci înțelegerea noastră, nu poți să mă omori. Am propriul teritoriu și propriile măsuri de precauție.

— Știu. Poate că nu te ucid acum, a spus șeful. Dar pot să-ți fac ce i-am făcut celui numit Reaper.

Gabriel Vitalio a rămas tăcut.

— Ticălos nenorocit!

Tristan a ridicat, curios, din sprâncene. Cine era acela și ce făcuseră cu el?

— Așa cum am spus, s-a terminat, Viperă! Asta înseamnă că David poate să te zdrobească, din partea mea. Dacă nu-mi ești aliat, îmi ești dușman.

— Ești prost dacă îți imaginezi că mă poți amenința ca să tac, Copoiule, a spus Gabriel Vitalio cu voce joasă. Pot să-ți dau foc la imperiu cu lucrurile pe care le știu.

— Atunci, fii pregătit să arzi împreună cu mine.

Tăcere.

Tristan nu înțelegea despre ce vorbeau, dar și-a ținut respirația, uitându-se la toată încăperea. Cei doi se priveau încruntați peste masă, iar tensiunea din aer era atât de mare, încât lui Tristan i s-a făcut pielea de găină pe mâini. Și le-a frecat încet, încercând să se calmeze.

Poate trebuia să plece. Să-i lase pe adulți să stea de vorbă. Tatăl lui era aici. Avea să afle tot ce putea despre Luna.

Dar nu s-a mișcat.

Întorcea ochii întruna spre fetița din mijlocul mesei pline de bărbați, fetița care, probabil, fusese ultima care o văzuse pe surioara lui. Fetița care inspecta curioasă o lingură pe care o înșfăcase cu mâna.

Mușcându-și buza, a rămas pe loc.

Vocea tatălui său a spart tăcerea, adresându-i cuvinte aspre omului rău. Viperei.

— Unde sunt fetele?

Vipera a strâns din dinți.

— De unde dracu' să știu eu?

Tatălui său nu i-a plăcut răspunsul.

Cât ai clipi, a scos arma și a îndreptat-o spre capul Viperei, în timp ce șeful stătea deoparte și urmărea spectacolul.

Vipera a întins mâna spre buzunar. Tatăl lui Tristan a clătinat din cap.

— Nu cumva să te miști!

Tristan s-a prins cu mâna de stâlp și s-a încordat din instinct. Fără să-și ia ochii de la scenă, s-a aplecat și a scos din șosetă briceagul pe care îl furase din rezerva tatălui său într-o zi, în cazul în care trebuia să o protejeze pe Luna. Cuțitul se simțea greoi în mâna lui mică, dar l-a strâns în palmă, gata să lupte la nevoie.

Tatăl lui s-a întors spre omul rău și a vorbit iar pe tonul acela, care l-a făcut să tresară. Cuțitul i-a alunecat în palmă și s-a tăiat. A simțit explozia de durere, dar și-a mușcat buza, nevrând să se dea de gol că era acolo, ștergându-și lacrimile de pe obraji.

— Știu că știi, Gabriel Vitalio. Știu că știi ceva. Spune totul acum, altfel nu răspund de ce urmează.

Vipera a pufnit în râs.

— Biet amărât, habar n-ai ce se întâmplă, nu-i așa?

Tristan voia să-i tragă un pumn în față. Uitase de rana care sângera, voia doar să-i tragă un pumn și să-i spargă nasul. Sora lui dispăruse și el râdea? Când fiica lui abia îi fusese înapoiată?

Nu mai cunoscuse astfel de oameni. Nu voia să cunoască astfel de oameni. Oameni care puteau să râdă cu atâta răutate.

S-a cutremurat.

Tatăl lui a îndesat arma în fața bărbatului.

— Spune-mi ce știi!

Acesta a pufnit în râs.

— Vrei să-i spun, Copoiule? Vrei să-i spun de ce insiști să rupi alianța?

Tristan s-a uitat la șef, care rămăsese încremenit.

— Amintește-ți de Reaper de fiecare dată când te gândești să deschizi gura, Viperă!

Celălalt și-a dezvelit dinții, dar a tăcut.

Tatăl lui Tristan a pocnit din degete.

— Ce legătură are asta cu fiica mea?

Vipera a ridicat din umeri.

Atunci tatăl lui s-a mișcat.

Înainte ca Tristan să clipească, a ridicat mâna și a îndreptat arma spre fața mică și bucălată și ochii căprui și strălucitori care o studiau fascinați.

Tristan a rămas fără aer.

Tremurul mâinii tatălui său s-a potolit şi ochii i s-au golit de orice expresie.

— Dacă nu-mi spui ce vreau să ştiu, a zis el încet, ea moare. Fiica ta pentru fiica mea.

Tristan nu a făcut decât să urmărească îngrozit scena şi s-a forţat să nu se gândească că lucrurile s-ar putea adeveri. În mod sigur, tatăl lui juca la cacealma. Încerca doar să afle totul despre Luna şi îl amăgea pe celălalt. Da. Asta era.

Poate că putea să-l ajute, dacă Vipera făcea o mişcare.

Şi-a înăbuşit emoţiile şi a ieşit de după stâlp, dar a rămas în umbră, privind în jur.

A întors ochii spre arma care se afla în dreapta lui, pe o măsuţă de lângă perete. Fără să stea pe gânduri, a pus încet cuţitul pe care îl strângea în mâna sângerândă pe suprafaţa de lemn şi a luat pistolul. Nu ştia ce fel de pistol era sau câte gloanţe avea. Dar se simţea greu în mâinile lui mici, tremurânde. Era greu.

Totuşi a ridicat braţele subţiri şi a îndreptat pistolul spre Viperă cu piedica ridicată, aşa cum îl învăţase tatăl său. Era gata să-l împuşte pe omul rău, care nu-şi dădea seama ce miracol i se întâmplase când fiica lui se întorsese la el. Ar fi făcut orice, ar fi dat orice ca sora lui să se întoarcă la el.

Îşi dorea nespus ca ea să se întoarcă.

Şi tatălui său îi era dor de ea. De asta juca la cacealma. De asta încerca să obţină informaţii prin orice mijloace. Tristan înţelegea asta.

Ţinea mâinile drepte, chiar dacă începuseră să-l doară şi rana sângerândă din palmă zvâcnea.

A strâns din dinţi, ca să nu scoată niciun sunet, şi a rămas în umbră, cu ochii la ce se petrecea în cameră. A

văzut Vipera cum s-a uitat la șef, apoi șeful a clătinat ușor de tot din cap, iar bărbatul s-a lăsat din nou în scaun.

— Nu pot să-ți spun nimic, a spus el tare, controlându-și vocea. Fă ce vrei.

Sângele i-a năvălit în urechi. Oamenii șefului stăteau cu armele îndreptate spre oamenii Viperei, în timp ce tatăl lui ținea arma la capul fetiței. Tristan înțelegea motivația lui, dar nu și cum puteau oamenii ăștia să-i facă așa ceva unei copile și de ce restul nu făceau nimic să-i oprească.

Cum putea un om să-i facă așa ceva propriului copil?

Tristan a înghițit în sec, așteptând ca tatăl lui să coboare arma și să aleagă altă cale.

Dar nu a făcut asta.

Inima începea să-i bubuie și arma tremura în mâinile lui.

De ce tatăl lui nu lăsa arma jos?

De ce nu se îndepărta de copilă?

De ce nu făcea nimeni nimic?

— Ultima șansă, Vitalio, a spus tatăl lui încet.

Vipera a clătinat din cap.

Șeful a vorbit.

— Las-o baltă, David.

„Pune deoparte arma, tată", l-a îndemnat Tristan în gând, cu buzele tremurând.

Tatăl lui a clătinat din cap.

— Fiica lui pentru fiica mea.

„Pleacă, tată."

N-ar fi trebuit să fie aici.

N-ar fi trebuit să intre pe furiș ca să vadă toate astea.

Nu reușea să înțeleagă.

Nu înțelegea.

O, Doamne, de ce nu se dădea tatăl său laoparte?

Ar fi vrut să plece.

Dar picioarele lui nu voiau să se miște. Nu voiau să se *miște*.

A încercat să-și înăbușe scâncetul și inima a început să-l doară. Voia doar să plece acasă. Voia doar să doarmă în patul lui. O voia pe sora lui înapoi. Voia să plece acasă.

Dar încălțările i se lipiseră de podea.

„N-ar trebui să fiu aici."

O, Doamne, ce frică îi era!

Inima îi bătea atât de tare, încât își simțea pulsul în urechi și o greutate în stomac.

Dârdâia din tot corpul, iar brațele îi tremurau, însângerate, dureroase.

Deodată, tatăl lui a ridicat trăgaciul, deblocând arma.

Tristan a început să plângă, fiindcă nu-și mai putea stăpâni lacrimile. Îl iubea atât de mult pe tata! Dar de ce făcea asta? Nu înțelegea. Asta nu avea să o aducă pe Luna înapoi.

Cu respirația întretăiată, l-a văzut cum ținea degetele pe trăgaci, cum își mișca mușchii și a înțeles subit că tatăl lui avea să apese.

Nu juca la cacealma. Nu era un joc. Era pe viață și pe moarte.

Tristan s-a uitat la fața tatălui său și nu a văzut nimic. Nimic din expresia pe care o avea când se uita la Luna. Nicio urmă de blândețe.

Tristan a așteptat.

Inspiră.

Expiră.

Înăuntru.

Afară.

Tatăl său şi-a încovoiat degetul.

Înăuntru.

Afară.

A atins trăgaciul.

Tristan a scâncit, înspăimântat.

Înainte să înţeleagă, a apăsat pe trăgaci.

Forţa împuşcăturii l-a culcat la pământ, dar arma i-a rămas în mâini, în timp ce zgomotul puternic al glonţului răsuna în jur, însoţit de înjurături, urlete şi plânsul fetiţei.

O, Doamne!

Vacarmul brusc s-a estompat când Tristan s-a uitat iar înspre masă şi a văzut doar fetiţa, cu stropi de sânge pe faţă.

Fără să se gândească, cu mintea amuţită, complet amuţită, a păşit în faţă, direct către ea, care se înroşea la faţă de plâns. Cu mâinile tremurând, i-a şters sângele de pe faţa delicată, uitând de palma care îi sângera.

În loc să-i cureţe pielea, i-a mânjit-o şi mai tare, cu sângele lui.

Tata avea să-l pedepsească foarte tare pentru asta.

Gata să-şi ceară scuze pentru că-l nimerise şi să accepte orice pedeapsă avea să primească, Tristan s-a întors într-o parte.

Inima aproape i s-a oprit.

„Nu. Nu. Nu. Nu. Nu."

Pistolul i-a căzut din mână şi s-a prăbuşit cu zgomot în încăperea care amuţise brusc.

A clătinat din cap.

„Nu. Nu. Nu. Nu. Nu."

Tatăl lui era întins pe jos, cu ochii deschişi aţintiţi în tavan, cu trupul nemişcat.

Și o gaură chiar în mijlocul capului.

Gaura lăsată de glonț.

— L-ai ucis pe tatăl tău?

Tristan a auzit vocea șefului. I-a auzit întrebarea, i-a auzit cuvintele, dar se uita tot la tatăl lui, iar inima refuza să accepte.

„Nu. Nu. Nu. Nu. Nu."

— E tatăl lui? a întrebat altcineva.

— Cum de-a ochit de acolo?

— De ce n-a știut nimeni că era acolo?

— E nemilos pentru un copil. Poți să-ți imaginezi cum va deveni?

Cuvinte.

Despre el.

Alergând de jur împrejur.

Pe deasupra lui.

Un cuvânt.

Repetat.

„Nu. Nu. Nu. Nu. Nu."

— Totul e pregătit, când...

Vocea mamei l-a făcut să ridice capul.

O, Doamne, *ce făcuse*?

Tristan a văzut cum s-a oprit în pragul ușii, cu ochii la el.

— Tristan, ce cauți aici? l-a întrebat ea cu ochi furioși venind spre el.

Întorcându-se spre șef, a spus:

— Îmi cer scuze pentru el, domnule Maroni. E doar un copil. Nu știe ce fa...

Vocea i-a amuțit brusc, când a dat cu ochii de soțul ei și tatăl lui, iar cuvintele i s-au oprit în gât.

Tristan a văzut cum a dus mâinile la gură și lacrimile au început să-i curgă pe obraji în timp ce-i scăpa un scâncet din piept. Începuse să-l doară maxilarul de tare ce îl încleștase.

— Cine? a șovăit mama când a pronunțat cuvântul.

Șeful a pășit în față spre Tristan.

— Fiul tău.

Mama a ridicat ochii spre el cu o expresie șocată. Tristan a lăsat-o să-l privească tăcută, a văzut cum uluirea s-a preschimbat în groază când a citit adevărul pe chipul lui. Groaza din ochii ei a ucis ceva în sufletul lui. Îi tremura maxilarul când a pășit spre ea, vrând să se refugieze în brațele mamei, ca ea să-i spună că totul va fi bine.

Ea s-a ferit de el, cu gura căscată de spaimă.

— Nu te apropia de mine!

Tristan a încremenit.

Mama l-a privit multă vreme, clătinând din cap.

— De ce?

— Eu... el...

Cuvintele i s-au oprit în gât, blocate, neputând să le articuleze.

Ea a făcut un pas înapoi.

— Ai pierdut-o pe sora ta. Acum l-ai ucis pe tatăl tău. Soțul meu. Fiica mea.

Tristan a strâns pumnii ca să nu întindă mâinile spre ea, fără să spună o vorbă. Nu mai avea ce să spună.

— Fiul meu era un băiat dulce, a șoptit mama, ajunsă de-acum aproape de ușă. Tu nu știu cine ești. Ești ca *ei*. Niște monștri.

Ceva s-a rupt – distrus iremediabil în sufletul lui.

— Nu vreau să te mai văd niciodată, a spus, iar vocea i s-a frânt când a ieșit pe ușa pe care intrase. Ești mort pentru mine.

Și a plecat.

Tristan a rămas pe loc.

Singur.

Fără surioara lui.

Fără tatăl lui.

Fără mama lui.

Înconjurat doar de bărbați care se uitau la el de parcă voiau să-l mănânce de viu.

Și o fetiță care nu înceta să plângă.

O fetiță care, acum câteva minute, nu însemnase nimic pentru el. O fetiță pentru care își omorâse tatăl, pe care îl iubea atât de mult.

Tristan a privit-o – avea ochii umflați de plâns, iar culoarea din ei strălucea; gurița ei era catifelată și roz, iar fața bucălată, mânjită de sângele lui și al tatălui său.

Fiorul pe care îl simțise în piept în urmă cu câteva minute dispăruse. În locul său era altceva. Ceva ce nu mai simțise niciodată. Ceva ce nu înțelegea. Ceva strâmb, urât și viu, care prindea rădăcini în pieptul său, în timp ce o privea cum respiră datorită lui. Ceva otrăvitor, care sângera în inima lui, paralizând-o, ucigând-o, până când n-a mai simțit-o deloc.

Până când nu a mai simțit decât otrava. Până când n-a mai văzut decât fața ei, murdară de sângele lui.

Vărsase sângele tatălui său ca să o protejeze.

Mama îl numise monstru. Avea dreptate. Devenise un monstru, mai malefic decât toți cei din cameră, într-o secundă.

Totul din cauza *ei*.

Pentru că îl forțase să aleagă.

Și nu mai avea nimic.

Pe nimeni.

Nimic.

Nimic în afară de senzaţia aceea din piept. S-a agăţat de ea, uitându-se la chipul ei şi întipărindu-şi-l în memorie. S-a uitat la ochii ei şi i-a văzut sufletul întinat pentru totdeauna de sângele lui.

Începând din seara asta, viaţa ei îi aparţinea. Renunţase la tot pentru ca ea să trăiască.

Viaţa ei îi aparţinea.

Nu ştia ce să facă cu viaţa ei. Dar îi aparţinea.

— Vino cu mine, băiete.

Vocea şefului a ajuns până la el. Nu. Nu a şefului. Fusese şeful tatălui său. Iar acum tatăl lui murise.

Murise şi Tristan Caine. În locul său, s-a născut altcineva. Cineva care se uita acum impasibil la Lorenzo Maroni şi la sticlirea din ochii lui negri.

A rămas tăcut şi părea detaşat, doar că avea senzaţia aceea stranie şi amară când se uita la fetiţă. Bărbaţii din jur îl studiau cu atenţie, toţi mai mari decât el, cu arme grele în mâini şi puterea care să-l sperie.

Dar nu mai era speriat.

Şi-a jurat că fusese ultima dată când se mai simţea speriat.

Niciodată de acum înainte.

Avea să devină cel mai de temut dintre toţi.

Se nenorocise ca s-o salveze. Într-o bună zi, a jurat el, uitându-se cum un bărbat a luat fetiţa în braţe şi a dus-o de acolo, uitându-se la ea, avea să-i plătească datoria.

alegerea

Morana, în prezent.

Nu știa ce era acest nod încurcat de emoții din pieptul ei.

Doar o durea.

Totul o durea. Absolut fiecare părticică nenorocită din trup.

Mâinile îi tremurau, buzele îi tremurau, inima ii tremura. Toate la un loc.

Nu putea să respire. Aerul i se oprise undeva în piept, aproape de inima sângerândă. I se încleștase gâtul, blocat; i se pusese un nod în stomac, în timp ce zgomotul avionului care zbura pe deasupra umplea cimitirul.

Avionul a venit și a plecat.

Dar tot o durea.

Suferea.

Într-un fel în care nu credea că era capabilă. Într-un mod în care nu știuse că poate suferi cineva.

Ochii o usturau și a clipit repede, căci anii în care se învățase să nu verse o lacrimă în fața cuiva nu-i îngăduiau libertatea de a lăsa să cadă măcar una. Dar s-ar fi

oprit doar la una? S-ar fi oprit până la urmă, când apăsarea din pieptul ei părea să crească tot mai mult, cu fiecare respirație?

Voia să urle până când ar fi durut-o gâtul la fel de mult ca inima. Voia să strige până avea să răguşească, până când glasul i s-ar fi topit în golul din interior. Voia să strige până şi-ar fi pierdut vocea.

Era nevinovată.

Complet nevinovată.

Nu făcuse altceva decât să existe.

Şi totuşi însuşi faptul că era în viaţă o făcea să plângă. Însăşi existenţa ei îi stârnea nevoia de a rupe oase.

Trăia datorită lui. Era nevinovată, dar şi el fusese nevinovat. Era nevinovată, dar rămânea murdară de sânge.

Sângele lui.

Sângele tatălui său.

Sângele pe care îl vărsase ca să o salveze, sângele cu care o însemnase când încercase să o cureţe.

Oamenii care ştiau povestea credeau că pusese stăpânire pe ea prin gestul său. Dar ea înţelegea, înţelegea că fusese doar un băiat dulce care încerca să şteargă sângele de pe faţa unui copil nevinovat.

Durerea şi furia, ura şi tulburarea, compasiunea şi suferinţa se amestecau în sufletul ei, într-un nod pe care îl simţea în gât, scăldat în sângele pe care îl simţea zvâcnind în fiecare parte a corpului, atât de strâns legate la un loc, încât nu le mai putea distinge şi nu înţelegea pentru cine simţea ce anume.

A închis ochii şi a început să tremure, incapabilă să mai suporte conflictul din sufletul ei.

— Morana!

Vocea frântă a Amarei a făcut-o să deschidă ochii. Spre deosebire de ea, cealaltă femeie plângea fățiș, iar durerea din privire o reflecta pe a ei. Morana îi datora atât de multe, atât de multe, doar pentru că ii spusese adevărul care îi fusese ascuns la fiecare pas, pentru că își încălcase jurământul și avusese încredere în ea.

— Vrei să mă opresc?

Morana a clătinat imediat din cap. Vocea îi pierise, asaltată de emoții, și o durea fața din cauza maxilarului încleștat. Trebuia să afle. Trebuia să afle tot ce se putea despre el, căci sufletul îi tânjea după adevăr. Trebuia să știe, să-l înțeleagă. Îi ascunseseră adevărul ani întregi, iar cheia fusese întotdeauna la el.

Trebuia să afle.

Ștergându-și obrajii cu mâinile micuțe, cu unghii vopsite în verde, asortate cu ochii deosebiți, Amara a continuat, deși vocea îi tremura ca o frunză bătută de vânt.

— L-am cunoscut pe Tristan când domnul Maroni l-a adus acasă în ziua aceea...

Ochii ei frumoși, umflați de plâns, s-au încețoșat deodată, pierdută în amintiri, iar Morana a strâns din dinți și mai tare, acum că afla urmările acelei zile.

— Purta un tricou alb cu mâneci luni, stropit cu sânge, avea o mână murdară toată de sânge și părul ciufulit. Era doar cu doi ani mai mare decât mine, dar părea mult mai în vârstă. Ochii lui... Doamne, ochii lui, Morana... erau morți, s-a cutremurat Amara, privind în gol, cu pielea de găină pe brațe.

Și le-a frecat încet.

— Domnul Maroni a spus tuturor că va rămâne pe domeniu. Vorbea despre Tristan, dar el stătea acolo fără să se miște, fără să reacționeze, uitându-se la cei din jur. Dar nu se uita la ei, ci privea direct prin ei... de parcă nu

mai vedea nimic... Era îngrozitor să vezi așa ceva, mai ales la un băiat atât de mic.

Morana a încercat să lege ce-i spunea Amara de ce văzuse chiar ea. Îl văzuse cum se uita la alți oameni – la cei din cazinou, la cei din hambar, la mulțimea din restaurant. Își amintea că și la ea se uitase la fel în prima noapte, în Tenebre, când nu știa cine e și îi lipise de gât propriul cuțit.

Acum că știa adevărul, realiza că el niciodată nu se uitase la ea fără să vadă nimic. Întotdeauna existase ceva în privirea lui. Mereu se uitase la ea cu o intensitate care o pârjolea.

Vocea Amarei a pătruns dincolo de gândurile ei și o pală rece de vânt i-a ridicat un fir din părul brunet, înfiorând-o.

— Îmi amintesc că am întrebat-o pe mama despre el în noaptea aceea. Nimeni din lumea noastră nu știa de ce un intrus fusese adus în familie, ba chiar să locuiască pe domeniu. Niciodată nu se mai întâmplase așa ceva. Dar, câteva zile mai târziu, au apărut zvonuri.

Morana și-a strâns brațele în jurul corpului, simțind un fior rece în oase, și a așteptat ca Amara să continue.

— Mama mi-a spus că a auzit șușoteli printre servitori despre el. Servitorii știau mereu ce se întâmpla pe domeniu, dar nu vorbeau niciodată, de frică – pentru familiile lor, pentru ei înșiși, unii chiar din loialitate. Dar vorbeau între ei, iar Tristan stârnise ceva discuții. Mama mi-a povestit despre bârfele acelea: cum își omorâse tatăl cu sânge rece, într-o cameră plină de bărbați, cât de periculos era, cum se spunea că avea să fie cel mai de temut dintre toți când creștea. Mi-a spus să păstrez distanța față de el. Toți au făcut asta. Și mi-e rușine să recunosc, dar la fel am făcut și eu. L-am respins, la fel ca toată lumea, pentru că și mie îmi era puțin frică, firește.

– Erai doar un copil, a spus Morana cu vocea joasă și răgușită.

Amara a zâmbit abătută, jucându-se cu tivul bluzei.

– Și el era la fel, Morana. Toți am uitat că și el era la fel.

Morana și-a înghițit nodul din gât, trăgând de bluză cu degetele.

– Faptul că era un băiat înspăimântător de tăcut nu făcea decât să sporească și mai tare teama celor din jur. Oamenii vorbeau despre el și sunt convinsă că el știa, dar nu a spus niciodată o vorbă. Nimic. Prima oară când l-am auzit vorbind a fost după ani buni de când venise să locuiască acolo.

Clătinând din cap, ca și cum ar fi vrut să uite de amintirea aceea, Amara a continuat.

– Domnul Maroni își pusese oamenii să jure că nu vor dezvălui adevărul despre Tristan – nu din bunătatea inimii, dacă o fi având inimă, și nu pentru că voia să-l protejeze. O, nu, ci doar pentru ca bărbatul care avea să fie Tristan într-o bună zi să-i fie dator.

Scârba din vocea Amarei a pătruns-o și pe Morana, făcându-i inima să se zguduie. Era uluită de profunzimea cruzimii din lumea ei. Deși știuse cât de brutală era lumea asta, tot reușea cumva să o ia prin surprindere. Aici nu exista loc pentru inocență. Deloc. Ceea ce făcuse un băiețel din instinct îl costase tot. Nu pentru că cineva voia să se răzbune pe el sau pentru că voia să-l omoare cu mâna sa. Nu, ci pentru că cineva voia pur și simplu să-l exploateze. Ar fi trebuit să fie iubit și protejat. Mai important de atât, ar fi trebuit să fie iertat. În schimb, judecata lui abia începuse din partea oamenilor care îl trăseseră la fund.

– Futu-i! a șoptit ea, neștiind ce altceva să spună, căci cuvântul descria perfect întreaga situație.

— Da. De parcă nu era de ajuns, a fost ținut departe de ceilalți copii din familie, într-o aripă separată a casei, și-a amintit Amara și încă o lacrimă i-a curs pe obraz, în timp ce vocea ei răgușită tremura. În timpul zilei, când ceilalți copii plecau la școală, dincolo de ziduri, sau se jucau până le venea rândul la instrucție, el era încuiat pe domeniu cu meditatori. Cei mai buni oameni ai lui Maroni îl instruiau, îl torturau, iar el nu spunea o vorbă. Mama spunea că uneori îl auzea țipând când trecea prin aripa aceea. Toți l-am auzit la un moment dat. Dar niciodată nu se auzeau cuvinte. După o vreme, țipetele au încetat.

Morana a închis ochii și furia i-a inundat venele. Simțea dorința de a-i ucide pe toți oamenii aceia, nevoia de a-i ucide pe toți, de a-i nenoroci, așa cum ei nenorociseră un copil, încât o durea inima. Și-a amintit de cicatricile adânci, pestrițe, pe care le văzuse pe tot corpul și de urmele de arsuri de pe spate. Câte îi fuseseră provocate de acei oameni? Câte avea de când era doar un copil? Câte îl aduseseră în pragul morții? În pragul nebuniei?

I s-a rostogolit o lacrimă pe obraz – o lacrimă de durere, de furie, de compasiune. A lăsat-o să curgă și a respirat adânc, să-și potolească bătăile inimii.

A deschis ochii.

— Spune mai departe.

Amara a oftat încet, cu o expresie plină de remușcări.

— N-am să-mi iert niciodată faptul că l-am ignorat pe atunci. Știu că eram doar un copil, dar chiar și atunci știam că n-ar fi trebuit să se întâmple așa. Știam că nu e corect. Și totuși n-am făcut nimic să-l ajut, în niciun fel. Și uneori mă întreb dacă poate un cuvânt bun, un gest altruist, o mână prietenoasă n-ar fi putut să-i ușureze cumva situația...

Morana nu a spus nimic. Nu putea. Nu când simțea atâta furie.

Amara a înghițit în sec, luptându-se vizibil să tragă aer în piept și să continue.

— L-am văzut ani întregi pe domeniu. Mă plimbam printre locuințe și mă jucam cu alți copii, care nu se antrenau, sau o ajutam pe mama și îl zăream uneori, de-a lungul anilor, a zis, și-a trecut mâna peste fața obosită, apoi a continuat. Mereu avea vânătăi. Uneori mergea șchiopătând. Alteori, abia putea să meargă. Chiar și atunci, nimeni nu îndrăznea să-i arate milă sau să-i vorbească. În câțiva ani, a devenit clar că era letal. Tăcerea lui sporea și mai mult impresia asta. Oamenii din familie îl respingeau pentru că era un intrus, iar cei din afară îl respingeau fiindcă făcea parte din cercul restrâns. Nu-și găsea locul nicăieri. Și, cu toate că nimeni nu îndrăznea să se ia de el, nici de vorbit nu vorbeau cu el.

— C-ce s-a întâmplat pe urmă? s-a bâlbâit Morana, abia reușind să pronunțe cuvintele, cu inima strânsă pentru băiatul de odinioară, dorindu-și să-l fi cunoscut pe atunci.

Și ea crescuse singură, înconjurată de oameni, dar neavând cu cine să stea de vorbă. Poate i-ar fi întins o mână prietenoasă, oricât de neobișnuit ar fi fost. Poate s-ar fi putut ajuta reciproc să nu mai fie atât de singuri.

Poate...

Amara a zâmbit vag, întrerupându-i șirul gândurilor, și a căpătat o expresie mai blândă.

— A apărut Dante.

Morana s-a încruntat, fiindcă nu înțelegea.

Cealaltă a clătinat din cap, zâmbind ușor, cu ochii frumoși strălucind.

— Câțiva ani mai târziu, domnul Maroni a început să-l instruiască pe Dante cu aceiași oameni care îl

instruiseră pe Tristan ani întregi. Uneori, amândoi se antrenau în același loc. Se vorbea deja că Tristan avea să preia conducerea familiei când creștea, iar Dante era moștenitorul oficial, fiind fiul cel mare. Nu îl ajuta cu nimic faptul că Tristan abia dacă lua pe cineva în seamă, darămite să vorbească. Dante încerca să vorbească cu el, iar Tristan îl respingea atât de repede... Așa se purta cu toată lumea. Vorbea doar dacă i se adresa cineva și, de cele mai multe ori, nici măcar atunci. Dante nu era obișnuit să nu obțină ceea ce-și dorea. Asta a creat multă tensiune între ei.

Până și ea înțelegea atâta lucru.

— Pe urmă, într-o seară, după antrenamente, Dante și-a pierdut cumpătul. L-a înfruntat pe Tristan, care a încercat să plece, dar Dante i-a tras un pumn. Iar Tristan i-a spart maxilarul, a zis Amara, a făcut o pauză, apoi a continuat. I-a rupt maxilarul fiului cel mare al lui Lorenzo Maroni, liderul Organizației Tenebrelor.

Morana a simțit cum căsca ochii, căci implicațiile îi tăiaseră răsuflarea, și un fior i-a străbătut șira spinării.

Vântul sufla în jurul lor, adunându-le în poală frunze rătăcite, căzute din copaci.

— A fost pedepsit? a întrebat în șoaptă, temându-se de răspuns.

S-a mirat să o vadă pe Amara chicotind și clătinând iarăși din cap.

— Domnul Maroni i-a chemat pe toți la conac. Erau și toți angajații acolo, urmărind totul în tăcere. În fine, a făcut o scenă grozavă, cerând să afle vinovatul, întrebând cine îi rupsese maxilarul fiului său. A luat-o drept un atac la onoarea lui sau așa ceva.

Morana s-a aplecat în față și a început să respire mai repede.

— Și?

Cealaltă şi-a păstrat zâmbetul pe faţă.

— Dante nu a deschis gura, nici nu s-a uitat spre Tristan – îl ura deja pe tatăl lui. Dar Tristan a vorbit. Îmi amintesc cât de şocată am fost când Tristan a păşit în faţă fără să ezite. Nu se temea de nimic. Absolut de nimic. Am văzut bărbaţi în toată firea fugind de Lorenzo Maroni, iar el... Mă rog, Maroni a încercat să-l ameninţe subtil...

Vântul s-a înteţit. Morana s-a cutremurat. Povestea suna din ce în ce mai bine.

— ...şi atunci am auzit prima oară vocea lui Tristan.

Morana a ridicat din sprâncene cu inima bubuind.

— Ce a spus?

Expresia admirativă a Amarei, chiar şi datorată unei amintiri vechi, se potrivea cu admiraţia din vocea ei.

— Doamne, îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri! Domnul Maroni l-a ameninţat pe Tristan, încât să-l oblige, să-l sperie, să-i trezească respectul – Dumnezeu ştie ce credea el –, iar el... s-a băgat în faţa domnului Maroni şi i-a spus: „Dacă mă pui vreodată în lesă, te sugrum dracului cu ea."

Morana a clipit, şocată.

— Aşa a spus?!

Amara a dat din cap.

— Dacă mă pui vreodată în lesă, te sugrum dracului cu ea. Cuvânt cu cuvânt.

Morana încerca să înţeleagă, cuprinsă de uimire.

— Câţi ani avea?

— Paisprezece.

Morana s-a lăsat pe spate, simţind că i se tăiase răsuflarea.

Amara a dat din cap, de parcă o înțelegea pe deplin.

— Era neînfricat, Morana. A fost prima dată când noi am văzut un băiat care i-a închis gura șefului. A fost și momentul în care Dante a decis să facă parte din echipa lui Tristan. Iar când tatăl lui i-a spus adevărul despre Tristan, ca să-l convingă să păstreze distanța, Dante s-a încăpățânat și mai tare să devină prietenul lui.

Trăgând repede aer în piept, Morana a întrebat:

— Deci au devenit o echipă?

— Nu, la naiba! a răspuns Amara, clătinând capul la amintirile acelea dragi. Dante a fost mereu fermecător pe dinafară. Putea să te seducă acum, iar în clipa următoare plănuia un milion de moduri în care să te omoare și tu habar n-aveai. Tristan nu avea deloc încredere în el, dar nici nu putea să scape de el. Dante era și încă este înșelător de încăpățânat. Și, cu toate că era fiul cel mare și avea responsabilități, s-a pus contra tatălui său în mod repetat, susținându-și asocierea cu Tristan. Maroni voia ca ei să fie rivali. Practic, i-au arătat degetul mijlociu. De-a lungul anilor, au format un fel de prietenie – nu sunt cu adevărat prieteni sau frați, dar nici nu au pe altcineva care să le ia partea într-o bătălie. E o relație complicată.

Morana a rămas tăcută, digerând toate informațiile.

Amara a luat o gură de apă, a înghițit încet și s-a sprijinit de piatra funerară, tăcută pentru un moment lung, în timp ce Morana se gândea la ce aflase.

— Eu însămi am fost răpită câțiva ani mai târziu, a continuat încet, cu vocea răgușită și ochii întunecați de amintiri. Tristan a fost cel care m-a găsit.

Morana s-a uitat lung la ea.

Amara a dat din cap.

— Da, el m-a găsit și m-a lăsat cu Dante, cât s-a ocupat de cei care mă ținuseră închisă. Abia după aceea am interacționat cu adevărat cu Tristan. Cât timp mi-am revenit, a devenit... mai apropiat, cred, fără să fie ostentativ. Nu știam pe atunci că îi stârnisem amintiri dureroase. Era protector cu mine. Nu fățiș și niciodată când erau alții de față, dar a... devenit o prezență constantă în viața mea. Nu vorbea niciodată prea mult, dar faptul că se uita la mine, că asculta când îi vorbeam spunea totul. De asta știu că e incredibil de protector cu femeile și copiii. Așa văd că se poartă de ani întregi.

Morana începea să-i înțeleagă nevoia înrădăcinată de a proteja. Faptul că supraviețuise acelor încercări și nu scăpase de nevoia de a fi protector spunea mai multe despre el decât orice altceva, mai multe decât ar fi fost capabil să arate.

— Nu a avut niciodată încredere în nimeni, Morana, a continuat Amara, cu tristețe în glas. Nu a avut niciodată un motiv să o facă.

— Are încredere în tine și în Dante, i-a amintit Morana.

Amara a zâmbit iar cu tristețe.

— Doar într-o anumită măsură. Trăiește singur în spatele zidurilor lui, mort pentru cei din afară. Avem voie să ne apropiem de zid, dar nu să pătrundem dincolo de el. De asta e atât de temut. Toți știu că nu are nimic de pierdut. În trecut, slăbiciunile lui au fost exploatate. Dar acum? Nu există puncte slabe. Nimic. Niciodată, în toți anii în care l-am observat, nu l-am văzut altfel decât letal. Nu e fericit. Nu e trist. Nu suferă. Pustiit complet...

Amintirile au copleșit-o pe Morana.

„Te-am rănit?"

Ochii lui nedormiți, intensitatea întrebării, corpul rigid.

Furia din el, când venise la el rănită. Căldura din ochii lui, când își imagina că i-o trage. Înjurăturile de la duș, când se tăiase și sângera.

Amara se înșela – nu era pustiit complet.

Simțea.

Simțea atât de profund, încât nu își îngăduia să arate.

Simțea atât de profund, încât se temea de propriile reacții.

Sau fusese totul doar un truc ca să o manipuleze? Ca ea să devină docilă, ca să se poată răzbuna?

Un tunet a răsunat pe cer și a făcut-o să tresară.

A ridicat ochii și s-a mirat să vadă soarele la orizont, ascuns de norii groși și întunecați care se încălecau. Vântul sufla prin cimitir, foșnind frenetic frunzele din copaci și aruncându-i părul în ochi, șuierând printre coloane și făcând-o conștientă de sângele uscat de pe braț, unde rana de glonț se deschisese după explozie.

Împrumutând fără o vorbă sticla de apă de la Amara, a rupt o bucată mai curată din poalele bluzei, și-a curățat rana cât de bine a putut cu restul de apă și și-a înfășurat brațul ca să nu sângereze iar. Când sticla era aproape goală, i-a întins-o celeilalte, care o privea în tăcere.

Trebuia să fie singură.

Trebuia să fie singură, ca să asimileze tot ce aflase. Avea nevoie de timp pentru ea, să înțeleagă magnitudinea legăturii care existase mereu între ei și în ce măsură îi definise trecutul pe amândoi – pe el chiar mai mult decât pe ea. Dar, mai important, avea nevoie de timp să înțeleagă ce viitor o aștepta, ce viitor îi aștepta pe amândoi sau dacă vor avea măcar un viitor.

Respirând adânc și înghițind în sec, a privit-o în ochi pe Amara.

– Eu doar... am nevoie..., s-a străduit să-şi găsească cuvintele, neştiind exact ce să spună.

A văzut cum s-au înduioşat ochii celeilalte, în timp ce dădea din cap şi se ridica pe vine. Amara a luat geanta mare şi a pus sticla înapoi, apoi s-a ridicat în picioare, a pus geanta pe umăr şi s-a şters pe fund de iarbă.

Morana a rămas aşezată pe pământul tare, sprijinită de piatra de mormânt, şi s-a uitat la femeia înaltă, în timp ce lumina cădea chiar pe cicatricea de pe gâtul zvelt. Cicatricea pe care o primise când refuzase, la cincisprezece ani, să-şi trădeze oamenii. Morana nu o observase cu atenţie niciodată – din cauza eşarfelor, a machiajului sau a umbrelor –, dar acum se vedea clar: o linie albicioasă, groasă, neregulată, de carne umflată, care se întindea de-a curmezişul pe gât.

Morana s-a uitat la ochii ei frumoşi înainte să se holbeze la cicatrice. Amara venise cu cicatricea expusă, arătându-i mai multă încredere decât simţise vreodată, iar ea nu avea să o dezamăgească, făcând-o să se simtă stânjenită.

— Nu-mi imaginez cât de greu trebuie să fie pentru tine, Morana, a spus încet femeia, cu vocea ei răguşită care începuse să o aline pe Morana. Doar sună-mă, dacă ai nevoie de mine.

Aşa trebuia să fie o prietenie?

Nu ştia. Se simţea gata să plângă iar, din pricina bunătăţii pe care femeia asta necunoscută i-o arătase în mod repetat, din pricina adevărului crâncen pe care îl scosese la lumină, deşi era legată prin jurământ de un om pe care îl iubea, din pricina faptului că lăsase totul baltă ca să sară în ajutorul ei doar după un telefon – lucruri care Moranei îi erau străine. Dar, oricum ar fi fost, măcar avea să încerce să fie prietena ei.

A înghiţit în sec, încercând să nu-i tremure buzele.

— Mulțumesc, Amara, i-a scăpat o șoaptă, smulsă din adâncul sufletului. Mulțumesc... pentru tot.

Amara s-a smiorcăit, ștergându-se la ochi cu un zâmbet pe buze.

— Mă bucur că te am în viața mea. A mea și mai ales a lui Tristan. El a... a petrecut douăzeci de ani în suferință, fără să recunoască. Îl iubesc, Morana. E ca un frate pentru mine. Și a trecut prin atâtea, atât de singur..., încât...

Morana a respirat adânc, văzând-o că ezită, și a așteptat să continue.

Amara a tras aer în piept.

— Înțeleg dacă e prea mult pentru tine... dacă el e prea mult pentru tine. Sinceră să fiu, m-aș mira să nu fie prea mult. Doar că – dacă e prea mult – nu-i da speranțe dacă nu există. El nu dă niciodată dovadă de slăbiciune. Nu se așteaptă ca cineva să rămână cu el, să rămână pentru el. E un motiv pentru care nu are încredere în nimeni. Așa că, te rog, e singura mea rugăminte pentru tine, Morana. Te rog să nu-l încurajezi să aibă încredere în tine, dacă o să pleci până la urmă.

După ce a scos un oftat adânc, și-a trecut mâna prin părul brunet.

— Ți-am spus toate astea pentru că trebuia să știi adevărul despre tine și despre el. Fă ce simți că trebuie, Morana. Nu neg că o parte din mine speră că de asta are nevoie și el, dar, în cazul în care nu e așa, fă ce trebuie pentru tine și te rog să nu-l rănești.

Vocea i-a pierit și vederea i s-a împăienjenit. A închis ochii și a dat din cap.

— Trebuie să... mă gândesc. E mult.

— Știu. Te las în pace.

— Doar... să nu spui nimănui pentru o vreme, te rog.

— OK.

După ce a şoptit ultimul cuvânt, a auzit cum paşii Amarei s-au îndepărtat. A lăsat-o singură cu morţii, în cimitir.

Morana a închis ochii şi şi-a sprijinit capul de piatră.

Moarte. Atâta moarte.

În trecut. În prezent. Poate şi în viitor? Oare către asta se îndrepta? Voia să meargă aşa mai departe? Ştiind că nu făcuse nimic rău? Pe-atunci era doar un copil. Nici măcar nu-şi amintea nimic, fir-ar să fie!

Şi totuşi ceva din adâncul sufletului o apăsa în piept, în inimă, scufundată în durere – durere pentru băiatul de demult, durere pentru bărbatul care devenise acela, durere pentru tot ce pierduse.

Trecuseră douăzeci de ani.

Cum de supravieţuise?

Morana a deschis ochii.

Ştia.

Supravieţuise doar din voinţă, pentru ea.

Şi-a amintit toate cicatricile pe care le văzuse pe corpul lui şi s-a gândit la toate cicatricile pe care încă nu le văzuse. Şi l-a imaginat pe băieţelul care pierduse tot, care nu cunoscuse decât durere, cicatrice cu cicatrice, zi de zi, an de an. Timp de douăzeci de ani, nu avusese nimic, absolut nimic, în afară de ceea ce credea el că-i datora ea.

Viaţa ei.

Trăise pentru viaţa ei. Se agăţase de viaţa lui pentru a ei. Şi, cu toate că o durea inima pentru el, cu toate că îl înţelegea, oare asta merita ea? Era corect să rămână cu un bărbat care jurase ca într-o zi ea să-i plătească datoria? Putea trăi cu sabia aceea deasupra capului?

Nu putea.

Și-a privit degetele, murdare, și a fost complet sinceră cu ea însăși. Gata cu negarea. A reflectat la fiecare moment pe care îl petrecuse cu el – din prima clipă, când îi pusese cuțitul la gât, până la ultima, când îi spusese într-un mesaj că nu credea că cineva putea să-i facă față dacă ea nu-și dorea asta. În intervalul scurt de câteva săptămâni, ea se schimbase. Se împotrivise schimbării, se temuse de schimbare, dar nu o putuse împiedica.

Se schimbase.

Și nu putea să creadă, nu după toată sinceritatea pe care o văzuse în ochii lui, de fiecare dată – cu privire la dorința, la ura și chiar la durerea lui –, că nu se schimbase și el. Deși băiatul de altădată voia să-i pună capăt vieții, voia să nu renunțe la datoria aceea, bărbatul care devenise o dorea.

Asta era slăbiciunea lui.

O dorea și îi arătase asta în mod clar. O dorea și acesta era motivul pentru care era încă în viață. O dorea și de asta o proteja, o adăpostea, o salva, de fiecare dată, de propriul tată.

Dorința asta era slăbiciunea lui.

Și avea două opțiuni – putea să-i exploateze slăbiciunea și să se lupte cu el, ca să-l schimbe, sau să se arate vulnerabilă și să aibă încredere în el, să se bizuie pe el că nu o va sfâșia.

Doar gândindu-se la a doua variantă, a simțit cum a avut instinctul de a da înapoi, instinctul de supraviețuire pe care și-l șlefuise de-a lungul anilor. Totuși un gând firav îi spunea că aceasta era singura modalitate de a merge mai departe. În ultimele săptămâni, el doar reacționase la alegerile ei. Așa că ea trebuia să acționeze prima.

Lăsând tot restul laoparte, știa că era în viață pentru că el alesese să o salveze. Și nu putea să plece, nu înainte să-l ajute să închidă acel capitol. Îi datora măcar atât pentru faptul că-i salvase viața. Nu mai exista opțiunea să fugă. Viața ei însemna totul pentru el. Iar el o făcea să însemne ceva și pentru ea.

Îi omorâse pe doi dintre oamenii tatălui ei. Îi omorâse mânată de furie și dorința de răzbunare, care durase douăzeci de minute, pentru mașina ei.

El păstrase în suflet furia aceea timp de douăzeci de ani.

Doamne, ce nebunie! Și nici nu se mai putea gândi la tatăl ei, la Lorenzo Maroni și la toată nenorocirea aceea cu alianța. Mintea ei nu mai putea să suporte.

A respirat adânc, s-a uitat la cerul care se întunecase, în timp ce încă un avion trecea zgomotos pe deasupra capului ei, și la norii cenușii.

Avea nevoie de certitudine. Dacă avea să-și expună propria slăbiciune, propria vulnerabilitate, avea nevoie de ceva, de orice, care să-i indice că nu face cea mai mare greșeală din viața ei. Ceva care să-i arate că tot ce trăise până atunci nu era doar manipulare din partea lui și nu era doar în închipuirea ei.

Un zgomot dinspre porți a tulburat deodată tăcerea deplină.

Morana a încremenit.

Era târziu, mai târziu decât își dăduse seama.

Cu inima bătând cu putere, a pus încet mâna pe arma de lângă ea, forțându-se să nu-i mai tremure mâinile. Totul avea să fie în van dacă murea acum. Și nu putea să moară astfel – nu după ce supraviețuise tentativei propriului tată de a o omorî, nu după ce aflase adevărul, nu după cei douăzeci de ani în care Tristan Caine așteptase să închidă acest capitol.

Pocnetul fulgerului s-a auzit puternic în bătaia vântului. Picăturile de ploaie întârziau să cadă. Morana simțea în aer ploaia torențială care avea să o înece în seara asta. Era deja întuneric, soarele ajunsese mult dincolo de linia orizontului. Înțelegea cât de singură era.

Ridicându-se cât mai încet cu putință, simțind vântul răcoros pe brațele goale, Morana a ieșit repede de după piatra funerară și a mers ghemuit către locul exploziei, lângă porți, de unde venise zgomotul. A rămas în umbră, recunoscătoare că pământul îi amuțea pașii, recunoscătoare că norii ascundeau luna și o adăposteau în umbră. Ochii i s-au obișnuit cu întunericul și a putut vedea aproape clar.

În cele din urmă, Morana s-a lipit de trunchiul copacului din spatele căruia vedea perfect porțile și s-a aplecat ușor în față, doar cât să observe ce se întâmpla.

Doi bărbați solizi, în costum, scotoceau în jurul mașinii pe care ea o aruncase în aer – evident, erau oamenii tatălui ei. Unul ținea telefonul la ureche, celălalt se uita în jur și fuma o țigară.

A rămas pe loc, cu arma pregătită în mână.

Pe urmă, a simțit că-i stă inima.

Era și el acolo.

Cumva, îi găsise refugiul.

S-a mirat doar o clipă, cu gândul la tot ce nu știuse până atunci. Amara avea dreptate. Adevărul avea să-i schimbe perspectiva, dar nu și pe-a lui – ea singură trebuia să facă asta.

Cu inima bubuind, conștientă de propriul trup așa cum se întâmpla doar în prezența lui și cu toate simțurile în alertă, l-a văzut cum a coborât încet din SUV-ul negru pe care îl conducea de obicei, îmbrăcat în costum, cu gulerul descheiat, ca de fiecare dată, și o cravată

neagră. Hainele indicau că avusese o întâlnire importantă, undeva în oraș, și că venise direct aici.

De ce?

Cei doi au ridicat brusc brațele, îndreptând armele spre el.

Pe unul l-a împușcat în genunchi înainte să închidă portiera.

Tipul a căzut la pământ, urlând de durere, în timp ce partenerul lui țintea. Morana nici măcar nu a tresărit. Îl văzuse de suficiente ori în acțiune ca să știe că va scăpa fără o zgârietură.

Trântind portiera, Tristan a înaintat încet, cu corpul încordat, mișcându-se agil, fluid, fără grabă, iar fulgerul l-a scăldat într-o strălucire fatală înainte de a-l învălui în negru.

Pe urmă, s-a auzit vocea lui, cu iz de whiskey și păcat.

— Unde e?

Tăcere.

Inima a început să-i bată nebunește în piept. Fără să se gândească măcar, Morana s-a lipit mai tare de scoarța copacului, strângându-l cu degetele până i s-au albit încheieturile, cu ochii la bărbatul care avea să decidă în noaptea asta dacă avea să fie viața sau moartea ei.

Vrând deodată să strige la el, un nod i s-a pus în gât. Și-a înfrânat pornirea.

Angajatul tatălui ei nu a scos o vorbă, doar a rămas cu arma ațintită.

— Ea. Unde. E?

El nu amenința. Nu intimida, cum îi văzuse pe alții făcând.

Nu avea de ce. Cele trei cuvinte erau suficiente.

Cel care scâncea pe jos era de aceeaşi părere.

— Abia am ajuns. Explozia a avariat ambele maşini. Lasă-ne să plecăm, te rog. Avem familii.

Morana a văzut cum el a încremenit brusc, uitându-se pentru prima dată la rămăşiţele arse ale maşinii.

Preţ de o clipă, nimic nu s-a mişcat – nici vântul, nici frunzele, nici oamenii.

— Unde dracu' e?

Tunetul a despicat cerul; vântul a început să sufle haotic, fluturându-i pe piept cravata şi sacoul. Ţinea arma îndreptată spre bărbatul din picioare. Morana a tresărit la gândul morţii iminente ce se simţea în vocea lui.

Nu-şi lua ochii de la maşina ei.

Ea şi-a simţit pieptul încordat.

— Nu ştim. Ni s-a spus să venim şi să vedem ce fac băieţii.

El s-a întors spre ei şi a coborât arma fără să i se mişte vreun muşchi pe faţă.

— Plecaţi. Acum. Dacă vă întoarceţi, muriţi.

Bărbatul care stătea în picioare a dat din cap, a lăsat arma jos şi l-a ajutat pe cel rănit să se ridice şi să meargă spre maşină. Apoi, în câteva minute, maşina s-a îndepărtat, iar farurile aprinse au dispărut în întuneric.

Îi lăsase să plece.

Morana s-a mişcat uşor în spatele copacului, incapabilă să înţeleagă de ce, în timp ce inima îi bătea nebuneşte şi sângele îi vâjâia, înfierbântat, în vene.

Treptat, s-a aşternut praful. L-a văzut cum a făcut câţiva paşi spre mormanul de metal carbonizat care fusese maşina ei dragă şi cum s-a oprit brusc. Arma îi atârna lejer pe lângă corp.

Stătea în fața rămășițelor bombardate ale mașinii, cu spatele la ea, iar sacoul, lipit de mușchii încordați înainte să fluture în bătaia vântului.

Ea stătea tăcută lângă copac, la vedere, și-l privea din spate, așteptând să-i vadă reacția, dorind să-i vadă reacția. Pentru că, dacă avea să-l aleagă, trebuia să știe ce cărți avea în mână.

Nu mai vorbise cu el de la ultimul mesaj trimis. Își închisese telefonul și o făcuse pe Amara să-i promită că o lăsa o vreme singură, să se gândească. Lipsea de câteva ore bune și trebuia să-i vadă reacția, dar nu în fața acelor oameni, ci când rămânea singur. Pentru că, deși încă nimic nu-i era clar, dacă el îi dădea o fărâmă de speranță, știa că nu avea să mai fugă. Pentru prima dată în viața ei, voia să rămână.

Spatele i se mișca în ritmul respirației și încleșta mâinile pe lângă corp în timp ce privea mașina distrusă. Întunericul se agăța de silueta lui și doar scăpărarea fulgerului îl lumina puternic câteva fracțiuni de secunde, apoi rămânea iar învăluit în întuneric.

Tunetul mugea în agonia vântului.

Morana și-a înăbușit durerea care-i creștea în piept, dar nu a făcut nicio mișcare, nevrând să-i atragă atenția.

A rămas doar să-l privească, așteptând ca el să facă ceva.

A văzut cum i-a atins mașina.

A mângâiat-o.

Deși doar o dată.

Când credea că nu-l vedea nimeni.

Când credea că e complet singur.

Morana a clipit, căci au usturat-o ochii când i-a văzut mâinile mari și aspre mișcându-se cu tandrețe pe resturile carbonizate, iar fărâma de speranță i-a crescut.

Ştia.

Văzuse.

Şi avea să lupte cu el, să lupte pentru el, aşa cum el luptase pentru ea. Avea să riște. Avea să se arunce în gol şi să spere că el o va prinde. Nu vedea cum altfel aveau să continue. Ştia că el nu avea să facă alegerea în locul ei.

Inspirând, a făcut un pas în faţă prin întuneric, cu ochii la el.

O clipă nu s-a întâmplat nimic.

Era liniște. Era întuneric. Era pustiu.

Acum ar fi putut s-o vadă, dacă întorcea capul.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

Cu inima bătându-i cu putere, a înghiţit în sec, cu arma în mână, şi a făcut încă un pas în faţă.

El doar a respirat adânc şi spatele i s-a extins, iar sacoul i s-a întins peste mușchii plini de cicatrici, dar nu s-a întors.

Deodată, a înţeles că el ştia că era acolo.

Ştia că stătea în spatele lui şi că-l privea, dar nu s-a întors.

Doamne, nu voia să-i uşureze situaţia deloc! Ei bine, nici ea nu avea să o uşureze pe a lui.

A făcut încă un pas, apoi încă unul şi încă unul, uitându-se cum îşi încorda mușchii spatelui cu fiecare pas al ei, încovoindu-şi trupul.

A avut o senzaţie de déjà-vu, gândindu-se la dimineaţa când îl întrebase despre ura pe care o simţea pentru ea, despre sora lui şi despre faptul că şi ea fusese printre fetele dispărute.

„Niciodată nu te-am urât din cauza asta."

Nu. Nu o urâse. Nu din cauza asta.

Oare se întâmplase chiar în dimineaţa aceea? În urmă cu doar câteva ore? Părea o veşnicie de atunci.

Dar îi stârnise o reacție.

După ce a respirat adânc încă o dată, a închis ochii o clipă, și-a adunat toată puterea și s-a aruncat cu capul înainte.

— Știu.

Un cuvânt.

Care a străpuns tăcerea ca un glonț.

Și a rămas plutind în aer.

El nu s-a întors, nici nu s-a mișcat, doar spatele i s-a întins o dată, când a respirat adânc. Tânjea să-l mângâie, să-i simtă cicatricile sub degete. A încleștat mâinile.

El ținea cu o mână arma pe lângă corp, iar pe cealaltă a băgat-o în buzunar. Cu toate astea, nu s-a întors, nu a privit-o în față, nu i-a luat în seamă prezența.

— Știu..., și-a mușcat ea buza, Tristan.

Liniște. S-a făcut liniște.

El a încremenit, deși părea imposibil.

Ea a încremenit, din reflex.

Aerul dintre ei a devenit amenințător.

Știa că încălcase o limită invizibilă, pe care amândoi o recunoscuseră în mod repetat, dar de care nu se apropiaseră niciodată. Știa că, spunându-i pe nume, se aventurase pe un teritoriu necunoscut. Și asta o înspăimânta. Atât de mult, încât tremura sub copaci, care se liniștiseră, cu pumnii strânși pe lângă corp, cu ochii la spatele lui, așteptând o reacție.

Și reacția a venit.

El s-a întors.

Fulgerul a spintecat cerul.

În secunda de lumină, ochii albaștri, magnifici, au găsit-o, au înlănțuit-o, au înfierat-o.

Și-a pierdut vocea, inima îi bătea nebunește și sângele îi zvâcnea cu putere în urechi.

A început să respire mai repede, până când a ajuns aproape să gâfâie. El stătea la câțiva metri de ea, proiectându-și silueta letală în întunericul din jur, care îl învăluia pe el ca o iubită și pe ea ca un dușman.

Dar nu a scos niciun cuvânt.

Doamne, nu voia să cedeze deloc, doar dacă îl forța. Și avea să-l forțeze. Altă cale nu exista, nu acum, nu pentru ea, nu pentru el, nu pentru ei.

Înțelegând acest lucru în adâncul sufletului, a închis ochii o dată, a tras iar aer în piept și s-a forțat să pară măcar calmă.

— Mulțumesc, a început încet.

Un cuvânt care, deși blând, răsuna puternic în liniștea din cimitir.

Nu-i vedea ochii prea bine, așa că nu știa cum reacționase. Mergea orbește înainte, cu încredere și speranță.

Apoi, fără să mai aștepte reacția lui sau să-și acorde timp să intre în panică, a început să vorbească.

— Mulțumesc că m-ai salvat, a spus ea către silueta dură, nemișcată.

Într-un fel, era mai bine că nu-l vedea. Era oarecum mai ușor.

— Nu doar în ultimele săptămâni, ci și acum douăzeci de ani.

El a strâns degetele pe armă.

— Știu că ai plătit un preț pe care nimeni n-ar fi trebuit să-l plătească, cu atât mai puțin un băiețel, și îmi pare foarte, foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat.

Doar a respirat.

Ea și-a potrivit ritmul respirației după a lui.

OK.

— Dar n-am să vorbesc despre asta, nu așa și nu dacă tu nu vrei. O să vorbim doar când ești pregătit, pentru că e povestea ta.

Acum venea partea dificilă.

Un val de furie i-a inundat venele. A făcut un pas în față și teama s-a amestecat cu mânia în sufletul ei.

— Mă urăști, mă disprețuiești pentru ceva ce n-am făcut. Deși înțeleg – înțeleg pe deplin –, nu pot să trăiesc cu asta. Nu când știu că am fost nevinovată, a spus ea și a respirat iar. Dar m-ai salvat, iar conștiința nu mă lasă să merg mai departe fără să-ți dau ocazia să închizi acest capitol.

Se simțea în aer mirosul ploii iminente, precum și al florilor sălbatice din împrejurimi. Morana a inspirat, trăgându-și puterea din amintirea unei alte nopți ploioase, în care începuse să se schimbe.

Și-a umezit buzele și a continuat, cu o voce cât mai fermă, în ciuda zbuciumului interior.

— Așa că uite ce e, domnule Caine.

Nu voia să-i mai spună pe nume, nu înainte ca el să-i acorde acest drept.

— Eu am luat o decizie – că o fi bună sau rea. Acum e rândul tău. Îți dau ocazia să mă omori chiar aici, chiar acum.

A așteptat o secundă.

Apoi, cu tăria de mai devreme, a aruncat arma din mână, arma care o salvase atâta vreme, departe de ea.

El a păstrat pistolul în mână, fixând-o cu ochii arzători.

Morana a continuat, adunându-și curajul.

— Tata a încercat deja să mă ucidă și, dacă mor în seara asta, nimeni nu va ști ce s-a întâmplat. Toți vor crede că am murit când a explodat bomba și toată responsabilitatea va fi pe umerii tatei – nu pe ai tăi sau

pe seama Organizației. Nimeni nu va ști că ai venit aici sau că ai fost implicat. Nimeni nu ar da vina pe Tenebre. Nicio problemă. Nicio greșeală. Nimic.

Vântul i-a suflat părul în față, înainte ca lui să-i fluture sacoul.

S-a auzit iar bubuitul tunetului.

Morana a așteptat să amuțească totul înainte de a continua.

— Cât despre coduri, a spus ea, nemaiputându-se opri de acum și întrebându-se dacă găsise cineva vreodată atâtea argumente pentru propria moarte, știm amândoi că poți găsi alți specialiști în calculatoare, așa că nu asta e problema principală. Nu vei avea niciodată o ocazie mai bună să mă omori. O știi și tu, o știu și eu. Ar rămâne doar între noi, iar chiar aici se îngroapă morții. Așa că ridică arma spre mine și țintește inima. Împușcă-mă. Găsește-ți liniștea. Ceea ce ai căutat timp de douăzeci de ani.

El nu și-a mișcat mâna, deși îi zvâcneau degetele. Tăcerea, deși era aliata ei în timp ce vorbea, o tulbura puțin câte puțin.

A făcut un pas mai aproape, la câțiva metri de el, ca să nu se vadă cât de tare tremura.

— Dar înțelege un lucru, a continuat pe același ton ferm, recunoscătoare că nu-i șovăia vocea. E singura șansă pe care ți-o dau să mă omori. După asta, dacă alegi să nu mă omori, nu mai vorbim niciodată despre acest subiect. Și trebuie să renunți la ideea de a mă ucide. Și niciodată, niciodată, să nu mă mai amenințI cu moartea.

El a scos mâna din buzunar, strângând și desfăcând pumnul.

Mișcarea reținută i-a dat curaj Moranei.

— Ori mă omori, ori renunți la idee. În orice caz, trebuie să iei o decizie, așa cum eu am luat-o pe a mea, și

să te împaci cu ea. Pentru că, dacă alegerile tale îmi afectează viaţa atât de mult, dacă o decizie pe care ai luat-o acum două decenii îmi defineşte viaţa acum, atunci am să te pun să alegi iar. De data asta, nu ca un băiat, ci ca un bărbat în toată firea.

Vocea a început să-i tremure şi a încleştat maxilarul când glasul i s-a frânt.

— Pentru că, în acest caz, a dracului să fiu dacă am să te mai las vreodată, vreodată, să te gândeşti să mă omori. E singura ocazie pe care o ai.

Instinctele făceau ravagii în sufletul ei.

— Aşadar, alege.

Palmele începuseră să-i transpire.

L-a văzut cum a strâns arma mai tare, cum a început să mişte braţul şi a închis ochii.

Sunetele din jur păreau mai puternice în bezna din spatele pleoapelor. Sunetele creaturilor care-şi îndeplineau ritualurile nocturne, sunetul vântului care foşnea printre frunze, sunetul inimii care îi bubuia în urechi.

Şi mirosurile erau mai pătrunzătoare. Mirosul norilor grei în aer, mirosul fricii pe care o emana, mirosul florilor sălbatice în toiul nopţii. Furtuna care stătea să înceapă şi urgia care se declanşase înăuntrul ei, unindu-se, ciocnindu-se, înlănţuindu-se.

Îndrepta arma spre ea?

Simţea o greutate în piept.

Se mai gândea?

O greutate ca de plumb în stomac.

Voia să apese pe trăgaci şi să-i curme suferinţa? Ultimul lucru pe care îl făcea ea pe pământ era să aibă iar încredere în bărbatul nepotrivit?

Inima îi bătea nebuneşte.

Oare ar fi trebuit să fugă și să trăiască toată viața cu regretul de a nu ști niciodată, de a nu explora niciodată relația dintre ei? Ar fi trăit mai bine fără să-i ofere un soi de împăcare?

A început să tremure.

Secunde, minute, ore. Suspendate între ei. Între alegerea lui și a ei.

Amintiri, momente, o întreagă viața. Blocate între ei. Între alegerea lui și a ei.

Întrebări, îndoieli, frici. Așternându-se între ei. Între alegerea lui și a ei.

Tăcere.

Simțea că se sfârșește, puțin câte puțin. Se topea puțin câte puțin. Făcea implozie în sufletul ei, puțin câte puțin.

Voia ca el să ia odată o decizie. Voia să o aleagă pe ea, așa cum făcuse cu ani în urmă. Voia să o aleagă pe ea – pentru că, după ziua în care tatăl ei încercase să o omoare, de parcă viața ei nu valora nimic, avea nevoie să o aleagă, nu ca să-i salveze viața, ci ca să fie cu ea.

Tăcere.

O schimbare în aerul din jur.

Mirosul de lemn și de mosc.

Căldura răsuflării lui.

Și atunci le-a simțit.

Buzele.

Buzele moi și tandre care se uneau cu ale ei.

Aproape i-a stat inima.

Un nod în stomac.

Și-a înăbușit un icnet, iar buzele au început să-i tremure, lipite de ale lui. O usturau ochii și își simțea inima plină.

Nu îndrăznea să deschidă ochii, de teamă că totul se va opri, că el se va opri. Nu îndrăznea să deschidă ochii, de teamă că momentul avea să se spulbere. Nu îndrăznea să deschidă ochii, de teama lacrimilor.

Nu îndrăznea nici să respire.

El a mângâiat-o uşor cu buzele înainte de-a o săruta iar.

Morana a închis ochii strâns, a început să respire sacadat, şi-a încovoiat degetele în palme, ca să nu-l atingă, fiindcă nici el nu o atingea, deşi înclinase capul pe spate cât putea de mult, lăsându-i buzele să se unească mai bine cu ale ei.

O picătură rece de ploaie i-a căzut pe obraz. Tunetul a sfâşiat cerul.

A întredeschis buzele, simţind forma, textura şi frumuseţea buzelor lui. El i-a prins buza de jos, sugând-o uşor, apoi a sărutat-o iar.

Ploaia a început să cadă.

Ea a lăsat o lacrimă să i se rostogolească pe obraz, să se amestece cu ploaia. Îi simţea pe buze tremurul. Gura lui a apăsat-o pe-a ei mai ferm, fără s-o atingă în rest. Barba lui îi zgâria buzele într-un fel care îi stârnea furnicături peste tot, gândindu-se la alte locuri în care ar fi putut-o atinge în felul acesta delicios. A făcut uşor un pas spre el.

A înclinat capul din instinct, cu mâinile tremurând, în timp ce sângele îi fierbea.

A sărutat-o – blând, simplu, priceput.

A sărutat-o – până când genunchii i s-au înmuiat şi un val de căldură i-a cuprins mijlocul.

A sărutat-o – fără să-şi folosească limba, mâinile, corpul.

Doar buzele lui – moi, ferme – pe ale ei.

Cel mai frumos sărut la care ar fi putut să viseze, cel mai curat pe care şi-l imaginase din partea lui, cu o blândeţe de care nu-l crezuse în stare. Cu intensitatea lui, cu ochii scăpărători, cu promisiunea tacită că o va devora.

Dar nu o devora.

O savura.

Îi savura buzele, întipărindu-şi în minte gustul ei, cunoscând-o cu mult mai intim ca niciodată. Ea şi-a încovoiat degetele de la picioare şi inima i s-a strâns. Îi zvâcnea în tot corpul.

Ploaia cădea peste ei, mirosul pământului umed se amesteca cu mirosul lui, invadându-i simţurile, pătrunzându-i în piele, întărindu-i sânii şi stârnind o flacără în adâncul ei.

A sărutat-o preţ de câteva minute lungi, lungi – cel mai cast sărut, care îi pătrundea însă până în adâncul sufletului.

Şi atunci a simţit cum îi mângâia faţa cu vârful rece al pistolului, coborându-l pe pielea udă de la tâmplă până la obraz.

S-a retras uşor, doar un centimetru, şi a văzut ochii lui magnifici care o priveau ca din infern, i-a privit faţa umbrită şi udă, buzele puţin umflate, proeminente.

A întors ochii la pistolul masiv din palma lui mare, surprinsă când i-a văzut încheieturile – cu pielea sfâşiată recent şi picături de ploaie care curgeau peste carnea tumefiată. Contrastul – contrastul dintre costumul şi cravata lui şi încheieturile zgâriate, scăldate de ploaie – o captiva. Pe cine lovise atât de tare înainte să vină aici?

A apăsat puţin cu arma pe obrazul ei, încât să întoarcă iar ochii spre el.

Ea s-a supus. De-acum, el ţinea degetul pe trăgaci şi arma în dreptul gâtului ei.

Totuşi ea îl lăsase să aleagă.

Cu vârful pistolului, i-a trasat conturul gurii o dată, apoi a coborât-o iar sub obraz.

I-a privit chipul câteva secunde, în timp ce-i ţinea capul pe spate şi arma la gât, cu trupurile ude şi apropiate, dar nu unite. Vântul rece şi apa sfârâiau pe pielea ei încinsă, spre sânii fierbinţi, care contrastau aproape dureros cu sfârcurile întărite. Inima a început să-i bată şi mai repede, iar dorinţa ei a devenit evidentă. El a observat, iar privirea i-a devenit şi mai înflăcărată.

Înainte să clipească, gura lui s-a unit cu a ei, desfăcându-i buzele cu limba, atingându-i limba cu o mişcare pe care a simţit-o între picioare. Strângând din coapse, să-şi aline zvâcnetul, a închis ochii şi s-a ridicat pe vârfuri, lăsându-se şi mai mult în voia lui.

Şi apoi a devorat-o.

Îndeplinind toate promisiunile pe care i le făcuseră ochii lui.

A devorat-o în ploaie, cu arma sub obrazul ei.

A devorat-o cu gust de whiskey şi păcat, cum simţea şi în vocea lui.

A devorat-o fără să-i atingă nicio altă parte a corpului, mângâindu-i limba cu a lui, gustând-o atât de intens, încât i s-au înmuiat picioarele şi s-a agăţat de reverele hainei lui ca să nu cadă, fără să-i atingă pielea, aşa cum nici el nu o atingea pe a ei, dar lăsându-l să o susţină.

Electrizant.

Nu exista un cuvânt mai potrivit.

Sfârâia. Scăpăra. Mistuia.

Barba lui îi zgâria pielea udă, buzele se împreunau, în timp ce valuri de căldură îi inundau corpul. Ştia că avea să poarte îndelung urmele acelei arsuri. Voia urmele acelea. Voia ca el să se uite la carnea ei înroşită

a doua zi și să-l incite, așa cum avea s-o incite și pe ea, de fiecare dată când ar fi văzut-o. Voia să o privească și să-și amintească de primul lor sărut, în ploaie.

Ținându-se de sacoul lui ud, i-a supt limba, invitându-l mai adânc, iar el i-a mușcat buza de jos drept răspuns, în timp ce îi atingea pielea cu pistolul, coborându-l de pe obraz pe curbura gâtului, apoi mai jos, pe decolteu, până l-a oprit între sâni.

L-a oprit chiar deasupra inimii, iar pulsul i-a accelerat nebunește, în timp ce el îi devora gura. Îi simțea în corp toată căldura, toată intensitatea.

Un fior pe șira spinării și și-a înfipt degetele în materialul sacoului, cu buzele tremurând lângă ale lui. El s-a retras.

Morana a deschis ochii, uimită de forța sărutului, uimită de propria reacție, uimită de el.

I-a văzut buzele umflate, însemnate de gura ei sălbatică, și a simțit că pielea i se înfierbântă, că sfârcurile i se întăresc și mai mult, deși țeava pistolului îi stătea în dreptul inimii.

El a încleștat maxilarul și o venă s-a umflat într-o parte a capului. A privit-o în ochi îndelung. Ea i-a susținut privirea în ploaie, fără să clipească nici măcar o dată.

Tristan a rămas nemișcat o secundă, apoi două, în timp ce buzele lor zăboveau unele lângă altele, fără ca vreunul să facă vreo mișcare, uitându-se unul în ochii celuilalt.

El a închis ochii o secundă.

A înghițit în sec o secundă.

Și apoi a lăsat brațul în jos.

Morana a răsuflat în grabă.

El a făcut un pas înapoi, fără s-o mai privească, și a lăsat-o să fie pătrunsă de ploaia rece și aerul răcoros.

Ea i-a dat drumul sacoului când el s-a aplecat să-i ridice arma din noroi.

Apoi, ridicându-se iar cât era de înalt, cu cămașa albă lipită de trunchi, cu pielea udă și tatuajele zărindu-se pe sub materialul transparent, care au făcut-o pe Morana să înghită în sec din reflex, i-a dat arma înapoi. Ea și-a plimbat privirea de la pieptul lui la mâna cu încheieturile degetelor înroșite, care făcea ca pistolul ei să pară mic.

A luat în tăcere arma, atingându-l ușor cu degetele și simțind furnicături pe braț.

Firesc, el nu a reacționat.

Dar nici nu s-a uitat în ochii ei, ceea ce era neobișnuit.

Doar s-a întors pe călcâie și a luat-o spre mașina imensă, în timp ce ploaia cădea pe silueta sa impunătoare, în toiul nopții, după ce o sărutase până o lăsase fără răsuflare.

„Dacă te sărut, n-ai să mai fii niciodată la fel."

Și-a amintit cuvintele lui. Avusese dreptate.

S-a uitat la arma pe care el o ridicase de jos și i-o dăduse înapoi.

Își dorise ceva. Iar el îi oferise acel ceva în felul lui caracteristic. Nu spusese o vorbă. Dar luase o decizie. La fel ca ea.

Respirând adânc, Morana a înghițit în sec și a făcut un pas în față.

Apoi l-a urmat în întuneric.

Mulțumiri

Sunt mulți cei cărora vreau să le mulțumesc pentru că au făcut posibilă apariția acestei cărți, iar pe mine m-au ajutat să devin ceea ce sunt. O muncă făcută din iubire, de-a lungul multor ani. Prin urmare, aș vrea să mulțumesc, în primul rând, tuturor cititorilor care au rămas alături de mine în decursul anilor. Pentru fiecare comentariu, fiecare întrebare, fiecare tweet, fiecare laudă, fiecare mesaj, pentru tot. Nu am cuvinte să spun cât de mult înseamnă pentru mine dragostea și sprijinul vostru. M-ați ajutat să trec prin unele dintre cele mai grele perioade din viața mea și mă inspirați în fiecare zi. Să vă mulțumesc nu va fi niciodată de ajuns ca să exprim tot ce simt pentru voi. Sper doar să spun în continuare povești care să vă placă.

În al doilea rând, vreau să le mulțumesc părinților, pentru că m-au încurajat mereu să mă dezvolt și pentru că au crezut în mine, chiar și atunci când mi-a fost greu și au apărut obstacole în calea mea. Dragostea voastră îmi arată drumul în fiecare zi. Vă mulțumesc că mă iubiți necondiționat.

Vreau să-i mulțumesc și lui Nelly, un adevărat superstar. Am spus-o de nenumărate ori și am s-o spun iar – viziunea și talentul tău mă lasă fără cuvinte. Îți mulțumesc că ai oferit versiunii în limba engleză a acestei povești o copertă atât de frumoasă, dincolo de orice așteptări.

RuNyx

Vă mulţumesc şi vouă, celor ce aţi citit o carte a mea pentru prima oară. Sper că v-am oferit, preţ de câteva ore, o cale minunată de evadare din realitatea cotidiană. Vă mulţumesc că aţi ales să mă citiţi.

„RuNyx își captivează cititorii prin lumile întunecate pe care le construiește și pe care le animă într-un mod obsedant de frumos. Are un stil unic de a scrie, care creează dependență — este o autoare cu adevărat specială."

— **HANNAH GRACE,**
AUTOAREA BESTSELLERULUI *WILDFIRE*

PREDATOR

Ce se întâmplă când o forță de neoprit întâlnește o putere imposibil de clintit, într-o lume unde moartea dictează regulile?

În adâncurile întunecate ale mafiei, Tristan Caine este o enigmă. Singurul membru al Organizației Tenebrelor care nu face parte din familie, el rămâne o prezență misterioasă pentru toți, cu abilități de neegalat, o moralitate discutabilă și motivații greu de înțeles. Este letal și știe acest lucru.

La fel și Morana Vitalio, fiica liderului unei familii rivale, ale cărei competențe în tehnologie sunt la fel de periculoase ca măiestria lui Caine în lupta cu armele. Morana se infiltrează în casa lui Caine cu intenția de a-l elimina, fără a ști că între ei există o legătură strânsă, un secret de douăzeci de ani gata să iasă la iveală. Ura, pasiunea și trecutul se ciocnesc, stârnind scântei neașteptate.

Dar o amenințare mult mai mare și mai înfricoșătoare apare la orizont. În ciuda resentimentelor care îi separă, doar ei pot înfrunta acest rău devastator.

18+ MIDNIGHT BOOKS

ISBN 978-630-6546-21-3